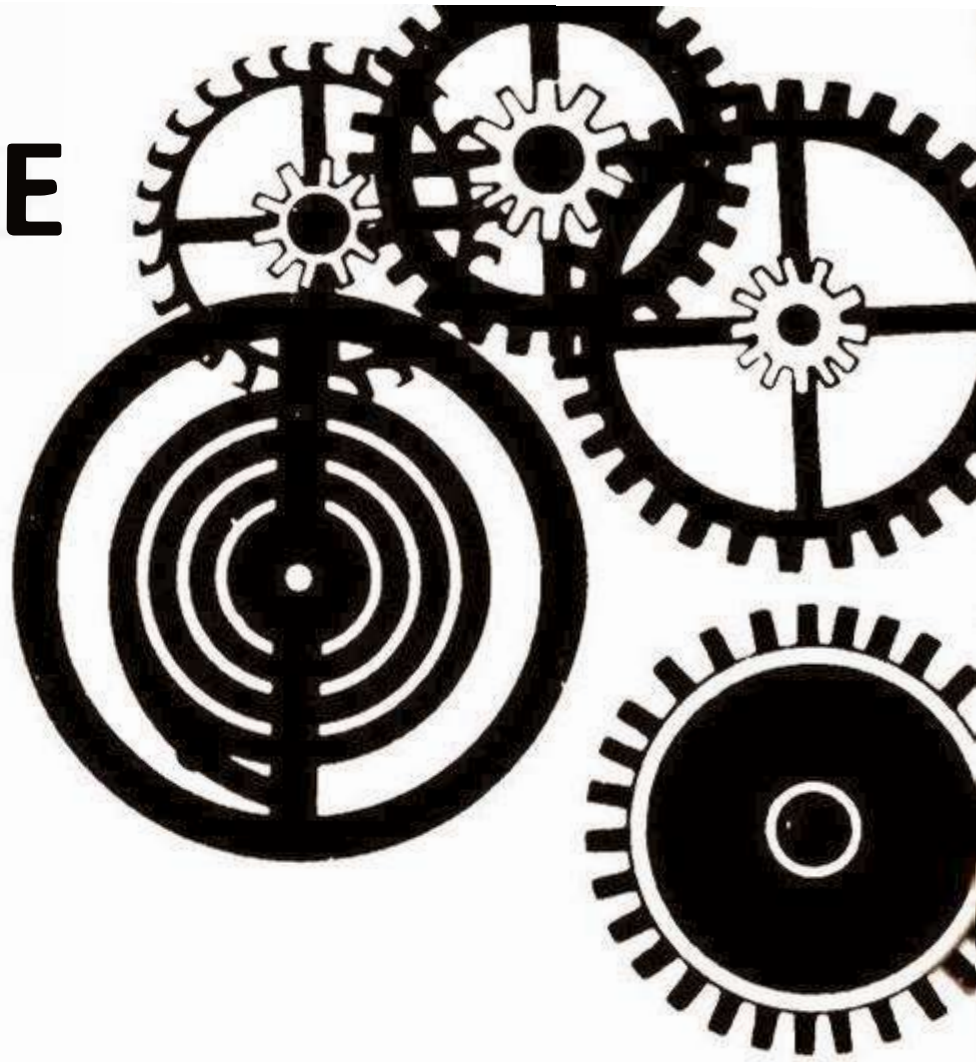
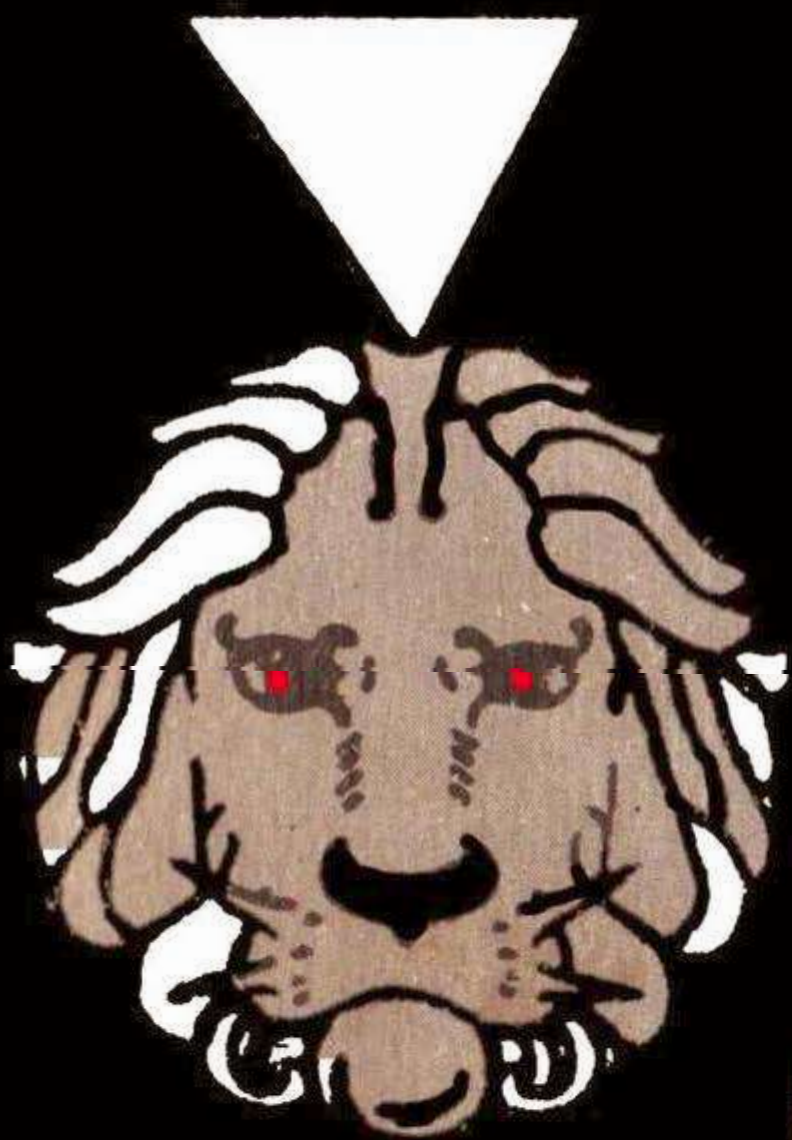

P. G. WODEHOUSE

JEEVES

INTRĂ ÎN ACȚIUNE

P. G. WODEHOUSE • Jeeves intră în acțiune

Coperta de *Ion Dogar Marinescu*

Din volumul

P. G. Wodehouse

THE WORLD OF JEEVES

Herbert Jenkins — London

© 1967 by P. G. Wodehouse

Toate drepturile asupra acestei versiuni sint rezervate
Editurii UNIVERS

P. G. WODEHOUSE

JEEVES
INTRĂ
ÎN ACȚIUNE

Traducere și prefață de
SERGIU FARCAȘAN

Editura UNIVERS

București • 1971

TÎNĂRUL P. G. LA 90 DE ANI

ANUL acesta (1971), *Pelham Grenville Wodehouse* va împlini frumoșica vîrstă de 90 de ani.¹

Rețeta longevității, s-ar zice, este să nu te ostenești prea tare: Wodehouse s-a mulțumit să scrie vreo 80 de cărți, dacă nu mai multe, iar la acestea — romane și nuvele — n-a adăugat decât 30 de piese de teatru. Ca să-și vadă de literatură, a rezistat tentațiilor filmului: numărul scenariilor create de el nu trece cu mult peste 20.

Iar se întîmplă să citești atîtea cărți ale unui autor și în același timp să afli atît de puține DESPRE el. Wodehouse scrie și are succes — de la începutul secolului, dar studiile despre el sînt rare (*Orwell, Usborne*).

E o lipsă cu atît mai gravă, cu cît în veacul nostru opera de artă devine din ce în ce mai dependentă de aparatul informațional și de piața critică. Privești într-o expoziție două picturi: una îți arată un pătrat, pe cînd cealaltă, un pătrat. Numai cu ajutorul criticii, al revistelor și al aparatului informațional poți să îi dai seama că autorul primului pătrat e o celebritate și un talent autentic, pe cînd cel de-al doilea pătrat e opera unui geniu contrufăcut, a unui impostor care-și mimează trăirile. Te extaziezi în fața unui peisaj ștîind că e din secolul al XVI-lea, dar dacă afli că autorul mai trăiește, ești decepționat, pe bună dreptate, pentru că pictura e manieristă, simplă imitație a unui stil de epocă.

¹ El va împlini în S.U.A., al căror cetățean a devenit în 1955, după ce fusese britanic trei sferturi de veac.

Wodehouse este unul dintre ultimii scriitori *de sine stătători*. A-l citi e o afacere uimitor de simplă. Iei cartea și o citești. Pare neverosimil, dar vă jur că așa e. N-ai nevoie de vreo „cheie”, de analiza vreunui teoretician binevoitor, amic cu autorul, care să-ți explice ce a vrut acesta să scrie când a scris. Dacă Wodehouse descrie o mătușă pisăloagă, ghicești imediat că e vorba de o mătușă pisăloagă. Dacă citești două pagini, începi să zimbești, iar după vreo cincisprezece-douăzeci, te pomenești rîzînd în hohote, chiar dacă n-ai în vecinătate pe nimeni care să-ți destăinuie „poanta”.

De fapt, o dată cu cuvîntul UMOR am spus despre Wodehouse tot ce trebuia.

Dicționarul autorilor anglo-saxoni (*Everyman's*) îl numește „cel mai mare romancier umoristic al vremii sale”.

Dacă am lua, drept criteriu al umorului, RÎSUL, am putea spune că Wodehouse este într-adevăr cel mai mare, suportă comparație cu oricine. Capacitatea lui de a-ți provoca rîsul este neîntrecută și n-are rival — în textele scrise — decît în unele pagini din *Pickwick* al lui Dickens.

Un doctor în literatură îți poate însă explica foarte lesne că valoarea literară a unui umorist nu se rezumă la capacitatea de a provoca rîsul. Pe scenă, un cabotin poate obține hohote mai ample decît marele actor, iar în scris mesajul, adevărul vieții și multe alte criterii, între care și inefabilul măiestriei, se adaugă pe balanțele artei.

Bănuiesc, sînt aproape sigur, că despre Wodehouse s-au scris de-a lungul deceniilor multe articole defavorabile, care îl făceau „praf”. Este tipul scriitorului de mare succes, iar în literatură se iartă multe, în afară de succes. Mai ales umorul este — la fel cu romanele polițiste — un gen din care fitecine consumă, dar pe care nu-l respectă. Din cauză că e ușor de citit, umorul dă impresia că e ușor și de scris. Înconjurăm cu respect operele la a căror scriere autorul a suferit (sau măcar asudat) vizibil. În cazul lui Wodehouse, lipsește din umor acea amărăciune latentă (ca să nu mai vorbim de minia unui Swift), amărăciune ce te face să simți că umoristul pe care-l parcurgi, deși agreabil, se învecinează pe undeva cu marii suferitori, autori de tragedii, și merită aproape aceeași stimă.

Wodehouse își agravează cazul prin faptul că a scris mult. Deci, lesne. Atenție însă : această ușurință nu se găsește pe toate drumurile. La un congres al ciberneticienilor și literaților s-au

împărțit auditoriului două poezii : una aparținând unui mare artist, cealaltă fiind opera unui calculator. Se cerea un vot amplu : să se determine care dintre poezii e opera unei mașini, care a unui om viu. Literații, în majoritate, au greșit. Matematicienii, mai mult de jumătate, au recunoscut mașina, dar au precizat — unii — că poezia calculatorului le plăcuse mai mult.

Cînd însă vine vorba de argumentul suprem, al funcțiilor de inteligență specifice omului pe care mașina NU le poate prelua, ne invocă umorul. Tragediile, versurile cu imagini extravagante, logica, totul se poate imita — măcar în teorie, dar nu peste multă vreme și în practică — numai umorul, pare-se, rămîne unic, de nereprodus. Iar umorul lui Wodehouse e greu reproductibil nu numai pentru mașină, dar și pentru umanul care ar vrea să-l imite, la chiar și pentru traducător.

Imaginile lui sînt „*far-fetched*”; apucate (procurate) de departe, invenție verbală inedită acolo unde limba oferă expresii consacrate, invenție de precizie tehnică drăcească. Acolo unde omului obișnuit îi vine la îndemînă să spună „eram prăpădit și stînjinit”, Wodehouse precizează savant : „aveam sentimentul de a fi o broască rîioasă aflată la mare ananghie, sentiment care mă împiedica să desfășor stilul meu obișnuit de joc”. Dacă vrea să spună „o femeie nebună care părea pe cale de a-și da sufletul, o muribundă”, extravagantul mister Wodehouse nu se sfiește să scrie „o zurlibundă”. Acolo unde folosește o metaforă încetățenită — de pildă, „sorbînd din ochi” — Wodehouse se rușinează. „Muntele” nevoia să se scuze și adaugă imediat : „ca să zic așa”.

Subiectele lui Wodehouse sînt conforme cu expresia franceză „*à prendre ou à laisser*” : ori le iei de bune așa cum sînt, ori începi să le despici, ca verosimilitate, și nu mai rămîne nimic din ele. Proza lui Wodehouse are aici defectul pe care-l găsim și în basme, în spectacolul de operă și balet, în romanul polițist, în literatura de copii și, în general, în orice creație puternic bazată pe convenție.

Regula prestabilită, convențională, pare o abatere de la realism, dar, lăsînd mai slobode anumite hățuri ale împrejurărilor, ține foarte strîns altele. Secole la rînd, dramaturgii au scris despre dragostea a doi tineri care vor să se căsătorească împotriva voinței celor două familii ; s-ar părea că e imposibil să mai scoți de aici vreun dram de originalitate, dar trec veacurile și mereu apar scriitori care au ceva nou de spus în această privință (așa

cum apar tineri îndrăgostiți și familii potrivnice, care adaugă prospețimea concretului la vechea situație convențională).

Faptul că cititorul *cunoaște dinainte* situația, faptul că spectatorul unei piese a lui Feydeau a văzut înainte nenumărate alte piese cu aceeași situație, ajută la „ceasornicăreala” perfectă, la ingineria impecabilă a risului în piesa de tip Feydeau sau nuvela de tip Wodehouse. Nu e decât atât — plus talentul.

Epoca noastră, străbătută de conflicte sociale acute, de războaie locale și de primejdia celui final, de lupte de clasă, de poluare și nenumărate buclucuri dramatice, nu privește cu ochi prea îngăduitori literatura numită, cu un termen farmaceutic perimat, „carbaxin”. Relaxarea, după unii, n-ar fi permisă decât atunci când ai în buzunar certificatul de internare; câtă vreme te mai țin puterile trebuie să-ți pui probleme, de preferință cit mai grele.

Sub presiunea acestei cerințe, pe care o simte îndreptățită, criticul dornic să „legitimeze” un scriitor prezintă imediat câteva subiecte și titluri care arată că autorul „lui” are un mesaj social cum nu se poate mai clar și mai înaintat, chiar dacă a mai uitat pe ici-colo câteva mici limite. Tot astfel, am putea spune că Wodehouse se leagă de personajele ultra-bogate și tradiționaliste, de respectabilitate, de aristocratism, de cultul formelor rigide, și n-ar fi nimic mai simplu decât să-l comparăm cu Beaumarchais, care prin bărbierul din Sevilla, valetul Figaro, demonstrează cum nobilul nu se poate descurca fără omul din popor. Personajul principal al cărții de față, valetul Jeeves — cum o spune de nenumărate ori indolentul său stăpîn — are geniu, depășește ca inteligență toate personajele de condiție superioară din jur. Dacă ne-am opri la atât, am minți.

În primul rînd, s-ar cuveni să precizăm că nu orice relaxare vine de la diavolul. Între spartul pietrelor și consumarea artei există totuși o mică deosebire, în sensul că atunci când citești o mult lăudată carte de „actualitate” nu trebuie să ai senzația că spargi pietre — nu strică și un pic de plăcere. Arta educă prin recreație, prin plăcere, cel puțin prin plăcere estetică, chiar în subiectul cel mai neplăcut. De unde teoria asta, că tot ce-ți provoacă dureri de cap e neapărat educativ și că tot ce distrează ar fi nociv?

În ce-l privește pe Wodehouse, indiferent de convingerile politice pe care le-ar avea, credem că mesajul scrierilor sale nu

se ascunde în originea plebee a valetului Jeeves, ci în adîncurile risului. Dintre toate manifestările omului, risul e poate cel mai rar surprins în flagrant delict de nedreptate. Faptul că rîzi pe moment cînd vezi că un om a căzut pe stradă — rîzi, deși îți pare rău — e mai curînd o excepție. Se întîmplă des să încerci milă față de un om care nu merită nici o milă. Dar se întîmplă mult mai rar să rîzi de cineva pe nedrept. Mătușile snoabe, copiii imposibili, logodnicele acre și autoritare, flăcăii bătrîni mari mîncăi și băutori, artiștii impostori, falșii savanți, simandicoși, prețioși și găunoși, băieții de bani gata, personajele pătrunse de morgă oficianță, marele cavaler de industrie îngîmfat, pisălogii, mîrginiții, înțepații, siropoșii, zurbagii, rigizii, profitorii, răzgîliați, hiperpredicatorii, supraîncordații și mult-prea-exagerații — nimeni nu scapă de risul nostru cînd îl citim pe Wodehouse.

Personajele lui, indiferent de anul în care se petrece acțiunea, în Anglia sau în America, aparțin de sfîrșitul erei lui Eduard al VII-lea, începutul secolului nostru, perioadă de automulțumire, de opulență a păturilor suspuse. S-ar crede că aceste povestiri n-au rost pentru noi, de vreme ce nu posedăm lorzi pătrunși de gravitate, copii cercetași, sau tineri care trăiesc luni și ani fără să se știe din ce și de unde. Mă rog, rămîne de discutat, dar lorzii lui Wodehouse, înainte de a fi aristocrați prin titlu, sînt prin caracter și moravuri.

Convenționalul de care vorbeam face să ne oprim la omenscul situațiilor, și nu la verosimilitatea lor. Se întîmplă mai rar să te aventurezi noaptea cu un ac, pentru a înțepa bulota cu apă caldă din patul unui antipatic, dar nu sînt o excepție soții care se plîng că nevasta îi ține la post, că nu tolerează prietenii lor, ci numai ai ei, îndrăgostiții care se bîlbîie ș.a.m.d. Dar chiar și farsele cele mai extravagante, cele mai „făcute” ale lui Wodehouse — farse care nu se puteau naște decît în țara celei mai stricte respectabilități, țara unde, ca răspuns, se ivesc cei mai mari excentrici — privite mai de aproape au în ele acel iz de sfidare a verosimilului pe care numai realitatea îl posedă.

Nu vi s-a întîmplat oare niciodată să stați de vorbă cu niște prieteni, să vă minunați de cine știe ce întîmplare, reală, și să vă spuneți: „Dacă ai citi asta într-un roman, nici nu ți-ar veni să crezi!” Wodehouse te face să crezi, cel puțin pe moment, și să rîzi.

În sfîrșit, umorul lui, lipsit de răutate, nu iartă nici personajele simpatice. Are o dragoste afectuoasă pentru tinerii naivi, sentimentali, incurcă-lume, și — tocmai autorul a aproape 150 de

lucrări mari ! — tinerii care nu prea iubesc munca ; dar dragostea nu le scuză scăderile ; autorul nu absolvă pe nimeni, nici pe Jeeves ; n-are nimic sfînt, decît risul. Un rîs care nu scutește pe nimeni s-ar zice că e prea larg, generator de relativism. Dar aici umorul „superficial“ al lui Wodehouse se învecinează cu filosofia cea mai serioasă, care, în fiecare epocă, a supus examenului critic toate valorile lumii înconjurătoare, a negat fetișurile și adevărurile absolute, a avut încredere în inteligență și spirit ; umorul e antisacerdotal și lipsește din cărțile religioase. Ar trebui să se scrie odată un tratat — de ce umorul și simțul proporțiilor constituie o calitate atît de omenească, atît de greu imitabilă, atît de justițiară și atît de indispensabilă oamenilor aflați în situațiileleste. Pînă atunci, ne vom mulțumi cu lectura lui Wodehouse.

S. F.

JEEVES INTRĂ ÎN ACȚIUNE

ACUM, că a venit vorba de bătrînul Jeeves — îl știți, valetul meu — hai să vedem cum stau lucrurile. Mulți își închipuie că aș depinde prea mult de Jeeves. Mătușă-mea Agatha a mers pînă acolo încît l-a poreclit gardianul meu. Ei bine, eu vă spun numai atît : de ce nu ? Omul acesta este un geniu. De la guler în sus, nu are pereche. O săptămînă după ce Jeeves sosise la mine, am renunțat să mă mai ocup de treburile mele. Asta s-a petrecut acum vreo șase ani, imediat după afacerea cam bizară cu Florence Craye, cu cartea unchiului meu Wilmoughby și cu Edwin, cercetașul.

Povestea a început de fapt cînd m-am întors la Easeby, reședința din Shropshire a unchiului meu. Urma să stau acolo vreo săptămînă, ca în mai toate verile ; dar a trebuit să-mi întrerup vizita ca să mă întorc la Londra, să-mi fac rost de un nou valet. Pe Meadows, tipul luat cu mine la Easeby, îl prinsesem șterpelindu-mi ciorapii de mătase, o inițiativă cu care nu se putea împăca nici un om cu reflexe normale. Ba mai mult, a răsuflat că mai prădase o grămadă de lucruri ici și colo prin partea locului ; m-am văzuț nevoit să pun pe liber această pacoste rătăcitoare și să mă duc la Londra pentru a cere oficiului de plasare să-mi descopere alt specimen, unul acceptabil. Mi l-au trimis pe Jeeves.

Niciodată n-o să uit dimineața cînd a sosit. Se întimplase ca peste noapte să iau parte la o modestă agapă,

oleacă agitată, și aveam în cap un mic bolovan. Colac peste pupăză, mă căzneam să citesc o carte pe care mi-o dăduse Florence Craye. Ea era unul din invitații de la Easeby și, cu două-trei zile înainte de a fi plecat, ne logodisem. Trebuia să mă întorc înainte de sfârșitul săptămânii și știam că Florence se aștepta din partea mea ca pînă atunci să termin cartea. Vedeți, avea un zel deosebit în a-mi sălta nivelul intelectual, ca să-l mai apropie puținel de-al ei. Era o fată cu un profil minunat, dar afundată pînă la gușă numai în țeluri serioase. Nu văd o cale mai bună de a vă explica situația, decît informîndu-vă că volumul pe care mi-l predase spre lectură se intitula *Tipuri de teorie a eticii* și că, atunci cînd l-am deschis la întimplare, am căzut peste o pagină care începea așa :

Postulatul sau înțelesul obișnuit implicat în cuvinte este cu siguranță concordant, în privința obligațiilor pe care le include, cu organismul social al cărui instrument este limbajul, și al cărui scop final este un efort de deservire.

Totul perfect adevărat, fără îndoială ; dar nu era chestia pe care s-o azvîrli în capul unui flăcău mahmur. .

Mă străduiam și eu după puteri să răzbesc prin acest volumaș strălucit, cînd a sunat la intrare. M-am tîrît de pe pat pînă la ușă și am deschis. Un individ cam oacheș stătea foarte respectuos în prag.

— Sir, spuse el, am fost trimis de agenție. Mi s-a dat de înțeles că ați avea nevoie de un valet.

Aș fi preferat un cioclu, dar l-am invitat să-și ia elan pînă înăuntru. Plutind, a alunecat prin cadrul ușii, fără zgomot, ca un zefir atotvindecător. Asta m-a impresionat din prima clipă. Meadows avusese picior plat și obișnuia să tropăie. Individul ăsta însă parcă nici n-avea picioare. Intra ca un curent de aer. Avea o față gravă, pătrunsă de înțelegere, ca și cum ar fi știut și el ce înseamnă să fii după o noapte cu băieții.

— Scuzați-mă, sir, spuse el ușor.

Apoi păru să străfulgere, și în clipa următoare nu mai era lingă mine. L-am auzit umblînd prin bucătărie și uite-l îndărăt cu un pahar pe o tăviță.

— Poate aveți bunăvoința de a bea asta, sir, spuse el cu mult tact, ca un doctor al curții regale cînd expediază elixirul în prințisorul bolnav. Este un mic preparat inventat de mine. Culoarea îi vine de la sosul Worcester. Forța nutritivă, de la oul crud. Picanteria, de la piperul roșu. Domnii mi-au spus că au găsit această băutură extrem de înviorătoare după o seară prelungită.

În dimineața aceea, m-aș fi agățat de orice îmi putea aminti de viață. Am dat paharul pe gît. O clipă, am simțit că cineva a detonat o bombă înăuntrul vechii mele cutiute și îmi cutreieră gitlejul cu o făclie aprinsă ; pe urmă, brusc, totul a fost în regulă. Soarele strălucea în fereastră, păsărelele ciripeau în virful copacilor și, ca să nu mai intrăm în amănunte, speranța răsărea iarăși.

— Ești angajat ! i-am spus de îndată ce am izbutit să spun ceva.

Îmi dădeam seama cu toată limpezimea că individul era un lucrător de nivel mondial, specia care n-ar trebui să lipsească din nici o casă.

— Vă mulțumesc, sir. Mă numesc Jeeves.

— Poți să începi imediat ?

— Chiar din clipa aceasta, sir.

— Pentru că sînt așteptat poimîine la Easeby, în Shropshire.

— Foarte bine, domnule.

Apoi, uitîndu-se peste umărul meu pe polița căminului :

— Excelentă asemănare cu lady Florence Craye, sir ! Au trecut doi ani de cînd am văzut-o ultima oară. Eram în serviciul lordului Worplesdon. Mi-am înaintat demisia, întrucît nu puteam fi în deplin acord cu dorința domniei-sale de a-și lua cina în pantaloni reiați, cămașă de flanelă și surtuc de vînătoare.

Despre excentritatea bătrînului nu putea să-mi spună nimic de care să nu fi știut dinainte. Acest lord Worplesdon era tatăl lui Florence. Era bătrînul ins exploziv care, cîțiva ani mai apoi, coborînd să-și ia gustarea de dimineață, a ridicat capacul de pe prima farfûrie, a zis : „Oua ! Iarăși ouă ! Dar-ar dracu'n toate ouăle !“. asta pe o voce care dansa pe culmile exasperării, și a întins-o imediat în Franța, ca să nu se mai întoarcă

niciodată în sinul familiei. Faptul, să fim bine înțeleși, reprezenta un noroc frumuseț pentru sinul menționat, bătrînul Worplesdon avînd cel mai cumplit caracter din regiune.

Cunoșteam familia încă din copilărie și, de la cea mai fragedă vîrstă, bătrînul băgase spaima în mine. Timpul, care le vindecă pe toate, n-ar putea niciodată să-mi scoată din minte momentul cînd m-a surprins — eram pe atunci un adolescent de vreo cincisprezece ani — fumînd în grajd unul din trabucele lui speciale. A pornit-o glonț după mine cu cravașa de vînătoare, tocmai cînd începusem să-mi dau seama că ceea ce îmi doresc cel mai mult pe pămînt este singurătatea și odihna, și m-a fugărit mai bine de o milă, pe teren accidentat. Dacă exista vreo fisură, ca să zic așa, în bucuria de a fi logodit cu Florence, era faptul că începea s-o apuce pe drumul lui taică-su și nu puteai fi sigur niciodată că n-o să erupă. Avea un profil minunat, totuși.

— Jeeves, i-am spus, Lady Florence și cu mine sîntem logodiți.

— Într-adevăr, sir ?

Știți, avea ceva straniu în comportarea lui. Totul în regulă, mă-nțelegeți, dar nu părea prea vesel. Îmi dădea cumva impresia că nu e tocmai încîntat de Florence. Mă rog, desigur că nu era treaba mea. Probabil că atunci cînd fusese valet la bătrînul Worplesdon, l-o fi călcat și ea pe bătătură, cine știe cum. Florence era o scumpete de fată și — văzută din profil — grozav de arătoasă ; dar dacă avea vreun păcat, era tendința de a fi nițel dictatorială cu personalul casnic.

La acest punct al evenimentelor s-a auzit din nou soneria de la intrare. Jeeves a dispăruț ca fulgerul și s-a întors cu o telegramă. Am deschis-o. Scurt și cuprinzător :

*Întoarce-te imediat. Foarte urgent. Ia primul tren
Florence.*

— Ciudat ! am spus.

— Poftiți ?

— Nu, nu, nimic.

Faptul că n-am intrat mai adînc în materie cu el arată cit de puţin îl cunoşteam atunci pe Jeeves. Acum, n-aş mai concepe să citesc un mesaj ciudat, fără să-i cer părerea. Iar mesajul acesta era al naibii de ciudat. Vreau să spun, Florence ştia că oricum mă întorc la Easeby în ziua următoare ; şi atunci, de ce atîta urgenţă ? Fi-reşte, trebuie să se fi întimplat ceva ; dar nu reuşeam să ghicesc ce naiba ar putea să fie.

— Jeeves, i-am spus, ne vom întoarce la Easeby azi după-masă. Poţi să te descurci ?

— Desigur, domnule.

— Poţi să aranjezi cu bagajele şi cu toate celelalte ?

— Fără nici o greutate, domnule. Ce costum veţi purta în voiaj ?

— Acesta !

În dimineaţa aceea îmbrăcasem un tineresc costum în carouri, cam zglobiu, de care eram destul de ataşat ; ca să spun tot adevărul, îmi plăcea în lege. Poate că efectul pe care-l provoca era niţeluş cam brusc, dar numai pînă te obişnuiai ; reprezenta totuşi o operă temeinică, pe care mulţi băieţi, la club şi pretutindeni, o admiraseră fără rezerve.

— Foarte bine, domnule.

Şi iarăşi era acel ceva straniu în comportarea lui. Totul era felul cum o spunea, tonul, mă-nţelegeţi. Nu-i plăcea costumul meu ! Mi-am adunat puterile ca să mă impun. Ceva îmi spunea că, dacă nu-s destul de prudent şi nu-i sugrum din faşă pornirile, curînd va începe să mă patroneze. Se profila la orizont ca o pacoste implacabilă.

Ei bine, nu eram eu omul care să accept una ca asta, pe Jupiter ! Văzusem prea multe cazuri de băieţi deveniţi sclavi absoluţi ai valetului lor. Mi-l amintesc şi acum pe bietul Aubrey Fothergill, într-o noapte, la club, spunîndu-mi — cu lacrimi adevărate, bietul băiat ! — cum a fost nevoit să se despartă de o pereche favorită de pantofi maro doar pentru că Mcekyn, valetul lui, nu era de acord cu ei. Trebuie să-i ţii pe indivizii ăştia la locul lor, vă spun ! Trebuie să lucrezi cu tactica încercată şi sănătoasă a ghearelor de fier învelite în mînăuşă de catifea !

Altfel, numai vârful degetului dacă le întinzi, te înghit cu totul.

— Jeeves, i-am zis eu pe un ton rece, nu-ți place costumul acesta ?

— O, ba da, domnule.

— Ce nu-ți place la el ?

— E un costum foarte drăguț, domnule.

— Cu ce păcătuiește ? Hai, dă-i drumul, zi !

— Dacă domnul îmi permite o ușoară sugestie, atunci un maro simplu sau un bleumarin, cu o nuanță liniștită de...

— Aiurea, absolut aiurea !

— Foarte bine, sir.

— Cai verzi pe pereți, omule !

— Așa cum spuneți, sir.

M-am simțit ca și când aș fi călcat pe locul unde trebuia să se afle ultima treaptă, care însă lipsea. Simțeam nevoia de a sfida, dacă ați trecut vreodată prin asta, și nu aveam ce să sfidez.

— Atunci, așa rămîne, am zis.

— Da, domnule.

Pe urmă s-a dus să strângă cele necesare drumului, în vreme ce eu m-am pus iarăși pe *Tipurile de teorie a eticii*, reușind să fac o străpungere în capitolul intitulat „Etici idiopsihologice“.

În după-amiaza aceea, pe mai tot timpul călătoriei cu trenul, mă întrebam ce mă așteaptă la capătul drumului. Nu-mi puteam imagina ce s-a întîmplat, Easeby nefiind unul din conacele acelea despre care citești în romanele rîndene, unde tinerele fete ar fi ademenite să joace bacara și ar fi jupuite pînă la os, ușurate de bijuterii și-așa mai departe. Invitații pe care-i lăsasem acolo erau făpturi cu teama legii, de soiul meu.

În plus, era clar că unchiu-meu n-ar fi lăsat să se petreacă în casa lui asemenea lucruri. Era un bătrîn cam țeapăn, plin de precizie în stilul de viață, dornic de liniște. Tocmai termina o istorie a familiei, sau ceva în genul ăsta, o lucrare de care se apucase în ultimul an, și nu se urnea din bibliotecă. Constituia mai curînd un exemplu pozitiv, bun de dat ca model tinerilor chemați să se lepede

de apucăturile urite. Mi se povestise că în tinerețe unchiul Willoughby fusese puținel cam deochiat N-ai fi ghicit, uitîndu-te acum la el.

Cînd am ajuns la conac, Oakshott, majordomul, mi-a spus că Florence se afla în odaia ei, supraveghindu-și camerista care împacheta. Se pare că la vreo douăzeci de mile depărtare se dădea o serată dansantă, iar Florence pleca acolo cu cîțiva dintre invitații de la Easeby, pe mai multe zile. Oakshott mi-a spus că îi ceruse să fie anunțată imediat ce sosesc; așadar, m-am infiltrat prudent în salon și am așteptat-o pînă a venit. Dintr-o privire mi-am dat seama că e tulburată, dacă nu chiar scoasă din pepeni. Ochii ei aveau o privire holbată și, în general, părea destul de fiartă.

— Draga mea! am exclamat, încercînd vechea și buna îmbrățișare; dar ea, dintr-un pas, m-a fentat ca un boxer de categoria cocoș.

— Termină!

— Ce s-a întîmplat?

— Ce nu s-a întîmplat! Bertie, îți amintești că atunci cînd ai plecat, m-ai rugat să fiu drăguță cu unchiul tău?

— Da.

Desigur, știam eu de ce o rugasem asta: pe atunci eram mai mult sau mai puțin dependent de unchiul Willoughby, și mi-era cam greu să mă căsătoresc fără aprobarea lui. Eram sigur că n-ar avea nici o obiecție față de Florence, căci îl cunoștea pe tatăl ei de cînd fuseseră împreună la Oxford, dar voiam să mă feresc de orice risc; așadar, o rugasem să se străduiască a-l fascina pe bătrînul flăcău.

— Mi-ai spus că i-aș face o deosebită plăcere, dacă i-aș cere să-mi citească cîte ceva din istoria familiei.

— Și nu i-a făcut plăcere?

— A fost încîntat. Ieri după-masă terminase manuscrisul, iar noaptea trecută mi l-a citit aproape în întregime. În viața mea n-am avut un asemenea șoc! Cartea este un ultragiul la adresa moralei! E de neconceput! Este oribilă!

— Păi, fir-ar să fie, n-aveam o familie chiar atît de rea!

— Nu este cîtuși de puțin vreo istorie a familiei. Unchiul tău și-a scris propriile sale memorii. Le numește *Amintiri dintr-o viața îndelungată* !

Începeam să înțeleg. V-am spus că prin tinerețe unchiul Willoughby o luase cam razna și, după toate semnele, dacă se pornea sa-și amintească existența lui îndelungată, rezultatul amenința să fie destul de succulent.

— Dacă e adevărat numai jumătate din ce-a scris, spuse Florence, atunci tinerețea unchiului tău a fost cu desăvîrșire înspăimîntătoare. Imediat ce a început să-mi citească, a sărit de-a dreptul în cea mai scandaloasă istorie cu putință, cum el și cu tăticul meu au fost zvîrliți afară dintr-un cabaret, în anul 1887 !

— De ce i-au azvîrlit afară ?

— Refuz să-ți spun de ce.

Trebuie să fi fost o ispravă nițeluș cam prea deșucheată. Era nevoie să te căznești serios, ca să ajungă să te dea afară dintr-un cabaret în anul 1887 !

— Unchiul tău, urmă ea, declară cu precizie că tăticu ar fi băut o sticlă și jumătate de șampanie, asta numai înainte de a-și începe seara. Cartea abundă în asemenea istorii. Există una îngrozitoare despre lordul Emsworth.

— Lordul Emsworth ? Nu cumva cel pe care-l cunoaștem ? Nu cumva cel din Blandings ?

Un tip destul de respectabil, în caz că nu știți. Azi nu mai face nimic, stă toată ziua cu săpăliga prin grădină.

— Chiar acela. Tocmai asta face cartea atît de inadmisibilă. E plină de istorii despre oameni cunoscuți, azi o întruchipare a respectabilității, dar care s-ar fi comportat, pare-se, cînd se aflau la Londra în deceniul al nouălea, într-o manieră de netolerat chiar și în cabina matoilor de pe o balenieră ! Unchiul tău pare să-și amintească orice ispravă deocheată a oricărei persoane care a avut vreodată douăzeci de ani. E acolo o poveste despre sir Stanley Gervase-Gervase, pur și simplu fioroasă prin fidelitatea detaliilor. Se pare că sir Stanley — dar nu, mi-e imposibil să-ți spun !

— Dă-i drumul, încearcă !

— Nu, nu.

— Eh, eu unul nu mi-aş face atâtea griji. Dacă e o carte atât de cumplită, nici un editor n-o să se apuce s-o publice.

— Dimpotrivă, unchiul tău mi-a spus că toate amănuntele au fost perfectate cu Riggs şi Ballinger şi că le trimite mâine manuscrisul, pentru publicare imediată. Fac o trufanda din cărţile de soiul ăsta. Tot ei au publicat şi memoriile scrise de lady Carnaby, *Optzeci de ani pasionaţi*.

— Am citit-o.

— Ei, atunci înţelegi starea mea, dacă o să-ţi spun că memoriile lady-ei Carnaby nici măcar nu suferă comparaţie cu *Amintirile* unchiului tău. Iar tăticu apare în aproape fiecare episod al cărţii ! Sînt îngrozită de isprăvile pe care a putut să le comită în tinereţe !

— Ce-i de făcut ?

— Manuscrisul, înainte de a ajunge la Riggs şi Ballinger, trebuie interceptat şi distrus.

M-am ridicat.

Părea o performanţă oarecum competiţională.

— Şi cum ai de gînd să faci chestia asta ? m-am interesat eu.

— Cum o s-o fac eu ? Nu ţi-am spus că mâine expediază coletul ? Eu mă duc astă-seară să dansez la Murgatroyd şi nu mă mai întorc pînă luni. De treaba asta trebuie să te ocupi tu ! Doar ţi-am telegrafiat !

— Ce ? !

Mi-a aruncat o privire.

— Bertie, vrei să spui că refuzi să mă ajuţi ?

— Nu, dar... ştii !

— E foarte simplu.

— Dar chiar dacă aş... Vreau să spun... Desigur, orice îmi stă în puteri... însă... dacă înţelegi ce vreau să zic...

— Bertie, spui că vrei să te căsătoreşti cu mine ?

— Da, desigur ; însă, totuşi...

Pe moment, arăta exact ca bătrînul ei tată.

— N-o să mă mărit cu tine niciodată, dacă amintirile acelea sînt publicate.

— Dar, Florence dragă, măi fato...

— Te-am avertizat ! Bertie, poţi s-o ieşi ca o încercare. Dacă găseşti în tine resurse şi curaj pentru a duce

acțiunea la bun sfârșit, voi lua asta drept o probă că nu ești individul neputincios și insipid pe care-l cunoaște ca atare mai toată lumea. Dar dacă dai greș, o să știu că avea dreptate mătușă-ta Agatha când te-a numit o nevertebrată lipsită de șira spinării ! Pentru tine, Bertie, va fi destul de ușor să interceptezi manuscrisul. Trebuie numai un pic de hotărâre.

— Dar închipuie-ți că unchiu-meu mă prinde asupra faptului ? ! O să-mi taie veniturile pînă la ultimul bănuț.

— Dacă-ți pasă mai mult de banii unchiului tău decît de mine...

— Nu, nu ! N-aș zice chiar așa.

— Atunci, foarte bine. Coletul conținînd manuscrisul va fi pus mîine, mai mult ca sigur, pe masa din hol, ca Oakshott să-l ducă în sat împreună cu restul corespondenței. Tot ce ai de făcut este să-l iei și să-l distrugi. Unchiul tău o să creadă că s-a pierdut la poștă.

Gheața mi se părea cam subțire.

— N-are cumva vreo copie ?

— Nu, nu și-a bătut cartea la mașină. Trimite manuscrisul așa cum l-a scris.

— Dar s-ar putea să-l mai scrie o dată.

— Parcă o să mai aibă el energia asta !

— Bine, dar...

— Bertie, dacă n-ai de gînd să faci altceva decît să scoți la iveală mereu alte obiecții absurde...

— Voiam doar să relievez unele aspecte.

— Ia nu mai reliefa ! O dată pentru totdeauna, vrei sau nu să-mi faci acest extrem de simplu mic serviciu ? Felul cum înfățișa lucrurile mi-a dat o idee.

— De ce nu-l pui pe Edwin la treaba asta ? Ar rămîne totul în cadrul familiei, ceva în genul ăsta, intim, dacă mă-nțelegi. De altfel, pentru puști ar fi o plească.

Mie ideea mi se părea strașnică. Edwin era fratele ei mai mic, care-și petrecea vacanța la Easeby. Era un băiat cu o față de nevăstuică, pe care-l antipatizam de la naștere. De fapt, dacă e să vorbim de memorii și reconstruiri, tocmai pacostea de Edwin era persoana care, cu nouă ani în urmă, îndrumase pașii tatălui său spre locul unde îi fumam trabucul și pricinuisese toate neplăcerile

mele. Acum avea paisprezece ani și se înrolase recent în organizația cercetașilor. Era unul din acei copii perseverenți, care își iau în serios toate răspunderile. Îl zgâlțâia mereu un soi de febră, simțind că nu și-a îndeplinit planul zilnic de fapte bune. Oricît de tare se străduia, rămînea mereu sub plan ; și pe urmă îl găseai dînd tîrcoale prin casă, încercînd atît de amarnic să se depășească pe sine însuși, încît Easeby devenea rapid un iad perfect, pentru oameni ca și pentru animale.

Ideea mea nu părea s-o încînte pe Florence.

— Ba nici prin cap nu-mi trece, Bertie ! Mă surprinde că nu ești în stare să apreciezi cîntea pe care ți-o fac, acordîndu-ți încrederea mea.

— Vai, cum să nu-mi dau seama, dar vreau numai să spun că Edwin ar face treaba asta mult mai bine decît mine. Cercetașii ăștia sînt gata oricînd pentru tot felul de trucuri. Ei se pricep să citească urmele pașilor, zău așa, știu să se camufleze, să se tîrască pe brînci și te miri mai cîte !

— Bertie, vrei sau nu vrei să-mi faci serviciul ăsta absolut mărunt ? Dacă nu, spune așa pe loc, și hai să terminăm cu farsa asta, să nu te mai aud cum te prefaci că-ți pasă de mine !

— Sufletul meu ales, doar știi cu cît devotament te iubesc !

— Atunci, vrei sau nu vrei să...

— Bine, fie, bine ! i-am spus. Bine, s-a făcut, e-n regulă, bine, fie, bine, bine !

Așa am spus și m-am impleticit spre ieșire, să cuget. Imediat, pe coridor, am dat peste Jeeves.

— Mă scuzați, domnule. Tocmai mă străduiam să vă găsesc.

— Ce s-a întîmplat ?

— Am socotit că e cazul să vă relatez, domnule, că pantofii dumneavoastră maro de plimbare au fost unși de cineva cu cremă neagră.

— Ce ? Cum ? Cine ? De ce ?

— Nu aș putea spune, domnule.

— Se mai poate face ceva cu ei ?

— Nimic, domnule.

- La dracu !
- Prea bine, domnule.

M-am întrebat adesea, începînd din acea zi, cum de reuşesc unii inşi să se menţină în formă de-a lungul întregii perioade cît meditează asupra asasinatului pe care-l pregătesc. Eu aveam de-a face cu o misiune mult mai simplă, dar numai gîndindu-mă la ea începeam să horcăi în așa hal, încît insomnia a făcut din mine, pînă în ziua următoare, o adevărată epavă. Cearcăne negre sub ochi — pe cuvîntul meu ! Ca să revin la viață, a trebuit să-l chem pe Jeeves să-mi sară în ajutor cu unul din preparatele lui salvatoare.

După gustarea de dimineată, mă simţeam ca un hoț de valize pe peronul gării. Trebuia să mă învîrt prin partea locului, așteptînd ca pe masa din hol să fie pus coletul cu manuscrisul, și nu-l mai punea odată ! Unchiul Willoughby înțepenise în bibliotecă, să adauge ultimele trăsături de perfecțiune la marea operă a vieții sale — așa presupuneam — iar eu, cu cît mă gîndeam mai mult la toată chestia, cu atît mai puțin îmi plăcea. Șansele mele de a nu scăpa basma curată atinseseră un curs de trei contra două și, gîndindu-mă la ce se va întîmpla atunci cînd n-o să scap, mă treceau pe spinare fiori de gheață. Bătrînul meu unchi Willoughby era un om destul de blînd, vorbind în general, dar îl cunoscusem și ca pe o forță atotpustiitoare, iar acum, pe Jupiter ! dacă mă prindea încercînd să fug cu opera vieții sale, urma să se întreacă pe sine însuși !

Abia spre ora patru a ieșit din bibliotecă tipăind cu coletul sub braț, l-a pus pe masă și, tipăind iar, a plecat. Eu mă ascunsesem pe moment în direcția sud-est, îndărătul unei armuri. Am țîșnit afară și am întins-o în direcția mesei. Pe urmă, m-am repezit pe scări în sus, să pitesc prada. Am năvălit la mine în cameră ca un cal sălbatic și aproape că mi-am strivit copita, izbindu-mă de pacostea de Edwin, cercetașul. Stătea în fața unui scrin și deschisese toate sertarele, lua-l-ar naiba ! făcînd din cravatele mele un talmeș-balmeș.

- Bună ! a zis el.
- Ce cauți aici ?

— Îți fac ordine în cameră. E fapta mea cea bună pe ultima simbătă în curs.

— Ultima simbătă ?

— Da, că am rămas cu cinci zile sub plan. Pînă noaptea trecută eram cu șase, dar ți-am lustruit pantofii.

— Va să zică tu mi-ai...

— Da, eu. Nu i-ai văzut ? Ideea mi-a venit dintr-o dată. Eram aici, uitîndu-mă în jur. Cît ai lipsit, domnul Berkeley a stat în camera asta. A plecat azi-dimineață. M-am gîndit că o fi uitat vreun lucru, pe care să i-l trimit. E o faptă bună, cu care m-am mîndrit adesea.

— Trebuie să fie o plăcere să aibă omul de-a face cu tine.

Îmi devenea din ce în ce mai evident că acest copil infernal trebuie cumva evacuat instantaneu, sau măcar cu viteză maximă. Aveam coletul ascuns la spate ; socoteam că nu putuse să-l vadă ; dar voiam să ajung cît mai repede la scrin și la sertarele lui, pînă nu pică cineva.

— Eu în locul tău, i-am spus, nu m-aș obosi să fac ordine prin cameră.

— Îmi place să fac ordine. Și nu mă obosește, zău că nu.

— Dar e destulă ordine.

— Nu-i destulă ; stai să vezi după ce termin eu.

Operațiunea căpăta un miros urît. Nu voiam să-l asasinez pe puști, și totuși se părea că nu există nici o altă cale de a scăpa de el. Am apăsât cu toată puterea pe acceleratorul meu cerebral. Cutiuța a început să-mi vibreze în draci. Mi-a venit o idee.

— Există o faptă mult mai bună cu care ai putea să mă ajuți, i-am spus. Vezi cutia asta cu trabucuri ? Ia-o jos în fumoar și taie-le toate virfurile. Asta m-ar scăpa de o grămadă de muncă. Dă-i drumul la vale, puștiule.

Părea nițeluș șovăitor, dar a luat-o la vale. Am vîrit coletul într-un sertar, am încuiat, am băgat cheia în buzunar și m-am simțit mai bine. Oi fi eu un descreierat, dar, la naiba, sînt capabil să-l răzlesc pe un simplu copil cu față de nevăstuică. M-am dus iarăși jos. Tocmai cînd treceam de ușa fumoarului, s-a aplecat în afară Edwin. Aveam senzația că, dacă ar vrea să înscrie la activul său

o faptă cu adevărat bună, cea mai bună ar fi să se si-
nucidă.

— Tocmai le tai, a spus el.

— Taie înainte, taie !

— Îți plac cu vârful tăiat adânc sau numai puțin ?

— Mijlociu.

— E-n regulă. Atunci îi dau drumul mai departe.

— Fără grijă.

Și ne-am despărțit.

Indivizii care cunosc chestiile astea — detectivii și toți ceilalți — vă pot spune că cel mai greu lucru din lume este să scapi de cadavru. Îmi amintesc că în copilărie a trebuit să învăț un poem despre un gealat cu numele de Eugene Aram, unul dat naibii, care făcuse minuni în direcția asta. Tot ce mai pot reconstitui acum din fosta poezie este un crîmpei care sună așa :

Tum turum tum, tumti tum

Tum l-am omorit acum !

Dar îmi amintesc că sârmanul trebuia să-și piardă bună parte din timpul său prețios aruncînd cadavrul în eleștee, îngropîndu-l, căznindu-se în fel și chip, numai ca să-l vadă cum îi răsare iarăși în față. Trecuse cam o oră după ce strecurasem coletul în sertar, cînd mi-am dat seama că m-am vîrît într-un caz foarte asemănător.

Florence vorbise destul de suav despre distrugerea manuscrisului ; dar cînd ajungi la fapte, cum naiba poate cineva să distrugă o grămadă uriașă de hîrtii, în casa altuia, în plină vară ? Nu puteam să cer să mi se facă foc în odaie, cînd termometrul arăta aproape treizeci de grade. Și dacă nu ardeam corpul delict, cum altfel să scap de el ? Eroii de pe cîmpul de bătălie mănîncă mesajele ca să nu cadă în mîinile dușmanului, dar mi-ar fi trebuit un an ca să mănînc memoriile unchiului Willo-ughby.

Trebuie să spun că problema mă depășea cu totul. Singurul lucru posibil părea să lași pachetul în sertar și să sperî.

Nu știu dacă ați trecut vreodată prin asta, dar e al naibii de neplăcut să ai o crimă pe conștiință. Către

sfârșitul zilei, simpla imagine a sertarului ajungea să mă deprime. Eram pe muchie, gata să fac o criză nervoasă, iar o dată, când unchiul Willoughby s-a strecurat în fumoar fără nici un zgomot, în timp ce eram singur, și când mi-a vorbit înainte ca eu să fi aflat că e acolo, am bătut recordul de înălțime la săritura din scaun.

Mă întrebam tot timpul când anume unchiul Willoughby o să bage de seamă că a dispărut manuscrisul. După socoteala mea, nu putea să observe nimic pînă sîmbătă dimineța cînd, normal, urma să se aștepte la primirea unei confirmări din partea editorilor. Dar încă de vineri, nici nu începuse bine seara și a ieșit din bibliotecă tocmai cînd treceam pe acolo. M-a rugat să intru. Părea în bună măsură năucit.

— Bertie, mi-a spus (vorbea întotdeauna într-un fel care reda cu mare precizie stilul pompos), s-a petrecut un fenomen extrem de tulburător. După cum știi, am expediat ieri după-masă, către domnii editori Riggs și Ballinger, manuscrisul cărții mele. Ar fi trebuit să le parvină la prima oră a dimineții. N-aș putea să spun de ce m-am simțit neliniștit, dar cugetul meu nu-și găsea astimpăr în privința securității coletului. Prin urmare, acum cîteva minute am telefonat domnilor Riggs și Ballinger, să investighez. Spre consternarea mea, m-au informat că încă nu se află în posesia manuscrisului.

— Foarte bizar !

— Îmi reamintesc extrem de clar cum am pus pachetul eu însumi pe masă în hol, la timpul potrivit ca să fie dus în sat. Dar aici intervine elementul sinistru. Am vorbit cu Oakshott, care a dus la poștă restul scrisorilor și care nu-și amintește să fi văzut pachetul. De fapt, este categoric neabătut în aserțiunile lui, cum că atunci cînd a venit să ia scrisorile, nu se afla printre ele nici un colet.

— Sună ciudat !

— Bertie, vrei să-ți spun ce bănuială am ?

— Ce bănuială ?

— Ceea ce bănuiesc eu o să-ți pară, fără îndoială, de necrezut, dar e singura ipoteză care se potrivește cu faptele, așa cum le cunoaștem. Înclin spre convingerea că pachetul a fost furat.

— Oh, nici așa să n-o luăm ! Nu pot să cred !

— Așteaptă ! Stai să auzi ! Deși pînă acum nu v-am spus nimic în această privință, nici ție, nici altora, rămîne un fapt că în cursul ultimelor săptămîni o serie de obiecte — unele de valoare, altele nu — au dispărut din această casă. Concluzia către care te vezi minat irezistibil este că în mijlocul nostru se află un cleptoman. O ciudățenie a cleptomaniei, despre care fără indoială ai aflat, constă în faptul că maniacul este incapabil să diferențieze obiectele în funcție de valoarea lor intrinsecă. El este în stare să șterpelească o haină veche tot atît de bine ca un inel cu diamant, o pipă în valoare de numai cîțiva șilingi cu un zel tot atît de aprins ca în cazul șterpelirii unei pungi de aur. Faptul că acest manuscris al meu nu putea reprezenta vreo valoare pentru o altă persoană mă convinge că...

— Dar, unchiule, stai o clipă. Știu totul despre obiectele furate. Cel care le-a sfeterisit era Meadows, valețul meu. L-am surprins înhățîndu-mi ciorapii de mătase. În flagrant delict, pe Dumnezeu !

A fost colosal de impresionat.

— Mă uluiești, Bertie ! Trimite imediat după el și interoghează-l.

— Dar nu mai e aici. Știi, imediat ce am aflat că-mi zulește ciorapii, l-am pus pe liber. De aceea m-am dus la Londra : să-mi fac rost de alt valet.

— Atunci, dacă Meadows nu mai e în casă, nu putea fi el acela care mi-a șterpelit manuscrisul. Toată afacerea este inexplicabilă.

După care ne-am cufundat în gînduri, pentru cîteva momente. Unchiul Willoughby se învîrtea prin odaie, acumînd perplexitate, în timp ce eu ședeam trăgînd din țigară, simțindu-mă oarecum ca unul despre care citisem într-o carte, unul ce-l omorîse pe un tip și îi ascunsese cadavrul sub masa din sufragerie, și pe urmă se văzuse nevoit să fie animatorul unei mari petreceri, tot timpul cu hoitul pe dedesubt. Taina vinovăției mele mă apăsa atît de tare, încît după un timp am simțit că nu mai pot. Mi-am aprins încă o țigară și am pornit-o la o plimbare în jurul casei, să mă mai răcoresc.

Era una din acele seri de vară, cînd poți să auzi de la o milă cum un melc își limpezește gîtlejul. Soarele se dădea la fund pe după dealuri, musculițele se învîrteau ca nebunele pretutindeni, toate chestiile din natură miroseau clasa întîi — ca să nu vă mai pomenesc de roua care se lăsa delicată și de toate celelalte — și tocmai începeam și eu să-mi găsesc oleacă de alinare, cînd mi-am auzit numele.

— Este ceva despre Bertie.

Era vocea scîrboasă a neisprăvitului de Edwin ! O clipă, mi-a fost imposibil s-o localizez. Pe urmă mi-am dat seama că venea din bibliotecă. Plimbărica mea mă adusese la doi pași de fereastra deschisă.

Întotdeauna m-am mirat cum reușesc tipii ăia din cărți, vreau să zic cetățenii cărora nu le trebuie decît o clipită ca să facă vreo duzină de lucruri ce ar lua în mod obișnuit pe puțin zece minute. Dar e un fapt precis că mie mi-a fost de ajuns o clipă ca să-mi arunc țigara, să înjur un pic, să fac un salt de aproape zece metri, să mă cufund într-un tufiș lingă fereastră bibliotecii și să rămîn acolo cu urechile ciulite. Eram mai sigur decît oricînd că ies la iveală tot felul de chestii din cele mai spurcate.

— Despre Bertie ? l-am auzit spunînd pe unchiul Willoughby.

— Despre Bertie și pachetul dumneavoastră. Tocmai v-am auzit cînd vorbeați cu el despre asta. Cred că Bertie a luat pachetul.

Dacă o să vă spun că taman cînd auzeam cuvintele astea înspăimîntătoare, un soi de albină remarcabil de corpolentă a plonjat din tufiș drept pe ceafa mea în jos și că n-am putut nici măcar să mă mișc ca s-o terciuiesc, o să înțelegeți că mă simțeam în plină descompunere. Toate se adunau împotriva mea.

— Ce vrei să spui, băiete ? Chiar adineauri discutam cu Bertie dispariția manuscrisului meu și, în fața misterului, se arăta tot atît de perplex ca mine însumi !

— Ei bine, eram în camera lui ieri după-amiază, îl ajutam cu o faptă bună, cînd a intrat cu un pachet. Deși încerca să și-l ascundă la spate, am putut să-l văd. Și pe urmă mi-a cerut să merg în fumoar, să-i tai vîrful

la niște trabuce — iar după două minute a apărut jos, și nu mai avea la el nimic. Deci pachetul trebuie să fie în camera lui.

Îmi dau seama că îi învață cu bună știință pe afurisiții ăștia de cercetași să-și cultive puterile de observație, de deducție și te miri de mai ce. Eu afirm că se comite o greșeală cumplită. Uite la ce buclucuri se ajunge.

— Sună de necrezut, spuse unchiul Willoughby, ceea ce era de natură să mă remonteze de doi bani.

— Să mă duc și să mă uit în camera lui ? întrebă pastorele precoce numită Edwin. Sînt sigur că pachetul e acolo.

— Dar care ar putea fi motivele lui în comiterea acestui furt extraordinar ?

— Poate că este un... așa cum ați zis adineauri.

— Un cleptoman ? Imposibil.

— S-ar putea ca Bertie să fie cel care a furat toate lucrurile alea de la bun început, sugeră plină de nădejde mica brută. Poate că e ca Raffles.

— Raffles ?

— E un gentleman dintr-un șir de cărți, care umfla tot felul de lucruri.

— Nu pot să cred că Bertie ar umbla să... să umfle lucruri.

— Mă rog, dar sînt sigur că el a pus mîna pe pachet. Vă spun ce ați putea să faceți. Ați putea spune că domnul Berkeley a telegrafiat, rugîndu-vă să-i trimiteți un obiect uitat în cameră. Știți, el a stat în camera unde-i Bertie acum. Ați putea să spuneți că vreți să căutați obiectul uitat acolo.

— Asta cred că s-ar putea. Eu voi...

N-am mai așteptat să aud restul. Afăcerea se încingea prea tare. M-am extras mlădios din tufiș și am gonit spre ușa de intrare. Am sprintat în sus pînă la camera mea și m-am năpustit asupra sertarului în care se afla pachetul. Și atunci am descoperit că nu mai am cheia la mine. După cîteva momente infernale, mi-am amintit că o transferasem noaptea trecută în pantalonii mei de seară și trebuie să fi uitat s-o mai scot.

Unde dracu erau hainele mele de seară ? Am început să le caut peste tot, pînă mi-am amintit că Jeeves trebuie

să le fi luat ca să le perie. Un salt pînă la sonerie a fost pentru mine o afacere de-o clipă. Tocmai sunasem, cînd s-au auzit niște pași și a intrat unchiul Willoughby.

— Hei, Bertie, a spus el fără ca măcar să roșească, am primit o... hrr, telegramă de la Berkeley, care a stat aici în lipsa ta. M-a rugat să-i trimit... hrr, să-i trimit tabachera pe care, pare-se, a uitat s-o ia cînd a plecat de aici. Nu pot s-o găsesc jos ; așadar, mi-a venit în minte că probabil a lăsat-o aici în cameră. O să... hrr... o să arunc o privire prin jur.

Era pentru mine unul dintre cele mai dezgustătoare spectacole văzute vreodată — acest om bătrîn și cu capul înălbit, care ar fi trebuit să se gîndească la lumea de apoi, stînd aici și mințind ca un actor.

— N-am văzut-o nicăieri, i-am spus.

— Totuși, o s-o caut. Trebuie să... hrr... să fac tot ce e posibil.

— Păi, dacă era pe-aici, aș fi văzut-o, nu ?

— Poate că n-ai băgat-o în seamă. S-ar putea să fie... hrrr... într-unul din sertarele acestea.

A început să-și bage nasul. Deschidea sertar după sertar, răscolind lucrurile ca un bătrîn dulău și bolborosind în răstimpuri despre Berkeley și tabachera lui, într-un mod înfiorător, care pur și simplu mă consterna. Nu făceam decît să stau acolo, pierzîndu-mi din greutate clipă de clipă.

Și uite că a ajuns la sertarul unde se afla pachetul.

— Țsta pare să fie încuiat, zise el zgîlțîind în legemînerul.

— Este. Eu unul nu mi-aș pierde vremea cu sertarul ăsta. Este, cum să zic, este încuiat, încuiat și așa mai departe.

— N-ai cheia ?

O voce suavă și pătrunsă de respect răsună la spatele meu.

— Presupun, sir, că aceasta trebuie să fie cheia de care aveți nevoie. Se afla în buzunarul pantalonilor dumneavoastră de seară.

Era Jeeves. Se străfulgerase în cameră, purtîndu-mi hainele de seară, și stătea așa, cu cheia întinsă. L-aș fi masacrat pe loc.

— Mulțumesc, spuse unchiul meu.

— N-aveți pentru ce, domnule.

În clipa următoare, unchiul Willoughby a deschis sertarul. Eu am închis ochii.

— Nu, zise unchiul Willoughby, nu e nimic aici. Sertarul e gol. Îți mulțumesc, Bertie. Sper că nu te-am deranjat. Îmi închipui că... hm... Berkeley trebuie totuși să fi luat tabachera cu el.

După ce s-a dus, am închis ușa cu mare grijă. Apoi m-am întors spre Jeeves. Omul îmi punea hainele de seară pe un scaun.

— Ăăă... Jeeves !

— Da, domnule ?

— Nu, nu, nimic.

Era al naibii de greu să găsești introducerea.

— Ăăăă... Jeeves !

— Da, domnule ?

— Oare ai... ? A fost pe aici vreun... ? Nu cumva, din întâmplare... ?

— Am mutat coletul azi-dimineață, domnule.

— Ăăăă... ooo... de ce ?

— Am socotit că e mai prudent, domnule.

Am cugetat o bucată de vreme.

— Desigur, Jeeves, toată chestia asta ți se pare nițeluș cam ciudată.

— Cîtuși de puțin, domnule. S-a întîmplat să aud involuntar conversația dintre dumneavoastră și lady Florence, în legătură cu întreaga problemă, domnule.

— Dumnezeuule, chiar așa ?

— Da, domnule.

— Atunci, hm, Jeeves, cred că, privind problema în ansamblu, poate ar fi cazul — așa cum și este — să blochezi apariția pachetului aceluia, pînă ajungem la Londra...

— Întocmai, domnule.

— Iar atunci am putea... ăăă... ca să zicem așa, să-l azvîrlim undeva, nu ?

— Precis, domnule.

— Atunci, las chestiunea în mîinile tale.

— În întregime, domnule.

— Știi, Jeeves, începi să devii un soi de culme.

- Mă străduiesc să corespund, domnule.
- Unul la un milion, pe Jupiter !
- E foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta, domnule.
- Ei, cred că atunci cam asta-i totul, dacă mă gîndesc mai bine.
- Prea bine, domnule.

Florence s-a întors luni. N-am văzut-o pînă nu ne-am luat ceaiul cu toții, în sufragerie. Abia cînd gloata s-a mai împrăștiat puțin, am putut să schimbăm o vorbă.

— Ei, Bertie ? m-a întrebat ea.

— E-n regulă.

— Ai distrus manuscrisul ?

— Nu tocmai, însă...

— Ce vrei să spui ?

— Adică, nu chiar cu totul.

— Bertie, nu mai ocoli !

— E-n regulă. Să vezi cum...

Tocmai voiam să-i explic situația, cînd a sărit din bibliotecă unchiul Willoughby, arătînd întremat ca un prunc de doi ani. Bătrînul era cu totul alt om.

— O chestie extraordinară, Bertie ! I-am telefonat adineauri domnului Riggs, și îmi spune că a primit manuscrisul meu cu poșta de dimineață. Nu pot să-mi explic de ce a întîrziat atîta. Organizarea noastră poștală este absolut nesatisfăcătoare în districtele rurale. O să scriu despre asta la conducere ! Este intolerabil ca pachete de valoare să fie întîrziate în felul acesta !

Se întîmpla ca tocmai atunci să mă uit la profilul lui Florence, și cînd a auzit asta s-a răsucit spre mine și mi-a aruncat o privire care m-a înjunghiat pînă pe partea cealaltă. Unchiul Willoughby s-a dus în derivă îndărăt spre bibliotecă, iar în odaie a rămas o tăcere groasă, de puteai să desprinzi din ea bucățele întregi, cu lingurița.

— E de neînțeles ! am spus eu într-un sfîrșit. Pur și simplu nu pot să înțeleg !

— Eu pot. Pot să înțeleg perfect, Bertie. N-ai avut curaj pînă la capăt. Decît să riști supărîndu-ți unchiul, tu...

— Nu, nu ! Zău că nu !

— Ai preferat să mă pierzi pe mine, decât să riști pierderea banilor. Poate ți-ai închipuit că, nu-ți vor-oam destul de serios, atunci când te-am avertizat. Să știi că nici un cuvânt n-a fost întimplător. Logodna noastră este desfăcută.

— Dar, stai s-auzi... !

— Nici un cuvânt !

— Dar Florence, măi fato !

— Nu vreau să mai aud nimic. Îmi dau seama acum că mătușă-ta Agatha avea perfectă dreptate. Mă socotesc norocoasă că am scăpat. A existat o perioadă când îmi închipuiam că, dacă am răbdare, aș putea să modelez din făptura ta ceva de valoare. Îmi dau seama acum că este imposibil !

Și a zbughit-o din odaie, lăsându-mă să culeg țândă-rile. După ce am izbutit să strâng ceva deșeuri, m-am dus la mine în cameră și l-am sunat pe Jeeves. A intrat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat și nici n-ar putea să se întâmple vreodată. Era cea mai liniștită fiară din cușcă.

— Jeeves ! am urlat. Jeeves, coletul acela a ajuns la Londra !

— Da, domnule ?

— Tu l-ai expediat ?

— Da, domnule. Am acționat cum e mai bine, domnule. Consider că dumneavoastră și lady Florence ați supraapreciat primejdia ca oamenii să se simtă ofen-sați că au fost pomeniți în amintirile lordului Willoughby. Din experiența mea, domnule, pot să vă asigur că o per-soană obișnuită se bucură când numele ei vede lumina tiparului, indiferent ce se spune despre ea. Am o mătușă, domnule, care acum câțiva ani era o martiră a picioarelor umflate. A încercat cu Pomada Supremă Walkinshaw și a obținut o ușurare atât de considerabilă, încît le-a trimis, fără ca ei s-o ceară, o scrisoare de mulțumire. Când și-a văzut fotografia în presa cotidiană, alături de de-scripții cel puțin revoltătoare ale membrilor ei inferioare înainte de a-și fi dat cu pomada, mîndria ei a fost atât de intensă, încît m-a condus la convingerea că publici-tatea, de orice fel ar fi ea, este dorită de mai fiecare om. Mai mult, dacă ați studiat vreodată psihologia, sir, nu se

poate să nu știți că bătrînii domni respectabili nu sînt cituși de puțin împotriva unei reclame care să popularizeze remarcabila vigoare manifestată de domniile-
lor în tinerețe. Am un unchi care...

I-am blestemat mătușile, unchii, cu el împreună și cu toate neamurile lor.

— Știi că lady Florence a rupt logodna ?

— Într-adevăr, domnule ?

Nici o fărîmă de simpatie. Parcă i-aș fi spus că afară e frumos.

— Te-am pus pe liber ! Ești dat afară.

— Prea bine, domnule.

A tușit delicat.

— De vreme ce nu mă mai aflu în slujba dumneavoastră, pot să vorbesc liber, fără a crea impresia că îmi permit prea multe. După părerea mea, dumneavoastră și lady Florence alcătuiți o pereche total nepotrivită. Dumneaei are un temperament îndirjit în cea mai înaltă măsură și arbitrar, cu totul opus celui al dumneavoastră. M-am aflat în serviciul lordului Worplesdon aproape un an, răstimp în care am avut ample oportunități de a o studia pe lady Florence. Opinia obștei servitorilor era de parte de a-i fi favorabilă. Firea dumneaei stîrnea între noi un număr impresionant de comentarii potrivnice. Era uneori ceva cu totul insuportabil. Domnule, n-ați fi fost fericit.

— Ieși afară !

— Socot de asemeni că ați fi găsit metodele ei educative oarecum astenizante, domnule. Am aruncat o privire asupra cărții pe care dumneaei v-a încredințat-o spre lectură — a zăcut pe masa dumneavoastră de cînd am sosit aici ! — și este, după părerea mea, total nepotrivită. Nu v-ar fi făcut nici o plăcere. Și mai dețin o informație, direct de la camerista lady-ei Florence, care s-a nimerit să audă involuntar o conversație între dumneaei și unul dintre domnii aflați aci — domnul Maxwell, redactor-șef la o revistă — conversație despre intenția dumneaei de a vă lansa aproape imediat în stu-

dierea lui Nietzsche. Nu v-ar plăcea Nietzsche, domnule. Este, din temelii, nesănătos.

— Ieși afară !

— Prea bine, domnule.

E bizar cum un gând care te frământă, dacă apuci să adormi o noapte peste el, îți apare la trezire cu totul schimbat. Mi s-a întâmplat mereu și mereu. Când m-am deșteptat dimineața următoare, vechea inimă, într-un fel sau altul, nu se mai simțea nici pe jumătate atât de zdrobită. Era o zi absolut la înălțime și exista ceva, în felul cum soarele mi se strecura în fereastră și în cearta păsărelelor prin iederă, ceva care aproape mă făcea să mă întreb dacă nu cumva Jeeves a avut dreptate. La urma urmei, deși Florence avea un profil minunat, oare o asemenea logodnică era o captură chiar atât de strălucită pe cât ar fi putut să-și imagineze un observator de rînd ? Oare nu era nici un pic de adevăr în tot ce-mi spusese Jeeves despre caracterul ei ? Am început să-mi dau seama că nevasta ideală pentru mine era ceva radical diferit, ceva mult mai calduș și mai lin și mai cîrîpînd și mă-nțelegeți.

Ajunsesem tocmai la partea asta, cînd ochiul mi-a căzut pe *Tipurile de teorie a eticii*. Am desohis-o și, cu mina pe inimă, vă dau cuvîntul meu de onoare că pasajul care m-a pălit arăta exact așa :

Din cei doi termeni antitetici ai filozofiei elene, numai unul era real și de sine stătător ; iar acesta era Gîndirea Ideală, ca opus a ceea ce avea de pătruns și modelat. Celălalt, corespunzător Naturii noastre, era în sine fenomenologic, ireal, fără reazim permanent, neavînd vreun atribut care să reziste două clipe la rînd ; pe scurt, reconsiderat de la negare doar prin includerea sălășluirii realităților întrevăzute din latura opusă.

Ei bine, vreau să vă spun că — dar ce mai poți să spui ? Și pe urmă, peste toate astea, Nietzsche, cu mult mai cumplit !

— Jeeves, i-am spus cînd a intrat cu ceaiul meu de dimineață, m-am mai gîndit. Ești angajat din nou.

— Vă mulțumesc, domnule.

Am tras o sorbitură veselă și i-am dat drumul la vale. Un măreț respect pentru gândirea acestui individ a început să se infiltreze în mine.

— Știi, Jeeves, i-am spus, costumul meu acela în carouri...

— Da, domnule ?

— E chiar atât de dezastruos ?

— Puțin cam prea bizar, domnule, după opinia mea.

— Dar o grămadă de băieți m-au întrebat care-i croitorul meu.

— Fără îndoială pentru a-l evita, domnule.

— Se zice că e unul din oamenii cei mai de seamă ai Londrei.

— Împotriva calităților sale morale nu am nimic de obiectat, domnule.

Am șovăit nițeluș. Simțeam că incap în ghearele flăcăului ăstuia și că, dacă cedez acum, o să ajung ca bietul Aubrey Fothergill, incapabil să fiu stăpîn pe propria-mi soartă. Pe de altă parte, ăsta de acum era neîndoios un tip de rară inteligență, și în multe privințe mi-ar fi fost mai comod să-l las să gîndească pentru mine. Pînă la urmă m-am hotărît.

— E-n regulă, Jeeves, i-am spus. Asta e ! Dă de po-mană cuiva păcătosul ăla de costum.

S-a uitat în jos spre mine, ca un tată contemplîndu-și tandru copilul poznaș.

— Vă mulțumesc, domnule. L-am dat azi-noapte ajutorului de grădinar. Încă un pic de ceai, domnule ?

SIR RODERICK SOSEȘTE LA MASĂ

BOMBA a căzut exact la treisprezece și patruzeci și cinci de minute (după ora Greenwich). Benson, major-domul mătușă-mi Agatha, tocmai îmi oferea cartofi prăjiți ; emoția mea a fost atât de mare, încît, servindu-mă, am scăpat din lingură șase bucăți. Zguduit pînă în măduva oaselor, dacă mă înțelegeți.

Poate v-am povestit altă dată cum am ajuns să mă logodesc cu Honoria Glossop, datorită strădaniilor mele de a-i face un serviciu tînărului Bingo Little. Ei, și în dimineața de care vă vorbesc, Honoria mă remorcasse pînă la mătușa Agatha, la dejun, și tocmai spuneam : „Moarte, unde ți-e coasa ?“, cînd mi-am dat seama că partea cea mai groaznică abia acum urma.

— Bertie, mi-a spus brusc Honoria ca și cînd tocmai își adusese aminte, cum ziceai că-l cheamă pe valetul acela al tău ?

— Îhm ? A, Jeeves.

— Cred că are o influență proastă asupra ta, a spus Honoria. Pînă ne căsătorim, trebuie să te descotorosești de el.

Acesta era momentul cînd mi-a tremurat în mînă lingura și cînd am expediat în zbor peste bord șase dintre cei mai buni și mai crocanți cartofi, în timp ce Benson se arunca după ei ca un demn și bătrîn ciine de vînătoare lansat în recuperarea vînatului.

— Să mă descotorosesc de Jeeves ? am întrebat eu aproape sufocat.

— Da. Nu-mi place.

— Nu-mi place, a spus și mătușa Agatha.

— Dar nu pot. Vreau să spun... păi, fără Jeeves nu pot să rezist nici măcar o zi !

— Ba trebuie să poți, a spus Honoria. Nu-mi place de loc.

— Nu-mi place de loc, a spus mătușa Agatha. Nu mi-a plăcut niciodată.

Înspăimîntător, nu ? Știam eu că înșurătoarea este un soi de lichidare generală, dar nu mi-a trecut prin cap că ar putea pretinde de la un muritor asemenea sacrificii cumplite. Restul mesei l-am petrecut într-un fel de stupeoare.

După dejun, dacă-mi amintesc bine, planul era să mă țin după Honoria prin Regent Street, ca să-i car cum-părăturile ; dar cînd s-a sculat și a început să mă adune printre celelalte lucruri ale ei, mătușa Agatha a oprit-o.

— Ia-o înainte, draga mea, a spus ea. Vreau să-i spun lui Bertie cîteva cuvinte.

Deci Honoria a întins-o, iar mătușa Agatha și-a apropiat scaunul de-al meu și a început.

— Bertie, mi-a spus ea, drăguța de Honoria nu știe, dar în legătură cu căsătoria voastră s-a ivit o mică greutate.

— Dumnezeuule ! chiar așa ? am exclamat eu, speranța începînd să incolțească.

— A, nu e mare lucru, desigur. Doar că e un pic cam exasperant. Chestia e că sir Roderick a devenit cam sîcîitor.

— Ce, i se pare cumva că nu sînt o partidă bună ? Vrea să rupă învoiala ? Mă rog, poate că are dreptate.

— Bertie, nu fi absurd. Nici vorbă de ceva atît de serios. Dar profesia lui sir Roderick, prin natura ei, îl face, din păcate, excesiv de prudent.

N-am priceput.

— Excesiv de prudent ?

— Da. Bănuiesc că e inevitabil. Un specialist în boli nervoase, cu o experiență atît de largă ca a lui, greu ar

putea să nu-și formeze despre omenire o imagine oarecum cam pocită.

De data asta am înțeles unde bătea. Sir Roderick Glossop, tatăl Honoriei, este numit specialist în boli nervoase, pentru că sună mai frumos, dar toată lumea știe că de fapt e un soi de paznic la balamuc. Vreau să spun că atunci când unchiul dumneavoastră, ducele, se simte nițeluș agitat și când îl găsiți în salonul albastru înfigându-și paie prin păr, prima persoană după care trimiteți e bătrînul Glossop. Tipăie în jurul pacientului, face inventarul organismului, vorbește despre sistemul nervos suprasolicitat și recomandă repaos total și izolare și toate cele. Mai fiecare familie a țării l-a chemat cîndva, și presupun că a te afla mereu în această situație — adică, să stai de pază la căpătiul oamenilor, în timp ce rudele lor cele mai dragi și apropiate telefonează la ospiciu după dubă — înclină să-l facă pe un tip să-și formeze ceea ce ai putea numi o imagine pocită despre natura omenească.

— Vrei să spui că mă crede smucit, am zis eu, și că nu-și dorește un ginere smucit ?

În loc să se bucure de viteza cu care pricepusem, mătușa Agatha părea mai curînd dezamăgită.

— Nu e vorba cîtuși de puțin să creadă ceva atît de ridicol. Ți-am spus că e numai excesiv de prudent. Vrea să se încredințeze personal că ești perfect normal. (Aici s-a oprit, pentru că Benson intrase cu cafeaua. După plecarea lui, a continuat :) Pare-se că i-a ajuns la urechi o poveste extraordinară, cum că l-ai fi îmbrîncit pe fiu-său, Oswald, în lacul de la Ditteredge Hall. O chestie de necrezut, firește. Pînă și tu cu greu ai fi în stare de una ca asta.

— La drept vorbind, să știi că m-am cam sprijinit de el și că a cam zburat de pe pod.

— Oswald te acuză categoric că l-ai îmbrîncit în apă. Asta l-a tulburat pe sir Roderick și, din păcate, l-a hotărît să întreprindă cercetări — și așa a aflat despre bietul tău unchi Henry.

M-a privit cu o doză zdravănă de solemnitate, iar eu am tras o sorbitură gravă din cafea. Ne uitam pe furiș împreună în dulapul familiei, examinînd dragul și bă-

tratul schelet. Să vedeți, răposatul meu unchi Henry era pe cale de a deveni pata de pe blazonul Wooster-ilor. Ca om, era cît se poate de cumsecade, unul dintre cei pe care i-am îndrăgit cînd eram școlar, pentru că îmi strecura bani de buzunar fără să se zgîrcească ; dar nu încapă îndoială că uneori făcea chestii destul de ciudate, remarcîndu-se prin adăpostirea a unsprezece iepuri favoriți în dormitorul lui ; și bănuiesc că un purist l-ar fi putut socoti mai mult sau mai puțin țicnit. De fapt, ca să fiu sincer, și-a încununat cariera, fericit pînă în ultima clipă și înconjurat din toate părțile de iepuri, într-un soi de cămin.

— Desigur, e un lucru grozav de absurd, a urmat mătușa Agatha. Dacă cineva din familie i-ar fi moștenit bietului Henry excentricitatea — și nu era mai mult decît atît — ar fi fost mai curînd Claude și Eustace — și nu cred să existe dol băieți mai străluciți decît ei.

Claude și Eustace erau gemeni și fuseseră încă băietani cînd eu îmi terminam la școală ultimul trimestru. Scormonind-mi amintirile, mi se părea că acest cuvînt — „străluciți“ — abia de ajungea să-i descrie. Întreg acel trimestru, după cîte mi-l aminteam, îl petrecusem scoțîndu-i dintr-o serie de tărăboiuri înspăimîntătoare.

— Uite cît de bine se comportă ei la Oxford. Mătușă-ta Emily a primit deunăzi o scrisoare de la Claude, spunîndu-i că amîndoi speră să fie primiți curînd într-un club foarte important, numit „Căutătorii“.

— Căutătorii ? (Nu puteam să-mi amintesc de nici un club cu numele ăsta.) Și ce caută ?

— Claude n-a precizat. Caută, presupun, Adevărul, sau Cunoașterea. Dar, evident, e mare lucru să fii membru al clubului, căci Claude adăuga că lordul Rainsby, fiul contelui Datchet, este și el unul dintre candidați. Oricum, ne-am îndepărtat de subiect : sir Roderick vrea să aibă cu tine o discuție liniștită, între patru ochi. Mă bizui pe tine, Bertie, să fii... n-o să spun inteligent, dar măcar înțelegător. Nu mai chicoti isteric ; încearcă să izgonești din ochii tăi expresia asta sticloasă ; nu mai căsca și nu te biți mereu ; și ține minte că sir Roderick este președintele secției din vestul Londrei a Ligii împotriva jocurilor de noroc, așa că te rog să nu-i vorbești

despre curse. Va lua masa cu tine, miine în apartamentul tău, la unu și jumătate. Te rog, ține minte că nu bea vin, dezaprobă viguros fumatul, și nu poate mânca decît feluri extrem de ușoare, datorită unei digestii dificile. Nu-i oferi cafea, care în ochii lui reprezintă jumătate din cauzele tuturor tulburărilor nervoase de pe lume.

— Cred că cel mai potrivit ar fi un biscuit pentru ciini și un pahar de apă, nu ?

— Bertie !

— Bine, bine. A fost un fel de glumă.

— Să știi că tocmai remarcile idioate de felul acesta sînt de natură să stîrnească la sir Roderick cele mai groaznice bănuieli. Te rog, încearcă să te abții în prezența lui de la oricare din persiflările tale prost plasate. E un om extrem de serios... Ce, ai și plecat ? Fie, dar te rog, ține minte tot ce ți-am spus. Mă bizui pe tine, și dacă se întîmplă ceva, să știi că niciodată n-am să te iert.

— E-n regulă ! am spus eu.

Așadar, iată-mă spre casă, cu perspectiva unei zile cum nu se poate mai plăcute.

Mi-am luat micul dejun cam tîrzior în dimineața următoare și pe urmă am ieșit să fac un tur. Mi se părea că nu trebuie să cruț nici un efort pentru a-mi limpezi bătrîna cutiuță, iar un pic de aer proaspăt de obicei alungă senzația aceea de ceață care te împresoară la începutul zilei. Mă plimbam prin Hyde Park și ajunsesem la capătul lui cînd un individ mi-a trăsnit una între omoplați. Era tînărul Eustace, vărul meu. Umbla braț la braț cu alți doi tipi : cel de la margine era vărul meu Claude, iar cel din mijloc era un flăcău cu fața rozalie, părul blond și un soi de privire care cerea scuze.

— Bertie, bătrîne ! spuse călduros tînărul Eustace.

— Bună ! am răspuns eu, fără să sar în sus de bucurie.

— Ia te uită, ce noroc să dăm peste tine, singurul om din Londra în stare să ne ajute așa cum se cuvine și cum ne-ai obișnuit ! Apropo, încă nu l-ai cunoscut pe Răcanu, nu ? Răcane, ăsta-i văru-meu Bertie. Lordul Rain-sby — domnul Wooster. Tocmai trecusem pe la tine, Bertie. Amarnic dezamăgiți că nu te-am găsit, dar bătrînul

Jeeves ne-a făcut onorurile casei. Omul ăsta e o comoară, Bertie. Nu-l lăsa din mână.

— Ce faceți la Londra ? am întrebat eu.

— Ei, ne învățăm și noi pe-aici. Doar pentru o zi. O vizită fulger, absolut neoficială. Ne prelingem îndărăt cu trenul de trei și zece. Și acum, în legătură cu prinzul la care te-ai oferit de bună voie să ne inviți, unde mergem ? Ritz ? Savoy ? Carlton ? Ori, dacă ești membru în clubul Ciro sau Embassy, o să ne mulțumim și cu asta.

— Nu pot. Am eu însumi întâlnire cu cineva. Și, Doamne ! am spus uitându-mă la ceas, sint în întârziere. (Am făcut semn unui taxi.) Îmi pare rău.

— Atunci, a spus Eustace, ca de la bărbat la bărbat împrumută-ne o hîrtiuță de cinci lire.

N-aveam timp să mai stau la tocmeală. M-am despărțit de bani și am sărit în taxi. Cînd am ajuns acasă, se făcuse două fără douăzeci. Am dat buzna în salon, dar era gol.

Jeeves a apărut ca fulgerul.

— Sir Roderick n-a sosit încă, domnule.

— Băiat bun, am spus eu. Credeam că o să-l găsesc rîmîcindu-mi mobilele. (Experiența m-a învățat că, cu cît ai mai puțină poftă de cineva, cu atît sint mai multe șanse ca să-ți pice pe cap cu mare punctualitate : îl și vedeam în minte pe bătrînul flăcău patrulînd pe covorul din salonul meu, spunînd mereu : „Iată, deci, că nu mai vine odată !“ și încingîndu-se clipă de clipă.) Totul e-n regulă ?

— Am impresia că veți găsi pregătirile pe deplin satisfăcătoare, domnule.

— Ce ne dai ?

— Consommé rece, cotlet de vițel și desert. Cu suc de lămîie la gheață.

— Merge : nu văd cum mîncarea asta i-ar putea distruge digestia. Să nu te lași antrenat de ospăț și să te apuci cumva să aduci vreo cafea.

— Nu, domnule.

— Și nu-ți lăsa ochii să capete o privire sticloasă, dacă nu vrei să te trezești într-o celulă capitonată, înainte de a ști ce s-a întîmplat cu tine.

— Prea bine, domnule.

S-a auzit soneria.

— Țin-te bine, Jeeves ! i-am spus. Am pornit-o !

Îl întâlnisem, desigur, pe sir Roderick Glossop și mai înainte, dar numai în prezența Honoriei ; și are Honoria ceva care face ca oricine se află prin preajma ei să-ți apară oarecum pitic și neînsemnat, în comparație cu ea. Nu-mi dădusem seama pînă atunci ce pasăre ciudată era bătrînul Roderick. Avea o pereche de sprîncene stufoase, care dădea ochilor săi o privire sfredelitoare, soiul de privire cu care nu era de loc sănătos să te izbești pe stomacul gol. Era destul de înalt și destul de voinic și avea capul cel mai enorm ce se poate închipui, lipsit de urmele vreunui fir de păr, ceea ce îl făcea să pară și mai imens și-i mărea asemănarea cu cupola catedralei Sf. Paul. Cred că la pălării avea numărul cel mai mare. Iată la ce dezastre se ajunge cînd îți lași creierul să se dezvolte prea mult.

— Ura, ura, ura ! am spus eu, încercînd să găsesc nota voioasă, cînd brusc mi-am dat seama că tocmai ăsta era genul de lucruri pe care fusesem prevenit să nu le scap din gură.

E al naibii de greu s-o începi cu bine în situații din astea. Un flăcău cu apartament în Londra este tare handicapat. Vreau să spun că, dacă aș fi fost tînărul moșier ce-și primește oaspetele la țară, aș fi putut să spun : „Bine ați venit la conacul Meadowsweet !” sau altă chestie din asta, plină de aplomb. Sună însă idiot să spui : „Bun venit la numărul 6 A, blocul Crichton, strada Berkeley, sectorul I Vest.”

— Mă tem că am întîrziat puțin, a spus el în timp ce ne așezam. Am fost reținut la clubul meu de către lordul Alastair Hungerford, fiul ducelui de Ramfurline. M-a informat că excelența sa prezintă o reinnoire evidentă a simptomelor care i-au îngrijorat atîta familia. N-am putut să-l părăsesc imediat. De aci, nepunctualitatea mea, care, sper, nu v-a incomodat.

— Vai, cîtuși de puțin ! Va să zică, ducelui i-a sărit o doagă, ai ?

— Expresia pe care o folosiți nu este exact aceea la care aș fi recurs eu pentru a mă referi la capul poate al celei mai nobile familii a Angliei, dar nu încapе îndoială că o oarecare agitație cerebrală, așa cum ați sugerat, se manifestă, și nu puțin. (A oftat, pe cît îi permitea gura plină de cotlet.) O profesie ca a mea reprezintă o neconținută încordare, neconținută încordare.

— Cred și eu.

— Cîteodată, sînt îngrozit de cele ce văd în jurul meu. (S-a oprit brusc, și a înțepenit ca un cîine de vînătoare cu laba în aer.) Aveți o pisică, domnule Wooster ?

— Cum ? O ce ? O pisică ? Nu, nici o pisică.

— Am avut impresia distinctă că aș fi auzit o pisică miorlăind, fie în camera asta, fie în apropierea locului în care ne aflăm.

— O fi fost vreun taxi sau ceva pe stradă.

— Mă tem că nu vă înțeleg.

— Vreau să spun că taxiurile urlă, știți. Cumva ca pisicile, pe o cale sau alta.

— Nu observasem asemănarea, mi-a răspuns el cu oarecare răceală.

— Serviți-vă cu suc de lămîie, am spus eu.

Conversația începea să devină mai curînd anevoioasă.

— Mulțumesc. Jumătate de pahar, dacă se poate.

Părea că licoarea iadului l-a mai întremat, pentru că a reluat discuția un pic mai de la om la om :

— Am o deosebită antipatie pentru pisici. Dar ce spuneam ? — a, da. Cîteodată sînt de-a dreptul îngrozit de cele ce văd în jurul meu. Nu este vorba numai de cazurile ce țin direct de mine, ca profesionist, oricît de dureroase ar fi multe dintre ele. Este vorba de ceea ce văd mergînd prin Londra. Cîteodată mi se pare că lumea întreagă suferă de dezechilibru mintal. Bunăoară, chiar azi dimineață s-a produs un incident cu totul aparte și extrem de dureros, în timp ce mă îndreptam spre club. Vremea fiind blîndă, îi cerusem șoferului să decapoteze mașina, și stăteam în spate, rezemat comod, bucurîndu-mă din plin de soare, cînd am fost opriți în stradă de una din acele blocări ale circulației, inevitabile într-un sistem atît de congestionat cum e Londra.

Probabil că îmi cam lăsasem mintea să hoinărească, căci atunci cînd s-a oprit să ia o sorbitură de suc, am avut sentimentul că ascultam o prelegere și că era de așteptat să spun și eu ceva.

— I-auzi ! I-auzi ! am zis eu.

— Poftiți ?

— Nimic, nimic. Spuneți că...

— Vehiculele din direcția opusă fuseseră și ele oprite temporar ; dar, după un moment, li s-a dat liber să-și urmeze cursul. Eram afundat în meditație, cînd deodată s-a întîmplat ceva extraordinar. Pălăria mi-a fost brusc smulsă de pe cap ! Și, uitîndu-mă îndărăt, am zărit-o fluturață, cu un soi de triumf înfrigurat, din interiorul unui taxi care, chiar în timp ce mă uitam, a dispărut într-un punct mai puțin aglomerat și s-a pierdut din vedere.

N-am ris, dar am auzit clar cîteva din coastele mai puțin sudate cum îmi jucau în ligamente, din cauza efortului de a mă abține.

— O fi vrut să facă o glumă, am spus eu. Nu ?

Presupunerea nu părea de loc pe placul bătrînului flăcău.

— Consider, a spus el, că nu prezint deficiențe în aprecierea elementelor de umor, dar mărturisesc că mi-e greu să detectez ceva înrudit cu gluma în acest ultragiu. Nu poate încăpea vorbă că această acțiune aparține unei ființe dezechilibrate mintal. Aceste vătămări mintale se pot exprima în orice formă. Ducele de Ramfurline, la care m-am referit chiar adineaori, are impresia — și vă spun asta strict confidențial — că e un canar ; iar izbucnirea accesului său de astăzi, care l-a tulburat atîta pe lordul Alastair, se datora faptului că un servitor neglijent a omis să-i aducă matinala lui bucatăică de zahăr. Se mai cunosc cazuri cînd... domnule Wooster, EXISTĂ o pisică în imediata noastră apropiere ! Și NU este pe stradă ! Miorlăitul pare să provină din camera învecinată.

De data asta trebuia să admit că nu mai poate încăpea îndoială. Din camera de alături se făcea auzit sunetul distinct al unui mieunat. L-am sunat pe Jeeves, care s-a

strecurat înăuntru și a rămas în așteptare, cu un aer de adânc devotament.

— Domnul dorește ?

— Aăăă, Jeeves, am spus eu. Pisici ! Ce-i cu asta ? Există vreo pisică în apartament ?

— Numai cele trei din dormitorul dumneavoastră, domnule.

— Cum ? !

— Pisici în dormitorul lui ! l-am auzit pe sir Roderick murmurând cu un soi de durere, și privirile lui m-au izbit în turelă ca o salvă de gloanțe.

— Ce vrei să spui ? am întrebat. Cum adică, numai cele trei din dormitorul meu ?

— Cea neagră, cea vărgată și aceea mică, de culoarea lămii, domnule.

— Ce naiba o mai... ? !

M-am precipitat în jurul mesei, spre ușă. Din păcate, sir Roderick tocmai se hotărîse s-o cotească și el în aceeași direcție, așa că ne-am ciocnit în ușă cu o forță năprasnică și ne-am împleticit împreună pînă în hol. S-a desprins cu mare abilitate din această încleștare și a înșfăcat de pe cuier o umbrelă.

— Nu te apropia ! a zăbierat el, agitănd-o deasupra capului. Nu te apropia, domnule ! Sint înarmat !

Am simțit că e cazul să-l potolesc.

— Îmi pare nespus de rău că v-am tamponat, am spus eu. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut una ca asta. Nu voiam decît să mă reped să văd și eu cum stau lucrurile.

Parcă puțin mai domolit, și-a coborît umbrela. Dar tocmai atunci s-a dezlănțuit în dormitor un tărăboi înspăimîntător. Se auzea ca și cînd toate pisicile din Londra, împreună cu delegatele din suburbii, s-au întrunit să-și rezolve divergențele, o dată pentru totdeauna. Un soi de orchestră a felinei, transmisă cu amplificatoare.

— Zgomotul ăsta este de neîndurat ! a răcnit sir Roderick. Nu pot să mă aud nici pe mine însumi.

— Îmi imaginez, domnule, a spus Jeeves plin de respect, că animalele s-au înveselit oarecum, ca urmare a faptului că au descoperit peștele de sub patul domnului Wooster.

Bătrînul flăcău s-a clătinat.

— Pește ! Am auzit bine ?

— Poftiți, domnule ?

— Ai spus că se află un pește sub patul domnului Wooster ?

— Da, domnule.

Sir Roderick a scos un geamăt infundat și s-a întins după pălărie și baston.

— Ce, ați și plecat ? am spus eu.

— Domnule Wooster, nimic nu mă poate împiedica să plec ! Prefer să-mi petrec timpul liber într-o companie mai puțin excentrică.

— Păi, o clipă ! Stați că vin și eu ! Sint sigur că toată istoria asta poate fi lămurită. Jeeves, pălăria !

Jeeves a apărut lingă mine. Am luat pălăria de la el și mi-am îndesat-o pe cap.

— Doamne Dumnezeule !

Șocul a fost supraomenesc. Obiectul acela blestemat pur și simplu m-a înghițit, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Încă în timp ce-mi puneam pălăria, aveam o vagă impresie că este puțin cam prea încăpătoare ; și n-am apucat bine să-i dau drumul la vale, că mi s-a instalat pînă mai jos de urechi, înghițindu-mi oxigenul ca un soi de stingător de incendii.

— Ptiu ! Nu e pălăria mea !

— E pălăria MEA ! a zis sir Roderick pe o voce, cum să vă spun, aproximativ cea mai rece și mai uricioasă din cîte mi-a fost dat să aud vreodată. Această pălărie mi-a fost furată azi dimineată, în timp ce mă aflam în mașină.

— Dar...

Presupun că Napoleon sau altul în genul ăsta ar fi făcut față situației, dar trebuie să vă mărturisesc că pe mine mă depășise. Nu făceam decît să stau acolo, holbîndu-mă într-un soi de comă, în timp ce bătrînul flăcău a ridicat pălăria de pe făptura mea și s-a întors către Jeeves.

— Cred că ar fi bine, i-a spus el, să mă însoțești o bucată de drum. Vreau să-ți pun cîteva întrebări.

— Prea bine, domnule.

— Păi, stai, dar... ! am început eu, dar m-a abandonat acolo.

A ieșit cu pași marțiali, urmat de Jeeves, și în clipa aceea târboiul din dormitor s-a dezlănțuit iarăși, mai tare ca oricând.

Eram sătul aproape pînă peste cap. Vreau să spun, pisici în propriul tău dormitor — cam lată, nu ? Nu știam cum naiba răzbiseră acolo, dar eram binișor hotărît să le întrerup fără întîrziere picnicul. Am dat ușa de perete. O clipită, am zărit cam o sută cincisprezece pisici de toate mărimile și culorile, zgîriindu-se în mijlocul camerei, și imediat au zbughit-o pe lîngă mine, dintr-un salt, și duse au fost, pe ușa din față ; de pe urma acestei încleștări de masă n-a rămas decît capul contuzionat al unui pește mare, zăcînd pe covor și privind spre mine cu oarecare severitate, de parcă mi-ar fi cerut să-i prezint în scris scuze și explicații.

Era ceva în expresia acestui vestigiu care pur și simplu m-a înghețat ; m-am retras în vîrfurile picioarelor și am închis ușa după mine. Și, în timp ce făceam asta, am dat peste cineva.

— Pardon ! zise vocea.

M-am întors. Era cetățeanul acela cu fața rozalie, lordul Așa-și-pe-dincolo, tipul pe care-l întîlnisem cu Claude și Eustace.

— Nu te supăra, a spus el pe un ton de scuză, dar pisicile acelea pe care tocmai le-am întîlnit fugind în jos nu cumva erau ale mele ? Semănau perfect cu ale mele.

— Fuseseră în dormitorul meu.

— Atunci ERAU într-adevăr pisicile mele ! a spus el trist. E, dă-le naibii.

— Dumneata mi-ai pus pisici în dormitor ?

— Valetul, cum naiba îi zice, le-a pus. Mi-a dat un sfat care părea destul de sănătos, că pot să le las acolo pînă îmi pleacă trenul. Tocmai venisem să le iau. Și uite-le că s-au dus ! Ei, gata, cred că nu mai e nimic de făcut. Oricum, să iau pălăria și peștele.

Tipul începea să-mi displacă.

— Tot dumneata mi-ai pus acolo peștele acela imputit ?

— Nu, peștele era al lui Eustace. Pălăria, a lui Claude. M-am prăbușit moale într-un scaun.

— Aș zice că astea nu mai poți să mi le explici, ai ? Flăcăul s-a zgîit la mine cu oarecare mirare.

— Păi, nu știi despre ce e vorba ? Ia te uită ! (S-a înroșit ca un rac.) Firește, dacă nu ești la curent, nu m-ar mira ca toată chestia să-ți fi părut oarecum curioasă.

— Curioasă e puțin zis.

— Știi, era pentru „Căutătorii“.

— „Căutătorii“ ?

— Știi, un club dat dracului, la noi, la Oxford ; verii dumitale și cu mine ne dăm peste cap să fim primiți acolo. Ca să fii ales, trebuie să șterpelești ceva. Știi, un soi de mică amintire. Să zicem o cască de polițist, sau o bucată dintr-o ușă, sau așa ceva. Sala clubului, la dineul anual, e garnisită cu lucruri din astea, și toată lumea ține cu-vîntări și așa mai departe. Destul de simpatic. Ei, și noi voiam să facem un efort oarecum deosebit, să ne remarcăm printr-o ispravă în stil mare, dacă mă-nțelegi, și am venit la Londra să vedem dacă nu se poate culege ceva mai ieșit din comun. Și chiar de la început am avut un noroc uluitor. Vărul dumitale Claude a reușit să colecționeze un joben bunicel dintr-o mașină în mers, iar vărul dumitale Eustace s-a furișat cu o splendoare de somon, sau alt pește, de la restaurantul Harrod, iar eu, de la prima oră, am înhățat trei pisici grozave. Pot să te asigur că eram îngrozitor de împovărați. Greutatea era să găsim locul unde să ne parcăm lucrurile, pînă pleacă trenul. Arăți bestial de suspect, mă-nțelegi, cînd te fiții prin Londra cu un pește și o turmă de pisici. Și atunci, Eustace și-a amintit de dumneata, și am venit aici toți grămadă într-un taxi. Erai plecat, dar omul dumitale a spus că e în regulă. Cînd te-am întîlnit, te grăbeai atîta, că n-am apucat să-ți explicăm. Eh, atunci să iau pălăria, dacă nu te superi.

— S-a dus.

— S-a dus ?

— Tipul de la care ați șterpelit-o, s-a nimerit să fie invitat aici la prînz. A luat-o cu el.

— Oh, ia te uită ! Bietul Claude va fi pur și simplu zdrobit. Am rămas numai cu superbul nostru somon, sau cum îi zice peștelui acela.

— Te interesează să-i examinezi rămășițele ?

Cînd a văzut epava, părea ajuns la capătul puterilor.

— Mă îndoiesc că membrii comitetului vor accepta această piesă, a spus el cu tristețe. Nu prea a rămas mare lucru, nu ?

— Pisicile au mîncat restul.

A oftat din adîncuri.

— Nici tu pisici, nici tu pește, nici tu pălărie. Atîtea eforturi, pentru nimic. Viața e cumplită. Și unde mai pui că... mă scuzi, mi-e foarte greu să-ți spun, dar n-ai putea cumva să-mi împrumuți o hîrtiuță de zece lire ?

— Zece ? Pentru ce ?

— Știi, de fapt trebuie să mai dau o raită și să-i scot pe Claude și Eustace de la pușcărie. Au fost arestați.

— Arestați ?

— Da. Vezi, ori că s-au entuziasmat prea tare după înhățarea pălăriei, sau a peștelui, ori că am avut un dejun mai curînd festiv, dar s-au întrecut pe sine, bieții băieți, și s-au apucat să sfeterisească un autocamion. Naiv, firește, pentru că nu văd cum ar fi putut să-l ducă în ședința comitetului de la Oxford să-l arate. Dar nu era chip să te înțelegi cu ei, iar cînd șoferul a început să facă gălăgie, s-a produs o mică învălmășeală, iar acum Claude și Eustace mai mult sau mai puțin lîncezesc la poliție, la stația de pe Vine Street, pînă trec eu pe-acolo să depun cauțiunea pentru ei. Așa că, dacă ai reuși, în legătură cu hîrtiuța aceea... Vai, mulțumesc, e grozav de amabil din partea dumitale. Ar fi fost tare păcat să-i lăsăm acolo, nu ? Vreau să spun că sînt amîndoi băieți nemaipomenit de buni, știi. Toată lumea îi iubește la universitate. E înspăimîntător cît de populari sînt.

— Te cred ! am spus eu.

Cînd Jeeves s-a întors, îl așteptam pe preșul de la intrare. Voiam o explicație cu ticălosul.

— Ei ? l-am îmboldit eu.

— Sir Roderick mi-a pus o serie de întrebări, domnule, cu privire la obiceiurile și modul dumneavoastră de viață, la care am răspuns cu precauție.

— Nu-mi pasă de asta ! Vreau să știu de ce nu i-ai explicat toate de la bun început ! Un singur cuvînt de-al tău ar fi lămurit totul.

— Da, domnule.

— Acum a început să mă creadă țicnit.

— Nu m-ar mira prea mult, judecînd după convorbirea avută cu dumnealui, domnule, să-i fi intrat în cap vreo asemenea idee.

Tocmai mă pregăteam să deschid iar gura, cînd a sunat telefonul. A răspuns Jeeves.

— Nu, doamnă, domnul Wooster nu este acasă. Nu, doamnă, nu știu cînd se întoarce. Nu, doamnă, n-a lăsat vorbă. Da, doamnă, îi voi comunica.

A pus receptorul în furcă.

— Doamna Gregson, domnule.

Mătușa Agatha ! Mă așteptam la asta. De cînd masa fusese scurtcircuitată, umbra mătușii Agatha începuse să spînzure deasupra capului meu, ca să zic așa.

— Cum, știe ? A și aflat ?

— Bănuiesc că sir Roderick a vorbit cu dînsa la telefon, domnule, și...

— S-a zis cu clopotele mele de nuntă, ai ?

Jeeves a tușit.

— Doamna Gregson, de fapt, nu mi-a făcut vreo confidență, sir, dar îmi închipui că așa s-a întîmplat. Părea vădit agitată, domnule !

Ciudat, dar mă năuciseră în așa hal bătrînul tip, și pisicile, și peștele, și pălăria, și individul rozaliu, plus tot ce-a urmat, încît pînă acum pur și simplu îmi scăpase partea pozitivă. Uf, Dumnezeule, mi se lua de pe suflet o adevărată piatră de moară ! Ușurarea mea era sublimă, și am scos un chiot.

— Jeeves, am spus eu, cred că aici e lucrătura ta.

— Poftiți ?

— Cred că ai avut situația în mină, de la bun început.

— Să vedeți, domnule. Benson, valetul doamnei Gregson, a auzit fără voie o parte din conversația pe care ați avut-o la dumneaei acasă și mi-a menționat cîteva amănunte ; și, deși poate îmi iau o libertate nepermisă, vă mărturisesc că nădăjduiam să se întîmple ceva și să împiedice această căsătorie. Mă îndoiesc că tinăra persoană era pe deplin potrivită pentru dumneavoastră, domnule.

— Și te-ar fi dat afară pe scări, la cinci minute după cununie.

— Da, domnule. Benson m-a informat că dumneaei și-ar fi exprimat și asemenea intenții. Doamna Gregson dorește să treceți pe la ea de urgență, domnule.

— Așa, ai ? Și care ar fi sfatul tău, Jeeves ?

— Cred că o mică deplasare în sudul Franței s-ar putea dovedi plăcută, domnule.

— Jeeves, i-am spus, ai dreptate ca întotdeauna. Pregătește buna și vechea valiză, și așteaptă-mă în gara Victoria, la trenul pentru Franța. Cred că aceasta este calea bărbăției și independenței, ai ?

— Absolut că da, domnule ! a spus Jeeves.

CARIERA ARTISTICĂ A LUI CORKY

O SĂ observați, pe măsură ce goniți printre amintirile astea ale mele, că în răstimpuri acțiunea se deplasează la New York și prin împrejurimi ; și se prea poate întâmpla ca asta să vă prilejuiască o privire mirată, să vă cam surprindă. „Oare — s-ar putea să vă întrebați — ce caută Bertram atât de departe de patria lui iubită ?“

Ei bine, e o poveste destul de lungă ; dar miniaturizată pentru clipa de față și restrânsă la un film de două bobine, ajunge să vă spun că mătușă-mea Agatha m-a trimis o dată să încerc a-l împiedica pe tânărul Gussie, un văr de-al meu. să ia de nevastă pe una de la cabaret, și am incurcat toată afacerea în așa hal, încît am hotărît că-i mai sănătos să rămîn la New York, decît să dau ochi cu ea și să am agreabile convorbiri îndelungate despre eșuarea misiunii.

L-am trimis deci pe Jeeves să-mi caute un apartament ca lumea, și m-am stabilit acolo pentru o țîră de exil.

Mă simt dator să vă spun că New York-ul, între toate locurile de exil, e unul din cele mai zglobii. Toată lumea a fost grozav de drăguță cu mine, și mereu mi se părea că am ceva de făcut, așa că, dacă întocmesc un inventar mai general, n-am trecut prin suferințe prea cumplite. Erau tipi care mă prezentau altor tipi, iar aceștia mai departe, și n-a durat mult pînă să cunosc toate clicile de băieți bine, de la cei ce se tăvăleau în bani, prin cartierul cel mai lux al orașului, pînă la cei ce trăiau mai

tot timpul cu caloriferul închis, să facă economie, mai ales în jurul pieței Washington — artiști, scriitori și toți ceilalți. Creieri de calibru.

Corky, tipul de care o să vă vorbesc acum, făcea parte dintre artiști. Se intitula pictor portretist, dar în realitate palmaresul lui de pînă atunci era egal cu zero. Să vedeți, buclucul cu portretistica — am studiat și eu problema un pic — este că nu poți începe să pictezi portrete pînă nu vine lumea să ți le comande, și nu vine și nu ți le comandă pînă n-ai pictat o grămadă. Asta face chestia un pic cam dificilă, ca să nu zic amarnică, pentru orice începător ambițios.

Corky se mai descurca desenînd cite o caricatură pentru ziarele umoristice — avea talent la chestiile amuzante, cînd dădea peste el vreo idee bună — și mai picta lemnărie de pat, scaune și altele, pentru reclamele din reviste. Totuși, sursa lui principală de venit era ciugulirea banilor unui unchi bogat — unul Alexander Worpie, care avea o afacere cu iută. Nu prea mi-e clar ce este iuta, dar pare-se că populația se dă în vînt după ea, întrucît domnul Worple, de pe urma iutei, își ridicase un morman de bani de-a dreptul indecent.

Și, să vedeți, o grămadă de cetățeni își închipuie că dacă ai un unchi bogat, ți-a pus Dumnezeu mîna-n cap : dar, conform versiunii lui Corky, nu era de loc cazul. Unchiul lui Corky era un tip dintre aceia zdraveni : părea profilat pentru viață veșnică. Avea cincizeci și unu de ani, și nu era exclus să-i dubleze. Dar nu asta îl amăra pe bietul Corky, care, nefiind evlavios, n-avea obiecții dacă un om se încăpățînează să trăiască mereu pe lumea asta. Chestia care-l revolta pe Corky era felul în care numitul Worple obișnuia să-l chinuie.

Unchiul lui Corky, înțelegeți, nu voia ca nepotu-său să fie artist. Socotea că n-are nici un talent în direcția asta. Îl îboldea mereu să abandoneze Arta, să se lanseze în iută, s-o înceapă de jos și să-și croiască drum pînă sus. La care Corky zicea că, deși n-are habar ce s-o fi întîmplînd în josul unei afaceri de iută, trebuie să fie ceva mult prea bestial ca să poată fi exprimat în cuvinte. Corky, în plus, credea în viitorul lui, ca artist. Într-o zi, spunea el, va da lovitura. Pînă atunci, cu tact și su-

premă forță de convingere, îl făcea pe unchiu-său să scuipe în silă o mică alocație trimestrială.

N-ar fi obținut el asta, dacă unchiul lui n-ar fi avut o pasiune. În privința asta, domnul Worple era mai curînd o excepție. De regulă, după cîte am observat, cavalerul de industrie american nu face nimic în afara orelor de lucru. Seara, dă afară pisica, să n-o închidă peste noapte, încuie biroul și cade imediat într-o stare de comă, din care nu mai iese decît în dimineța următoare, pentru a fi din nou cavaler de industrie. Dar domnul Worple, în timpul său liber, era ceea ce se numește un ornitolog. Scrisese o carte intitulată *Păsări ale Americii*, iar acum scria încă una, care urma să se cheme *Alte păsări ale Americii*. Se presupunea că la terminarea acesteia va începe o a treia, și că o va ține mereu așa, pînă la epuizarea întregului stoc de păsări ale Americii. Corky obișnuia să se ducă la el, cam o dată pe trimestru, și-l lăsa să-i vorbească despre păsările Americii. Se pare că puteai să faci orice cu bătrînul Worple, dacă îi dădeai prioritate la subiectul lui favorit, așa că aceste mici prelegeri făceau ca alocația lui Corky să fie în regulă, deocamdată. Dar era ceva putred în situația bietului băiat. Era un *suspense* înspăimîntător, mă-nțelegeți, și — colac peste pupăză — păsările, afară de cazul că erau fripte bine și însoțite de o sticlă rece, îl plictiseau de moarte.

Ca să terminăm studiul figurii domnului Worple, avea toane greu de prevăzut, iar tendința lui generală era de a crede că nepotu-său nu-i decît un biet tont și că, orice pas ar fi făcut Corky pe cont propriu, nu era decît o dovadă suplimentară a idioțeniei sale înnăscute. Am impresia că așa gîndește și Jeeves despre mine.

Deci, cînd Corky s-a strecurat la mine în apartament într-o după-masă, împingînd o fată înaintea lui și spunînd: „Bertie, vreau să ți-o prezint pe logodnica mea, domnișoara Singer“, latura care m-a izbit mai întîi era tocmai cea pentru care venise să mă consulte. Primele mele cuvinte au fost astea: „Corky, și cum rămîne cu unchiu-tău?“

Sărmanul băiat a scos unul din hohotele acelea lipsite de veselie. Arăta neliniștit și îngrijorat, ca un om

care și-a făptuit crima cu bine, dar nu știe cum naiba să scape de cadavru.

— Sîntem atît de speriați, domnule Wooster ! a spus fata. Speram că dumneavoastră ne-ați putea sugera o cale, cum să-i servim știrea.

Muriel Singer era una din fetele acelea liniștite și atrăgătoare, care au un fel special de a te privi cu ochii lor mari, ca și cînd ar găsi că ești fenomenul cel mai mareț de pe lume și s-ar mira cum de încă n-ai aflat și tu. Stătea acolo cam pricăjită, uitîndu-se la mine de parcă și-ar fi spus : „O, sper că acest bărbat mare și puternic n-o să-mi provoace nici o durere.“ Stîrnea la orice flăcău un soi de sentiment proteguitor ; îți venea să-i bați ușurel mînuța și să-i spui : „Gata, mititico, lasă, nu te mai necăji !“ sau ceva în genul ăsta. Îmi dădea sentimentul că nu există în lume lucru pe care să nu-l fac pentru ea. Semăna oarecum cu una din acele băuturi americane nevinovate, care ți se strecoară în organism fără să bagi de seamă : înainte de a ști ce s-a întîmplat cu tine, te pornești să prefaci lumea din temelii, la nevoie și cu forța, oprindu-te din drum o clipă, cît să-i pui în vedere gealatului de la colțul străzii că, dacă se mai uită așa la tine, o să-i scoți toate măselele din gură. Vreau să spun că mă făcea să mă simt sprinten și al naibii de îndrăzneț, ca un cavaler rătăcitor sau orice alt tip de felul ăsta. Aveam senzația că, în fața ei, sentimentele astea atingeau plafonul maxim.

— Nu vād de ce unchiu-tău n-ar fi încîntat, i-am spus lui Corky. Va găsi că domnișoara Singer este pentru tine nevasta ideală.

Corky a refuzat să se înveselească.

— Nu-l cunoști ! Chiar dacă Muriel s-ar întîmpla să-i placă, n-ar recunoaște una că asta. E un porc încăpățînat ca un catîr. La el e o chestie de principiu să fie întotdeauna contra. Tot ce-ar înțelege ar fi că am întreprins un pas important fără să mă sfătuiesc cu el ; automat, s-ar apuca să-l trezească din morți pe Cain. Așa a făcut întotdeauna.

Mi-am încordat bătrîna cutiuță, să fac față acestei urgențe.

— Vrei să manevrezi în așa fel, încît s-o cunoască pe domnișoara Singer fără să știe că și tu o cunoști. Pe urmă, apari și tu, și...

— Dar cum să întorc lucrurile în felul ăsta ?

Am înțeles punctul lui de vedere. Aici era cîrligul.

— N-avem decît o singură soluție.

— Care ?

— Las-o pe seama lui Jeeves.

Și am sunat.

— Domnul dorește ? a zis Jeeves, mai mult ca să se facă observat.

Unul din lucrurile bizare la el este că, afară de cazul că stai la pîndă ca un uliu, e foarte rar să-l vezi cînd a intrat în odaie. E ca una din acele păsări vrăjite din India, care se tocesc în văzduh și pe urmă, în piese separate, despică spațiile și se assemblează la loc în punctul de sosire. Am un văr, teosof budist, și pretinde că a izbutit și el chestia asta, aproape, dar n-a putut s-o rezolve pînă la capăt, probabil din pricina alimentației avute în copilărie, cu carne de animale moarte în chinuri și pateuri.

În clipa cînd mi-am văzut omul acolo, așteptînd plin de atenție respectuoasă, mi s-a luat o greutate de pe cap. Mă simțeam un copil pierdut care izbutește să-și zărească tatăl la orizont.

— Jeeves, i-am spus, avem nevoie de sfatul tău.

— Prea bine, domnule.

Am scăzut zeama cazului dureros al lui Corky, reducînd-o la cîteva cuvinte bine alese.

— Așa că asta e, Jeeves. Vrem să ne sugerezi o cale prin care domnul Worple ar putea face cunoștință cu domnișoara Singer, fără să știe că domnul Corcoran o și cunoaște. Ai înțeles ?

— Perfect, domnule.

— Ei, atunci încearcă să găsești ceva.

— Am și găsit, domnule.

— Ai și găsit ?

— Schema pe care aș propune-o nu poate da greș, dar pare-se că prezintă un inconvenient pentru dumneavoastră, domnule, întrucît ar necesita un anumit sprijin pecuniar.

— Vrea să spună, i-am tradus lui Corky, că are o idee grozavă, dar că o să coste.

Firește, fața sărmanului băiat s-a prăbușit: finanțele păreau să lichideze toată afacerea. Dar eu mă mai afluam sub efectul privirii fetei, care mă topise, și mi-am dat seama că aici e startul rolului meu de cavaler ră-tăcitor.

— Corky, i-am spus eu, poți să te bizui pe mine în chestiile astea. Va fi pentru mine o plăcere. Dă-i înă-în-te, Jeeves.

— Aș sugera, sir, ca domnul Corcoran să se folo-sească de atașamentul domnului Worple pentru ornito-logie.

— Cum naiba ai aflat că e nebun după păsări ?

— Datorită felului cum sînt construite apartamentele acestea din New York, domnule. Cu totul altfel decît casele noastre londoneze. Zidurile despărțitoare dintre camere sînt cum nu se poate mai subțiri. Fără vreo in-tenție de a trage cu urechea, l-am auzit uneori pe dom-nul Corcoran exprimîndu-se cu mare vehemență asupra subiectului menționat.

— Așa ! Ei, și ?

— De ce nu ar scrie tînăra domnișoară o cărticică, intitulată, să zicem, *Păsările Americii pe înțelesul co-piilor* și dedicată domnului Worple ? O ediție limitată ar fi publicată pe cheltuiala dumneavoastră, domnule, iar o bună parte a cărții ar putea fi închinată, firește, unor remarci elogioase privind tratatul mult mai larg al dom-nului Worple, referitor la același subiect. Aș recomanda expedierea unui exemplar către domnul Worple, ime-diat după apariție, însoțit de o scrisoare prin care tînăra domnișoară își exprimă nădejdea de a putea să cunoască personal pe omul căruia îi datorează atît de mult. Acea-sta, presupun, ar duce la rezultatul dorit, dar cheltuie-lile implicate ar fi considerabile.

Mă simțeam ca proprietarul unui cîine savant de circ care și-a executat numărul fără umbră de ezitare. Mă lăsam mereu pe mîna lui Jeeves și niciodată nu-mi înșelase așteptările. Uneori, nu reușesc să înțeleg de ce un bărbat cu geniul lui se mulțumește să rămînă în preajma mea, călcîndu-mi hainele și făcînd mai de toate. Dacă eș fi

avut numai jumătate din creierul lui Jeeves, m-aș fi lansat spre postul de prim-ministru sau ceva în genul ăsta.

— Jeeves, i-am spus, e absolut năucitor ! Una din cele mai remarcabile performanțe ale tale !

— Vă mulțumesc, domnule.

Fata a făcut o obiecție.

— Dar sînt sigură că n-aș fi în stare să scriu vreo carte, indiferent de subiect. Nu-mi reușesc nici măcar scrisorile.

— Talentele lui Muriel, a intervenit Corky tușind ușor, zac mai mult în direcția dramei, dragă Bertie. Am uitat să-ți spun, dar unul din motivele pentru care sîntem puțin cam nervoși este îndoiala noastră cu privire la felul în care unchiul Alexander va primi știrea că Muriel face parte din corpul de ansamblu al revistei *Plecați cînd vreți !*, care se joacă în Manhattan. E absolut illogic din partea noastră, dar ni se năzărește mereu că faptul ăsta ar putea agrava tendința înnăscută a unchiului Alexander de a se încontra ca un berbec.

Înțelegeam perfect ce vrea să spună. Nu știu de ce — poate o să ne explice odată unul din isteții psihologiei — dar unchii și mătușile, în calitatea lor de clasă, sînt mereu porniți contra dramei, fie ea de calitate. Nu par capabili să suporte teatrul, cu nici un preț.

Dar Jeeves avea o soluție, firește.

— Cred că ar fi foarte simplu, domnule, să găsim un autor cu finanțele mai zdruncinate, dornic să compileze volumul, în schimbul unui onorar modest. Totul ar fi ca numele domnișoarei să apară pe copertă.

— Asta-i adevărat, zise Corky. Sam Patterson ar face asta pentru o sută de dolari. În fiecare lună scrie un roman mic, trei schițe și zece mii de cuvinte dintr-un serial pentru revistele literare, sub nume diferite. O cărtică din asta ar însemna pentru el nimica toată. Mă duc după el chiar acum.

— Bravo !

— Domnul mai dorește ceva ? m-a întrebat Jeeves. Nu ? Prea bine, domnule. Vă mulțumesc, domnule.

Obişnuiam să cred că editorii trebuie să fie nişte tipi ai naibii de inteligenţi, încăroaţi cu materie cenuşie ; dar acum, le-am descoperit formula. Tot ce are de făcut un editor este să scrie în răstimpuri un cec, în vreme ce în juru-i se agită şi fac toată treaba o grămadă de băieţi serviabili şi harnici. Ştiu asta pentru că m-am aflat eu însumi pe post de editor. Tot ce-am avut de făcut a fost să stau confortabil în apartamentul meu, cu un stilou, şi uite că la termen s-a ivit o carte strălucită, clasa întâi.

Se nimerise să fiu la Corky, când au ţişnit la suprafaţă primele exemplare din *Păsări ale Americii pe înţelesul copiilor*. Muriel Singer era şi ea de faţă, discutam generalităţi, când s-a auzit o bătaie puternică în uşă şi ne-a fost livrat coletul.

Nu era de loc o carte oarecare. Avea o copertă roşie, purtînd pe ea o orătanie din nu ştiu care specie, iar dedesubt numele fetei, în litere aurite. Am deschis un exemplar, la întîmplare.

„Adesea, într-o dimineată de primăvară — se spunea la începutul paginii 21 — în timp ce hoinăreşti pe cîmp, vei auzi ciripitul dulce şi nepăsător al cintezoiiului purpuriu. Când o să te faci mare, trebuie neapărat să citeşti totul despre cintezoii în minunata carte a domnului Alexander Worple, *Păsări ale Americii*.”

Clar. Nu începea bine cartea, şi imediat urale la adresa unchiului. Şi, cîteva pagini mai încolo, iarăşi unchiul, în plină lumină, apropo de cucul cu codiţă galbenă. Operă sublimă. Cu cît citeam mai mult, cu atît mai virtos îl admiram pe tipul care o scrisese, şi pe Jeeves care ne pusese pe pista găselniţei. Era imposibil ca unchiul să nu muşte din momeală. Nu-l poţi proclama pe un tip drept cea mai mare autoritate mondială în materie de cucii cu coada galbenă, fără a trezi în el o anumită înclinaţie amicală.

— Merge la sigur ! am spus eu.

— Absolut şi sută la sută ! a spus Corky.

Iar o zi sau două mai apoi, a aterizat la mine în apartament să-mi spună că toate-s în regulă. Unchiul îi adresase lui Muriel o scrisoare de pe care laptele bunătaţii umane picura atît de abundent, încît Corky, dacă

n-ar fi recunoscut scrisul domnului Worple, ar fi refuzat să creadă că acesta este autorul. Oricând domnișoara Singer va dori să-i facă o vizită, răspundea unchiul, va fi binevenită.

N-a trecut mult, și a trebuit să plec din oraș. Cîțiva amatori de sport mă invitaseră la ei la țară și s-au scurs mai multe luni pînă să mă întorc. Firește, mă întrebam mereu ce-o fi cu Corky, dacă a ieșit pasiența, iar în prima mea seară îndărăt la New York, nimerindu-se să intru la un restaurant mai mic și mai liniștit, unde mă duc cînd n-am poftă de prea multă lumină și ceremonie, am dat peste Muriel Singer, așezată singură la o masă aproape de ușă. Corky, bănuiam, s-o fi dus să dea un telefon. M-am dus la ea și am încasat evenimentul zilei.

— Ia te uită, ia te uită, pe cine-mi văd ochii! am zis eu.

— O, domnul Wooster. Bună seara.

— Corky e pe-aici?

— Poftim?

— Îl aștepti pe Corky, nu?

— Mă scuzați, nu auzisem bine. Nu, nu-l aștept.

Mi se părea că există ceva în vocea ei, o chestie imponderabilă, dacă mă-nțelegeți.

— Nu cumva ai avut vreo păruială cu Corky?

— O păruială?

— Scandal, cum să-ți spun?... o mică neînțelegere... fiecare cu micile lui greșeli... și... mă-nțelegi, conflicte trecătoare de îndrăgostiți...

— Dar cum de-ți vine în minte una ca asta?

— Păi, și ce dacă ar fi așa? Vreau să spun... cred că obișnuiai să iei cina cu el, înainte de a te duce la teatru.

— Am părăsit scena.

Dintr-o dată, mi s-a făcut lumină în cap. Uitasem că am lipsit atîta vreme.

— Aha, firește, acum înțeleg! Te-ai măritat!

— Da.

— Bravo, e pur și simplu splendid! Îți urez toate bucuriile cu putință!

— Mulțumesc, ești foarte amabil. O, Alexander — a adăugat ea, uitându-se dincolo de mine — îți prezint pe un prieten al meu, domnul Wooster.

M-am întors în grabă. Un jupîn cu o grămadă de păr sur și țepăn, cu obraz roșu-încins, stătea acolo. Tip oarecum fioros, așa părea, deși pentru moment aerul lui era pașnic.

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe soțul meu, domnule Wooster. Mister Wooster e un prieten de-al lui Bruce, dragă Alexander.

Bătrînul jupîn mi-a înșfăcat mîna cu căldură, mi-a ținut-o, și numai asta m-a împiedicat să nu cad lat pe podea. Restaurantul se învîrtea. Cumplit.

— Așadar, domnule Wooster, îl cunoașteți pe nepotul meu? l-am auzit spunînd. Tare m-ar bucura să încercați să-i mai băgați puțin mîntîile în cap și să-l convingeți să renunțe la joaca asta de-a pictura. Dar am impresia că s-a mai potolit. Am observat asta prima oară cînd a venit să cîneze la noi, draga mea, ca să-i fac cunoștință cu tine. Părea din ce în ce mai liniștit și mai serios. Pare-se că ceva l-a făcut să-și mai vină în fire. Poate că ne faceți plăcerea de a cîna cu noi, domnule Wooster? Sau ați și luat masa?

Am zis că mîncasem. Ce-mi trebuia era oxigen și nu mîncare. Simțeam nevoia să răzbesc la aer liber și să mă gîndesc la toată chestia.

Ajungînd acasă, l-am auzit pe Jeeves umblînd prin birlogul lui. L-am chemat.

— Jeeves, am spus, a venit momentul în care oamenii de bine trebuie să-mi sară în ajutor. Un tonic zdravăn, înainte de toate, cu puțin sifon, și pe urmă am niște vești pentru tine.

S-a întors cu o tavă și un pahar încăpător.

— Jeeves, poate ar fi mai bine să te servești și tu. O să ai nevoie.

— Vă mulțumesc, domnule, dar eventual mai tîrziu.

— Mă rog, cum vrei. Dar să știi că te așteaptă un șoc. Îți amintești de prietenul meu, domnul Corcoran?

— Da, domnule.

— Și de fata care urma să intre în grațiile unchiului său, prin scrierea cărții despre păsări?

— Îmi amintesc perfect, domnule.

— Ei bine, i-a intrat în grații. S-a măritat cu unchiul.

A încasat fără să clipească. Imposibil să-l clatini.

— Aceasta, domnule, a fost tot timpul o întorsătură de temut.

— Nu cumva vrei să spui că te așteptai la asta ?

— Mi-a trecut prin minte, ca o posibilitate.

— Ți-a trecut, Doamne Dumnezeule ! Păi, cred că ar fi trebuit să ne previi !

— Cu greu aş fi îndrăznit să-mi iau o asemenea libertate, domnule.

Fireşte, după cîteva îmbucături şi după ce mi-am lăsat creierii să se mai liniştească, mi-am dat seama că întîmplarea nu se petrecuse din vina mea, dacă stai să judeci. Nu era de aşteptat, din partea mea, să prevăd că planul, strălucit în sine, o să dea greş ; totuşi, sint nevoit să recunosc că nu îndrăgeam ideea de a mai da ochi cu Corky, înainte ca Timpul, marele vindecător, să apuce să-şi îndeplinească un pic din munca lui de alinare. M-am abţinut să mai trec prin piaţa Washington, luni în şir. Zonă minată. Şi apoi — tocmai cînd începeam să cred că aş putea arunca o privire pe-acolo fără prea mari riscuri şi să adun, ca să zic aşa, fişiile rupte, — Timpul, în loc să muncească pentru trucul acela alinător, a luat-o razna mai departe, cu gafa cea mai înspăimîntătoare, care a pus capac. Deschizînd ziarul într-o dimineaţă, am citit că doamna Alexander Worple i-a adus soţului său un fiu şi moştenitor.

Eram atît de mîhnit pentru bietul Corky, încît n-am avut inima să mă ating de micul dejun. Eram răsturnat. Absolut. La limită.

Nici nu ştiam ce să fac. Îmi venea, desigur, să mă reped în piaţa Washington şi să apuc mina nenorocitului, în tăcere deplină, fără un cuvînt ; dar, văzînd scena în minte, ştiam că n-o să am puterea. Abordarea cea mai potrivită era un tratament prin absenţă. I l-am acordat în doze măşive.

Dar, după vreo lună, iar am început să şovăi. Mi se părea că joc partida incorect, cu lovituri sub centură, ocolindu-l astfel pe bietul flăcău tocmai cînd avea nevoie

mai mare să-i răsară prin jur toți amicii. Mi-l închiuiam stînd în studioul lui singuratic, neînsoțit decît de gîndurile-i amare, iar patetismul situației m-a răzbit în asemenea măsură, încît m-a azvîrlit într-un taxi și am strigat adresa studioului.

Am năvălit înăuntru, și uite-l pe Corky, cocoșat peste șevalet, pictînd de zor, în vreme ce pe postamentul modelului se afla o femelă severă, între două vîrste, ținînd un prunc.

Un om trebuie să fie pregătit pentru orice.

— Oh, ah ! am zis și am dat să mă retrag.

Corky s-a uitat peste umăr.

— Bună, Bertie. Nu pleca. Tocmai terminăm. Asta e tot pentru azi după-masă, i-a spus el doicii, care s-a ridicat cu copilul și l-a descărcat într-un cărucior aflat la fața locului.

— Miine la aceeași oră, domnule Corcoran ?

— Da, vă rog.

— La revedere.

— La revedere.

Corky a rămas privind spre ușă, apoi s-a întors spre mine și a început să-și ușureze sufletul. Din fericire, părea să meargă la sigur că știu tot ce s-a întîmplat, așa că n-a fost atît de penibil pe cît mă așteptam.

— E ideea unchiului meu, a spus el. Muriel încă n-a aflat nimic. Portretul urmează să fie o surpriză, de ziua ei. Doica ia pruncul, chipurile ca să-l ducă la aer, și o șterg amîndoi încoace. Dacă vrei un exemplu despre ironia soartei, Bertie, servește-te. Iată prima comandă pe care am primit-o vreodată pentru un portret, iar model îmi este oul ăsta fiert, cu chip aproape omenesc, care s-a năpustit peste mine și m-a aruncat din tronul meu de moștenitor. Cum să te împaci cu asta ? Eu zic că-i o adevărată răzuire și siluire a faptelor, a tot ce-a fost, să te aștepți să-mi petrec după-amiezile zgîndu-mă la obrazul urît al acestui poznaș hain, care cu bună știință și abjectă premeditare m-a izbit cu ciomagul îndărătul urechii și m-a despuiat de tot ce mai aveam. Nu pot să refuz pictarea portretului, pentru că unchiul mi-ar tăia alocația ; și totuși, de fiecare dată cînd îmi ridic ochii și prind privirea absentă a acestui mormoloc,

sufăr chinurile morții. Îți spun, Bertie, câteodată cînd se uită la mine de sus și pe urmă întoarce capul și varsă, ca și cînd l-ar fi dezgustat înfățișarea mea, nu-mi lipsește mult să sar în pagina întii a ziarelor de seară și s-o ocup în întregime cu cea mai senzațională crimă. Există momente cînd aproape că văd titlurile : „Tinăr artist promițător ciopîrțește cu topor cap de prunc“.

L-am bătut pe umăr în tăcere. Simpatia mea pentru sărmanul om era prea adîncă pentru a putea fi exprimată în cuvinte.

O vreme am ocolit studioul ; nu mi se părea drept să apar acolo, ca un intrus, în mijlocul suferinței nenorocitului. În plus, vă spun drept, mă intimidă doica. Semăna infernal cu mătușa Agatha. Același tip de ochi-burghiu.

Dar, într-o după-amiază, Corky m-a chemat la telefon.

— Bertie !

— Bună.

— Ce faci azi după-masă ?

— Nimic special.

— Ai putea să vii pe-aici ?

— Care-i necazul ? Iar s-a întîmplat ceva ?

— Am terminat portretul.

— Strașnic bărbat. Muncă, nu glumă !

— Da. (Vocea lui suna mai curînd încărcată de îndoieli.) Chestia e, dragă Bertie, că nu mi se pare chiar în regulă. Are ceva în el... Unchiu-meu pică peste o juma' de oră, să-l examineze, și... nu știu nici eu de ce, dar parcă așa avea nevoie de sprijinul tău moral.

Îmi dădeam seama că mă lansez într-o operațiune serioasă. Cooperarea înțelegătoare a lui Jeeves mi s-a părut necesară.

— Crezi că o să reacționeze violent ?

— S-ar putea.

Mi-am aruncat antenele memoriei îndărăt, spre jupinul cu fața roșie-încinsă întîlnit la restaurant, și am încercat să mi-l imaginez reacționînd violent. Ca să-mi imaginez asta, nu era decît prea lesne. I-am vorbit prin telefon lui Corky cu toată fermitatea :

— O să vin, i-am spus.

—Bravo !

— Dar numai dacă-mi permiți să-l aduc și pe Jeeves.

— De ce Jeeves ? Ce legătură are Jeeves cu asta ?

Cui îi trebuie Jeeves ? Jeeves este debilul mintal care a sugerat planul acela și m-a adus la...

— Ascultă, Corky, scumpule ! Dacă îți închipui că o să dau ochi cu unchiul acela al tău fără sprijinul lui Jeeves, te înșeli profund. Mai curînd aș intra în vizuina unor fiare sălbatice și aș mușca un leu de ceafă.

— Mă rog, fie, a zis Corky.

N-a zis-o din inimă, dar a zis-o ; așadar, l-am sunat pe Jeeves și i-am explicat situația.

— Prea bine, domnule, a spus Jeeves.

L-am găsit pe Corky lângă ușă, privind tabloul, cu o mină ridicată parcă în apărare, ca și cînd simțea că ar putea să sară la el.

— Bertie, stai pe loc unde te afli ! a spus el fără să se miște. Acuma, spune cîstit : nu e prea izbitor ?

Lumina marii ferestre cădea drept pe tablou. M-am uitat mai multe clipe. Apoi, m-am apropiat nițel și m-am uitat din nou. Iar pe urmă m-am îndepărtat iarăși, pînă în punctul unde fusesem prima oară, căci de acolo nu păreachiar atît de groaznic.

— Ei ? a întrebat Corky neliniștit.

Am șovăit puțințel.

— Firește, bătrîne, l-am văzut pe prunc doar o dată, și atunci numai pentru o clipă, dar... dar era într-adevăr un soi urît de copil, dacă îmi amintesc bine, nu ?

— Chiar atît de urît ?

M-am uitat iarăși ; cîntea m-a obligat să fiu sincer.

— Nu vād cum ar fi putut să fie chiar atît de urît, bătrîne.

Bietul Corky și-a trecut degetele prin păr, într-un gest plin de simțire. A gemut.

— Ai perfectă dreptate, Bertie. Ceva a ieșit prost în chestia asta blestemată. Impresia mea personală este că, fără să-mi dau seama, am reușit turul de forță al lui Sargent — să pictezi sufletul modelului. Am pătruns dincolo de simpla suprafață exterioară și am dezvăluit pe pînză adevăratul suflet al acestui copil.

— Dar cum ar putea un copil la vîrsta asta să aibă asemenea suflet ? Nu știu cum a putut să-l capete într-un timp atît de scurt. Jeeves, ce zici ?

— Mă îndoiesc că a putut, domnule.

— Te privește parcă... parcă zbanghiu, nu ?

— Ai observat și asta ? a zis Corky.

— Nu știu cum aș fi putut să nu observ.

— Eu n-am încercat decît să-i dau micii brute o expresie voioasă. Dar, așa cum mi-a ieșit, are o privire mai rău decît sașie, absolut imprăștiată.

— Tocmai asta voiam să-ți spun și eu, bătrîne. Se uită ca și cînd ar fi în mijlocul unui chef colosal, bucurîndu-se de fiecă minut. Nu ți se pare, Jeeves ?

— Pare categoric în stare de ebrietate, domnule.

Corky dădea să spună ceva, cînd ușa s-a deschis și a intrat unchiul.

Vreme de vreo trei secunde, totul a fost numai bucurie, jovialitate și bunăvoință. Bătrînul jupîn mi-a scuturat brațul, l-a izbit pe Corky în spinare, a spus că niciodată n-a văzut o zi atît de frumoasă și și-a bătut ușurel coapsa cu bastonul. Jeeves se refugiase în planul doi, așa că pe el nu l-a observat.

— Va să zică, Bruce, băiatule, portretul e cu adevărat terminat, nu-i așa ? Într-adevăr terminat ? Ei bine, scoate-l la iveală. Hai să ne uităm la el ! O să fie o surpriză minunată pentru mătușă-ta. Unde e ? Hai să...

Și atunci, a încasat lovitura subit, cînd nici nu se afla în gardă ; și s-a clătinat pe călcîie.

— Ululiu ! a exclamat.

Și, poate pentru un minut întreg, s-a produs una din tăcerile cele mai cumplite prin care mi-a fost dat să trec.

— Ce glumă o mai fi și asta ? a spus el într-un tîrziu, pe un ton care a dezlănțuit imediat vreo șaisprezece vîrtejuri și curenți de aer, despicînd camera în toate direcțiile.

Am socotit că e momentul să mă alătur bătrînului Corky.

— Poate vreți să stați puținel mai departe, am spus.

— Aveți perfectă dreptate ! a fornăit el. Vreau ! Vreau să stau atît de departe, încît să nu pot zări o-

biectul acesta nici măcar prin telescop ! (S-a smucit spre Corky ca un tigru neîmblinzit care tocmai a depistat o halcă de carne.) Și asta... asta... pentru asta ai irosit atîția ani timpul tău și banii mei ! ? Asta e pictură ? Nu ești bun nici de zugrav ! Ți-am dat această comandă, crezînd că ești un meseriaș competent, iar rezultatul este acest... acest fragment dintr-un supliment comic de revistă ! (S-a lansat spre ușă, cu pulpanele filfiind după el, mîriind :) Cu asta s-a terminat. Dacă vrei s-o faci mai departe pe artistul, numai pentru că ai nevoie de-o scuză pentru lenevie, să-ți fie de bine ! Eu îți spun doar atît : Dacă nu te prezinți la biroul meu luni dimineața, pregătit să lași deoparte idioțenia asta și să începi o viață nouă, de jos, ca să-ți croiești drum pînă sus, așa cum ar fi trebuit să faci acum șase ani, nu mai vezi de la mine nici un ban... nici un ban... nici un... Rușine !

Apoi ușa s-a închis și unchiul n-a mai fost printre noi. Iar eu am ieșit pe brînci din cazemată.

— Corky, scumpule ! am șoptit eu slab.

Corky stătea uitîndu-se la tablou. Obrazul lui era oblonit. În ochi, avea o privire hăituită.

— Eh, cu asta s-a terminat, a mormăit el zdrobit.

— Ce-ai de gînd să faci ?

— Să fac ? Ce pot să fac ? Nu pot să rezist aici, dacă-mi taie liniile de aprovizionare. Ai auzit ce zicea. Luni trebuie să mă duc la birou.

Nu știam ce să-i mai spun. Îmi dădeam seama perfect ce trebuie să simtă în legătură cu biroul. Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată atît de stingherit. Era ca și cînd te-ai învîrți în jurul unui tip, încercînd să faci o șuetă cu el după ce a încasat o condamnare la douăzeci de ani muncă silnică.

Iar apoi, o voce plină de alinare a pus capăt tăcerii.

— Dacă domnul îmi îngăduie, aș avea o sugestie.

Era Jeeves. Se desprinsese pe furiș din umbră și se uita grav la tablou. Pe cuvîntul meu, nu pot să vă dau o idee mai bună despre efectul zguduitor pe care mi-l produsese nenea Alexander al lui Corky, decît spunîndu-vă că mă făcuse să uit cu desăvîrșire că se afla și Jeeves pe acolo.

— Mă întreb, domnule, dacă s-a întâmplat vreodată să vă pomenesc de domnul Digby Thistleton, în serviciul căruia m-am aflat cândva. Poate că l-ați cunoscut. Era financiar. Azi e lord, lordul Bridgworth. O zicală favorită a domniei-sale era că întotdeauna există o soluție. Prima oară când l-am auzit folosind această maximă a fost după eșecul unui produs cosmetic depilator, pe care încercase să-l lanseze.

— Jeeves, i-am spus, despre ce naiba tot vorbești?

— L-am pomenit pe domnul Thistleton, intrucît în unele privințe a fost un caz similar cu cel de față. Depilatorul său n-a dat rezultate, dar el nu a disperat. L-a lansat din nou pe piață, sub numele de *Plete-Plete*, garantat să producă în numai cîteva luni o recoltă bogată de păr. Publicitatea s-a făcut, dacă vă amintiți, domnule, cu o ilustrație umoristică a unei bile de biliard, înainte și după administrarea produsului, și i-a adus o asemenea avere, încît domnul Thistleton a fost curînd ridicat la rangul de lord, mulțumită serviciilor făcute partidului său. Mi se pare că domnul Corcoran, dacă analizează problema, va găsi, ca domnul Thistleton, că există întotdeauna o soluție. De fapt, a sugerat-o însuși domnul Worple. În fierbințeala clipei, a comparat portretul cu o ilustrație dintr-un supliment comic. Socot sugestia drept foarte valoroasă, domnule. Portretul domnului Corcoran s-ar fi putut să nu-i placă domnului Worple sub raportul asemănării cu singurul său copil, dar n-am nici o îndoială că editorii l-ar lua drept bază pentru o serie întreagă de desene umoristice. Dacă domnul Corcoran îmi îngăduie o remarcă, talentul său s-a înclinat întotdeauna de partea umorului. Tabloul acesta are în el ceva... ceva îndrăzneț și viguros, care atrage atenția. Sînt sigur că se va bucura de o înaltă popularitate.

Corky se căsca la tablou, scoțînd din gură un soi de sunet, de parcă ar fi supt. Părea complet surmenat. Și apoi, deodată, a început să ridă sălbatic.

— Corky, bătrîne ! i-am spus eu masîndu-l cu tandrețe. Mi-era teamă că nenorocitul a dat în isterie.

A început să se împleticească prin toată odaia.

— Are dreptate ! Omul are absolută dreptate ! Jeeves, ești un colac de salvare ! Ai nimerit ideea cea mai măreață a secolului ! Să mă prezint luni la birou ! S-o pornesc de jos ! Aiurea, dacă am poftă o să-i cumpăr toată afacerea ! Îl cunosc pe omul care conduce secția comică la *Sunday Star*. O să sară pe portretul ăsta ! Abia deunăzi mi se văita cât de greu e să găsești o mutră cu adevărat nouă pentru un serial ! Pentru moaca asta irezistibilă e în stare să-mi dea orice-i cer ! Am căpătat o mină de aur ! Unde mi-e pălăria ? Am un venit pe viață ! Unde e blestemata aceea de pălărie ? Atinge-mă cu o hirtiuță de cinci, Bertie. Vreau să iau un taxi pînă acolo !

Jeeves a zîmbit părintește. Mai bine zis, avea în jurul gurii un fel de spasm muscular părintesc, care însemna la el tot ce poate fi mai aproape de zîmbet.

— Dacă îmi permiteți o sugestie, domnule Corcoran — pentru un titlu al serialului pe care-l aveți în minte — „Peripețiile lui Făt Fleașcă“.

Corky și cu mine ne-am uitat la tablou, apoi unul la altul, cu uluire și venerație. Jeeves avea dreptate. Era imposibil să găsești alt titlu.

— Jeeves, am spus. (Trecuseră cîteva săptămîni, și tocmai îmi încheiasem lectura suplimentului comic al lui *Sunday Star*.) Să știi că sînt un optimist. Întotdeauna am fost. Sînt de acord cu Shakespeare și băieții ăia poeți, care spun că întunericul e mai mare înainte de răsărit, că apare la orizont o linie de argint și că tot răul e spre bine. Uită-te, de pildă, la domnul Corcoran. Era înfundat în bucluc pînă la sprîncene. După toate semnele, nici gîtlejul nu-i mai era liber. Și totuși, privește-l acuma ! Ai văzut desenele alea ?

— Mi-am luat libertatea de a le contempla, domnule, înainte de a vă aduce ziarul. Extrem de amuzante.

— Știi, a dat lovitura cu ele.

— Am anticipat-o, domnule.

M-am sprijinit de perne.

— Știi, Jeeves, ești un geniu. Ar trebui să percepi un comision la cheștiile astea.

— În această privință, nu pot să mă plîng. Domnul Corcoran a fost foarte generos. Vă scot costumul maro, domnule.

— Nu, cred mai curînd că îl voi purta pe cel bleumarin, cu mici dungi roșii.

— În nici un caz acela bleumarin cu mici dungi roșii, domnule !

— Dar am impresia că îmi vine foarte bine.

— Nu acela bleumarin cu mici dungi roșii, domnule !

— Bine, bine, fie cum vrei tu.

— Foarte bine, domnule. Vă mulțumesc, domnule.

JEEVES ȘI OUL RĂSCOPT

CÎTEODATĂ, diminețile, cînd stăteam lungit în pat, sorbindu-mi primul ceai și urmărindu-l pe Jeeves cum se deplasează prin cameră ca fulgerul și pregătește hainele pentru ziua care începe, m-am întrebat ce naiba m-aș face dacă flăcăului i-ar veni în cap ideea de a mă părăsi. Acum, la New York, situația nu e chiar atît de teribilă, dar la Londra neliniștea mea era îngrozitoare. Acolo se produceau tot felul de tentative, nenorociți de duzină care încercau să mi-l racoleze. Știu cu precizie că tînărul Reggie Foljambe i-a oferit dublul banilor pe care-i primea de la mine, iar Alistair Bingham-Reeves, care avea un valet renumit pentru felul cum îi călca pantalonii alături de dungă, obișnuia să se uite la Jeeves, cînd venea în vizită la mine, cu ochi strălucitori și flămînzi, răscolindu-mă cumplit. Pirați nemernici.

Chestia e, mă-nțelegeți, că Jeeves posedă o teribilă competență. Poți s-o depistezi pînă și în felul cum înfige butonii într-o manșetă.

În momentele de criză, îmi încredințez soarta în mîinile lui, și niciodată nu mă lasă de căruță. Ba, mai mult, pot să mă bizui pe el că își va extinde atribuțiile în folosul oricărui amic al meu, adus de întîmplare să se infunde în cine știe ce bucluc. Luați, de pildă, cazul destul de ciudat al dragului meu Bicky și al unchiului său, așa-zisul ou răscopt.

Chestia a început la citeva luni după ce sosisem în America. Mă întorsesem acasă ceva mai târziu spre noapte, și Jeeves, când mi-a adus paharul de concluzii, a spus :

— Domnul Bickersteth a fost aici în cursul serii, domnule, când erați plecat.

— Da ?

— De două ori, domnule. Părea un pic cam agitat.

— Vrei să spui, dărfimat ?

— Dădea această impresie, domnule.

Mi-am sorbit whisky-ul. Îmi părea rău că Bicky a dat de bucluc, dar, de fapt, eram mai curind bucuros că aveam ce discuta cu Jeeves, fără stînjeneală — pentru că în ultima vreme relațiile dintre noi fuseseră oleacă încordate și era destul de greu să nimerești un subiect care să nu te mîne la aspecte personale. Știi, mă hotărîsem — just sau nejust — să-mi las mustața, iar asta îl rănise de moarte pe Jeeves. Nu putea în ruptul capului să se împace cu chestia asta, și de atunci trăiam într-o atmosferă de dezaprobare continuă, și mă săturasem pînă peste cap. Vreau să zic că, fără îndoială, aprecierile lui Jeeves sînt absolut sănătoase și demne de urmat în unele aspecte vestimentare, dar că gluma începea să se îngroașă atunci cînd voia să-mi administreze nu numai costumul, dar și chipul. Nimeni nu poate spune că sînt un tip cu care nu te poți înțelege, și pot cita numeroase cazuri cînd am cedat ca un mieluşel dacă Jeeves a votat contra vreuneia dintre hainele sau cravatele mele favorite ; însă cînd ajungi ca un valet să aibă revendicări asupra buzei tale superioare, trebuie să scoți la iveală vechile și încercatele reflexe de bulldog și să-l sfidezi pe atentator.

— A spus că o să vă caute mai târziu, domnule.

— Jeeves, să știi că s-a întîmplat ceva.

— Da, domnule.

Gînditor, mi-am răsucit mustața. Gestul părea să-l rănească pe Jeeves, așa că am lăsat mustața în pace.

— Am citit în ziar, sir, că unchiul domnului Bickersteth sosește cu vasul *Carmantic*.

— Zău ?

— Excelența sa ducele de Chiswick, domnule.

Era o noutate pentru mine că unchiul lui Bicky este duce. Ciudat, cît de puține știi despre amicii tăi ! Îl întîlnisem pe Bicky prima oară la un soi de zaiafet în piața Washington, la scurtă vreme după sosirea mea la New York. Cred că mi-era dor de țară și m-am cam atașat de Bicky, atunci cînd am aflat că e englez și că fusese la Oxford o dată cu mine. În plus, era trăsnet în lege, așa că, firește, ne-am simțit atrași unul de altul ; și, în timp ce luam un pătărel liniștit într-un colțisor al pieței mai puțin năpădit de pictori, sculptori și te miri mai ce, mi-a devenit nemaipomenit de drag prin talentul într-adevăr excepțional cu care imita zgomotele unui mops urmărind o pisică refugiată în pom. Dar, deși ne aflam într-un stadiu avansat de batere pe burtă, tot ce știam despre el este că rămînea întotdeauna lefter și că avea un unchi care în răstimpuri îl mai ușura din strînsoare, expediindu-i o sumă lunară.

— Dacă ducele de Chiswick este unchiul lui, am întrebat, de ce n-are și Bicky un titlu ? De ce nu se numește și el lordul Așa-și-pe-dincolo ?

— Domnul Bickersteth este fiul răposatei surori a excelenței sale, care s-a măritat cu căpitanul Rollo Bickersteth, din regimentul Coldstream.

Jeeves le știe pe toate.

— E mort și tatăl domnului Bickersteth ?

— Da, domnule.

— I-a lăsat ceva parale ?

— Nu, domnule.

Am început să înțeleg de ce bietul Bicky, cînd îl căutai, era mai mult sau mai puțin pe geantă. Observătorul obișnuit și superficial, dacă ați cunoscut din aștia, crede că e cine știe ce chilipir să ai un duce pe post de unchi, dar buclucul cu bătrînul Chiswick era asta : deși toată lumea îl știa drept un tip grozav de bogat, care poseda jumătate din Londra și vreo cinci comitate în nord, renumele principal și-l cîștigase ca mîna cea mai strînsă a Angliei. Era ceea ce flăcăii americani ar numi un ou răscopt, adică un tip dur. Dacă Bicky nu primise nimic de la părinți și depindea numai de bătrînul duce, atunci nu-l vedeam bine. Asta însă nu explica de ce mă căutase cu atîta înfrigurare : era un tip care nu

se împrumuta niciodată. Spunea că vrea să-și păstreze prietenii și că, din principiu, nu vrea să ciugulească grăunțele altora.

Tocmai la această turnantă a gândurilor mele, s-a auzit soneria. Jeeves a plutit fără zgomot pînă la ușă, să deschidă.

— Da, sir, l-am auzit spunînd, domnul Wooster tocmai s-a întors acasă.

Bicky s-a prelins pînă la mine ; arăta răzbiț de jale față de propria lui soartă.

— Salve, Bicky, i-am zis. Am aflat de la Jeeves că m-ai căutat. Dă-i drumul, Bicky : care-înecazul ?

— Bertie, am dat de bucluc. Am nevoie de sfatul tău.

— Zi înainte, bătrîne !

— Bertie, mîine își face apariția unchiu-meu.

— Așa mi-a spus și Jeeves.

— Să știi că e duce, ducele de Chiswick.

— Așa mi-a spus și Jeeves.

Bicky arăta un pic cam surprins.

— Jeeves pare să le știe pe toate.

— Ciudat, dar tocmai la asta mă gîndeam și eu acum.

— Ei bine, zise Bicky lugubru, tare aș dori să știe și un mijloc prin care aș putea ieși din bucluc.

— Jeeves, i-am spus, domnul Bickersteth este înfundat într-un mic bucluc și dorește să treci de partea dumnealui.

— Foarte bine, domnule.

Bicky părea cam șovăitor.

— Dar, desigur, știi, dragă Bertie, că e o chestie puținel cam particulară și așa mai departe.

— Eu unul nu mi-aș face o griță din asta, bătrîne. Pot să pariez că Jeeves a și aflat despre toată chestia. Nu-i așa, Jeeves ?

— Da, domnule.

— Ei, nu ? ! zise Bicky descumpănit.

— Sint gata să rectific, sir, dar oare dilema dumneavoastră nu constă în faptul că vă este greu să explicați excelenței sale de ce vă aflați la New York, în loc de Colorado ?

Bicky se clătină ca o piftie bătută de uragan.

— Cum naiba ai ajuns s-o afli și pe-asta ?

— S-a nimerit să-l întilnesc pe majordomul excelenței sale înainte de plecarea noastră din Anglia. M-a informat că a auzit din întâmplare pe excelența sa discutînd subiectul cu dumneavoastră, domnule, în timp ce trecea pe la ușa bibliotecii.

Bicky a ris cu un hohot de tip cavernos.

— Ei, de vreme ce toată lumea pare să fi aflat, discreția nu-și mai are rostul. Bătrînul m-a îngropat de viu, dragă Bertie, pe motiv că aș fi un neisprăvit și descreierat. Ideea lui era să-mi expedieze o sumă fixă, cu condiția să mă car într-o prăpădită de localitate numită Colorado și să învăț agricultura și creșterea vitelor, sau cum se spune, la vreo păcătoasă de fermă sau crescătorie, sau cum naiba se spune. Ideea nu-mi suridea absolut de loc. Ar fi trebuit să alerg pe spinarea cailor și să urmăresc vaci și așa mai departe. În același timp, mă-nțelegi, aveam nevoie de alocația aceea.

— Te înțeleg pe deplin, dragă băiete.

— Ei, și cînd am ajuns la New York, arăta ca un orașel curățel, așa că m-am gîndit că-i mai sănătos să mă opresc aici. I-am telegrafiat deci unchiului meu că am căzut peste un chilipir de afacere aici în oraș și că vreau să abandonez ideea crescătoriei. Mi-a răspuns că-i în regulă, și de atunci mă aflu în orașul ăsta. Crede că o duc bine, în nu știu ce afacere. Nici n-am visat, îți închipui, că o să pice cîndva pe-aici. Ce naiba să fac ?

— Jeeves, am întrebat eu, ce naiba să facă domnul Bickersteth ?

— Să vezi, zise Bicky, mi-a telegrafiat că vine să stea la mine — probabil ca să economisească banii de hotel. I-am dat mereu impresia că trăiesc mai mult decît binișor. Nu pot să-l primesc la pensiunea unde stau.

— Vreo idee, Jeeves ? am zis eu.

— În ce măsură, sir, dacă întrebarea nu este deplasată, sînteți dispus să-l ajutați pe domnul Bickersteth ?

— Bicky, bătrîne, desigur că voi face pentru tine orice îmi stă în puteri.

— Atunci, dacă îmi îngăduiți această sugestie, sir, ați putea împrumuta domnului Bickersteth...

— Nu, pe Dumnezeu! l-a întrerupt Bicky hotărît. Nu m-am atins de tine, dragă Bertie, și n-o să încep acum. S-ar putea să fiu zănatic, dar îndrăznesc să mă laud că nu dătez nici măcar un bănuț nimănui — firește, în afară de negustori.

— Eram pe cale de a sugera, sir, că i-ați putea împrumuta domnului Bickersteth acest apartament. Domnul Bickersteth i-ar putea da excelenței sale impresia că dumnealui este locatarul. Cu permisiunea dumneavoastră, sir, aș putea crea senzația că mă aflu în serviciul domnului Bickersteth și nu al dumneavoastră. Dumneavoastră ați locui aici vremelnic, ca oaspete al domnului Bickersteth. Excelența sa ar putea ocupa al doilea dormitor liber. Sper că veți găsi acest răspuns satisfăcător, sir.

Bicky încetase să se mai clatine și se uita la Jeeves cu evlavie.

— Aș plăda pentru expedierea unui mesaj telegrafic către excelența sa, la bordul navei, notificându-i schimbarea de adresă. Domnul Bickersteth ar putea întâmpina pe excelența sa la chei și l-ar aduce de-a dreptul aici. Oare aceasta ar face față situației, sir?

— Absolut că da!

— Vă mulțumesc, domnule.

Bicky l-a urmărit din ochi pînă cînd ușa s-a închis îndărătul lui.

— Bertie, m-a întrebat el, cum de reușește? Să-ți spun eu care o fi cauza. Cred că e ceva în legătură cu forma capului. Bertie, bătrîne, ai observat vreodată ce formă are capul lui? Iese nu știu cum în afară, la spate!

În dimineața următoare am sărit din pat cît puteam de devreme, ca să fiu printre cei prezenți cînd o sosi bătrînul. Știam din proprie experiență că transatlanticele astea ajung în port la o oră pur și simplu barbară. Nu trecuse mult peste nouă cînd eram gata îmbrăcat, cu ceaiul băut, și mă aplecam pe fereastră să-i văd în stradă pe Bicky și pe unchiul său. Era una din acele dimineți vesele și pașnice care îl fac pe un flăcău să-și dorească un suflet sau mai știu eu ce, și meditam asupra existenței în general, cînd atenția mi-a fost atrasă de un schimb mereu mai puternic de expectorații, jos în stradă.

Un taxi era oprit la trotuar, și un cetățean bătrîn, cu joben, coborise și făcea un scandal grozav pe chestia plății. După cîte puteam să-mi dau seama, încerca să-l cotească pe tipul cu taxiul de la tarifele New York-ului la acelea ale Londrei, dar amicul șofer pare-se că n-auzise în viața lui de vreo Londră, și nici nu părea să regrete acest fapt. Cetățeanul urla că în Londra călătoria i-ar fi adus un rest de opt pence, iar șoferul răspundea că una ca asta l-ar mira spus de mult. Am apelat la Jeeves.

— Ducele a sosit, Jeeves !

— Da, domnule ?

— Trebuie să fie chiar el la ușă.

Jeeves și-a lungit brațul la extrem și a deschis ușa din față, iar bătrînul s-a tîrît înăuntru, pîrînd sfîrîmat în tîndări extrem de mărunte.

— Sir, îngăduiți-mi să vă salut ! — și m-am foit imediat în jurul lui, adevărată rază de soare binefăcătoare. Nepotul dumneavoastră s-a dus la chei să vă întîmpine, dar pesemne nu v-ați întîlnit. Numele meu este Wooster, în caz că n-ați aflat. Mare prieten al lui Bicky, la cataramă și toate celelalte. Sînt musafirul lui, dacă mă-nțelegeți. Doriți un ceai ? Jeeves, adu un ceai.

Bătrînul Chiswick se scufundase într-un fotoliu și făcea examenul camerei.

— Oare acest apartament luxos aparține nepotului meu Francis ?

— Absolut că da.

— Trebuie să fie cumplit de scump.

— Costă ceva, firește. Știți, pe aici toate sînt grozav de scumpe.

A gemut. Jeeves s-a insinuat înăuntru cu ceaiul. Bătrînul Chiswick a plonjat în ceașcă, să-și refacă țesuturile, și apoi a dat din cap.

— Cumplită țară, domnule Wooster ! O țară cumplită ! Aproape opt șilingi pentru o călătorie scurtă cu taxiul ! Nelegiuire ! (S-a mai uitat o dată jur-împrejurul camerei. Părea să-l fascineze.) Aveți idee, domnule Wooster, cît l-o fi costînd pe nepotul meu apartamentul acesta ?

— Cred că vreo cinci sute de dolari pe lună.

— Cum ? ! O sută de lire pe lună ?

Am început să-mi dau seama că, dacă nu dau lucrurilor o aparență mai rezonabilă, planul s-ar putea dovedi o catastrofă. Nu mi-era greu să ghicesc la ce se gîdea bătrînul. Căuta să raporteze prosperitatea asta la tot ce știa despre sărmanul meu Bicky. Și trebuie să admitiți că avea mult de muncit pentru raportarea asta, deoarece scumpul meu Bicky, deși era un flăcău rezistent și absolut neîntrecut ca imitator al mopșilor și al pisicilor fugărite, reprezenta în multe privințe unul din cele mai remarcabile capete nătinge plantate vreodată deasupra unui costum de gentleman.

— Presupun că vi se pare straniu, am zis eu, dar e un fapt că New York-ul adesea îi cabrează pe unii flăcăi și îi bagă într-o viteză de care nu i-ai fi crezut în stare. Într-un fel, îi dezvoltă. Nu știu cum să zic, o fi aerul orașului. Îmi închipui că în trecut, Bicky, așa cum l-ați cunoscut, trebuie să fi fost cam prostănac, dar acum este cu totul altfel. Flăcău al naibii de eficient, căutat în cercurile de afaceri ca o adevărată somitate !

— Sînt uluit ! Și ce fel de afacere are nepotul meu, domnule Wooster ?

— Ei, afaceri ca oricare altele, mă-nțelegeți. Chestii în genul aceloră cu care se ocupă Rockefeller și toți tipii ceilalți, mă-nțelegeți. (Am alunecat spre ușă.) Îmi pare neșpus de rău să vă părăsesc, dar trebuie să mă întîlnesc cu băieții.

Coborînd din lift, am dat de Bicky, care tocmai năvălea dinspre stradă.

— Salve, Bertie. L-am scăpat. S-a arătat la față ?

— E sus, își ia ceaiul.

— Și ce crede despre toată chestia ?

— E absolut năucit.

— Formidabil ! Atunci mă strecor pînă sus. Bătrîne Bertie, te-am salutat provizoriu și te sărut pe frunte !

— Pa, Bicky, bătrîne !

A șters-o plin de fericire și veselie, iar eu m-am dus la club, să stau în fereastră și să observ circulația, cum se apropie mașinile dintr-o direcție și se îndepărtează în cealaltă.

Era cam tîrziu pe seară cînd m-am arătat pe acasă, să mă schimb pentru cină.

— Unde-s cu toții, Jeeves ? l-am întrebat eu, căci nu mai zăream nici un picioruș împleticindu-se prin casă. S-au dus ?

— Excelența sa dorea să vadă atracțiile orașului, sir. Domnul Bickersteth joacă rolul de ghid. Presupun că obiectivul lor imediat este mormîntul generalului Grant.

— Îmi închipui că domnul Bickersteth și-a mai revenit oarecând, văzînd cum merg lucrurile, nu ?

— Pofțiți ?

— Vreau să spun, cred că domnul Bickersteth se simte în al șaselea cer, dacă nu chiar în al șaptelea.

— Nu tocmai, domnule.

— Dar ce s-a mai întîmplat ?

— Planul pe care mi-am luat libertatea să-l sugerez domnului Bickersteth și domniei-voastre, din păcate nu s-a dovedit a fi pe deplin satisfăcător.

— Precis că ducele crede acum că domnul Bickersteth se descurcă strălucit în afaceri și așa mai departe.

— Chiar așa, domnule. În consecință, a hotărît să anuleze alocația lunară a domnului Bickersteth, pe temei că domnul Bickersteth o duce atît de bine pe cont propriu, încît nu mai necesită vreun ajutor pecuniar.

— Doamne Dumnezeule, Jeeves ! Asta e pur și simplu îngrozitor !

— Oarecum neplăcut, domnule.

— Nu m-am așteptat la una ca asta !

— Mărturisesc, domnule, că eu însumi cu greu aș fi putut anticipa urmările.

— Cred că nenorocitul se simțea dat peste cap, întors pe dos.

— Domnul Bickersteth părea cam abătut, sir.

Inima mea sîngera pentru bietul Bicky.

— Jeeves, trebuie neapărat să facem ceva.

— Da, domnule.

— Dar ce să facem ? Ai vreo idee ?

— Pentru moment, nu, domnule.

— Trebuie să existe vreo soluție.

— Unul din foștii mei stăpîni avea o maximă — cred că i-am mai amintit-o domniei-voastre cu un prilej. Actualul lord Bridworth spunea că întotdeauna există o soluție. Nu încape îndoială că vom fi în stare să găsim

un leac și împotriva greutăților domnului Bickersteth, sir.

— Hai, Jeeves, avîntă-te !

— Sir, n-o să-mi cruț puterile.

M-am dus și m-am îmbrăcat, plin de tristețe. Ca să vă arăt în ce hal ajunseseam, e destul să vă spun că era să-mi pun o cravată albă la smoching. Am făcut o mică deplasare să iau o îmbucătură, mai mult ca să-mi treacă vremea, nu că aș fi avut poftă. Mi se părea brutal să atac energic hrana, atunci cînd bietul Bicky se profila la orizont stînd la coada unde li se împarte supă săracilor.

Cînd m-am întors, bătrînul Chiswick plecase să se culce, dar Bicky era aici, încovoiat într-un fotoliu, meditănd destul de intens, cu o țigară atîrnînd în colțul gurii și, în ochi, cu o privire mai mult sau mai puțin sticloasă.

— Bătrîne, e lată, i-am spus.

El și-a ridicat paharul și a sorbit cu înfrigurare, fără să dea importanță faptului că paharul era gol.

— S-a zis cu mine, Bertie, a oftat el.

Și iar a tras din paharul gol. Se pare că nu-l ajuta cu nimic.

— Măcar de s-ar fi întimplat cu o săptămînă înainte, dragă Bertie ! Banii pentru luna viitoare urmau să-mi sosească sîmbăta asta. Aș fi putut pune la cale o găselniță formidabilă, despre care am aflat în reclamele din reviste. Pare-se că poți să strîngi un munte drăcesc de parale, numai cu cîțiva dolari, dacă întemeiezi o fermă de păsări. Și e o viață splendidă, să ai găini ! (Ideea cu găinile începuse să-l frămînte de-a binelea, dar la punctul ăsta s-a muiat din nou în fotoliu, cu o doză masivă de mohorîre.) Dar degeaba, a adăugat el, de vreme ce tot n-am banii.

— Bicky, scumpule, n-ai decît să spui un cuvînt...

— Îți mulțumesc din adîncuri, Bertie, dar n-o să mă apuc să te storc tocmai pe tine.

Așa merg lucrurile pe lumea asta. Inșii pe care ți-ar plăcea să-i împrumuți nici nu vor să audă de una ca asta, în vreme ce inșii pe care n-ai vrea să-i împrumuți ar face orice, dacă le-ar sta în puteri te-ar așeza pe cap, ca să-ți scuture buzunarele mai bine. Ca băiat care a nimerit-o bine la capitolul finanțe, am avut o grămadă de cazuri, mai ales cu categoria a doua. De multe ori,

cînd eram la Londra, zoream pasul prin Piccadilly și simțeam în ceafă răsuflarea fierbinte a următorului și îi auzeam hămăitul plin de poftă și excitație, în timp ce se abătea asupra mea. Pur și simplu, mi-am petrecut o bună parte din viață făcînd de nevoie pe galantul cu oameni care nu meritau nici doi bani ; iar acum, iată-mă căptușit cu hîrtiuțe calde și monezi grele, tinjînd să le înmînez, iar bietul Bicky, nenorocitul, cu buzunarele pustii, refuzînd să le accepte.

— Păi atunci, nu ne mai rămîne decît o singură speranță.

— Ce speranță ?

— Jeeves.

— Domnul m-a chemat ?

Jeeves se afla lîngă mine, plin de zel. În chestia asta, cînd e vorba să se strecoare într-o odaie iute și tăcut ca fulgerul, tipul este întrucîtva bizar. Șezi într-un vechi fotoliu, te gîndești la una și la alta, îți ridici privirile — și uite-l ! Se deplasează dintr-un loc într-altul cu gălăgia unei meduze. Fenomenul l-a speriat binișor pe Bicky. A sărit din scaun cu viteza unui fazan care-și ia zborul. Acum sînt obișnuit cu Jeeves, dar la început au fost perioade cînd, cufundat în gînduri și dînd de el, îmi mușcam zdravăn limba.

— M-ați chemat, domnule ?

— O, Jeeves, ești aici.

— Chiar așa, domnule.

— Jeeves, ai vreo idee ?

— Desigur că da, domnule. De la recenta noastră conversație, am impresia că am găsit ceea ce s-ar putea dovedi o soluție. N-aș dori să pară că îmi permit prea multe, domnule, dar cred că am trecut cu vederea potențialul excelenței sale ca izvor de venituri.

Bicky a scos un hohot adesea caracterizat drept cavernos și batjocoritor, din fundul gîtlejului, o varietate tragică mai apropiată de cotcodăcit decît de gargară.

— Nu fac aluzie, domnule, a precizat Jeeves, la posibilitatea de a determina pe excelența sa să se despartă de vreun ban. Îmi iau îngăduința de a privi pe excelența sa drept o proprietate, dacă pot spune astfel, absolut nefolositoare, dar care prezintă mari perspective.

Bicky s-a uitat la mine foarte neajutorat. Mă simt obligat să precizez că nici mie nu-mi căzuse fisa.

— Jeeves, n-ai putea să explici chestia asta mai pe-n-teles ?

— În esență, domnule, mă refer la următoarele : excelența sa este, într-un sens, un personaj de vază. Locuitorii acestei țări, după cum fără îndoială ați observat, manifestă o pasiune neobișnuită în a strînge mîna celor mai proeminente personalități. Mi-a venit ideea că domnul Bickersteth sau dumneavoastră înșivă ați putea ști de unele persoane dornice să plătească o mică taxă — să zicem doi-trei dolari — pentru privilegiul de a face cunoștință cu excelența sa, inclusiv o strîngere de mînă.

Bicky nu părea prea entuziasmat.

— Vrei să spui că cineva ar putea fi atît de idiot, încît să se despartă de valută foarte numai ca să poată strînge mîna unchiului meu ?

— Am o mătușă, domnule, care i-a plătit unui puști cinci șilingi ca să-l aducă la ceai într-o duminică pe un actor de cinema. I-a conferit prestigiu între vecini.

Bicky începuse să șovăie :

— Dacă socoți că s-ar putea...

— Sînt convins că da, domnule.

— Bertie, tu ce zici ?

— Bătrîne, eu votez pentru, absolut pentru. E o găseliță îmbibată cu materie cenușie !

— Vă mulțumesc, domnule. Mai aveți nevoie de mine ? Noapte bună, domnule.

Și a plutit în afara camerei, lăsîndu-ne să punem la punct detaliile.

Pînă am pornit afacerea asta, de a-l pune în funcție pe bătrînul Chiswick ca un proiect nou pentru fabricarea banilor, nu mi-am dat seama niciodată ce plictiseală trebuie să fie pe capul băieților de la bursă cînd publicul nu se îndeasă. De atunci, citesc pasajul acela din rapoartele financiare — „piața a început azi într-o atmosferă liniștită“ — cu un ochi plin de înțelegere, dar, Doamne Dumnezeule, nici nu se putea un început mai liniștit decît al nostru. N-o să mă credeți cît de greu ne-a fost să trezim interesul publicului ca să vină să strîngă mîna

bătrînului. Pînă la sfîrșitul săptămînii, singurul nume existent pe lista noastră era acela al unui băcan din cartierul prăpădit al lui Bicky, și nici ăsta nu ne era de mare ajutor, căci voia să ne plătească, în loc de bani, felii gata tăiate de slănină. S-a ivit o licărire de speranță cînd fratele cămătarului lui Bicky a oferit zece dolari, bani peșin, pentru a-i fi prezentat bătrînului Chiswick, dar am reziliat acordul cînd am aflat că tipul era anarhist și că voia să-l doboare pe bătrînul flăcău, în loc de a da mîna cu el. De fapt, mi-a luat amar de multă vreme să-l conving pe Bicky să renunțe, pentru că voia să înhațe banii și să lase lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Părea să-l privească pe fratele cămătarului drept un soi de sportiv și binefăcător al umanității.

Înclin să cred că afacerea ne-ar fi scăpat de sub control, dacă nu era Jeeves. S-a strecurat într-o dimineață în camera mea, cu nelipsita și încercata ceașcă de ceai, și mi-a dat de înțeles că s-a întîmplat ceva.

— Aș putea oare să vă vorbesc, domnuie, în problema aceea legată de excelența sa ?

— S-a zis. Ne-am hotărît s-o lăsăm baltă.

— Poftiți ?

— Nu merge. Nu găsim clienți.

— Am impresia, domnule, că aș putea rezolva acest aspect al problemei.

— Vrei să spui că ai izbutit să pui mîna pe cineva ?

— Da, sir. Optzeci și șapte de gentlemen din Birdsburg, domnule.

M-am ridicat în pat, în capul oaselor, și am vărsat ceaiul din ceașcă.

-- Birdsburg ?

— Birdsburg, domnule. Statul Missouri.

— Și cum i-ai procurat ?

— Aseară, domnule, intrucît mă lăsaseți să înțeleg că veți lipsi de acasă, s-a întîmplat să asist la o reprezentație teatrală și să intru în vorbă, în pauză, cu ocupantul scaunului învecinat. Observasem că purta un soi de decorație foarte împodobită la încheietoarea reverului, domnule — un buton foarte mare, albastru, avînd pe deasupra imprimate în roșu cuvintele „Sprijiniți Birdsburg-ul !“ — un adaus nu prea judicios la costumul unui

gentleman. Spre surprinderea mea am constatat că auditoriul era intens populat de persoane purtînd podoabe similare. Am luat asupra mea riscul de a cere explicații și am fost informat că acești domni, în total optzeci și șapte, reprezintă un congres din orașul cu numele de Birdsburg, situat în statul Missouri. Vizita lor, am dedus, avea un caracter obștesc și de plăcere, iar vecinul meu mi-a vorbit destul de mult despre distracțiile pregătite pentru șederea lor aci. În momentul cînd relata cu un grad înalt de satisfacție și mîndrie că o delegație a lor a fost prezentată unui binecunoscut luptător profesionist și i-a strîns mîna, mi-a venit în minte ideea de a aborda subiectul legat de excelența sa. Ca să nu lungesc povestea, domnule, am aranjat, sub rezerva aprobării dumneavoastră, ca întregul congres să fie prezentat excelenței sale mîine după-amiază.

Eram uluit.

— Optzeci și șapte, Jeeves ! Și cit, pe cap de om ?

— Am fost nevoit să mă declar de acord cu o ajustare, pentru un preț cu ridicata. Părțile au convenit pînă la urmă asupra a o sută cincizeci de dolari, pentru tot grupul.

M-am gîndit oleacă.

— Plătibili înainte ?

— Nu, domnule. M-am străduit să dobîndesc plata anticipat, dar n-am avut succes.

— Ei, oricum, cînd punem mîna pe bani, îi întregesc eu pînă la cinci sute. Bicky n-o să știe. Ce crezi, Jeeves, dacă pun de la mine pînă la cinci sute, domnul Bickersteth ar putea bănuși ceva ?

— Presupun că nu, sir. Domnul Bickersteth este un gentleman simpatic, dar nu strălucește.

— Atunci e-n regulă. După micul dejun, dă o fugă pînă la bancă și fă-mi rost de ceva bani.

— Am înțeles, domnule.

— Știi, Jeeves, ai în tine ceva miraculos.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Chiar așa !

— Prea bine, domnule.

În cursul dimineții, cînd l-am luat pe dragul de Bicky de-o parte și i-am spus ce s-a întîmplat, era să leșine.

A tropăit în grabă pînă în hol și l-a apucat de nasture pe bătrînul Chiswick, care citea rubrica umoristică a ziarului cu un soi de îndîrjire posacă.

— Unchiule, i-a spus el, ai vreun program deosebit pentru mîine după-masă ? Vreau să spun că i-am invitat aici pe cîțiva dintre prietenii mei, să faceți cunoștință, mă-nțelegi.

Bătrînul flăcău i-a aruncat cu coada ochiului o privire bănuitoare.

— Nu cumva o să se afle printre ei și ceva ziariști ?

— Ziariști ? Nu prea. Dar de ce mă întrebi ?

— Refuz să mă las sîciit de ziariști. Niște tineri s-au ținut ca scaiul de mine, să-mi smulgă păreri despre America, în vreme ce vasul se apropia de chei. Nu voi mai permite să fiu supus la asemenea persecuții !

— O să fie absolut în regulă, unchiule. N-o să existe prin partea locului picior de ziarist.

— În acest caz, voi fi bucuros să fac cunoștință cu prietenii tăi.

— O să le stringi mîna, și așa mai departe ?

— În mod firesc, voi adapta comportarea mea la normele unanim acceptate ale relațiilor civilizate dintre oameni.

Bicky i-a mulțumit din adîncul inimii și a mers cu mine să ia masa la club, unde a flecărit pe larg despre găini, incubatoare și alte chestii jalnice.

După o matură chibzuintă, hotărîserăm să slobozim haita din Birdsburg asupra bătrînului flăcău, în grupuri de cîte zece. Jeeves a adus la fața locului pe amicul de la teatru, să ne vadă, și am aranjat tot planul cu el. Un cetățean destul de curățel, dar înclinat să înșface conversația și s-o cotească mereu spre noul sistem de alimentare cu apă al orașului său. Am stabilit că, după toate probabilitățile, bătrînul nu va rezista mai mult de o oră, astfel încît fiecare grup să se considere îndreptățit la șapte minute petrecute în compania ducelui, socotite după cronometrul lui Jeeves, și că la expirarea intervalului Jeeves va aluneca în cameră, tușind semnificativ. Pe urmă ne-am despărțit cu ceea ce cred că se numește expresia unor sentimente de înțelegere reciprocă, tipul din

Birdsburg adresîndu-ne o invitație cordială să picăm pe la ei în oraș într-o zi și să aruncăm o privire la noul lor sistem de alimentare cu apă, invitație pentru care i-am mulțumit.

În ziua următoare, tot congresul s-a rostogolit la fața locului. Primul val era alcătuit din cetățeanul cu care ne întilnisem și încă nouă, aproape identici cu el pînă în cele mai mici amănunte. Păreau grozav de zeloși și eficienți, ca și cînd din copilărie s-ar fi străduiț să atragă asupra lor privirile șefului și tot ce urmează. Toți au strîns mîna bătrînului flăcău, cu o satisfacție destul de vizibilă — afară de o pasăre rară, unul care părea măcinat de nu știu ce gînd — și pe urmă s-au aliniat și au devenit comunicativi.

— Domnule duce, întrebă amicul nostru, ce mesaj aveți de adresat orașului Birdsburg ?

Bătrînul flăcău părea nițeluș descumpănit.

— N-am fost niciodată în Birdsburg.

Cetățeanul a dat semne de durere.

— Ar trebui să-l vizitați, a spus el. E orașul cu cel mai înalt ritm de dezvoltare din toată țara. Sprijiniți Birdsburg-ul !

— Sprijiniți Birdsburg-ul ! l-au îngînat cu evlavie ceilalți tipi.

Păsărea măcinată de gînduri a prins deodată glas.

— Cer cuvîntul !

Era un soi zdravăn, tip bine hrănit, cu bărbie din acelea pline de hotărîre și ochi reci.

Toți au întors capul spre el.

— Dacă e să discutăm în termeni de afaceri, a grăit păsărica, ferească sfîntul, nu pun la îndoială buna credință a nimănui, dar, cîtă vreme e vorba de afaceri, cred că domnul aflat aci de față ar trebui să-și ia răspunderea de a ne declara în prezența unor martori cum că este cu adevărat un duce.

— Ce vreți să spuneți, domnule ? a strigat bătrînul flăcău, făcîndu-se purpuriu.

— N-am nici o intenție jignitoare, e vorba doar de afaceri. Eu nu afirm nimic, ferească sfîntul, dar mi se pare că-i aici o chestie cu cîntec. Domnul de dincoace spune că numele lui ar fi Bickersteth, dacă am auzit bine.

Ei și atunci, dacă dumneavoastră sînteți lordul Chiswick, de ce nu e și dumnealui lordul Percy Așa-și-pe-dincolo? Am citit romane englezești și cunosc toată problema.

— Monstruos!

— Ei, nu vă mai încingeți așa, că n-o să mai reziste gulerul. Eu nu fac decît să întreb. Sînt îndrituit să aflu. O să ne luați banii, așa că mi se pare drept să ne încredințăm că merită cheltuiala.

Cetățeanul cu canalizarea s-a vîrît și el :

— Ai perfectă dreptate, Simms. Am neglijat asta la încheierea tîrgului. Vedeți, domnilor, ca oameni de afaceri, sîntem îndreptățiți la unele garanții elementare de bună credință. De vreme ce îi plătim domnului Bickersteth, aci de față, o sută cincizeci de dolari, e normal să vrem să știm dacă...

Bătrînul Chiswick i-a aruncat lui Bicky o privire pătrunzătoare; apoi s-a întors spre cetățeanul cu canalizarea. Era înspăimîntător de calm.

— Sînt în măsură să vă asigur că nu știu nimic despre toată treaba asta, a spus el foarte politicos. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați explica.

— Păi, am aranjat ca optzeci și șapte de cetățeni să aibă privilegiul de a vă întîlni și a da mîna cu dumneavoastră, în schimbul unei recompense financiare convenite reciproc, iar ceea ce dorește să spună prietenul meu Simms, aci de față — și mă aflu întru totul pe pozițiile sale — este că nu dispunem decît de cuvîntul domnului Bickersteth, care pentru noi este un străin, cum că dumneavoastră ați fi duce.

Bătrînul a înghițit un nod.

— Permiteți-mi să vă încredințez, domnule, a spus el cu o voce destul de ciudată, că sînt ducele de Chiswick.

— Atunci e-n regulă, a spus cu însuflețire cetățeanul. Asta e tot ce voiam să aflăm. Atunci, să-i dăm drumul mai departe!

— Cu tot regretul, a spus bătrînul Chiswick, trebuie să vă comunic că nu putem să-i dăm drumul mai departe. Sînt cam obosit. Mă tem că o să trebuiască să mă scuzați.

— Dar mai sînt după colț încă șaptezeci și șapte de băieți, chiar acum, așteptînd să vă cunoască, domnule duce.

— Mă tem că trebuie să-i dezamăgesc.

— Păi atunci, tîrgul ar urma să fie anulat.

— Această chestiune s-o discutați dumneavoastră cu nepotul meu.

Cetățeanul părea stîmjenit.

— Va să zică, chiar nu mai vreți să vă întîlniți cu restul ?

— Nu !

— Bine, atunci cred că o să plecăm.

Și duși au fost, iar în cameră s-a lăsat o tăcere puțin-tel cam grea. Pe urmă, bătrînul Chiswick s-a întors spre Bicky :

— Ei ? !

Bicky însă părea că n-are nimic de zis.

— E adevărat ce a spus omul acela ?

— Da, unchiule.

— Și ce urmăreai, cu șmecheria asta ?

Bicky părea făcut knock-out, așa că am strecurat un cuvînt :

— Dragă Bicky, cred că ar fi mai bine să explici toată chestia.

Mărul lui Adam aflat în gîtlejul lui Bicky s-a agitat nițel încoace și încolo ; pînă la urmă, i-a dat drumul :

— Știi, îmi tăiaseși alocația, unchiule, și aveam nevoie de un pic de bani ca să lansez o fermă de găini. Vreau să spun că-i o afacere sigură, numai să ai la început o bucățică de capital. Cumperi o găină și îți depune un ou în fiecare zi a săptămîinii, și vinzi ouăle, să zicem cu douăzeci și cinci de cenți șapte ouă. Îngrijirea găinii nu costă nimic. Profitul, atunci, în practică, se ridică la...

— Ce-i cu aiurelile astea despre găini ? M-ai făcut să cred că ești un om de afaceri foarte prosper.

— Bătrînul Bicky a cam exagerat nițeluș, domnule, am spus eu sărînd în ajutorul lui. Adevărul e că bietul băiat depinde în întregime de alocația dumneavoastră, iar cînd i-ați tăiat-o, mă-nțelegeți, s-a văzut în pom, și atunci a trebuit să caute mijlocul de a găsi la iuțea ceva bani

lichizi. Aşa am ajuns să ne gândim la sistemul ăsta cu strîngerile de mină.

Bătrînul Chiswick făcea spume la gură.

— Va să zică, m-ai minţit ! M-ai înşelat cu premeditare asupra stării tale materiale !

— Bătrînul Bicky, bietul de el, nu voia să se ducă la crescătoria aceea, am explicat eu. Nu se simte atras de vaci şi cai, dar crede mai curînd că ar face senzaţie printre găini. Tot ce vrea, este un piculeţ de capital. Nu credeţi că ar fi un fel de găselniţă grozavă, dacă dumneavoastră i-aţi...

— După cele întîmplate ? După această... această înşelătorie şi batjocorire ?! Nici un sfant !

— Dar...

— Nici un sfant !

Din adîncul odăii s-a auzit o tuse pătrunsă de respect.

— Oare aş putea să fac o sugestie, domnule ?

La linia orizontului se profila silueta lui Jeeves, cu aspectul lui genial,

— Dă-i drumul, Jeeves ! am spus eu.

— Aş sugera mai curînd, sir, de vreme ce domnul Bickersteth are nevoie de ceva bani lichizi şi nu reuşeşte să-i obţină din altă parte, că ar putea realiza suma necesară descriind întîmplările de azi după-amiază în folosul ediţiei duminicale a unuia dintre ziarele cele mai pline de iniţiativă şi duh.

— Pe Jupiter ! am spus eu.

— Doamne Dumnezeule ! a spus Bicky.

— Cerule ! a spus bătrînul Chiswick.

— Foarte bine, domnule, a spus Jeeves.

Bicky s-a întors spre bătrînul Chiswick cu o licărire în priviri.

— Jeeves are dreptate ! Aşa o să fac ! Ziarul *Chronicle* o să sară pe subiectul ăsta ! Numai cu chestii din astea se hrăneşte !

Bătrînul Chiswick a scos un soi de răget îndurerat.

— Îţi interzic în mod categoric, Francis, să faci una ca asta !

— Tot ce spui sună frumos, a zis Bicky pătruns de o splendidă vigoare, dar dacă nu pot obține banii pe altă cale...

— Stai! Hm... stai, măi băiete. Nu te repezi așa. Poate că aranjăm ceva.

— Eu nu mă duc la crescătoria aia păcătoasă!

— Nu, nu! Nu, băiete, nu! N-aș propune una ca asta. Nici prin minte nu-mi trece. Eu... eu cred că... (Părea să dispute un meci bunicel cu sine însuși.) Eu... eu cred că, dacă privim chestiunea în ansamblu, ar fi mai bine dacă te-ai întoarce cu mine în Anglia... Eu... eu aș putea să... de fapt, mi se pare că e foarte realizabil... să... aș putea să te folosesc ca un fel de secretar.

— Nu m-ar deranja.

— N-aș avea posibilitatea să-ți ofer un salariu, dar, după cum știi, în viața politică engleză secretarul onorific este recunoscut ca o figură centrală...

— Singura figură pe care o recunosc, spuse Bicky hotărât, este lira sterlină, cinci sute pe an, în plăți trimestriale.

— Dar, dragă băiete...

— Cum am spus!

— Dar, dragă Francis, adevărata ta răsplată ar consta în posibilitățile fără pereche pe care le-ai avea, ca secretarul meu, de a câștiga experiență, de a te familiariza cu cele mai intime implicații ale vieții politice, de a... — ce să mai vorbim, ai fi într-o poziție extrem de avantajoasă.

— Cinci sute pe an! zise Bicky plimbînd cifra cu voluptate prin toată gura. Ce mai, ar fi nimica toată în comparație cu ce aș câștiga de pe urma găinilor. E o chestie evidentă. Închipuie-ți că ai o duzină de găini. Fiecare din aceste găini are cîte doisprezece pui. Nici nu știi cînd, și puișorii au crescut și au cîte doisprezece pui fiecare și pe urmă pornesc cu toții să se ouă! Se află aici o adevărată avere! În America, pentru ouă, poți să capeți orice-ți place! Indivizii de-aici le păstrează la gheață ani și ani de zile și nu le lansază pe piață decît atunci cînd prețul urcă la un dolar lada! Doar nu-ți trece prin minte că o să dau cu piciorul într-o

asemenea carieră pentru mai puțin de cinci sutici pe an, nu ?

O viltoare de spaimă a trecut peste obrazul bătrînului Chiswick ; apoi a părut să se resemneze.

— Foarte bine, băiete, a consimțit el.

— Păi da ! a zis Bicky. Atunci e-n regulă.

— Jeeves, am spus. (Bicky îl luase la cină pe bătrînul băiat, să se sărbătorească, și eram singuri.) Jeeves, asta a fost una din cele mai strălucite mișcări ale tale.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Zău dacă înțeleg cum faci.

— Pofțiți ?

— Numai că tu nu te-ai ales cu nimic.

— Presupun că domnul Bickersteth intenționează — am dedus asta din remarcile dumisale — să marcheze prețuirea sa pentru oricare din eventualele aspecte prin care am avut norocul să-i fiu de folos, iar asta o va face mai târziu, cînd se va afla într-o poziție care să-i permită asemenea efort.

— Jeeves, să știi că asta nu e destul.

— Pofțiți ?

Era un dezastru, dar simțeam că nu există altă cale.

— Adu-mi trusa de bărbierit.

O licărire de speranță se ivi în privirea omului, amestecată cu îndoială.

— Trusa de bărbierit, domnule ?

— Și rade-mi mustața.

O clipă s-a lăsat tăcerea. Îmi dădeam seama că insul este profund mișcat.

— Vă mulțumesc într-adevăr foarte mult, domnule, zise el cu glas coborît.

CLAUDE ȘI EUSTACE NU MAI VOR SĂ EMIGREZE

SENTIMENTELE mele, în dimineața când mătușa Agatha m-a surprins în birlog și mi-a deșertat în cap înspăimântătoarele noutăți, au fost că s-a zis cu mine. Regula, știți, este să nu fii ținut în păruielile familiei. În frumoasele ocazii când o mătușă vizitează altă mătușă, ca mastodonții care rag primăvara peste mlaștini, și când scrisoarea unchiului James despre comportarea deplasată a verișoarei Mabel face turul familiei („Te rog să citești cu toată atenția rîndurile de față și să le trimiți mai departe la Jane“), clanul are tendința de a mă ignora. Este unul din avantajele pe care le-am dobîndit rămînînd burlac — și, conform părerii celor mai apropiați și mai dragi, un burlac numai cu jumătate de minte pentru chestii din astea. „N-are rost să încerci a-l face pe Bertie să manifeste măcar o umbră de interes“ — este deviza lor și, drept să vă spun, sînt întru totul de acord. Ce-mi place, mie este o viață liniștită. Iată de ce am simțit că dă blestemul peste mine, când mătușa Agatha a debarcat în salonul meu, m-a surprins și mi s-a părut că îmi fumam liniștit țigara și a început să-mi vorbească despre Claude și Eustace.

Am impresia că v-am mai pomenit de Claude și Eustace undeva prin aceste mici memorii ale mele. Verii mei, dacă vă amintiți. Am fost la școală cu ei când erau puști, și i-am salvat de la exmatriculare în nu mai puțin de trei ocazii diferite. De cînd sînt plecați la

Oxford, i-am văzut foarte rar, dar mi-a fost absolut de ajuns. Străluciți băieți, zău, dar un pic prea mult pentru unul ca mine, care vrea să parcurgă viața în trap liniștit.

— Slavă Domnului, a spus mătușa Agatha, s-au terminat toate pregătirile pentru Claude și Eustace.

— Pregătirile? am întrebat eu, care habar n-aveam de nimic.

— Se imbarcă vineri pentru Africa de Sud. Domnul Van Alstyne, un prieten de-al bieteii Emily, le-a oferit cite un cuibușor la firma lui din Johannesburg, și sperăm toți că se vor stabili acolo și că o să le priască.

Nu înțelegeam nimic.

— Vineri? Vrei să spui, poimîine?

— Da.

— Spre Africa de Sud?

— Da. Pleacă pe *Edinburgh Castle*.

— Dar ce le-a venit? Adică, nu-s în mijlocul anului la Oxford?

Mătușa Agatha mi-a aruncat o privire de gheață.

— Ai oare de gînd, Bertie, să susții într-adevăr că te preocupă atît de puțin treburile celor mai apropiate rude ale tale, încît nici nu știai că de mai bine de două săptămîni Claude și Eustace au fost exmatriculați de la Oxford?

— Ei, nu zău?

— Bertie, ești un caz disperat. Eram aproape sigură că de data asta pînă și tu...

— De ce-au fost dați afară?

— Au turnat limonadă peste prodecanul cel tînăr al colegiului... Să știi, Bertie, că nu-i nimic de rîs!

— Nu, nu, desigur, am spus eu în cea mai mare grabă. Nici nu rîdeam. Mă înecasem. Știi, mi-a rămas ceva în gît.

— Biata Emily, a urmat mătușa Agatha, este o mamă care-și răsfăță copiii și-i nenorocește: voia să-i păstreze pe băieți la Londra. Spunea că ar putea să tocească pentru examen la armată. Dar m-am ținut tare. Coloniile sînt singurul loc potrivit pentru tineri sălbatici de felul lui Claude și Eustace. Se imbarcă vineri. De două

săptămîni, stau cu unchiul Clive în Worcestershire. Seara de mîine și-o vor petrece la Londra, ca să prindă cursa pentru vapor vineri dimineața.

— Cam riscant, nu? Vreau să spun, ce, nu sînt ei în stare s-o șteargă mîine seară, dacă sînt lăsați singuri prin Londra?

— Nu vor fi lăsați singuri. Vor fi în grija ta.

— A mea?!

— Da. Vreau să le dai adăpost în apartamentul tău peste noapte și să ai grijă să nu piardă trenul mîine dimineața.

— Nu, zău, te rog, nu!

— Bertie!

— Firește, amîndoi sînt drăguți, dar n-aș putea spune că... Sînt zurlii, dacă mă-nțelegi. Eu n-am nimic cu ei, mă bucur să-i văd, dar cînd e vorba să-i adăpostesc peste noapte...

— Bertie, ești înfundat în cea mai crasă nepăsare dacă nu vrei să faci un fleac de serviciu, care nu te-ar deranja decît...

— Of! bine, fie, am spus eu, bine.

N-avea rost să mai discut. Întotdeauna, mătușa Agatha mă face să mă simt de parcă aș avea gelatină în locul coloanei vertebrale. Cînd mă ia în raza ochilor ei lucitori și spune „Sări, băiete!” — sau ceva în genul ăsta, mă execut fără să crîncesc. După plecarea ei, l-am sunat pe Jeeves, să-i servesc bomba.

— Aă, Jeeves, am spus eu, domnul Claude și domnul Eustace vor dormi la noi mîine noapte.

— Foarte bine, domnule.

— Mă bucur că asta ți-e părerea. Pentru mine, perspectiva este pur și simplu neagră și zgrunțuroasă. Îi știi pe băieții ăștia!

— Sînt niște tineri domni foarte plini de viață, sir.

— O calamitate, Jeeves. Incontestabil, două calamități. E lată rău.

— Domnul mai are nevoie de mine?

Cînd l-am auzit vorbind așa, ca să vă spun drept, mi-am îndreptat spinarea, un pic trufaș. Noi, Woosterii, sîntem dați dracului în materie de răceală, atunci cînd căutăm simpatie la cineva și sîntem întîmpinați cu ne-

păsare și rezerve. De vreo două zile exista în casă un oarecare grad de răceală pronunțată, din cauza unor ghetre zglobii, pe care le descoperisem colindînd magazinele galeriilor Burlington. Un tip căruia îi umbla mintea, probabil tot flăcăul care a inventat și tabacherele colorate, avusese recent ideea oarecum formidabilă de a scoate în linia de bătaie ghetre colorate după același sistem. Vreau să spun că, în locul ghetrelor obișnuite, albe sau gri, poți să le obții acum în culorile regimentului sau școlii tale. Și, credeți-mă, era nevoie de unul mult mai călit decît mine, ca să poată rezista vechilor culori de la Eton, care-mi făceau cu ochiul sub formă de ghetre, în vitrină. Eram de mult în magazin, angajat în toiul tratativelor, înainte de a-mi trece prin minte ideea că Jeeves s-ar putea să nu aprobe. Și trebuie să vă spun că a îndurat evenimentul cu oarecare caznă. Dacă e vorba să privim lucrurile așa cum sînt, Jeeves, deși în multe privințe poate fi socotit cel mai bun valet din Londra, este prea conservator. Un conservator închistat, dacă mă-nțelegeți, și un dușman al progresului.

— Nu mai am nevoie de nimic, Jeeves, am spus eu cu o demnitate calmă.

— Prea bine, domnule.

A mai aruncat o privire glacială în direcția ghetrelor mele și dus a fost. La naiba cu el !

De cînd respir pe lumea asta, n-a dat peste mine ceva mai însuflețit și mai zglobiu decît gemenii, care s-au abătut asupra bietului meu apartament în seara următoare, pe cînd mă îmbrăcam pentru cină. Sînt doar cu patru ani mai mare decît Claude și Eustace, dar, într-un mod destul de straniu, ei îmi dau întotdeauna sentimentul că aș face parte din contingentul bunicilor ce-și așteaptă obștescul sfîrșit. Nici nu apucasem bine să-mi dau seama că sosiseră, că mi-au și înșfăcat cele mai bune scaune, mi-au umflat cîteva din țigările mele speciale, și-ar turnat cîte un whisky cu sifon, și, astfel instalați, începuseră să sporovăiască cu voioșia și nepăsarea unor păsărele — două păsărele care și-au realizat visul vieții, nicidecum niște lepădături sinistre, condamnate la exil.

— Bună, Bertie, bătrîne ! a spus Claude. Drăguț din partea ta că ne dai adăpost.

— Vai, lăsați, am spus eu. (Întotdeauna am fost un gentleman.) Păcat că stați atât de puțin.

— Ai auzit-o, Eustace ? Cică să stăm mai mult.

— Cred că o să i se pară destul de mult, a spus filozofic Eustace.

— Ai auzit despre chefulețul nostru, Bertie ? Vreau să spun, micul nostru bucluc.

— A, da. Mi-a povestit mătușa Agatha.

— Ne părăsim patria, pentru binele patriei ! a spus Eustace.

— Și o dată ce-am întins-o pe ocean, să nu mai plîngă nimeni după noi prin baruri, a spus Claude. Ce ți-a spus mătușa Agatha ?

— Spunea că ați turnat limonadă peste prodecanul cel tînăr.

— Aș vrea ca odată și odată, a spus Claude plictisit, oamenii să se învețe dracului să aibă precizie în chestiile astea. Nu era prodecanul cel tînăr, fusese dirigintele cel bătrîn.

— Și nu era limonadă, a spus Eustace. Era sifon. Drăguțul de el, se întîmplase să stea taman sub fereastra noastră, tocmai cînd mă aplecam în afară cu un sifon. S-a uitat în sus, și... zău, ar fi fost păcat, ar fi însemnat să ratez ocazia vieții, dacă nu l-aș fi lăsat s-o încaseze drept în albul ochilor.

— Pur și simplu o ocazie unică în viață, a încuviințat Claude.

— Putea să nu se ivească niciodată, a spus Eustace.

— O șansă la o sută, a spus Claude.

— Ei, și acum, a urmat Eustace, ia să vedem ce propui tu, Bertie, ca mijloc de a-i distra în seara asta pe distinșii tăi oaspeți.

— Ideea mea era să ne cam luăm cina în apartament, am spus eu. Jeeves trebuie să fie pe terminate.

— Bravo. Și pe urmă ?

— Păi, m-am gîndit că am putea avea o mică șuetă despre una sau alta, și pe urmă mi-am amintit că pro-

babil vreți să vă retrageți devreme : trenul vostru pleacă pe la zece sau așa ceva, nu ?

Gemenii au schimbat o privire, oarecum încărcată de milă.

— Bertie, a spus Eustace, ai nimerit programul aproape bine, dar nu pînă la capăt. Eu concep evenimentele acestei nopți în felul următor. După cină, ne împlețim pînă la Ciro. E o noapte menită să ne ajute să facem legătura, nu ? Atunci, să facem legătura. Ciro o să ne țină pînă la două jumătate, trei.

— După care, fără îndoială, a spus Claude, bunul Dumnezeu va avea grijă de noi !

— Dar eu m-am gîndit că ați prefera un pui de somn.

— Un pui de somn ! a spus Eustace. Dragul meu, nu cumva ți-ai închipuit vreo secundă că am vrea să punem noaptea asta capul pe pernă, nu ?

Toată chestia, după părerea mea, e că nu mai sînt omul care am fost. Vreau să zic, vechile astea de o noapte întregă nu mă mai fascinează ca acum cîțiva ani. În perioada actuală, ora două e pentru mine limita supremă ; or, pe la două, gemenii abia își făcuseră încălzirea și începeau să se aștearnă pe muncă. Mai pot să-mi amintesc că, după Ciro, ne-am dus la o partidă de cărți cu niște indivizi pe care nu-i cunoscusem înainte, și trebuie să fi fost cam nouă dimineața cînd am atins cota apartamentului meu. Oră la care, în ce mă privește, sînt nevoit să admit că prospețimea mea de început pornise să se uzeze oleacă pe la colțuri. De fapt, nu am mai avut putere decît să le spun gemenilor la revedere și să le urez drum bun, o carieră fericită în Africa de Sud, și să mă prăbușesc în pat. Ultimul lucru de care-mi amintesc este că am auzit cele două năpaste cîntînd din baie ca niște ciocîrlii, sub dușul rece, întrerupîndu-se în răstimpuri numai ca să strige după Jeeves, să grăbească omleta cu slănină.

Trebuie să fi fost cam unu după-amiază cînd m-am trezit. Mă simțeam mai mult sau mai puțin ca un produs respins de Comitetul pentru Igiena Alimentației, dar mă mai ținea întreg un singur gînd, luminos, și anume

că pe la ora asta gemenii or fi stînd sprijiniți de balustrada vaporului, întipărindu-și în ochi o ultimă imagine a patriei iubite. Șocul a fost cu atît mai puternic, cînd ușa s-a deschis și a pășit înăuntru Claude.

— Bună Bertie ! a spus Claude. Ai tras un somnuleț înviorător ? Ce-ai zice acum și de-un prînz cîstit ?

Atîtea coșmare distorsionante trecuseră prin mintea mea de cînd pusesem capul pe pernă, încît — vreme de o jumătate de minut — mi s-a părut că nu e decît încă unul, cel mai îngrozitor din toată seria. Abia cînd Claude mi s-a așezat pe picior, am avut revelația că e vorba de o cruntă realitate.

— Cerule ! Ce dracu faci pe-aici ? am îngăimat eu. Claude m-a privit muștrător.

— Nu prea îmi place să aud tonul ăsta din partea unei gazde, Bertie, m-a dojenit el. Păi, abia noaptea trecută spuneai că ai vrea să rămîn aici mai mult timp. Ți s-a împlinit visul ! Iată-mă !

— Dar de ce nu ești în drum spre Africa de Sud ?

— Asta da, a spus Claude, e un punct pe care și eu m-am gîndit că ai vrea să ți-l lămuiesc. Uite care e treaba, bătrîne. Mai ții minte fata pe care mi-ai prezentat-o aseară la Ciro ?

— Care fată ?

— Era numai una, zise Claude cu răceală. Mai precis, numai una care conta. O chema Marion Wardour. Am dansat cu ea o grămadă, dacă mai ții minte.

Am început să-mi amintesc că prin ceață. Marion Wardour fusese prietenă cu mine, o vreme. Soi bun. Acum joacă în revista aceea de la Apollo. Mi-am amintit că fusese și ea la Ciro cu un grup, și că gemenii insistaseră să-i fie prezentați.

— Sîntem două suflete născute unul pentru altul, zise Claude. Mi-am dat seama de asta imediat, încă înainte de miezul nopții, și cu cît m-am gîndit mai mult, cu atît m-am convins mai tare. Se mai întîmplă cînd și cînd, știi și tu. Adică, două inimi care bat ca una, și tot restul. Așa că, ce mai încolo și încoace, la gara Waterloo m-am descotorosit de bătrînul Eustace și m-am strecurat îndărăt pînă aici. Ideea de a mă duce în Africa

de Sud și de a lăsa în Anglia o fată ca ea nu-mi surde
cîtuși de puțin. Sînt partizantul concepțiilor imperiale,
sînt și eu de acord să le dăm coloniilor o mîină de ajutor
și toate alea, dar nu se poate. La urma-urmei — a adău-
gat Claude plin de bun simț — Africa de Sud s-a des-
curcat pînă acum și fără mine, așa că nu vād de ce
nu ar putea suporta mai departe această situație !

— Bine, dar cum rămîne cu Van Alstyne, sau cum
l-o fi chemînd ? Te așteaptă să apari.

— Eh, o să-l aibă pe Eustace. Asta o să-l satisfacă pe
deplin. Om de nădejde, Eustace ! Cred că pînă la urmă
o să devină un magnat de un soi sau altul. Am să urmă-
resc cu deosebit interes desfășurarea viitoare a carierei
lui. Iar acum, scuză-mă o clipă. Vreau să-l vînez pe Jeeves,
pînă-l fac să-mi prepare o licoare de-a lui, din acelea
„pune-mă pe picioare și nu mă lăsa“. Dintr-o cauză care
îmi rămîne de neînțeles, în dimineața asta am o ușoară
durere de cap.

Și, credeți-mă sau nu, abia s-a închis ușa în urma
lui, că Eustace a și pătruns în cameră, cu o mutră ma-
tinal strălucitoare, care îmi făcea rău numai privind-o.

— Oh, mătușă-mea ! am spus.

Eustace s-a pornit să chicotească în lege.

— Lucrătură subțire, Bertie, lucrătură subțire ! a spus
el. Îmi pare rău de bietul Claude, dar n-aveam de ales.
I-am înșelat vigilența în gara Waterloo și m-am tîrît
ca un șarpe pînă la primul taxi. Cred că bietul măgăruș
de frate-meu se întreabă unde naiba oi fi dispărut. Dar
n-aveam încotro. Dacă te așteptai serios să mă reped
pînă în Africa de Sud ca să mă iau la trîntă cu greutățile,
atunci n-ar fi trebuit să mă prezinți aseară domnișoarei
Marion Wardour. Vreau să-ți spun totul, Bertie. Eu nu sînt
un om — a spus Eustace așezîndu-se pe pat — care să se
îndrăgostească de orice fată ar vedea. Presupun că „pu-
ternic și liniștit“ e cea mai bună descriere pe care-ai
putea s-o găsești pentru mine. Dar cînd dau peste ceea
ce mi se potrivește, nu mai pierd o clipă. M-am...

— Ah, cerule ! Și tu te-ai îndrăgostit de Marion
Wardour ?

— Și ? Cum adică, și eu ?

Tocmai voiam să-i spun despre Claude, când pacostea a pătruns personal în cameră, cu înfățișarea unui gigant renăscut. Nu încapе nici o îndoială că „pune-mă pe picioare“ al lui Jeeves poate produce efecte imediate în orice cazuri, pînă aproape de stadiul mumiiilor egiptene. E ceva pus de el în licoare — sosul Worcester, sau altceva. Claude reînviase ca o floare proaspăt udată, dar aproape că a dat într-o reșută cînd l-a văzut pe nemernicul de frate-său holbîndu-se la el de după grilajul patului.

— Ce dracu cauți aici ? a spus el.

— Ce dracu cauți TU aici ? a spus Eustace.

— Te-ai întors ca să-ți impui prezența bestială pe lîngă domnișoara Wardour.

— De asta te-ai întors tu ?

Au tîrît subiectul pînă la capăt.

— Ei, a zis Claude în cele din urmă, cred că nu mai e nimic de făcut. Dacă ești aici, ești aici. Cel mai bun să cîștigi !

— Mă rog, dar la dracu ! am reușit eu să mă intercalez la acest punct al discuției. Ce idee mai e și asta ? Unde vă închipuiți că o să stați, dacă rămîneți în Londra ?

— Păi, aici, a spus mirat Eustace.

— Unde altundeva ? a întrebat Claude ridicîndu-și sprîncenele.

— Doar n-o să ne refuzi adăpostul tău, Bertie, nu-i așa ? a spus Eustace.

— Nu ești tu omul, a spus Claude.

— Dar, idiotilor, dacă mătușa Agatha află că, în loc să fiți în Africa de Sud, sînteți ascunși la mine ? Pe unde mai scot eu cămașa ?

— Pe unde mai scoate el cămașa ? l-a întrebat Claude pe Eustace.

— Eh, se descurcă el cumva, i-a spus Eustace lui Claude.

— Desigur ! s-a înveselit deodată Claude. Se descurcă el !

— Și încă cum ! a întărit Eustace. Un tip cu resursele lui Bertie ! Te cred că se descurcă !

— Și acum, a spus Claude punînd la dosar subiectul, ce se aude cu prînzisorul acela despre care vorbeam adineaori, Bertie ? Chestia aceea pe care drăguțul de

Jeeves tocmai a strecurat-o în mine a deschis în adîncurile mele ceea ce s-ar putea numi o mare poftă de mîncare. Cred că şase cotlete şi o budincă rumenă ar merge de minune.

Bănuiesc că fiecare om de pe lumea asta are perioadele lui negre, de care nu-şi poate aminti fără să se înfioare în tăcere. Există tipi care, judecînd după romanele scrise azi, numai prin perioade negre trec ; dar eu, cu un venit personal bunicel şi o digestie înfloritoare, trebuie să vă mărturisesc că n-am obişnuinţa de a mă pomeni cu întreaga mea existenţă dezumflată ca un caciuc spart. Iată de ce, la perioada despre care vă povestesc acum, caut să mă gîndesc numai cînd sînt obligat. Căci, după învierea neaşteptată a pacostei gemenilor, am avut nişte zile atît de înnebunitoare, încît bătrînii mei nervi îmi ieşiseră de-un cot în afara corpului şi începuseră să se îndoiaie spre capete. Era de groază, credeţi-mă ! Îmi închipui că asta-i nenorocirea : noi, Woosterii, sîntem atît de îngrozitor de cinstiţi, de sinceri şi de aşa mai departe, încît pur şi simplu ne îmbolnăvim de răpciugă numai la gîndul că am putea dezamăgi pe cineva.

Timp de douăzeci şi patru de ore, apele au fost liniştite, şi deodată mătuşa Agatha a răzbit înăuntru, să mai converseze un pic cu mine. Dacă pica cu douăzeci de minute mai devreme, i-ar fi găsit pe gemeni îmbrîncindu-se cu mare veselie în lupta pentru ultimele felii de şuncă şi un ou. Mătuşa Agatha s-a cufundat într-un fotoliu, şi mi-am putut da seama că nu era în starea ei cea mai însorită.

— Bertie, a spus ea, nu-mi găsesc liniştea.

Aşa şi eu. Nu ştiam cît are de gînd să mai stea şi nici cînd se întorc gemenii.

— Mă întreb, a spus ea, dacă în privinţa lui Claude şi Eustace n-am luat o poziţie prea aspră.

— Prea aspră ? Imposibil.

— Ce vrei să spui ?

— Aăă... hm... voiam să spun că nu-ţi stă în caracter să fii aspră, mătuşă Agatha.

Şi nici rea. Vreau să spun că nu era deloc rea replica mea, aşa — tac ! — fără să clilesc. Chestia i-a plăcut

încercatei mele rude, astfel că m-a privit cu o silă un pic mai mică decît de obicei.

— E drăguț din partea ta, Bertie, să-mi spui asta, dar mă gîndeam la ei : oare sînt în *siguranță* ?

— În ce ? În ce să fie ?

Cuvîntul părea total bizar atunci cînd voiai să-l aplici celor doi gemeni ; ca și cînd te-ai fi întrebat dacă sînt în siguranță doi nevinovați păianjeni veninoși din zburdalnica specie tarantula.

— Crezi că totul e în ordine ?

— Ce vrei să spui ?

Mătușa Agatha m-a privit, aproape visătoare.

— Bertie, a spus ea, ți-ai închipuit vreodată că unchiul tău George ar putea fi mediu ?

Aveam impresia că încearcă să schimbe vorba.

— Mediu ?

— Psihic, mediu psihic. Crezi că ar putea să *vadă* lucruri care pentru ochiul normal rămîn invizibile ?

Mi se părea al naibii de posibil, dacă nu chiar foarte probabil. Nu știu dacă l-ați cunoscut vreodată pe unchiul meu George. E o bătrînă persoană festivă care colindă pe rînd toate locurile unde ar putea sărbători ceva cu alte bătrîne persoane festive, trăgînd mereu la toasturi. Cum se ivește unchiul George la orizont, chelnerii se mobilizează, iar picolii scot din buzunar tirbușoanele. Unchiul meu George este cel care a descoperit, cu mult înaintea gîndirii medicale moderne, că și alcoolul este o hrană.

— Unchiul George cîna cu mine aseară, și era tare zguduit. Declară că, în timp ce mergea de la clubul Devonshire la Boodle, a văzut deodată ectoplasma lui Eustace.

— Ce a lui Eustace ?

— Năluca. Duhul. Arătarea se vedea atît de clar, încît, o clipă, unchiul George, a crezut că-i chiar Eustace în persoană. Dar silueta s-a evaporat după colț și, cînd unchiul George a ajuns acolo, nu se mai vedea nimic. Foarte ciudat și tulburător. Fenomenul l-a afectat puternic pe bietul George. În tot timpul mesei nu s-a atins de nimic, afară de zeama de orez, iar întreaga lui com-

portare era adînc răscolită. Crezi că sărmanii și drăguții de băieți sînt bine, Bertie? N-or fi avut cine știe ce accident îngrozitor?

Îmi lăsa gura apă la gîndul ăsta, dar i-am spus că nu, nu cred să fi avut vreun accident îngrozitor. Soco-team că Eustace era în sine un îngrozitor accident al Naturii, și Claude aproape la fel, dar nu i-am mai spus-o. Pînă la urmă, mătușa Agatha a plecat, tot îngrijorată.

Cînd gemenii s-au întors, le-am pus problema absolut pe șleau. O fi nostim să-i provoace șocuri unchiului George, însă nu mai au voie să cutureie orașul.

— Dar, suflețelule, a spus Claude, fii rezonabil! Nu ne putem permite ca mișcările noastre să fie stinjenite.

— Nici nu poate intra în discuție! a spus Eustace.

— Miezul problemei, dacă poți să mă înțelegi, a spus Claude, este că trebuie să avem deplină libertate în a ne mișca înapoi și încolo.

— Chiar așa! a spus Eustace. Ba înapoi, ba încolo.

— Dar, la dracu...

— Bertie! m-a întrerupt Eustace muștrător. Nu înjura în fața băiatului!

— Firește, a spus Claude, într-un fel înțeleg și punctul lui de vedere. Cred că singura soluție ar fi să ne facem rost de niște travestiuri.

— Iubitule! a spus Eustace, privindu-l cu admirație. E cea mai grozavă idee din toată darea de seamă! Desigur, nu e chiar din capul tău, nu?

— Păi, dacă ne luăm după fapte, Bertie a fost acela care mi-a vîrît-o în cap.

— Eu?!

— Tu îmi povesteai deunăzi despre Bingo Little și despre barba pe care și-o cumpărase cînd nu voia să fie recunoscut de unchiu-său.

— Dacă vă închipuiți că am să las două excrescențe ca voi să între și să iasă mereu din apartamentul meu, cu bărbi...

— Are și el oarecare dreptate, a aprobat Eustace. Atunci, hai să facem o reducere. Favoriți.

— Și nasuri false, a spus Claude.

— Așa, bine, și nasuri false. Atunci, îi dăm drumul: Bertie, bătrîne, ți s-a luat o piatră de pe suflet. Nu vrem

să ai nici o supărare cît timp va dura mica noastră vizită.

Și cînd m-am dus într-un suflet la Jeeves, să mă consoleze, s-a mărginit să îndruga ceva despre Sîngele Tinăr. Nici o compasiune.

— Foarte bine, Jeeves, am spus. Mă duc să mă plimb în parc. Te rog să-mi pregătești ghetrele, acelea în culorile Eton.

— Prea bine, domnule.

Trebuie să fi trecut cîteva zile, cînd Marion Wardour a picat la mine pe la ora ceaiului. Înainte de a se așeza, a aruncat o privire prudentă jur-împrejurul camerei.

— Verii tăi nu sînt pe-aici, Bertie ? a întrebat ea.

— Nu, slavă Domnului !

— Atunci, să-ți spun eu unde se află ! Zac la mine în salon, holbîndu-se unul la altul din colțuri opuse și așteptînd să mă întorc acasă. Bertie, povestea asta trebuie să se sfîrșească !

— Îi vezi cam mult, nu ?

Jeeves a intrat cu ceaiul, dar biata fată era prea încinsă, nu l-a mai așteptat să iasă, se tot plîngea înainte. Avea într-adevăr un aer de făptură hăituită, sărmana de ea.

— Nu fac un pas fără să dau nas în nas cu ei. ba unul, ba celălalt, ba amîndoi laolaltă, a spus ea. În general, amîndoi. S-au deprins să vină amîndoi în vizită, se instalează cu un aer posac, într-o întrecere : care rezistă mai mult pe scaun, pînă pleacă celălalt. Chestia asta m-a epuizat, am ajuns o umbră.

— Te înțeleg, i-am spus eu compătimator. Știu ce înseamnă asta.

— Și ? Ce e de făcut ?

— Mă depășește. Nu poți să pui servitoarea să le spună că nu ești acasă ?

S-a cutremurat ușurel.

— Am încercat o dată. Au făcut un fel de camping pe scări, și n-am mai putut să ies din casă toată după-masa. Și aveam o mulțime de obligații importante. Aș

vrea să-i convingi să plece în Africa de Sud, unde, pare-se, ar fi doriți.

— Cred că le-ai făcut o impresie a dracului de puternică !

— Cam așa, că acum s-au pornit să-mi aducă și cadouri. Cel puțin, s-a pornit Claude. Aseară a stăruit să accept tabachera asta. A venit la teatru și n-a vrut să plece de acolo pînă n-am luat-o. La drept vorbind, nu e rea de loc.

Nu era. Arăta ca expresia consistentă a unei aprinse pasiuni pentru aur, cu un diamant înfipt la mijloc. Partea ciudată era că aveam senzația de a mai fi văzut pe undeva un obiect asemănător. Nu reușeam să-mi închipui cum naiba reușise Claude să dezgroape bani ca să cumpere un lucru din asta !

A doua zi era o miercuri și, cum ținta pasiunii lor avea matineu, gemenii se aflau, ca să spunem așa, în orele lor libere. Claude plecase cu perciunii lui în parcul Hurst, iar Eustace și cu mine ne aflam în apartament, stînd de vorbă. Cel puțin, el vorbea, iar eu între timp doream intens să-l văd plecat.

— Dragostea unei adevărate femei, Bertie, îmi spunea el, trebuie să fie minunată. Uneori... oh. Doamne ! ce e asta ?

Ușa din față fusese deschisă și dinspre hol se auzea vocea mătușii Agatha, întrebînd dacă sînt acasă. Mătușa Agatha are una din acele voci subțiri și pătrunzătoare, dar era prima oară cînd mă simțeam recunoscător pentru asta. Aveam la dispoziție pentru degajarea terenului vreo două secunde, dar i-a fost de ajuns lui Eustace ca să plonjeze sub canapea. Tocmai își retrăsese ultimul pantof, cînd a intrat mătușa Agatha.

Avea o privire îngrijorată. De fapt, ajunsesem la un stadiu unde toată lumea numai priviri din astea avea.

— Bertie, a spus ea, care sînt planurile tale imediate ?

— Cum adică ? Diseară cinez cu...

— Nu, nu ! Nu mă interesează seara asta. Ești ocupat în zilele următoare ? Dar desigur că nu ești, a urmat ea fără să-mi aștepte răspunsul. Tu niciodată n-ai nimic

de făcut. Întreaga ta viață e irosită în trîndăveală... dar de subiectul ăsta putem să ne ocupăm și mai târziu. Am venit la tine ca să-ți spun că doresc să-l însoțești pe sărmanul tău unchi George, la Harrogate, pentru cîteva săptămîni. Cu cît pleci mai iute, cu atît mai bine.

Chestia asta se apropiase într-atît de punctul meu de fierbere, încît am scos un chelălăit de protest. O fi fost unchiul George un om foarte cumsecade, dar proiectul nu ținea. Am vrut să-i spun asta mătușii Agatha, cînd, dintr-o clătinare a mîinii, mi-a poruncit să mă așez.

— Dacă nu ești cu totul lipsit de inimă, Bertie, o să faci întocmai cum te-am rugat. Bietul unchiu-tău George a avut un șoc foarte serios.

— Ce, alt șoc ? !

— Simte că numai repaosul absolut și o asistență medicală plină de grijă pot readuce sistemul lui nervos la un echilibru normal. Se pare că pe vremuri i-au priit apele de la Harrogate, și acum vrea să meargă acolo. Socotim că nu se cade să fie lăsat fără supraveghere, așa că vreau să-l însoțești tu.

— Dar, stai să... !

— Bertie !

S-a ivit în convorbire un moment de răgaz.

— Ce șoc a avut ? am întrebat eu.

— Între noi fie vorba, a spus mătușa Agatha, scorbîndu-și glasul într-un stil de-a dreptul impresionant, înclin să cred că toată afacerea e rezultatul unei imaginații supraexcitate. Tu, Bertie, faci parte din familie și ție pot să-ți spun. Știi ca și mine că bietul George, de mulți ani, nu și-a mai ținut... vreau să spun... hm... a căpătat obiceiul de a... cum să spun ?

— Se cam cîrmea ?

— Poftim ? ! Nu înțeleg ce spui.

— Cam lua butoaiele cu asalt ?

— Îmi displace profund exagerarea cu care te exprimi, dar trebuie să admit că n-a mai fost, poate, atît de temperat pe cît s-ar fi cuvenit să fie. E impresionabil la maximum și... Ei, ce să mai vorbim, a suferit un șoc.

— Da, dar de unde ?

— Tocmai asta e foarte greu să-l faci să-ți explice, cît de cît precis. În ciuda calităților sale, bietul tău unchi

George e în stare să devină incoerent, dacă a fost impresionat prea puternic. După câte am putut să-mi dau seama, se pare că este victima unui furt.

— Un furt ?

— El susține că un individ suspect, cu favoriți mari și nas ciudat, a intrat la el în casă, pe strada Jermyn, și, în lipsa lui, i-a furat niște obiecte. Spune că, întorcându-se acasă, l-a găsit pe individ în salon, dar că imediat, a șters-o din cameră și s-a făcut nevăzut.

— Unchiul George ?

— Nu, individul. Și, susține unchiul tău George, ar fi furat o tabacheră de preț. Dar, ți-am mai spus, cred că totul e o chestie de imaginație. Unchiul George n-a mai fost același om, din ziua când i s-a năzărit că-l vede pe Eustace în stradă. Așa că vreau să te pregătești, Bertie, s-o pornești cu el spre Harrogate, cel mai târziu simbătă.

Dusă a fost, și Eustace s-a tîrît să iasă de sub canapea. Nemernicul era profund mișcat. Și eu la fel, în situația dată. Ideea de a-l însoți pe unchiul George la Harrogate, câteva săptămîni în șir, părea să-mi înnegrească totul în fața ochilor.

— Va să zică, de acolo și-a făcut rost de tabacheră, lua-l-ar dracu ! a spus cu năduf Eustace. Ce șmecherie murdară ! Să furi de la carne din carnea ta și de la singe din singele tău ! Individul ar trebui ucis prin strangulare !

— Ar trebui să fie în Africa de Sud, am spus eu. Și la fel și tu.

Și, cu o elocvență care m-a surprins oarecum și pe mine, vreo zece minute i-am tot tras pe tema datoriei față de familie și cu toate celelalte. Am făcut apel la bunul său simț. I-am evocat, într-o reclamă viguroasă, calitățile Africii de Sud. I-am plasat toate argumentele pe care le puteam găsi, iar multe i le-am plasat de câte două ori. Dar pacostea n-a făcut decît să trîncănească despre josnicia afurisitului său de frate, care căutase să-l ducă prin manevra tabacherii. Părea convins că, prin lansarea distinsului cadou, Claude i-o luase înainte ; și cînd numitul s-a întors din parcul Hurst, s-a petrecut

● scenă dureroasă. Jumătate din noapte am tot putut să-i aud vorbind, ceasuri și ceasuri după ce mă împleticisem pînă la patul meu. Nu cred să mai fi cunoscut alți tipi care să se poată lipsi atîta de somn, ca ăștia doi.

Pe urmă, lucrurile au început să se încordeze puținel prin casă, întrucît Claude și Eustace nu-și mai vorbeau. Eu sînt pentru oarecare frăție de arme în cadrul unui apartament și era consumant să fiu obligat a trăi cu doi tipi, amîndoi refuzînd să admită că și numele celui-lalt figurează pe hartă.

Simțeam că lucrurile nu mai pot merge așa multă vreme și, Doamne, nici n-au mers. Dar dacă ar fi venit cineva cu o zi înainte să-mi spună ce-o să se petreacă, m-aș fi mulțumit să-i răspund cu un zîmbet palid. Vreau să spun, mă resemnasem cu ideea că nimic, în afara unei explozii cu dinamită, nu i-ar putea disloca pe acești doi tipi cuibăriți la pieptul meu, iar atunci cînd Claude s-a strecurat la mine, vineri dimineata, să-mi spună vestea lui, de-abia am putut să-mi cred urechilor.

— Bertie, mi-a spus el, să știi că m-am mai gîndit o dată.

— La ce ? am întrebat eu.

— La toată problema. La afacerea asta, că stau la Londra, cînd ar trebui să fiu în Africa de Sud. Nu e frumos, a spus Claude cu căldură. Nu e drept. Și, ce mai încoace și încolo, Bertie, bătrîne, mîine plec.

Am vibrat adînc în învelișul meu de carne omenească.

— Pleci ? am îngăimat eu.

— Da. Dar numai dacă, a spus Claude, dacă n-ai nimic contra să-l trimiți pe bătrînul Jeeves să-mi cumpere un bilet. Mă tem că în problema banilor de drum o să cad pe capul tău, bătrîne. Nu te superi, nu ?

— Să mă supăr ? ! am exclamat eu strîngîndu-i mina de zor.

— Atunci, e-n regulă. Ah, încă ceva : nici un cuvînt lui Eustace despre treaba asta !

— Cum, nu pleacă și el ?

Claude s-a cutremurat.

— Mulțumesc cerului, nu ! Numai la gândul că aş putea fi înțărcaut pe aceeași punte cu nemernicul, dă holera în mine ! Nu, să nu-i suflă lui Eustace o vorbă ! Și, auzi, cred că poți dobândi o cușetă pentru mine — chiar dacă o cerem abia acum, în ultima clipă ?

— Cum să nu ! am spus eu. (Decît să las să-mi scape ocazia, preferam să cumpăr tot nenorocitul de vapor !)

— Jeeves, am spus eu năvălind în bucătărie, du-te în cea mai mare viteză la ghișeurile lui Union-Castle și reține o cușetă pentru mîine, pe numele domnului Claude. Ne părăsește, Jeeves.

— Da, domnule.

— Domnul Claude nu vrea să i se pomenească despre asta domnului Eustace.

— Firește, domnule. Domnul Eustace a pus aceeași condiție, atunci cînd și-a exprimat dorința să-i rețin o cușetă pentru el însuși.

Am rămas cu gura căscată.

— Cum, și el pleacă ?

— Da, domnule.

— Ciudat.

— Da, domnule.

În alte împrejurări, la asemenea întorsătură mi-aș fi deschis mai larg sufletul față de Jeeves. M-aș fi zben-guit oleacă în jurul lui și aş fi chiuit un pic de bucurie și ce n-aș fi făcut ! Dar ghetrele acelea mai alcătuiau o barieră și, o spun cu regret, mă cam folosisem de ele ca să frec spinarea bietului om cu o perie de sîrmă. Vreau să spun, fusese al dracului de distant și lipsit de compasiune, deși era perfect conștient că tîmărul său stăpîn se afla la ananghie și că de el depinde să îi ofere serviciile — așa încît nu m-am putut opri de a sublinia că sfîrșitul fericit s-a ivit fără vreun ajutor de-al lui.

— Așa că, asta e, Jeeves ! am spus. Episodul e încheiat. Am știut eu că lucrurile or să se aranjeze de la sine, dacă le las așa, un timp, fără să intru în panică. Mulți tipi, dacă erau în locul meu, și-ar fi pierdut capul, Jeeves.

— Da, domnule.

— Ar fi dat din colț în colț, vreau să spun, cerîndu-le semenilor ajutor, sfaturi și așa mai departe.

- Se prea poate, domnule.
- Dar nu sînt eu acela, Jeeves.
- Nu, domnule.
- Cu asta, l-am lăsat să mai mediteze.

Pînă și gîndul că trebuia să merg la Harrogate cu unchiul George n-a reușit să mă deprime în sîmbăta aceea, cînd m-am uitat prin apartament și mi-am dat seama că, gata, Claude și Eustace nu se mai află acolo. Se strecuraseră afară în mare taină, separat unul de altul, imediat după micul dejun, Eustace ca să prindă la Waterloo trenul pînă la vapor, Claude la garaj, să-mi ia mașina. Nu voiam să risc ca gemenii să se întâlnească întîmplător la Waterloo și să se răzgîndească ; i-am sugerat lui Claude că poate i-ar face mai mare plăcere să meargă cu mașina pînă la Southampton.

Stăteam lungit cu fața în sus pe vechea canapea, zgîndu-mă pașnic la muștele de pe tavan și gustînd frumusețea lumii, cînd Jeeves a intrat cu o scrisoare.

— V-a adus-o un comisionar, domnule.

Am deschis plicul și primul lucru care a căzut afară a fost o bancnotă de cinci lire.

— Mare e Domnul ! am spus eu. Ce-o mai fi și asta ?

Scrisoarea era mîzgălită cu creionul și era destul de concisă :

„Dragă Bertie,

Te rog să-i dai omului tău hîrtia anexată și să-i spui că aș fi dorit să-i ofer mai mult. Mi-a salvat viața. E prima mea zi fericită după o săptămîină.

A ta,
M. W.“

Jeeves stătea în picioare, ținînd în mînă bancnota care căzuse filfiind pe podea.

— Ai face mai bine să ți-o păstrezi, i-am spus. Se pare că e pentru tine.

— Pofțiți ?

— Am spus că hîrtiuța aceea e pentru tine, după toate semnele. Domnișoara Wardour a trimis-o.

— Este extrem de amabil din partea dumneaei, domnule.

— De ce naiba îți trimite cinci lire ? Susține că i-ai salvat viața.

Jeeves a zîmbit blînd.

— Îmi supraapreciază serviciile, domnule.

— Dar care naiba au fost serviciile tale, ai ?

— În problema domnului Claude și a domnului Eustace, sir. Sperasem că dumneaei n-o să mai amintească de asta, căci nu doream ca dumneavoastră să credeți despre mine că îmi permit prea multe.

— Ce vrei să spui ?

— S-a întîmplat să mă aflu în cameră cînd domnișoara Wardour se plîngea, cu oarecare încredere, de comportarea domnilor Claude și Eustace, care îi impuneau nepoftiți prezența lor. Am simțit că în aceste împrejurări ar fi scuzabil dacă aș sugera o mică șiretenie, menită să-i ofere puțința de a se lipsi de atențiile lor.

— Doamne, Dumnezeu ! Nu cumva vrei să spui că, dedesubtul plecării lor te ascundeai, la urma urmelor, tot tu ?

Mă simțeam ca un idiot. Mă-nțelegeți, după ce-i scosesem ochii că am ieșit la liman și fără ajutorul lui.

— Mi-a venit în minte că, dacă domnișoara Wardour i-ar înștiința separat pe domnii Claude și Eustace că își propune să plece în Africa de Sud în cadrul unui contract teatral, s-ar putea produce efectul dorit. Pare-se că previziunile mele au fost corecte, domnule. Tinerii gentlemen au mușcat momeala, dacă mi-e îngăduită expresia.

— Jeeves, i-am spus eu (noi, Woosterii, mai facem gafe, dar nu sîntem atît de trufași încît să nu le recunoaștem), ești fără pereche !

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

— Ah, dar ia stai !

Mă izbise un gînd înspăimîntător.

— Dacă domnii ajung pe vas și constată că domnișoara nu e acolo, n-o să se întoarcă peste noi ?

— Am anticipat această posibilitate, domnule. La propunerea mea, domnișoara Wardour i-a informat pe tine-

rii gentlemeni că va lua alt vapor pînă la Madeira și se va alătura de acolo vaporului lor.

— Și unde mai au escală după Madeira ?

— Nicăieri, domnule.

O clipă am rămas așa, lungit pe spate, lăsînd ideea să-mi picure bine înăuntru. Totul părea perfect, afară de un amănunt.

— E păcat însă, am spus eu, că pe un vapor atît de mare vor avea posibilitatea să se ocolească. Tare mi-ar fi plăcut, adică, să știu că Eustace are parte din belșug de compania lui Claude, și viceversa.

— Presupun că așa va fi, domnule. Le-am făcut rost de-o cușetă cu două locuri. Domnul Claude va ocupa un pat, domnul Eustace celălalt.

Am gemut de plăcere. Numai că părea rușinos ca, într-un moment atît de sublim, să fiu obligat a pleca la Harrogate cu unchiul George.

— Ai început împachetatul, Jeeves ? am întrebat.

— Împachetatul, domnule ?

— Pentru Harrogate. Trebuie să ajung azi acolo cu unchiul meu George.

— A, da, desigur, domnule. Am uitat să vă spun. Domnia sa a telefonat azi dimineată, în timp ce mai dormeați, și a spus că și-a schimbat planurile. Nu mai intenționează să plece la Harrogate.,

— O, i-auzi ! Să-nnebunesc de bucurie !

— M-am gîndit că s-ar putea să vă facă plăcere, domnule.

— Ce l-a făcut să-și schimbe planurile ? A spus ceva ?

— Nu, domnule. Dar am dedus de la valetul lui, Stevens, că se simte mult mai bine și nu mai are nevoie de cură de odihnă. Mi-am permis să-i destăinui lui Stevens rețeta preparatului meu „pune-mă pe picioare“, acela care se bucură întotdeauna de prețuirea dumneavoastră. Stevens îmi spune că domnia-sa l-ar fi informat azi dimineată că se simte ca un om nou.

E clar, nu mai îi rămînea de făcut decît un singur lucru, și l-am făcut. Nu zic că n-a durut, dar altă ieșire nu exista.

— Jeeves, am spus eu, ghetrele acelea...

— Da, domnule ?

— Îți displac într-adevăr ?

— Intens, domnule.

— Nu crezi că trecerea timpului te-ar putea face să-ți mai schimbi puțin părerile ?

— Nu, domnule.

— Atunci, e-n regulă. S-a făcut. Nu mai e nevoie să spui nimic. Îți dau voie să le arzi.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Am și procedat astfel. Înainte de micul dejun, dis-de-diminează. Un gri sobru este cu mult mai potrivit, domnule. Vă mulțumesc, domnule.

BINGO ȘI DULCEA COPILĂ

..

AM DAT peste tinărul Bingo Little în fumoarul clubului Senior Liberal. Zăcea într-un fotoliu, cu gura deschisă și un soi de expresie idioată în ochi, iar de la o distanță medie un tip cu barba sură îl pîndea cu atîta antipatie, încît am fost sigur că Bingo îi uzurpase fotoliul favorit. Asta-i chestia cea mai rea cînd te afli într-un club străin : absolut fără voie, nimerești mereu peste vestigiile drepturilor agonisite de băștinașii cei mai bătrîni.

— Să-ți trăiască mutra ! i-am spus.

— Salve, uritule ! a zis tinărul Bingo și ne-am instalat împreună, pentru una mică înainte de prînz.

O dată pe an, comitetul Trîntorilor hotărăște că bătrînului club nu i-ar strica o curățenie, așa că ne dă afară și ne descarcă pe cîteva săptămîni la vreo altă instituție. De data asta, ne aciuiasem la Senior Liberal, iar eu, personal, găseam tensiunea cam înspăimîntătoare. Vreau să spun, cînd țe-ai obișnuit cu un club unde toate-s simple și drăguțe, și unde, dacă vrei să-l chemi pe un amic, arunci în el cu un cocoloș de pîine, te cam îngheață să te pomenești într-un loc unde membrul cel mai tinerel are vreo optzeci și șapte de ani, și unde nu-i semn de bună creștere să intri în vorbă cu cineva, afară de cazul că ați făcut împreună războaiele contra lui Napoleon. Era pentru mine o ușurare să dau peste Bingo. Am început să vorbim în șoaptă.

— Clubul ăsta, i-am spus, e mai mult decît poate un om îndura.

— Absolut țeapăn, a încuvîntat tînărul Bingo. Sînt convins că flăcăul acela bătrîn de lingă fereastră este mort de cel puțin trei zile, dar mi-e penibil să intru în vorbă cu cineva ca să-i spun.

— Ai mîncat vreodată aici ?

— Nu. De ce ?

— În loc de chelneri, au chelnerițe.

— Doamne Dumnezeule ! Credeam că, după război, s-a terminat cu asta. (Bingo a meditat o clipă, îndreptîndu-și distrat cravata.) Fete... hm... drăguțe ?

— Nu.

Păru cuprins de dezamăgire, dar și-a revenit.

— Ce să-i faci. Am auzit că au însă cea mai bună mîncare din Londra.

— Așa se zice. Îi dăm drumul ?

— E-n regulă, zise tînărul Bingo, numai că la sfîrșitul mesei — sau te pomenești că încă de la început — chelnerița o să întrebe : „Fac socoteala împreună, domnule ?” Răspunde-i afirmativ. N-am un sfanț.

— Tot nu te-a iertat unchiu-tău ?

— Încă nu, lua-l-ar naiba !

Să vedeți, nu de mult tînărul Bingo avusese cu lordul Bittlesham, unchiu-său, o ceartă în urma căreia alocația îi fusese tăiată. Regretam să aud că ostilitățile continuă. M-am hotărît să-i acord bieteii victime un prînz festiv și, cînd o fată a apărut cu meniul, am pigulit înșiruirea cu oarecare intensitate.

— Ce-ai zice de astea, Bingo ? l-am întrebat eu după un timp. Un pic de *hors d'oeuvres*, pînă ne lansăm în luptă, o ceașcă de supă, un pic de somon rece, ceva carne și legume reci, presărate cu condimente, și o improșcătură de agrișe peste o tartă cu cremă, iar în final o îmbucătură de brînză, ai ?

Nu zic că m-aș fi așteptat ca omul să urle de bucurie, deși pescuisem, după cite știam, felurile lui favorite, dar mă așteptam ca măcar să zică ceva. Mi-am ridicat privirile și am descoperit că atenția lui fugise lateral. Se zgîia la chelneriță cu privirea unui ciîne care tocmai și-a amintit unde își îngropase osul.

Era o fată înăltuță, cu ochi câprui oarecum blinzi și sensibili. Figură drăguță și tot ce trebuie. Mîini onorabile, de asemeni. Nu-mi aminteam s-o mai fi văzut prin partea locului, și trebuie să admit că înălța binișor nivelul stabilimentului.

— Ei, ce zici, băiete ? am întrebat, dornic din toată inima să dau comanda și să ne așternem pe muncă serioasă, cu furculița și cuțitul.

— A ? a întrebat tînărul Bingo, parcă de pe altă lume. I-am recitat din nou întregul meu plan culinar.

— Da, da, bine, a zis Bingo. Orice, orice !

Fata a întins-o, iar el s-a întors spre mine bulbucîndu-și ochii.

— Parcă ziseseși, dragă Bertie, că nu-s drăguțe ! mi-a spus el muștrător.

— Aoleu, Dumnezeuule ! am spus. Nu cumva iarăși te-ai îndrăgostit ! ... Așa, de la prima vedere !

— Există împrejurări, Bertie, mi-a răspuns tînărul Bingo, cînd o privire este de ajuns... cînd, trecînd prin mulțime, întîlnim ochii cuiva și o voce pare să ne șoptească...

Tocmai atunci a sosit garnitura de *hors d'oeuvres*, iar el mi-a amînat explicațiile, ca să se năpustească cu oarecare vigoare asupra gustării.

— Jeeves, am spus eu imediat ce m-am văzut acasă, fii gata !

— Poftiți ?

— Lustruiește-ți încercatul creier, fii alert și vigilent ! Bănuiesc că în curînd domnul Little o să pice pe-aici, în căutare de înțelegere și ajutor.

— Se află domnul Little în vreun bucluc, domnule ?

— Păi, s-ar putea spune cam așa. S-a îndrăgostit. Cred că i se întîmplă a cincizeci și treia oară. Te întreb, Jeeves, ca de la bărbat la bărbat : ai mai văzut vreunul ca ăsta ?

— Ți-e absolut sigur că domnul Little are o inimă fierbinte !

— Inimă fierbinte ? Cred că ar trebui să poarte veste de protecție, cu azbest ! Oricum, Jeeves, fii pe picior de luptă.

— Prea bine, domnule.

Și, firește, nu trec bine zece zile, că imediat se ivește numitul măgar, suspinînd după voluntari care să iasă din rînd făcînd un pas înainte, oferindu-se să-i sară în ajutor.

— Bertie, a început el, dacă îmi ești prieten, a sosit momentul s-o arăți.

— Bătrîne balaur, i-am răspuns, dă-i drumul : la mine găsești oricînd o ureche dispusă să te audă.

— Îți amintești că mi-ai oferit deunăzi un prînz la clubul Senior Liberal. Am fost serviți de o...

— Îmi amintesc. Femelă înaltă și suplă.

L-au cam trecut fiorii.

— Aș dori să nu mai vorbești astfel despre ea, la dracu ! E un înger !

— S-a înregistrat. Dă-i drumul mai departe.

— O iubesc.

— E-n regulă. Dă-i-nainte !

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai îmboldi atîta ! Lasă-mă să-ți spun povestea în felul meu. Așa, va să zică, îți spuneam că o iubesc, și te-aș ruga, Bertie bătrîne, să te arăți pe la unchiu-meu și să desfășori un pic de muncă diplomatică. Alocația aceea a mea trebuie reînviată, și încă al naibii de repede ! Ba mai mult, trebuie mărită.

— Dar ia ascultă, am spus eu departe de-a simți vreun zel pentru păcătoasa misiune, de ce să nu aștepti un pic ?

— Să aștept ? La ce bun ?

— Ei, știi ce se întîmplă de obicei cînd te îndrăgostești. Lucrurile, pe undeva, se surpă și pînă la urmă rămii cu buzele umflate. E mult mai bine să-l abordezi pe unchiu-tău după ce chestia e bine stabilită și definitivată.

— Este stabilită și definitivată ! Azi dimineată, am cerut-o de nevastă și a acceptat.

— Doamne Dumnezeule ! Asta zic și eu muncă rapidă ! N-o cunoști nici de două săptămîni !

— În existența asta nu, a spus tînărul Bingo. Dar ea are un soi de sentiment, că noi doi trebuie să ne fi întîlnit în vreo existență anterioară. Crede că eu trebuie să fi fost un rege din Babilon, pe vremea cînd ea era o

sclavă creștină. N-aș putea zice că îmi amintesc, dar o fi ceva.

— Uluitor ! am spus. Oare chelnerițele vorbesc într-adevăr chiar așa ?

— De unde să știu eu cum vorbesc chelnerițele ?

— Păi, ar fi vremea să știi. Prima oară cînd ți-am cunoscut unchiul, era atunci cînd m-ai asmuțit să-l rog să te ajute, ca s-o iei de nevastă pe fata aceea Mabel, din ceainăria de pe Piccadilly.

Bingo a tresărit violent. O strălucire sălbatică i s-a ivit în ochi. Și, înainte de a-mi da seama ce pregătește, mi-a tras o plesnitură înspăimîntătoare peste pantalonii de vară, făcîndu-mă să sar ca un cerb tinăr.

— Hei, fii atent ! i-am spus.

— Scuză-mă, a răspuns Bingo. Tulburarea. Mă simt transportat. Bertie, mi-ai dat o idee ! (A așteptat să-mi termin masarea coapsei și iar a început :) Bertie, ai putea să-ți direcționezi memoria îndărăt, spre momentele acelea ? Oare mai ții minte planul acela grozav de subtil, pe care l-am pus la cale ? Cînd i-am spus lui unchiu-meu că tu ești — cum naiba o cheamă ? — vreau să spun femeia care a scris cărțile alea.

Nu era o chestie pe care s-o pot uita. Afacerea, înfricoșătoare, era pur și simplu marcată cu fierul roșu în memoria mea. Pentru a-l face pe afurisitul lui de unchi să mă socotească prieten și să atîrne de buzele mele, Bingo — dacă v-am mai povestit chestia asta vreodată, vă rog să mă opriți — îi spusese, măgarul naibii, că eu aș fi autorul unui morman de romane siropoase, după care unchiul lui se dădea în vînt. Toată seria romanelor semnate Rosie M. Banks, dacă ați auzit de ele. Zicea că eu le-aș fi scris de fapt, și că numele Rosie de pe copertă nu era decît un cum naiba îi spune de-al meu. Lordul Bittlesham, unchiul, înghițise toată lingura fără pic de șovăială, iar de atunci mă trata cu un soi afurisit de imensă pietate.

— Asta-i linia de atac ! a spus Bingo. Aici e planul. Rosie M. Banks intră iarăși în acțiune !

— Nu se mai poate, bătrîne. Regret, dar nu mai ține. N-aș mai putea trece iarăși prin tot ce-am trecut.

— Nici măcar de dragul meu ?

— Nici măcar pentru încă o duzină ca tine.

— Nu mi-am închipuit vreodată, a spus Bingo cu mîhnire, să pot auzi cuvintele astea din gura lui Bertie Wooster !

— Ei bine, le-ai auzit acum ! i-am zis eu. Îndeasă-ți-le bine sub pălărie !

— Bertie, doar am fost colegi de școală !

— Nu e vina mea.

— Am fost prieteni vreme de cincisprezece ani.

— Știu. Și o să am nevoie de tot restul vieții mele ca să-mi revin.

— Bertie, bătrîne, a spus Bingo, trăgîndu-și scaunul mai aproape și începînd să-mi frămînte umărul, ascultă aici ! Înțelege-mă.

Și, firește, la naiba ! după zece minute, îi îngăduisem nenorocitului să mă aducă unde voia. Așa mi se întîmplă mereu. Oricine vrea, mă convinge. Dacă m-aș afla într-o minăstire de trapiști, unde n-ai voie să vorbești, sînt convins că imediat vreun maestru m-ar ademeni să comit cine știe ce idioțenie, contrară convingerilor mele, folosindu-se de alfabetul surdo-muților.

— Ei, și ce vrei de la mine ? l-am întrebat, dîndu-mi seama că lupta devenise inutilă.

— Începe prin a-i trimite bătrînului un exemplar cu autograf, rezultatul ultimelor tale eforturi creatoare, cu vreo dedicație lingușitoare. Asta o să-l dea gata. Pe urmă apari în persoană și dezlănțui atacul final.

— Și care naiba este ultima mea carte ?

— *Femeia care i-a sfidat pe toți*, zise junele Bingo. Toată ziua, numai peste ea nimeresc. Vitrinele și rafturile nu mai poartă altceva. Judecînd după copertă, îmi pare o carte cu a cărei scriere s-ar mîndri oricare cetățean. Desigur, o să vrea s-o discute cu tine.

— Aha ! am răspuns eu înveselindu-mă. Atunci, s-a zis cu planul, nu-i așa ? Căci habar n-am ce-i în păcătoasa aceea de carte.

— Firește, o să trebuiască s-o citești.

— S-o citesc ? La ascultă...

— Bertie, am fost colegi de școală !

— Bine, fie, bine, bine, am spus.

— Știam că pot să mă bizui pe tine. Ai o inimă de aur. Jeeves, spuse Bingo în vreme ce credinciosul slujitor își făcea drum înăuntru, domnul Wooster are o inimă de aur.

— Prea bine, domnule, zise Jeeves.

Abia de pot suporta o luptă săptăminală cu vreo revistă de sport și o scufundare ocazională într-un catalog de mode, așa că nu-s eu omul care să citească, iar când am abordat *Femeia* — lua-o-ar dracu! — care i-a sfidat pe toți, suferințele mele au devenit de-a dreptul înspăimântătoare. Dar, în cele din urmă, am izbutit să răzlesc până în final, și asta la țanc, căci n-am ajuns bine la pasajul unde buzele lor s-au unit într-o sărutare lungă și înceată, unde totul era liniștit, afară de ușorul oftat al brizei printre gardenii, că imediat un comisionar mi-a adus o notă de la bătrînul Bittlesham, invitîndu-mă să mă reped pînă la el să luăm masa împreună.

L-am găsit pe bătrînul băiat într-o dispoziție pe care n-o pot descrie decît prin cuvîntul topit. Avea pe măsuta de lîngă el un exemplar al cărții, și mereu o frunzărea, în intervalele explorării și a celorlalte feluri.

— Domnule Wooster, a spus el înghițind o halcă de păstrăv, vreau să te felicit. Vreau să-ți mulțumesc. Mergi din bine în și mai bine! Am citit *Totul pentru dragoste*, am citit *O simplă ucenică*, iar *Zăpăcita Myrtle* o știu pe dinafară. Dar asta... asta e tot ce-ai scris mai curajos și mai frumos. Îți rupe corzile inimii.

— Da?

— Absolut că da! De cînd ai avut amabilitatea de a-mi trimite volumul — vreau să-ți mai mulțumesc o dată pentru dedicația fermecătoare — l-am citit de trei ori la rînd și cred că mă pot socoti, după lectura acestei cărți, un om mai bun, mai blînd, mai profund. Sînt plin de caritate umană și compasiune față de semenii mei.

— Nu zău?

— Absolut că da.

— Față de toți semenii?

— Față de toți semenii.

— Chiar și față de tînărul Bingo? am întrebat, supunîndu-l la o încercare un pic cam prea dură.

— Nepotul meu ? Richard ? (A rămas oleacă gînditor, dar a suportat lovitura bărbătește, n-a încercat să fenteze.) Da, chiar și față de Richard. Adică... vreau să spun... poate... da, chiar și față de Richard.

— Asta-i bine, căci doream să vă vorbesc despre el. Știți, o duce cam greu.

— Se află în situații de strimtorare ?

— Sugrumare. Și bine i-ar mai prinde sprijinul acela trimestrial, 'dacă v-ați deschide puțintel... hm... sufletul...

A rămas meditativ și a trebuit să lichideze o feliuță de bibilică pînă a căpătat putere să răspundă. Se juca ușurel cu cartea, iar aceasta s-a deschis la pagina două sute cincisprezece. Nu-mi aminteam ce scria la pagina două sute cincisprezece, dar trebuie să fi fost ceva destul de sfîșietor, căci expresia feței lui s-a schimbat și m-a privit cu ochi înlăcrimați, ca și cînd ar fi luat prea mult muștar o dată cu ultima îmbucătură de slănină.

— Foarte bine, domnule Wooster, a spus el. Încă sub impresia lecturii adîncite a acestei nobile lucrări a dumitale, nu pot să-mi înăspresc inima. Richard își va avea alocația.

— Un unchi și jumătate ! am spus admirativ.

Pe urmă mi-a venit în minte că expresia asta ar putea apărea, în cazul unui individ care cîntărește mult peste suta de kile, puțintel cam personală. Așa că m-am corectat :

— Băiat bun, vreau să zic. O să-i luați o mare greutate de pe suflet. Știți, vrea să se însoare.

— Nu știam. Și nu sînt sigur că aş aproba. Cine este domnișoara ?

— Păi să vedeți, de fapt este o chelneriță.

A sărit în scaunul lui.

— Nu mai spune, domnule Wooster ! Asta este remarcabil. Este îmbucurător. Nu-l credeam în stare de atîta consecvență. Frumoasă trăsătură, pe care nici n-aș fi bănuț-o la el ! Îmi amintesc clar că, atunci cînd am avut prima oară plăcerea de a sta de vorbă cu dumneata, acum vreo optsprezece luni, Richard era dornic de a se însura cu exact aceeași chelneriță.

A trebuit să-i deșert săculețul la picioare.

— Să vedeți, nu chiar absolut aceeași chelneriță. De fapt, o chelneriță cu totul diferită. Dar totuși o chelneriță, dacă mă-nțelegeți.

Luminița de unchi binevoitor s-a stins din ochii bătrînului.

— Hm ! a spus el pe un ton cam dubios. Îmi închipuisem că Richard a manifestat consecvența aceea atît de rară la tinerii moderni. Trebuie... trebuie să mă mai gîndesc.

A rămas așa, că se mai gîndește, și i-am dat lui Bingo raportul.

— Alocația în regulă. Binecuvîntarea unchiului puțin-tel șubredă.

— Refuză să dea semnalul pentru clopotele de nuntă ?

— A rămas să se mai gîndească. Dacă aș lucra la cursele de cai ca bookmaker, mi s-ar părea cîstit să-ți ofer o sută contra opt, că n-o să fie de acord.

— Înseamnă că nu l-ai luat cum trebuia. Am știut eu de la început că o să încurci totul !

Așa a zis tînărul Bingo, iar spusele lui, avînd în vedere cîte pătimisem de dragul lui, mi s-au părut mai tăioase decît colții unui șarpe.

— E penibil, a adăugat tînărul Bingo. Țe infernal de penibil. Nu pot să-ți spun pe moment toate amănuntele, însă... da, tare penibil mai e !

S-a servit absent cu un pumn din trabucele mele, și s-a dus.

Nu l-am mai văzut trei zile. La începutul după-amiezii, în ziua a treia, a năvălit cu o floare la butonieră și un zîmbet fericit pe obraz, parcă lovit cu leuca.

— Bună, Bertie !

— Să-mi trăiești, buruiănă bătrînă ! Unde mi-ai tot umblat ?

— E, ici-colo. Ce zici ce vreme splendidă ?

— Nu e rea.

— Văd că iar au coborît acțiunile la bursă.

— Nu zău ?

— Știri proaste de la minele sileziene.

— Ei, fir-ar să fie !

S-a plimbat oleacă prin cameră, fără nici un rost, bolborosind în răstimpuri. Părea țâcănit.

— Ia stai, Bertie, aha, da, a zis el deodată, mi-am adus aminte ce tot voiam să-ți spun de cînd am intrat. M-am căsătorit.

M-am uitat bine la el. Floarea de la butonieră. Privirea năucă. Da, avea toate simptomele ; și, totuși, părea de necrezut. Chestia e că văzusem prea multe din afacerile sentimentale ale lui Bingo, fiecare iubire nouă repezindu-se înainte cu un salt de leu și căzînd fleșcăită înainte de jumătatea drumului ; pesemne nu mai puteam crede că acum a dus-o pînă la capăt.

— Căsătorit !

— Da. Azi dimineață, la un ofițer al stării civile din Holborn. Am picat aici de-a dreptul de la prînzul de nuntă.

M-am ridicat din scaun. Agil și atent. Expert. Mi se părea că problema se cere purcată în toate aspectele ei.

— Stai să ne lămurim, i-am spus. Ești cu adevărat însurat ?

— Da.

— Cu aceeași fată ? Cea pe care o iubeai alaltăieri ?

— Ce vrei să spui ?

— Mă rog, te cunoști mai bine ca mine. Ia zi, și ce te-a determinat să comiți acest act necugetat ?

— Aș vrea să nu vorbești în stilul ăsta imputit ! Am luat-o de nevastă pentru că o iubesc al dracului de tare ! Cea mai dulce copilă (zise tînărul Bingo) din întreaga lume !

— Dacă spui tu, așa o fi, pe naiba, absolut sigur ! Dar te-ai întrebat ce-o să spună unchiul tău ? Ultima oară cînd l-am văzut, nu părea dispus să împrăstie confeti.

— Bertie, zise Bingo, o să fiu sincer cu tine. Copila mai curînd m-a lăsat pe mine să decid, dacă înțelegi situația. I-am spus care e părerea unchiului meu, iar ea a răspuns că atunci trebuie să ne despărțim, afară de cazul că o iubesc destul pentru a avea curajul să înfrunt mînia bătrînului și s-o iau de nevastă imediat. Așa că n-am avut de ales. Mi-am pus o floare la butonieră și m-am prezentat la primărie.

— Și ce ai de gând să faci acuma ?

— Păi, am plănuit totul ! După ce-l vezi pe unchiu-meu și-i dai vestea...

— Cum ?

— După ce...

— Nu cumva spui c-ai de gând să mă tirăști și în afacerea asta ?

M-a privit ca Greta Garbo când iese din leșin.

— Oare cel ce mi-a vorbit era Bertie Wooster ? a întrebat el plin de durere.

— Ba bine că nu !

— Bertie, bătrîne, a început Bingo, periindu-mă și bătindu-mă ici și colo, adu-ți aminte : am fost co...

— Uf, bine, bine !

— O dată om ! Știam că pot să mă bizui pe tine ! Copila ne așteaptă jos în hol. O luăm cu noi și ne repezim imediat la unchiul meu !

O mai văzusem pe mireasă doar în echipamentul ei de chelneriță, și mă așteptam mai curînd ca în ziua nunții să se arunce după o toaletă zglobie, ceva în genul stofelor înflorate pentru tapisat scaune. Prima licărire de speranță de la începutul acestei afaceri sumbre, a fost cînd am văzut că fata, în loc să fie tixită cu catifele, miresme și pălărie gemînd sub fructe pîrguite, era îmbrăcată cu un gust îndrăcit. Liniște. Nimic țipător. Ca aspect, părea aterizată din nobilimea cartierului Berkeley.

— Draga mea, a spus Bingo, dumnealui este vechiul meu amic Bertie Wooster. Am fost colegi de școală, nu-i așa, Bertie ?

— Am fost ! am zis eu. Încîntat de cunoștință. Parcă — nu ? — parcă ne-am văzut deunăzi, la prînz, nu ?

— O, da. Îmi pare bine.

— Unchiul meu, a explicat Bingo, ciugulește blînd din palma lui Bertie. Tot ce-i spune Bertie, crede. Așa că Bertie merge cu noi, să urnească lucrurile și, într-un fel, să ne paveze drumul. Hei, taxi !

Pe drum, nu am vorbit prea mult. Oarecare tensiune. M-am bucurat cînd taxiul s-a oprit la coliba bătrînului Bittlesham și cînd ne-am dat jos. I-am lăsat în hol pe Bingo și pe nevastă-sa, am luat-o în sus, spre salon,

iar majordomul s-a cărat să-l descopere pe bătrînul șef de trib.

În timp ce dădeam tîrcoale încăperii, așteptîndu-l, ochiul mi-a căzut fără voie pe pacostea aceea de *Femeia care i-a sfidat pe toți*, zăcînd pe o măsută. Era deschisă la pagina două sute cincisprezece, iar un pasaj subliniat din belșug cu creionul a sărit în întîmpinarea privirii mele. Și cum l-am citit, mi-am dat seama că aici se afla muștarul care-ți dă lacrimi în ochi, aici era cheia succesului meu diplomatic.

Iată și pasajul :

— *Ce poate precumpăni (ochii frumoasei Millicent fulgerau în timp ce-l înfrunta pe bătrînul țapăn) ce poate precumpăni asupra unei iubiri curate și a-tot-mistuitoare? Nici principatele și nici puterile, stimate lord, nici opreliștile meschine ale paznicilor și părinților. Îl iubesc pe fiul dumneavoastră, lord Windermere, și nimic nu ne poate despărți. De la începutul lumii, așa ne-a fost hărăzit, să ne iubim, iar cine sînteți dumneavoastră, să vă opuneți decretelor Destinului?*

LORDUL O PRIVI SARCASTIC, PE SUB TUFA DEASĂ A SPRINCENELOR.

— *HÎNH ! ZISE EL.*

N-am mai apucat să-mi împrăpățez memoria cu ce a răspuns Millicent la remarca asta ; ușa s-a deschis, și bătrînul Bittlesham s-a rostogolit înăuntru, numai zîmbete, ca de obicei.

— Ce plăcere, dragă domnule Wooster, ce plăcere ! Dar te rog, ia loc ! Cu ce-ți pot fi de folos ?

— Păi, de fapt, sînt mai mult sau mai puțin un soi de bătrîn ambasador voios, pe moment. Reprezentantul tînărului Bingo, știți.

Jovialitatea lui s-a dezumflat oleacă dar, de vreme ce încă nu mă aruncase afară din casă, m-am gîndit să profit de avantaj.

— Felul cum am privit eu totdeauna problema, i-am zis, este că-i al naibii de greu să se găsească ceva care poate precumpăni asupra unei iubiri curate și a-tot-mis-

tuitoare. Vreau să spun, se poate găsi ceva mai tare ? Eu unul mă îndoiesc.

Ochii mei nu fulgerau chiar cînd l-am înfruntat pe bătrînul țeapăn, dar am izbutit să-mi agit sprîncenele. El a pufăit un pic, părînd bănuitor.

— Am discutat despre asta în cursul ultimei noastre întîlniri, domnule Wooster. Și, cu ocazia asta...

— Da, însă de atunci s-au ivit întorsături noi. În esență, am spus eu hotărîndu-mă să trec la ordinea de zi, azi dimineață tînărul Bingo a luat-o peste arătură, a găsit un jug și s-a apucat să și-l pună pe gît.

— Doamne Dumnezeule ! — și bătrînul flăcău a sărit în picioare, cu gura larg deschisă. — Ce ? Care arătură ? Ce jug ?

Mi-am dat seama că nu era chiar pe fază.

— M-am exprimat metaforic, l-am lămurit eu, dacă se poate spune astfel. Vreau să spun că s-a căsătorit.

— Căsătorit !

— Înjugați la bine și la rău ! Sper că nu sînteți prea zguduiți. Știți, singe tînăr. Două inimioare îndrăgostite, și... a mai departe.

Gîfîia într-un stil un pic cam agonizant.

— Sînt profund supărat de vestea dumitale. Con... consider că am fost... hîhm... sfidat. Da, sfidat !

— Dar cine sînteți dumneavoastră, să vă opuneți decretelor Destinului ? am spus eu uitîndu-mă cu coada ochiului la volumul-memento.

— Ăăă ?

— Vedeți, dragostea lor era predestinată. De la începutul lumii, știți.

Mă văd nevoit să vă mărturisesc că de-ar fi spus „Hînh !“ la acest punct al dialogului, m-ar fi încuiat. Din fericire, replica nu i-a venit în minte. S-a lăsat o tăcere în cursul căreia lordul păru să cugete un pic. Apoi, ochii i-au căzut asupra cărții și a avut un fel de tresărire.

— Dar, domnule Wooster, așa să mă ajute Dumnezeu, dumneata mi-ai vorbit în citate !

— Mai mult sau mai puțin !

— Vedeam eu că vorbele îmi sună cunoscute, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Întreaga lui înfățișare s-a schimbat și a izbutit să scoată un fel de chicotit revărsat în gargară.

— Vai de mine, mi-ai dibuit punctele slabe.

A luat cartea și a rămas scufundat în ea vreme îndelungată. Începusem să cred că a uitat de mine. După un timp, totuși, a pus cartea la locul ei și și-a șters ochii.

— Ei, bine, a spus el.

Mi-am târșit picioarele mai aproape de el, și am sperat.

— Ei, bine, a spus el iarăși. Eu nu trebuie să fiu ca lordul Windermere, nu-i așa că nu trebuie, domnule Wooster? Ia spune-mi, l-ai portretizat pe omul acela trufaș după vreun model de viață?

— O, nu. Doar mi l-am imaginat și l-am trântit pe hîrtie, așa, știți.. ..

— Geniu! murmură bătrînul Bittlesham. Zi-i geniu și gata! Oricum, domnule Wooster, m-ai cîștigat de partea dumitale. Într-adevăr, cum bine ai spus, cine sînt eu să mă opun decretelor Destinului? Îi voi scrie lui Richard în seara asta și îl voi informa că îmi dau consimțămîntul la căsătoria lui.

— Puteți să-i strecurați personal vestea asta bună, i-am spus. Așteaptă jos, cu nevastă cu tot. Mă reped jos și-i expediez sus. Salve și mari mulțumiri. Bingo o să se simtă ca nou născut!

Am zbughit-o din odaie și m-am dus jos. Bingo și doamna stăteau pe niște scaune ca pacienții în sala de așteptare a dentistului.

— Ei? Întrebă Bingo nerăbdător.

— Tot programul îndeplinit, în afara strîngerii finale de mîină, i-am răspuns bătrînului bărzăun, bătîndu-l pe spinare. Suie repede la atac și aveți-vă ca frații! Puișorilor, v-am salutat. Știți unde mă găsiți, la nevoie. Vă urez multă fericire și toate năzbîtiile care se urează de obicei!

Și am întins-o, să nu mă-ncurce cu gudurările lor de mulțumire.

Niciodată nu poți fi sigur, pe lumea asta. Dacă am simțit însă vreodată că am terminat ceva, că am realizat ceva și că mi-am meritat odihna nopții, asta a fost atunci cînd m-am întors acasă, mi-am întins picioarele în fața

căminului și am început să sorb din ceaiul adus de Jeeves. Călit la surprizele și întorsăturile vieții, obișnuit să-i văd pe toți tirii-briu cum se dezlănțuie pe ultimul tur de pistă și sprintează fără să ajungă nicăieri, mă gîndeam că totuși tînărul Bingo, oricît s-ar pîpi acum și orice inițiativă ar lua, nu mai poate rata combinația. Tot ce avea de făcut, atunci cînd îl lăsasem în Pounceby Gardens la unchiu-său, era să urce scările cu doamna lui și să recepționeze binecuvîntarea. Eram atît de convins de asta, încît, o jumătate de oră mai tîrziu, cînd a irupt în galop peste covorul meu din salon, am crezut că nu vrea decît să-mi mulțumească cu glasul frînt de emoție și să-mi repete ce băiat bun am fost. M-am mulțumit să surîd larg și binevoitor în direcția ciudatei făpturi, pregătindu-mă să-i ofer o țigară, cînd am observat că părea cam bîntuit. De fapt, ca să spun tot adevărul, arăta ca și cînd un obiect masiv și contondent l-ar fi lovit în plexul solar.

— Suflețelule, i-am spus, ce e, bătrîne, ce s-a întîmplat ?

Bingo făcea prin odaie un fel de salturi de la trambulină.

— O să fiu CALM ! spunea el lovind cîte o masă care se întîmpla să-i iasă în cale. Calm, fir-ar a dracului de calm ! și a răsturnat un scaun.

— Să nu-mi spui că s-a întîmplat ceva rău.

Bingo a scos un fel de chelălăit cavernos și sinistru.

— Ceva rău ? Numai cele mai păcătoase și mai împuțite chestii care ar fi putut să iasă rău, toate laolaltă ! Ce crezi că s-a întîmplat după plecarea ta ? Îți amintești de cartea aceea nemernică pe care te-ai tot încăpățînat să i-o trimiți unchiului meu ?

Nu erau chiar termenii în care aș fi formulat eu faptul, dar am văzut că bietul meu iepuraș era răscolit dintr-ocauză sau alta, așa că n-am mai stat după rectificări.

— *Femele care i-a sfîdat pe toți ?* l-am întrebat. Ne-a prins al naibii de bine. Citind mereu bucățele din ea, am izbutit să-l întorc pe moșu.

— Ei bine, nu ne-a mai prins atît de bine cînd am intrat în cameră. Zăcea pe masă și, după ce ne-am por-

nit să sporovăim puținel și totul începea să meargă bine, dulcea copilă a văzut cartea. „O, ați citit cartea asta, lord Bittlesham ?“ l-a întrebat ea. „De trei ori pînă acum“, a răspuns unchiu-meu. „Vai, sînt atît de bucuroasă“, a zis ea. „Dar de ce ? Sînteți și dumneavoastră o admiratoare a lui Rosie M. Banks ?“ a întrebat bătrînul flăcău, cu gura pînă la urechi. „Nu — zice dulcea copilă — eu sînt Rosie M. Banks !“

— Oh, Sfîntă Fecioară ! Nu zău, chiar așa ?

— Da.

— Păi cum să fie ea ? Vreau să spun, la naiba, abia deunăzi trîntea pe masă farfuriile cu mîncare, la clubul Senior Liberal.

Bingo i-a tras canapelei o lovitură crîncenă.

— A luat slujba asta ca să strîngă material pentru o carte pe care o scrie acum : *Mervyn Keene, membru al clubului*.

— Ar fi trebuit să-ți spună !

— A fost atît de încîntată cînd a aflat că o iubesc pentru ea însăși, în ciuda situației ei modeste, încît a luat apă în gură. Își propunea să-mi dezvăluie taina mai tîrziu, așa mi-a zis.

— Ei, și ce s-a întîmplat ?

— A fost o scenă afurisit de dureroasă. Pe moșu era să-l lovească damblaua. A strigat la ea că este o impositoare. S-au pornit amîndoi să vorbească în același timp, pe glasul lor cel mai ridicat, și înfruntarea nu s-a încheiat decît atunci cînd copila a plecat vîjîind, la editorii ei, să culeagă șpalturi și dovezi, în vederea scuzelor scrise pe care i le pretinde bătrînului flăcău. Ce altceva o să se mai întîmple, nu știu. Afară de faptul că unchiu-meu o să dea în clocot cînd o să afle cum a fost dus de nas ; o să se mai ivească o grămadă de buclucuri cînd dulcea copilă o să descopere că am mai folosit găselnița cu Rosie M. Banks și atunci cînd am vrut să mă însor cu alta. Știi, una din chestiile ce-au atras-o spre mine era faptul că pînă atunci nu fusesem îndrăgostit niciodată.

— I-ai spus tu asta ?

— Da !

— Uluitor !

— Mă rog, nu fusesem... nu chiar îndrăgostit de tot. E o deosebire ca de la cer la pământ între... În sfârșit, nu de asta-i vorba. Ce mă fac acum? Asta-i întrebarea.

— Nu știu.

— Mulțumesc, spuse tânărul Bingo. Asta zic și eu ajutor.

În dimineața următoare, m-a chemat la telefon taman când apucasem să-mi strecur în organism slănina cu ouă — pe scurt, acel unic moment al zilei când un flăcău își dorește să mediteze asupra vieții absolut netulburat.

— Bertie!

— Bună.

— Afacerea se încinge.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Unchiu-meu s-a uitat peste șpalturile copilei și s-a convins că-i așa cum spune ea. Adineauri, am petrecut la telefon cu el cinci minute sălbătice. Spunea că tu și cu mine ne-am bătut joc de el; abia putea să mai vorbească, așa îl sugruma furia. Totuși, a izbutit la urmă să pronunțe cuvintele prin care mă anunța că alocația mea e iarăși în aer.

— Îmi pare rău.

— Nu-ți irosi minutele cu păreri de rău pentru mine. că intri în criză de timp, a spus tânărul Bingo cu o intonație funebră. Din clipă în clipă, o să pice la tine să-ți ceară în persoană explicații.

— Sfinte Doamne!

— Și dulcea copilă te va căuta, pentru a-ți cere în persoană explicații.

— Doamne Dumnezeule!

— Voi urmări cariera ta viitoare cu un interes considerabil, a spus tânărul Bingo.

Am zbierat după Jeeves.

— Jeeves!

— Domnul dorește?

— Sunt în pom.

— Într-adevăr, domnule?

I-am schițat scenariul, să aibă și el o idee

— Ce sfat mi-ai da?

— Cred că, în locul dumneavoastră, domnule, aş accepta imediat invitaţia domnului Pitt-Waley. Dacă vă amintiţi, v-a invitat la vînătoare, săptămîna asta, în Norfolk.

— Chiar aşa ! Pe Jupiter, Jeeves, întotdeauna ai dreptate. Să fii la gară cu bagajele, pentru primul tren de azi după-masă. Pînă atunci, mă strecor la club şi mă pitesc acolo.

— Domnul va avea oare nevoie să-l însoţesc în cursul vizitei din Norfolk ?

— Vrei să vii şi tu ?

— Dacă domnul îmi îngăduie o sugestie, socot că ar fi mai bine dacă aş rămîne aici şi aş păstra contactul cu domnul Litte. Poate că nimeresc cumva peste vreo metodă de a pacifica diferitele tabere, domnule.

— Dă-i înainte ! Dar să ştii că, dacă reuşeşti, eşti o adevărată minune !

Nu m-am distrat prea grozav în Norfolk. Ploua mai toată vremea şi, cînd nu ploua, eram atît de-al naibii de nervos, că tresăream din te miri ce şi nu nimeriam nici o ţintă. Pe la sfîrşitul săptămîinii, n-am mai putut să rabd. Prea păcătoasă absurditate : adică să fiu eu mazilit într-un fund de ţară, la mile şi mile depărtare, numai că unchiul şi nevasta lui Bingo voiau să schimbe cîteva cuvinte cu mine ?! M-am hotărît să irup la faţa locului şi să apuc calea cea aspră şi bărbătească, lăsîndu-mă la fund în apartamentul meu şi instruindu-l pe Jeeves să spună oricui că nu-s acasă.

I-am trimis lui Jeeves o telegramă cum că sosesc, iar cînd am ajuns în oraş, m-am dus glonţ mai întîi la locuinţa lui Bingo. Voiam să pun mîna pe ultima hartă a poziţiilor frontului. Dar, pare-se, omul meu nu era acasă. Am sunat de mai multe ori, dar nu s-a întîmplat nimic. Şi eram pe cale s-o întind, cînd am auzit paşi înăuntru ; uşa s-a deschis. N-a fost unul din cele mai fericite momente ale carierei mele, cînd m-am pomenit zgîndu-mă la faţa globulară a lordului Bittlesham.

— Ah, oh... bună ! am zis.

Şi s-a lăsat o mică pauză. De fapt, nu prea ştiu ce mă aşptam să facă bătrînul la prima ocazie cînd voi avea ghinionul să dau de el, dar aveam aşa, un fel de

idee generală, cum că va adopta o culoare purpurie de toată frumusețea și că, imediat, se va dezlănțui în căutarea pipotei mele. Atitudinea lui m-a izbit deci, ca fiind oarecum stranie, când s-a mulțumit să zîmbească galben. Părea un fel de suris înghețat ; ochii i se cam scuturau în orbite și a înghițit în sec, o dată sau de două ori.

— Aă... a spus el.

Mă așteptam să continue, dar după toate semnele asta era totul.

— Bingo e pe-aici ? am întrebat, după o pauză măcurînd penibilă.

A dat din cap că nu și a încercat iar să surîdă. Și pe urmă, subit, tocmai cînd izvorul conversației începuse să sece cu totul, dracu să mă ia dacă n-a făcut un soi de săritură strîmbă, îndărăt în apartament, și pac cu ușa după el !

De neînțeles. Dar, de vreme ce convorbirea, cîtă fusese, părea să se fi terminat, m-am gîndit că ar fi bine să-mi îndrept pinzele în altă direcție. Tocmai coboram scara cînd am dat de tînărul Bingo, care asalta cite trei trepte o dată.

— Bună, Bertie ! De unde-ai răsărit ? Te credeam plecat din oraș.

— M-am întors. Am trecut pe la tine, să știu unde a mai ajuns linia frontului.

— Cum adică ?

— Păi, toată afacerea, doar știi !

— A, chestia aia ? a spus tînărul Bingo cu nepăsare. S-a lămurit de mult. Porumbelul păcii își filfie aripile pretutindeni. Toate sînt cum nu se poate mai bine. Le-a lămurit Jeeves pe toate. Omul ăsta e o minune, Bertie, și am spus-o întotdeauna. A aranjat toate afacerea într-o jumătate de minut, cu una din ideile alea ale lui pline de strălucire.

— Bravo, sînt entuziasmat !

— Am știut că o să-ți facă plăcere.

— Te felicit.

— Mulțumesc.

— Și ce idee a avut Jeeves ? Mi-am bătut și eu capul, dar afacerea era atît de păcătoasă, că nu puteam găsi nimic.

— A, Jeeves a luat situația în mână și a netezit-o toată într-o secundă. Unchiu-meu și mititica sînt acum prieteni la cataramă. Flecăresc amîndoi ore întregi despre literatură și toate alea. Moșu vine mereu pe la noi, să mai tragă o șuetă.

Mi-am adus aminte.

— Și acum e la voi, i-am zis. Ia spune, Bingo, cum se simte unchiu-tău zilele astea ?

— Cum să se simtă ? Ca de obicei. Ce vrei să spui ?

— Vreau adică să te întreb dacă nu cumva se resimte de pe urma tensiunii prin care a trecut. Ce zici ? Adineauri, comportarea lui părea mai curînd ciudată.

— Cum, te-ai văzut cu el ?

— Cînd am sunat, mi-a deschis ușa. Și pe urmă, după ce a încremenit oleacă holbîndu-se la mine, deodată mi-a trîntit ușa-n nas. M-a cam intrigat, dacă mă-nțelegi. Adică, aș fi înțeles dacă mă lua în primire și așa mai departe, dar, la naiba, omul părea pur și simplu îngrozit.

Tînrul Bingo a scos niște hohote de rîs eliberate de orice urmă de grijă.

— Lasă, lasă, e-n regulă, a spus el. Am uitat să-ți spun. Voisem mereu să-ți scriu, să te previn, dar am tot amînat. E convins, în ce te privește, că ești dement.

— Că... ?!

— Da. Asta era ideea lui Jeeves. Rezolva dintr-o dată toată problema, admirabil. Mi-a sugerat să-i spun unchiului meu că acționasem cu perfectă bună credință atunci cînd i te-am prezentat drept Rosie M. Banks ; că auzisem asta în repetate rînduri din gura ta și că nu vedeam de ce nu te-aș crede. Ideea era că ești o victimă a halucinațiilor, și în general tăcînit. Și pe urmă am pus mîna pe sir Roderick Glossop — îl știi, bătrînul flăcău pe al cărui băiat l-ai îmbrîncit o dată în lac — și ni s-a alăturat și el, cu povestea aceea, cum trebuia să vină într-o zi la tine la masă și ți-a găsit dormitorul tixit de pisici și de pești, și cum i-ai șterpelit pălăria cînd treceai cu taxiul pe lingă mașina lui, și toate celelalte — le știi și tu. Rotunjea drăguț întreaga istorie. Am spus-o și o s-o spun mereu : tu n-ai de făcut altceva decît să te bizui pe Jeeves, și Soarta e neputincioasă în fața ta.

Pot îndura multe, dar am și eu marginile mele.

— Fir-ar a dracului, din cele mai ticăloase mostre de neobrăzare de care am auzit vreodată, asta de acum le...

Bingo se uită la mine, mirat.

— Nu cumva te deranjează ? m-a întrebat el.

— Deranjează ? Când jumătate din Londra crede că mi-a sărit o doagă ? Fir-ar să...

— Bertie, interveni Bingo, mă surprinzi și mă rănești. Dacă aş fi visat că ai putea obiecta pentru un fleac de ajutor în favoarea unuia din care ți-a fost prieten vreme de cincisprezece ani...

— O fi, dar ia ascultă aici la mine... !

— Ai uitat, zise tînărul Bingo, că am fost colegi de școală ?

M-am năpustit spre casă, clocotind ca un cazan al iadului. De un lucru eram absolut sigur, și anume că între mine și Jeeves drumurile se despart. Un valet de vîrf, mă rog, fără pereche în toată Londra, dar asta nu mă putea clinti din hotărîrea mea. Am năvălit în apartament vîjîind ca un vînt de la răsărit — și uită-te, cutia de țigări pregătită pe masa cea mică, și revistele săptămîinii frumos aranjate pe masa cea mare, și papucii la îndemînă, și fiecare afurisit de lucru așezat cu atîta nemernicie *exact* unde trebuie, dacă mă-nțelegeți, că am început să mă liniștesc din primele două secunde. Era ca unul din momentele acelea dintr-o piesă de teatru, cînd tipul, gata să se afunde în crimă, aude accentele calde și blînde ale vechii melodii învățate în brațele mamei. Îndulcit, adică. Asta e cuvîntul, mă simțeam îndulcit.

Și deodată, în pragul ușii s-a străfulgerat silueta încercatului meu Jeeves, în plină acțiune, cu o tăviță doldora cu leacurile necesare, iar pînă și în privirile omului era ceva care...

Dar nu m-am lăsat, mi-am călit inima și am trecut la atac.

— Jeeves, am spus, tocmai m-am văzut cu domnul Little !

— Într-adevăr, domnule ?

— Și... hm... mi-a spus că l-ai ajutat.

— M-am străduit pe cît am putut, domnule. Și sînt fericit să vă pot anunța că acum lucrurile par să se desfășoare lin. Domnul dorește whisky ?

— Mulțumesc. Ăăă... Jeeves.

— Poftiți ?

— Altă dată să...

— Poftiți ?

— A, nimic. Destul sifon, Jeeves.

— Prea bine domnule.

A pornit-o să iasă din cameră.

— Ascultă, Jeeves !

— Poftiți.

— Țin ca... adică... consider... vreau să spun... a, nimic.

— Prea bine, domnule. Țigările se află acolo, domnule. Masa de seară va fi servită la opt fără un sfert precis, afară de cazul că doriți să cinați în oraș.

— Nu. O să mînc acasă.

— Am înțeles, domnule.

— Jeeves !

— Poftiți.

— A, nimic.

— Prea bine, domnule, a zis Jeeves.

FERICINDU-L PE FREDDIE

— JEEVES, i-am spus într-o după-masă cînd, întorcîndu-mă de la club, îl căutasem prin casă, nu vreau să te întrerup din lucru.

— Nu, domnule ?

— Nu, dar aş vrea să schimb un cuvînt cu tine.

— Vă ascult, domnule.

Tocmai împachetase strict necesarul woosterian, îl pusese în vechea valiză de luptă, în vederea apropiatei noastre deplasări la mare, iar acum se ridicase respectuos şi stătea în faţa mea, mustind de zel.

— Jeeves, i-am spus, s-a ivit o situaţie oarecum neplăcută în ce-l priveşte pe un amic de-al meu.

— Într-adevăr, domnule ?

— Îl cunoşti pe domnul Bullivant ?

— Da, domnule.

— Ei bine, m-am abătut pe la clubul Trîntorilor azi dimineată, să iau o îmbucătură, şi l-am găsit într-un colţ întunecos al fumoarului : arăta ca ultimul trandafir al verii ce moare. Fireşte, am fost surprins. Doar ştii ce băiat de viaţă este el, de obicei. Sufletul oricărei adunări.

— Da, domnule.

— Al oricărei petreceri, vreau să zic : o bucăţică bună.

— Întocmai, domnule.

— Ei bine, am făcut investigaţii, şi mi-a spus că a avut o ceartă cu logodnica lui. Ai aflat că era logodit cu domnişoara Elizabeth Vickers ?

— Da, domnule. Îmi amintesc că am citit anunțul în *Morning Post*.

— Ei bine, nu mai e logodit. Nu mi-a spus de unde a pornit cearta, dar fapt este că fata a rupt logodna. Nu-l lasă să se mai apropie de ea, refuză să răspundă la telefon și îi returnează scrisorile, nedeschise.

— Foarte consumant, domnule.

— Jeeves, ar trebui să facem ceva. Dar ce ?

— E întru-cîtva greu de făcut o sugestie, domnule.

— Păi, pînă una-alta, o să-l iau cu mine la Marvis Bay. Tipii ăștia, care au fost puși pe liber de femeia vi-surilor lor, sînt pentru mine un fenomen cunoscut. Nimic nu valorează cît o schimbare de decor.

— E mult adevăr în ceea ce spuneți, domnule.

— Da. Asta e, schimbare completă de decor ! Am auzit de un caz. Fata îl refuzase. Omul a plecat în străinătate. După două luni, fata i-a telegrafiat : „Vino îndărăt. Muriel“. Omul a început să scrie răspunsul. Deodată, și-a dat seama că nu-și mai poate reaminti numele de familie al fetei ; așa că nu i-a mai răspuns niciodată și a trăit fericit pînă la adînci bătrîneți. S-ar putea, Jeeves, ca și Freddie Bullivant, după ce dă cu nasul de golful Marvis pe cîteva săptămîni, să uite.

— Tot ce se poate, domnule.

— Și, dacă nu uită, e foarte probabil că tu, înviorat de aerul mării și de hrana simplă și sănătoasă, vei fi străbătut de o undă cerebrală : o să-ți vină în minte vreun plan de a-i reuni iar pe sărmanii rătăciți.

— O să mă străduiesc, domnule.

— Eram sigur, Jeeves, eram sigur. Nu uita să pui în valiză ciorapi din belșug.

— Nu voi uita, domnule.

— Și tricourile de tenis să nu fie numai cîteva.

— Prea bine, domnule.

L-am lăsat la împachetatul lui, și după cîteva zile am pornit-o spre Marvis Bay, unde îmi reținusem o vilă pentru iulie și august.

Nu știu dacă știți cum e la Marvis Bay. E în Dorsetshire ; și, deși nu-i locul pe care să-l numești cel mai amuzant cu putință, are calitățile lui. Ziua ți-o petreci făcînd baie și zăcînd pe nisip, iar seara cutreieri țăr-

mul împreună cu țințarii. Pe la nouă seara, te freci cu unsoare pe răni și te duci în pat. Era o viață simplă, sănătoasă, și părea să i se potrivească de minune bietului Freddie. Cum se ridica luna și începea briza să ofteze prin copaci, nu mai puteai să-l smulgi pe Freddie de pe plajă nici cu frînghii. Devenise foarte popular printre țințari, favoritul lor. Stăteau prin jur așteptîndu-l să iasă și, chiar cînd se mai plimbau pe acolo și alte persoane, țințarii erau în stare să le negligeze, numai ca să se păstreze în formă pentru Freddie.

Dar în timpul zilei îl găseam un pic cam împovărat, ca oaspete. Presupun că nu poți să blamezi un cetățean care are inima zdrobită, dar îmi trebuia o mare tărie sufletească pentru a rezista demonstrațiilor de jale și fărîmare totală pe care le dădea în primele zile ale micii noastre vacanțe. Cînd nu-și mesteca pipa și nu se încrunta la covor, stătea la pian, cîntînd „Ave Maria” cu un deget. Nu știa să cînte altceva decît „Ave Maria” și nu știa mult din ea. Oricît de ferm și încrezător și-ar fi început execuția, undeva prin jurul celei de-a treia măsură se ardea o siguranță și trebuia să ia totul de la început.

Într-o dimineată, cînd m-am întors de la înot, o cînta ca de obicei : dar am avut impresia că extrage din execuția lui o melancolie și mai hidoasă decît de obicei. Iar simțurile nu mă înșelaseră.

— Bertie, a spus el pe o voce lugubră, derapînd pe a doua pătrime dinspre stînga, imediat ce intri în măsura a doua, și producînd un sunet cutremurător, ca bătaia unei cozi de pește în spasmele morții, am văzut-o.

— Ai văzut-o ? l-am întrebat. Adică, pe Elizabeth Vickers ? Cum adică, ai văzut-o ? Nu este aici.

— Ba da, este. Cred că stă cu niște cunoștințe sau așa ceva. Mă dusesem la poștă, să întreb dacă nu-s scrisori pentru mine, și am întîlnit-o în prag.

— Și ce s-a întîmplat ?

— M-a retezat.

A început iarăși „Ave Maria” și și-a poticnit degetul într-o șaisprezecime.

— Bertie, n-ar fi trebuit niciodată să mă aduci aici. E mai bine să plec.

— Să pleci ? Prostii ! E lucrul cel mai bun ce ți se putea întâmpla ! A dat norocul peste tine ! Auzi, să fie aici ! Înseamnă că totul e pregătit ca să intri în scenă cu toată puterea !

— M-a retezat.

— Fă-te că nu observi. Fii sportiv. Mai încearcă drăcului o dată.

— S-a uitat prin mine, parcă aș fi fost de sticlă.

— Nu da importanță. Insistă ! O dată ce ai adus-o aici, ce-ți mai trebuie este s-o faci să-ți mulțumească pe o voce timidă. Ce-ți trebuie ție...

— Pentru ce să-mi mulțumească pe o voce timidă ?

M-am gândit o vreme. Neîndoios, pusese degetul pe nodul problemei. Cîteva clipe am fost fără randament, ca să nu zic depășit. Apoi, am văzut scînteia.

— Ce-ți trebuie ție, am spus, este să pîndești ocazia de a o salva de la înec.

— Nu știu să înot.

Îsta era Freddie Bullivant, din cap pînă-n picioare. Un om drăguț într-o mie de feluri, dar de nici un folos, dacă mă-nțelegeți.

A pus iarăși pianul în funcție, și am întins-o repede la aer.

Cutreieram acum plaja, și am început să reexaminez situația. Mi-ar fi plăcut să-l consult pe Jeeves, desigur, dar Jeeves dispăruse de dimineată. Era neîndoios că n-avea rost să te aștepti ca pe parcursul acestei crize Freddie să miște în propriul lui interes măcar un deget. Nu zic că dragul de Freddie n-are calități remarcabile. Știe polo și am auzit vorbindu-se de el ca despre o viitoare speranță la biliard. Dar încolo, n-ai putea să-l numești om întreprinzător.

Ei, și ocoleam niște stînci, raționînd cu oarecare încordare, cînd am văzut o rochie albastră — și uite fata în persoană. N-o mai întîlnisem niciodată, dar Freddie împrăștiase prin dormitor șaisprezece fotografii ale ei, și știam că nu poate fi vorba de o greșeală. Stătea pe nisip și ajuta un copilăș gras să clădească un castel. Pe un scaun apropiat se afla o matroană, citind un roman. Am auzit-o pe fată cum îi spunea „mătușă“. Așadar, punîndu-mi la treabă capacitatea de gîndire, am dedus că

plodul cel corpulent trebuie să fi fost vărul ei. M-a trecut ideea că, de-ar fi fost Freddie în locul meu, dată fiind situația, poate ar fi încercat să înjghebeze un sentiment pentru copil. Eu nu puteam. Nu cred să fi văzut vreodată un puști care să mă facă mai puțin sentimental. Era unul dintre copiii aceia rotunzi și umflați.

După ce-și terminase castelul, părea plictisit de viață și a început să plîngă. Fata, de parcă ar fi citit în el ca-ntr-o carte deschisă, l-a dus la o tarabă unde un tip vindea dulciuri. Iar eu mi-am văzut de drum.

Acum e acum. Cei care mă cunosc, pot depune mărturie că sînt un idiot. Mătușă-mea Agatha ar da și certificat. La fel, unchiul Percy și mulți dintre cei mai apropiați de mine și mai — dacă vreți neapărat să folosim expresia asta — dragi. Ei bine, să știți că nu mă supăr. De acord. Sînt, *într-adevăr*, un idiot. Dar ceea ce țin să adaug — și vreau neapărat să subliniez asta cu maximum de putere — este că din cînd în cînd, tocmai cînd populația și-a pierdut orice nădejde de a vedea la mine cea mai slabă licărire de inteligență umană, ei bine, taman atunci se întîmplă să-mi vină ceea ce ar fi zadarnic să nu recunoașteți că e o reală inspirație. Și tocmai asta s-a întîmplat acum. Hai să luăm douăsprezece capete, alese la discreție dintre cele mai mari cunoscute de istorie: mă îndoiesc că ideea care mi-a venit acum, la întorsătura asta a lucrurilor, putea să treacă măcar printr-unul singur dintre aceste capete. Napoleon poate ar fi nimerit-o, dar pariez că lui Darwin, Shakespeare și Marc Aureliu nu le-ar fi venit nici într-o mie de ani.

Mi-a venit pe drumul de întoarcere. Mă duceam îndărăt spre vilă de-a lungul țărmlui, strunindu-mi sălbatic bătrîna cutiuță, cînd l-am zărit pe puștiul cel umflat plesnind meditativ cu lopățica o meduză rătăcită pe nisip. Fata nu era cu el. Mătușa nu era cu el. De fapt, nu se vedea nimeni prin jur. Iar soluția întregului bucluc dintre Freddie și Elizabeth a lui m-a fulgerat brusc.

Din cele observate înainte, era clar că fata ține la puștiul ăsta și, oricum, era vărul ei, așa că mi-am zis: „Dacă pentru scurtă vreme, îl răpesc pe acest june de categorie grea; și dacă, atunci cînd fata a devenit îngro-

zitor de neliniștită, apare brusc dragul de Freddie ducînd copilașul de mîna și povestind cum l-a găsit cutreierînd cîmpiile și pur și simplu i-a salvat viața, recunoștința o să silească fata să lase supărarea și să revină la vechile sentimente.“

Așa că l-am cules pe copil și am întins-o cu el.

Freddie, dragul de el, la început a fost foarte lent în a sesiza laturile avantajoase ale ideii. Cînd am apărut la vilă cărînd copilul și l-am descărcat în salon, Freddie n-a arătat nici o bucurie. Între timp, copilul începuse să zbiere, neavînd o părere prea bună despre toată chestia, iar Freddie găsea asta cam obositor.

— Ce dracu se petrece aici ? a întrebato el, privindu-l pe micul vizitator cu o doză masivă de repulsie.

Piciul a deslănțuit un iad care făcea să se cutremure ferestrele, și mi-am dat seama că a sunat ceasul strategiei. M-am repezit la bucătărie și am înșfăcat un borcan cu miere. Era ideea cea mai bună. Mica făptură și-a sistat mugetele și a început să-și ungă obrazul cu marfa.

— Ei ? întrebă Freddie, cînd liniștea se restabilise.

I-am explicat planul. După o perioadă, a început să-l înțeleagă. Privirea devorată de griji s-a mai luminat nițeluș și, pentru prima oară de la sosirea în Marvis Bay, a zîmbit aproape fericit.

— Să știi, Bertie, că e ceva în asta !

— Tot ce poate fi mai bun !

— Cred că o să meargă, a spus Freddie.

Și, deslipind copilul de borcanul cu miere, l-a dus afară.

— Cred că Elizabeth trebuie să fie pe undeva pe plajă, a spus el.

Un soi de fericire liniștită m-a cotropit, dacă ăsta e cuvîntul. Mi-era foarte drag bătrînul Freddie și mă bucuram la gîndul că în scurtă vreme bafta și fata or să-i suridă iarăși. Mă lăfăiam într-un șezlong pe verandă, fumînd o pașnică țigară, cînd de-a lungul drumului l-am văzut pe iubitul meu flăcău întorcîndu-se și — pe sufletul meu — copilul era tot cu el !

— Ei, i-am spus. Ce, n-ai reușit s-o găsești ?

Abia atunci mi-am dat seama că Freddie arăta ca și cînd ar fi primit una la plex.

— Da, am găsit-o, a răspuns el cu unul din hohotele acelea cavernoase și amare despre care citești în romane.

— Și atunci.. ?

S-a scufundat într-un scaun și a gemut.

— Asta nu este vărul ei, idiotule, a spus el. Nu-i este cituși de puțin rudă — pur și simplu un copil întâlnit pe plajă.

— Bine, dar îl ajuta să clădească un castel de nisip.

— Că mult mă-ncălzește asta. E un copil perfect străin.

Părerea mea era că, dacă o fată modernă stă mereu să construiască palate de nisip cu copii pe care nu-i cunoaște decît de cinci minute și care nici nu i-au fost prezentați ca lumea, atunci trebuie să fie perfect ade-vărat tot ce s-a scris despre ea. Desmățată mi se pare cu-vîntul cel mai potrivit în situația asta.

I-am spus-o și lui Freddie, dar nu mă asculta.

— Ei, și atunci, i-am spus, cine este copilul ăsta înspăimîntător ?

— Habar n-am. Mamă, prin ce-am mai trecut ! Slavă Domnului, cîțiva dintre anii tăi viitori îi vei petrece la închisoarea Dartmoor, pentru răpire de copii. Asta e singura mea consolare. O să vin să rinjesc la tine printre gratii, în zilele de vizită.

— Spune-mi totul, bătrîne.

Mi-a spus totul. Ca să facă asta, i-a trebuit o grămadă de timp, pentru că se întrerupea aproape în mijlocul fiecărei fraze, ca să mă facă cu ou și cu oțet, dar treptat am reconstituit scena. Fata numită Elizabeth ascultase ca un aisberg în timp ce el depăna povestea pe care o ticluise, iar apoi... — în sfîrșit, nu i-a spus că-i mincinos în cuvinte atît de multe cîte folosesc eu aici, dar i-a dat de înțeles, vorbind în linii mai generale, că este un vierme și o lepădătură. Iar apoi el, sfărîmat pînă la ultima țandără, s-a tîrît de-acolo, cu copilul.

— Și fii atent, a încheiat el, că tu răspunzi de toată treaba ! Eu n-am nici un amestec. Dacă vrei să scapi de condamnare — sau măcar să capeți o reducere de pe-

deapsă — ar fi mai bine să te duci și să-i găsești pe părinții copilului, înainte de a te găsi pe tine poliția.

— Cine sînt părinții lui ?

— Nu știu.

— Unde locuiesc ?

— Nu știu.

Puștiul nu părea nici el să știe. Un copil vid și te-meinic neștiutor. I-am smuls informația că are un tată, dar mai departe n-a putut să meargă. Se pare că nu-i trecuse prin minte, stînd seara la șuetă cu bătrînul, să-l întrebe ce nume și adresă are. Așadar, după zece minute irosite absolut de pomană, am pornit-o în lumea largă, s-ar putea spune mai mult sau mai puțin la întîmplare.

Vă dau cuvîntul meu că, pînă am început să vagabondez pe acolo cu copilul, niciodată nu mi-am dat seama că este o treabă atît de grea să returnezi un fiu către părinții săi. Cum naiba sînt vreodată prinși răpitori — rămîne pentru mine un mister. Am răscolit întregul Marvis Bay ca un copoi, dar nimeni nu s-a arătat dornic să-și revendice copilul. Ai fi zis, judecînd după lipsa generală de interes, că acest copil venise la mare și se instalase pe cont propriu. N-am găsit nici o urmă pînă ce — prin altă lovitură a inspirației — mi-a venit ideea să-l întreb pe omul de la standul cu dulciuri. Vînzătorul de dulciuri care, pare-se, îl văzuse foarte adesea, mi-a spus că numele copilului era Kegworthy, și că părinții trăiau într-o vilă numită Odihna Oceanului.

Nu-mi mai rămînea decît să găsesc Odihna Oceanului. Și, într-adevăr, după ce-am vizitat Tihna Oceanului, Calmul Oceanului, Briza Oceanului, Vila Oceanului, Căsuța Oceanului, Cuibușorul Oceanului și Adăpostul Oceanului, am nimerit locul cu pricina.

Am bătut la ușa. N-a răspuns nimeni. Am bătut iarăși. Se puteau auzi zgomote dinăuntru, dar nu apărea nimeni. Eram decis să mă aștern pe o muncă imensă cu mînerul acela mare de alamă, astfel încît în toate capetele să răzbească ideea că nu stăteam acolo numai ca să mă distrez, cînd o voce de undeva de sus a strigat „Hei !”.

M-am uitat în sus și am văzut o față rotundă și tandafirie, mărginită la est și vest de favoriți suri, zgîindu-se în jos spre mine de la o fereastră ceva mai înaltă.

— Hei ! a strigat iar. N-ai cum să intri.

-- Nu vreau să intru.

— Nu poți, pentru că... O, cine-i acolo ? Tootles ?

— Nu mă numesc Tootles. Sînteți domnul Kegworthy ? L-am adus îndărăt pe fiul dumneavoastră.

— Il văd. U-hu-hu. Tootles ! Tăticu te vede !

Fața a dispărut cu o smucitură. Auzeam voci. Fața a reapărut.

— Hei !

Mă agitam atît, că pietrișul de sub picioarele mele se încălzise nebunește. Să-mi vină rău, nu alta.

— Locuiți aici ? m-a întrebat fața.

— Am închiriat o vilă pentru cîteva săptămîni.

— Cum vă numiți ?

— Wooster.

— Ia te uită ! Se scrie W-o-r-c-e-s-t-e-r sau W-o-o-s-t-e-r ?

— W-o-o...

— Întreb, pentru că am cunoscut cîndva o domnișoară Wooster, care se scria W-o-o...

Aproape că îmi făcusem plinul cu acest apucat al silabisirii.

— Deschideți ușa, să vă luați copilul !

— Nu am voie să deschid ușa. Domnișoara Wooster pe care o cunoșteam eu se măritase cu un bărbat numit Spenser Gregson. Vă era cumva rudă ?

— Este mătușa mea Agatha, am răspuns eu, și am vorbit cu o doză respectabilă de amărăciune, să-i dau de înțeles că, după mine, era soiul de om de la care te așteptai s-o cunoască pe mătușa Agatha.

S-a hlizit în jos la mine, cu gura pînă la urechi.

— Ce noroc ! Ne întrebam ce să facem cu Tootles. Știți, avem aici un caz de oreion. Fata mea Bootles tocmai a făcut oreion. Tootles nu trebuie expus la riscul contaminării. Nu știam ce să facem cu el. E un mare noroc că tocmai dumneavoastră l-ați găsit pe bietul copil. S-a pierdut de dădaca lui. Aș șovăi să-l încredințez unui străin, dar dumneavoastră sînteți cu totul alt caz. Orice nepot al doamnei Gregson se bucură de deplina mea în-

credere. Trebuie să-l luați pe Tootles în vila dumneavoastră. Acesta este aranjamentul ideal. I-am scris fratelui meu la Londra să vină și să ni-l ia. S-ar putea să sosească în câteva zile.

— S-ar putea?

— E un om ocupat, firește; dar pînă într-o săptămînă, ar trebui să sosească. Pînă atunci, Tootles poate poposi la dumneavoastră. E un plan excelent. Vă rămin îndatorat. Soției dumneavoastră îi va plăcea Tootles.

— N-am nici o soție! am urlat, dar fereastra se și închisese — zbang! — de parcă omul cu favoriți ar fi depistat un microb care încerca să evadeze și i-ar fi tăiat calea la țanc.

Am oftat din adîncuri și mi-am șters bătrîna frunte.

Fereastra, trîntită larg de perete, s-a deschis iar.

— Hei!

Un pachet cîntărind cam vreo tonă m-a pocnit în cap și s-a spart cu zgomot de bombă.

— L-ați prins? m-a întrebato fața, reapărînd. Vai de mine, l-ați scăpat. Nu-i nimic. Puteți găsi altul la băcănie. Cereți *Granulele Bailey*, felii granulate pentru micul dejun. Tootles le mănîncă dimineața cu un pic de lapte. Nu smîntînă. Lapte. Vedeți să nu greșiți marca: *Bailey*!

— Da, dar...

Fața a dispărut, iar fereastra, cu o bufnitură, s-a închis iar. Am mai zăbovit eu pe-acolo, dar nu s-a mai întîmplat nimic, așa că, luîndu-l pe Tootles de mînă, am plecat încetișor.

Și, tocmai cînd o coteam pe drumul principal, ne-am întîlnit cu Elizabeth a lui Freddie.

— Bravo, mititelule! a zis ea uitîndu-se la puști. Va să zică, tăticu te-a găsit pînă la urmă, nu-i așa? Copilașul dumneavoastră și cu mine ne-am împrietenit grozav pe plajă azi-dimineață, a adăugat ea către mine.

Asta era culmea. După convorbirea cu trăsnițul cu favoriți, chestia asta m-a scos din sărite în asemenea măsură, încît domnișoara își luase rămas bun dintr-o mișcare distrată a capului și ajunsese departe pe drum, cînd mi-am regăsit răsufierea și glasul, să pot nega acuzația că eu aș fi tatăl.

Nu mă așteptasem ca Freddie să cînte de bucurie în-
trezărindu-mă la orizont cu copil cu tot, dar cred că ar
fi putut arăta mai multă călire bărbătească, un pic mai
mult din vechiul spirit britanic de bulldog. A sărit cît
colo cînd ne-a văzut intrînd în odaie, s-a holbat la co-
pil și și-a luat capul în miini. A tăcut multă vreme ; dar
pe urmă, în compensație, cînd a început-o, nu s-a mai
oprit.

— Ei bine, a spus el cînd terminase grosul remarci-
lor, zi ceva ! Pe Dumnezeu, omule, de ce nu spui ceva ?

— Dacă-mi dai ocazia, o să spun, am zis și i-am ser-
vit în obraz îngrozitoarea veste.

— Și ce-ai de gînd să faci ? m-a întreat. (Nu pot
nega că era destul de arțăgos.)

— Păi, ce putem face ?

— Putem ? Cum adică, putem ? Mă pui și pe mine
la socoteală ? Eu n-am de gînd să-mi pierd timpul făcînd
cu schimbul pe dădaca lîngă excrescența asta ! Mă în-
torc la Londra !

— Freddie ! am răcnit. Freddie, bătrîne ! (Vocea mi-era
zguduită.) Ai fi tu în stare să lași un prieten la ananghie ?

— Da, aș fi în stare.

— Freddie, i-am spus, trebuie să fii solidar cu mine.
Neapărat ! Îți dai seama că acest copil trebuie dezbră-
cat, îmbrăiat, și din nou îmbrăcat ? N-o să mă lași să fac
asta numai cu mîinile mele, nu ?

— Poate să te ajute Jeeves.

— Nu, domnule, zise Jeeves, care tocmai se ivise înă-
untru cu masa. Mă tem că trebuie să mă disociez cu totul
în această problemă. (Vorbea respectuos, dar cu fermitate.)
Cu copiii am avut o experiență extrem de restrînsă, dacă
nu chiar nulă.

— E timpul s-o completezi, l-am îndemnat eu.

— Nu, domnule. Regret că trebuie să v-o spun, dar
în nici un chip nu mă pot lăsa implicat.

— Atunci, Freddie, trebuie să rămîi tu lîngă mine !

— Nu rămîn !

— Trebuie. Gîndește-te, bătrîne ! Am fost prieteni
ani și ani de zile ! Maică-ta mă simpatizează.

— Nu, nu te simpatizează.

— Mă rog, oricum, am fost colegi de școală și îmi datorezi zece lire.

— Eh, ce să fac, a spus el pe o voce resemnată.

— Apoi, bătrîne, am adăugat, nu uita că am făcut-o de dragul tău, doar știi.

S-a uitat ciudat la mine și, cîteva momente, a răsuflat nițeluș cam greu.

— Bertie, a spus el, stai să ne înțelegem. Pot îndura multe, dar nu pot răbda să te mai aștepti să-ți fiu și recunoscător !

Privind acum îndărăt, îmi dau seama că ceea ce m-a salvat de la balamuc a fost, în mijlocul acestei crize, ideea mea strălucită de a cumpăra cea mai mare parte din mărfurile magazinului local de dulciuri. Îndopîndu-l pe copil cu dulciuri absolut fără încetare, am reușit să ajungem binișor la capătul acelei zile. La opt fix a căzut adormit în scaun ; și, dezbrăcîndu-l prin deschiderea fiecărui nasture găsit în cale, iar acolo unde nu dădeam de nasture, trăgînd mereu pînă ceda ceva, l-am cărat în pat.

Freddie se uita la mormanul de haine de pe podea ; între sprîncene i se săpa un soi de cută plină de îngrijorare, și știam la ce se gîndește. Ca să-l dezbrăcăm pe copil fusese o chestiune relativ simplă — afacere de forță musculară. Dar cum să-l virîm la loc în hainele lui ? Am zgîndărit ușor mormanul cu piciorul. Era acolo o combinație destul de complicată de piese de lenjerie, care puteau să însemne orice. Mai era o dungă de flanelă roz, care nu semăna cu nimic din ce văzusem pe pămînt. Chestie neplăcută.

Dar în dimineața următoare, mi-am adus aminte că numai la două vile depărtare se aflau copii și am mers acolo pe stomacul gol și am împrumutat nursa lor. Femeile sînt minunate, pe Dumnezeu că sînt ! Nursa asta a reușit în vreo opt minute să asambleze toate piesele împrăștiate și să le plaseze la locurile potrivite, și uite-l pe copil îmbrăcat, arătînd aranjat ca pentru o recepție dată la palatul regal ! Am scăldat-o în bani și mi-a promis să vină în fiecare dimineață și seară. M-am așezat să-mi iau micul dejun, aproape reînveselit. Era, pînă atunci, prima dîră de lumină ivită la orizont.

— Și, la urma urmei, am spus, există o grămadă de argumente în favoarea tinerii unui copil pe lângă casă, dacă mă-nțelegi. Oarecum familial și confortabil ; păi nu ?

Tocmai atunci puștiul a răsturnat laptele pe pantalonii lui Freddie, iar acesta, când s-a întors cu pantalonii schimbați, nu mai avea aceeași flacăară în ochi.

La puțină vreme după micul dejun, Jeeves mi-a cerut permisiunea de a-mi spune ceva la ureche.

Precizez că, deși în tumultul înspăimântător al evenimentelor mai recente se manifestase la mine o oarecare înclinare de a uita intenția inițială cu care-l adusesem aici pe Freddie, totuși n-o uitasem în întregime ; și mă văd nevoit să adaug că, pe măsură ce zilele treceau, simțeam oarecare dezamăgire în privința lui Jeeves. Planul cerea, dacă vă amintiți, ca Jeeves să se înviorzeze cu aer de mare și cu mâncare simplă, apoi, punându-și astfel creierul la regimul optim de lucru, să dezvolte câteva trucuri pentru a-i reuni pe Freddie cu Elizabeth a lui.

Și ce se întâmplase ? Omul mîncase bine, dormise bine, dar nu părea să fi făcut măcar un pas în direcția deznodământului fericit. Unica mișcare în această direcție fusese cea întreprinsă de mine, singur și neajutorat ; și, deși recunosc din belșug că manevra mea se dovedise pînă la urmă în bună parte o gafă, rămîne totuși un fapt că arătasem zel și inițiativă. Așadar, cînd a venit, l-am primit un pic cam de sus. Nițeluș cam rece. Olecuță de gheață.

— Da, Jeeves, i-am spus. Voi ai să-mi vorbești ?

— Da, domnule.

— Zi, Jeeves.

— Vă mulțumesc, domnule. Doream să vă comunic următorul fapt : aseară am asistat la o reprezentație de film a cinematografului local.

Mi-am ridicat sprîncenele. Omul mă surprindea. Cînd viața căminului era zguduită teribil pînă-n temelii, cînd tînărul stăpîn era expus la încercări atît de îngrozitoare, nu puteam decît să dezaprobat felul lui de a lipăi pînă-n cameră ca să flecărească despre măruntele sale distracții.

— Sper că ai petrecut bine, i-am spus pe un ton mai curînd urfios.

— Da, domnule, vă mulțumesc. Conducerea cinematografului prezenta un super-super film de șapte bobine, despre cele mai sălbatice și mai febrile straturi ale vieții sociale din New York, avînd în rolurile principale pe Bertha Blevitch, Orlando Murphy și Baby Bobbie. Mi s-a părut cît se poate de captivant, domnule.

— Ei bravo, i-am spus. Și dacă acum o să ai o dimineață plăcută jucîndu-te cu lopățica în nisip, te rog neapărat să vii și să-mi povestești, da? Știi, am atît de puține pe cap, încît a auzi acuma despre vacanța ta plăcută este pentru mine o adevărată desfătare.

Satiric, dacă mă-nțelegeți. Sarcastic. Aproape amar, la urma urmelor, dacă stai să te gîndești mai bine.

— Titlul filmului era „Mînuțe plăpînde“, domnule. Iar tatăl și mama personajului jucat de Baby Bobbie se despărțiseră, din păcate, și...

— Tare păcat, am spus.

— Deși în inima lor încă se mai iubeau, domnule.

— Se mai iubeau, într-adevăr? Mă bucur s-o aud.

— Și astfel au tot mers lucrurile, domnule, pînă cînd, într-o bună zi...

— Jeeves, i-am spus, țintindu-l cu o privire afurisit de neplăcută, despre ce dracu îmi tot sporovăiești? Atunci cînd am pe mine copilul ăsta infernal și cînd pacea căminului e pur și simplu spulberată într-un milion de bucățele, crezi că îmi mai arde să ascult despre...

— Vă rog să mă scuzați, domnule. Nu v-aș fi menționat această reprezentare cinematografică, dacă n-ar fi fost faptul că mi-a dat o idee, domnule.

— O idee!

— O idee care, îmi închipui, domnule, se va dovedi de preț în consolidarea viitorului matrimonial al domnului Bullivant. Scopul pentru care, dacă vă amintiți, doreați ca eu să...

Am horcăit de remușcare.

— Jeeves, i-am spus, te-am nedreptățit.

— Cîtuși de puțin, domnule.

— Ba da, te-am nedreptăți. Căzusem în părerea că te-ai lăsat pe seama plăcerilor litoralului și că ai aban-

donat afacerea noastră. Trebuia să-mi dau seama că nu ești tu omul acela. Spune-mi totul, Jeeves.

S-a inclinat într-un stil pătruns de recunoștință. Fața mea era numai zîmbet. Și, chiar dacă n-am căzut unul de gîtul celuilalt, ne-am dat de înțeles că toate mergeau iarăși bine.

— În acest super-super film, „Mînuțe plăpînde“, domnule, zise Jeeves, părinții copilului, după cum vă spuneam adineauri, o apucaseră pe drumuri diferite.

— Drumuri diferite, am spus eu aprobator. Bine. Și ? Pe urmă ?

— A venit o zi, domnule, cînd micul lor copil i-a readus laolaltă.

— Cum ?

— Dacă îmi amintesc corect, domnule, a spus : „Ticu n-o mai 'bește pe mămica ?“

— Și pe urmă ?

— Au lăsat să se citească pe chipurile lor o adîncă emoție. S-a produs ceea ce mi se pare că se numește o secvență retrospectivă, arătînd scene din faza de înfiri-pare a iubirii lor, apoi de la începutul vieții conjugale, pe urmă niște imagini fugare ale Marilor Îndrăgostiți de-a Lungul Veacurilor, iar filmul s-a terminat cu un prim plan al perechii încheștate într-o sărutare, sub ochii copilului privindu-i cu legitimă mulțumire, și cu o orgă cîntînd în depărtare „Inimi și flori“.

— Dă-i înainte, Jeeves, i-am spus. E ciudat cît de tare mă captivezi. Încep să pipăi ideea. Vrei să spui că...

— Mă refer, domnule, la faptul că, avînd acest mic domn la fața locului, s-ar putea aranja un deznodămînt de natură oarecum asemănătoare în ce privește pe domnul Bullivant și domnișoara Vickers.

— Nu cumva uiți că acest copil nu este rudă cu domnul Bullivant sau cu domnișoara Vickers ?

— Chiar cu acest handicap, domnule, socot că s-ar putea dobîndi rezultate bune. Cred că, dacă ar fi posibil ca domnul Bullivant și domnișoara Vickers să fie aduși laolaltă pentru o scurtă perioadă de timp în prezența copilului, domnule, și dacă, mai departe, copilul ar spune ceva de natură să emoționeze...

— Jeeves, am strigat plin de entuziasm, îți urmăresc planul pas cu pas. E măreț. Uite cum văd eu lucrurile. Decorul ne înfățișează această cameră. Copilul se află în centru. Fata, centru stînga. Freddie, aproape de rampa, cîntînd la pian. Adică nu, asta nu. Știe să cînte doar o bucățică oîn „Ave Maria, cu un singur deget, așa că la partea cu muzica duioasă trebuie să renunțăm. Dar restul e în regulă. Fii atent aici! — i-am spus. Călimara asta este domnișoara Vickers. Cana asta umflată, pe care scrie „Suvenir din Marvis Bay“, este copilul. Condeiu acestă e domnul Bullivant. Începem cu dialogul care ne conduce spre replica de răscruce a copilului. Copilul își spune replica, să zicem: „Tanti, nu-l mai 'bești pe ticu?“ Mișcare de brațe deschise. Obiectivul rămîne nemîșcat o clipă. Freddie traversează scena spre stînga, ia mîna fetei. Pauză mică, de înghițit noduri. Apoi, cuvinte adînci: „Ah, Elizabeth, această neînțelegere dintre noi nu a durat oare prea mult? Uită-te! Un copil mic ne muștră!“ Și dă-i, și dă-i. Eu îți schițez numai linia generală a dialogului. Freddie trebuie să-și scrie partea lui de rol. Iar noi trebuie să găsim o replică tare pentru copil. „Tanti, nu-l mai 'bești pe ticu?“ nu e destul de clar. Ne trebuie ceva mai...

— Dacă aș putea face o sugestie, domnule...

— Da.

— Aș pleda pentru cuvintele: „Pupă-l pe Freddie!“ E o replică scurtă, lesne de memorizat, și are ceea ce cred că în termeni tehnici se numește poantă.

— Jeeves, ești un geniu!

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

— „Pupă-l pe Freddie!“, așa rămîne deci. Dar, auzi, Jeeves, cum dracu îi aducem laolaltă aici? Domnișoara Vickers se ferește de domnul Bullivant ca de ciumă. Nu s-ar apropia de el nici la o milă.

— Este neplăcut, domnule.

— Nu importă. Trebuie să schimbăm decorul: în loc de interior să ne profilăm pe aer liber. O încolțim noi undeva pe plajă, imediat ce ne-am terminat pregătirile. Pînă atunci, trebuie să-l facem pe copil să-și spună replica la perfecție.

— Da, domnule.

— E-n regulă atunci. Prima repetiție, text și mișcare, miine dimineată la unsprezece fix.

Bietul Freddie se afla într-o dispoziție atît de lugu-bră, încît m-am hotărît să nu-i pomenesc de idee pînă nu terminăm antrenamentul copilului. Starea lui nu-i per-mitea să suporte așteptarea unui asemenea eveniment. Așadar, ne-am concentrat asupra lui Tootles. Și, din sta-diile cele mai timpurii ale muncii, ne-am dat seama că singura cale pe care putem să-l determinăm pe Tootles să-și însușească replica și spiritul ei, era să introducem ceva dulciuri în subtextul acțiunii, ca să zic așa.

— Principala dificultate, domnule, mi-a spus Jeeves la sfîrșitul primei repetiții, este, după cîte pot eu să-mi dau seama, aceea de a stabili în mintea tînărului domn o conexiune între cuvintele pe care dorim să le spună și recompensa alimentară.

— Asta e! am spus eu. De îndată ce nemernicul va înțelege esențialul, dacă va pricepe că replica lui, rostită deslușit, dezlănțuie automat o nuga cu ciocolată, vor: dobîndi succesul.

M-am gîndit adesea cît de interesant o fi să faci parte dintre tipii ăia dresori de animale, să stimulezi primele licăriri ale inteligenței și toate alea. Ei bine, să știți că experiența noastră a fost, pînă în cele mai mici amă-nunte, la fel de pasionantă. În unele zile, succesul părea să ne privească drept în albul ochilor, iar copilul își plasa replica de parcă ar fi fost un vechi profesionist. Și-apoi, se demonta iar, bucățele mici. Iar timpul zbura.

— Trebuie să ne grăbim, Jeeves, am spus. Am intrat într-o perioadă cînd s-ar putea să pice oricînd unchiu! acestui copil și să ni-l ia.

— Întocmai, domnule.

— Iar pentru rolul ăsta n-avem dublură.

— Foarte adevărat, domnule.

— Trebuie să muncim înainte! Mă văd nevoit să spun că acest copil este uneori puțin cam descurajant. Înclin să cred că, după atîta timp, pînă și un surdo-mut și-ar fi învățat rolul.

Vreau însă totuși să spun ceva și în favoarea copi-lului: avea ceea ce s-ar putea numi un caracter perse-

verent. Eșecul nu-l dezarma niciodată. Oricînd apărea la orizont ceva dulce, se repezea în încercări disperate de a-și rosti replica și vorbea neabătut, fără încetare, spunînd mereu ceva, pînă obținea ceea ce dorise. Marele lui defect era imprecizia. Personal, mi-aș fi luat riscul unei ridicări de cortină și dezlănțuirii a spectacolului public la prima ocazie, dar Jeeves a spus că nu.

— N-aș pleda pentru pripeală, domnule, a spus el. Atîta vreme cît memoria tînărului domn refuză să lucreze cu un minim de siguranță, trecem prin grave riscuri de eșec. Astăzi, dacă vă amintiți, a spus : „Poc-nește-l pe Freddie !” Aceasta nu e o replică prin care se poate cîștiga inima unei tinere fete, domnule.

— Mai ales că fata s-ar putea s-o pună în aplicare. Ai dreptate. Trebuie să amînam premiera.

Dar, pe Dumnezeu, n-am amînat-o ! Cortina s-a ridicat chiar în după-amiaza următoare.

Nu era greșeala nimănui — și cu siguranță nu a mea. N-a fost decît destinul. Jeeves era plecat, și mă aflam singur în casă cu Freddie și copilul. Freddie tocmai se instalase la pian, iar eu îl duceam pe băiețel afară, să mai facă un pic de mișcare, cînd, taman în momentul ieșirii noastre pe verandă, uite-o pe tînăra Elizabeth cum apare, în drumul ei spre plajă. Văzînd-o, copilul a scos un zbieret prietenesc, la care ea s-a oprit în dreptul scării.

— Noroc, puștiule, a spus ea. Bună dimineața, a adăugat apoi pentru uzul meu. Pot să urc o clipă ?

N-a așteptat răspunsul. S-a și înființat pe verandă. Părea genul acela de fată care nu stă să aștepte răspuns. A început să-și caute de lucru cu puștiul. Și numai la doi metri depărtare, vă dați seama, Freddie, în salon, trăsnea clapele pianului. Era o situație a naibii de tulburătoare, v-o spune Bertram. Din clipă în clipă, Freddie putea să se ivească pe verandă, și nici măcar nu începusem să-l pregătesc pentru repetițiile cu rolul său.

Am încercat să întrerup scena.

— Tocmai ne duceam spre plajă, am spus eu.

— Da ? a zis fata.

A stat să asculte o clipă.

— Va să zică, vă acordați pianul, spuse ea. Mătușă-mea a tot încercat să găsească un acordor bun. Vă supărați dacă intru o clipă, să-i spun omului dumneavoastră ca, după ce termină aici, să treacă pe la noi ?

Mi-am șters fruntea.

— Aăă, am zis. Aăă, eu n-aș intra tocmai acum. Nu tocmai acum, în timp ce lucrează, dacă nu vă supărați. Cetățenii ăștia nu suportă să fie întrerupți când lucrează. Temperament artistic. O să-i spun eu mai târziu.

— Foarte bine. Rugați-l să vină la vila Mimoza. Familia Vickers... O, dar mi se pare că a terminat. Cred că o să iasă dintr-o clipă în alta. Mai bine aștept.

— Nu credeți că ar fi cazul... vreau să spun, nu vă duceți la plajă ? am întrebat-o eu.

Începuse să-i vorbească puștiului și nu m-a auzit. Căuta ceva în geantă.

— Plaja... am îndrugat eu.

— Stai să vezi, băiețăș, ce ți-am pregătit, a spus fata. Am bănuیت că s-ar putea să te întâlnesc pe undeva, așa că am la mine dulciurile tale favorite.

Și, pe Dumnezeu, a scos în fața ochilor holbați ai copilului o halcă de caramea mare cât mausoleul prințului Albert, dacă l-ați văzut.

Asta a pus capacul. Eram tocmai după o repetiție lungă, și copilul era încă încins grozav de munca asupra replicii lui. Avea să fie prima oară când o nimerea corect.

— Pupă-l pe Fueddie ! a țipat el.

Iar ușile-fereastră s-au deschis și Freddie — de parcă ar fi primit indicații de regie — a apărut pe verandă.

— Pupă-l pe Fueddie ! a urlat copilul.

Freddie s-a uitat la fată și fata s-a uitat la el. Eu m-am uitat la pământ, iar copilul s-a uitat la caramelă.

— Pupă-l pe Fueddie ! a zăbierat el. Pupă-l pe Fueddie !

— Ce înseamnă asta ? a întrebat fata, întorcându-se spre mine.

— Ar fi mai bine să-i dați carameaua, am spus eu. Altfel o să continue cu strigătul ăsta, până i-o dați.

I-a înmînat copilului carameaua, iar puștiul s-a potolit. Freddie, nenorocitul, stătea acolo căscat, fără un cuvînt.

— Ce înseamnă asta ? a întrebat iar fata.

Fața i se înroșise, iar ochii îi scoteau niște scinteie de felul acela, dacă știți, care-l fac pe un flăcău să simtă că n-a mai rămas cu nici un os în el, nu știu dacă mă-nțelegeți. Da, Bertram se simțea desfăcut în fileuri. Vi s-a întâmplat vreodată să călcați la dans pe rochia partenerei — vorbesc de vremea când femeile purtau rochii destul de lungi ca să poți călca pe ele — și să auziți mătasea cum se sfîșie și să vedeți partenera cum își înalță ochii și zîmbește ca un înger și spune : „Vai, dar nu vă mai scuzați ! Nu face nimic !“ și pe urmă, subit, să-i vedeți ochii albaștri limpezi și să vă simțiți ca și când ați fi călcat pe dinții unei greble și v-ar fi sărit minierul în obraz ? Dacă da, să știți că așa arăta Freddie al lui Elizabeth.

— Ei ? a întrebat fata, și i-am auzit dantura scoțînd un ușor clămpănit.

Am înghițit niște noduri. Pe urmă am spus că nu era nimic. Pe urmă am spus că nu era mare lucru. Pe urmă am spus : „Ei bine, stați să vedeți cum a fost“. Și i-am spus toată chestia, episod cu episod. Și în tot timpul asta Freddie Idiotul stătea acolo căscat, fără un cuvînt. Din prima clipă, n-a scos din el nici măcar un pîs solitar.

Iar fata n-a scos un cuvînt, nici ea. Stătea numai, ascultînd.

Iar apoi s-a pus pe rîs. În viața mea n-am auzit o fată să rîdă atîta. S-a sprijinit de balustrada verandei și se prăpădea de rîs. Și în tot timpul asta Freddie, Campionul Mondial la Stane de Piatră și Năuci, stătea acolo și nu scotea un sunet.

Oricum, eu îmi sfîrșisem povestea și m-am retras lăaturalnic ca un crab, către trepte. Spusesem absolut tot și mi se părea că indicația de regie „iese din scenă cu multă prudență“ era scrisă special pentru rolul meu. L-am abandonat pe nenorocitul de Freddie numai în disperare de cauză, dîndu-mi seama că nu mai poate ieși nimic din el. De-ar fi spus măcar un cuvînt, mai exista o șansă. Dar zăcea acolo, mut.

Aproape pierdusem vila din ochi, cînd l-am întîlnit pe Jeeves, reîntorcîndu-se din mica lui plimbare.

— Jeeves, i-am spus, totul s-a terminat. Cazul e închis. Bietul Freddie s-a făcut de risul lumii și ne-a stricat tot spectacolul.

— Într-adevăr, domnule ? Ce s-a întâmplat, de fapt ?
I-am spus.

— Și-a încurcat toate replicile, am spus eu în încheiere. Stătea acolo de lemn, fără să emită o silabă, și asta când ? Tocmai atunci — că dacă a existat vreodată un moment favorabil pentru elocvență, atunci a fost ! El însă... prea sfinte ! ia te uită !

Ne întorsesem s-o pornim spre vilă, iar acolo, în fața ei, se înșirau șase copii, o nursă, doi pierde-vară, încă o nursă și băiatul ce la băcan. Toți nu făceau decît să privească. Mai soseau de pe drum în goana mare încă cinci copii, un ciine, trei bărbați și un tînăr, toți pregătindu-se să privească. Iar pe veranda noastră, fără să știe de spectatori, ca și când s-ar fi aflat în Sahara, stăteau Freddie și Elizabeth a lui îmbrățișindu-se de zor.

— Doamne sfinte ! am exclamat.

— S-ar părea, domnule, a spus Jeeves, că toate s-au încheiat în modul cel mai satisfăcător, pînă la urmă.

— Da. Drăguțul de Freddie și-o fi încurcat el replicile, am spus, dar mișcarea de scenă pare-se că și-a început-o exploziv, cu mare zbang.

— Foarte adevărat, domnule, a zis Jeeves.

JEEVES ȘI CATASTROFA IMINENTĂ

ERA în dimineața zilei cînd trebuia să încep să-mi port lespedeza spre Woolam Chersey, reședința din Herts a mătușii Agatha, pentru o vizită de trei săptămîni masive ; și, așa cum stăteam așezat la micul dejun, nu mi-e rușine să vă mărturisesc că aveam inima excepțional de grea. Noi, Woosterii, sîntem oameni de fier, dar dedesubtul învelișului meu îndrăzneț se ascundea pe moment o spaimă inexprimabilă.

— Jeeves, am spus, în dimineața asta nu mai simt în mine vechiul meu *eu* voios.

— Într-adevăr, domnule ?

— Da, Jeeves. Sînt tare departe. Tare departe de vechiul meu *eu* voios.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule.

A scos capacul de pe farfuria înmiresmată de ouă & slănină, iar eu am răsucit cu năduf o furculiță plină.

— De ce — asta mă tot întreb, Jeeves — de ce m-a invitat mătușa Agatha la reședința ei de la țară ?

— Nu aș putea spune, domnule.

— Nu pentru că mă iubește.

— Nu, domnule.

— E un fapt stabilit în mod științific că îi stau ca un os în gît. Nu știu cum se întîmplă, dar de cîte ori cărările noastre se încrucișează, ca să zic așa, nu mai rămîne decît o chestiune de timp pînă comit nu știu ce

delict îngrozitor și mă pomenesc cu ea năpustindu-se cu securea după mine. Rezultatul este că mă privește drept un vierme și o lepădătură. Am sau n-am dreptate, Jeeves ?

— Absolut corect, domnule.

— Iar acum, a stăruit nevoie mare să-mi răzuiesc toate programele și să mă reped zbîrniind pînă la Woolam Chersey. Trebuie ea să aibă vreun mobil sinistru, de care noi nu știm nimic. Poți să mă condamni, Jeeves, că mi-e inima grea ?

— Nu, domnule. Scuzați-mă, domnule, mi se pare că am auzit sunîndu-se la intrare.

S-a străfulgerat în afara odăii, iar eu am mai tras la iuțea un plonjon în ouă & slănină.

— O telegramă, domnule, spuse Jeeves, reintroducîndu-și prezența.

— Deschide-o, Jeeves, și citește cuprinsul. De la cine este ?

— Nesemnată, domnule.

— Vrei să spui că nu se află nici un nume la sfîrșitul ei ?

— Tocmai acesta este faptul pe care mă străduiam să vi-l fac înțeles, domnule.

— Ia să vedem.

Am scrutat obiectul. Era o comunicare stranie. Stranie. Alt cuvînt nu există. După cum urmează :

Amintește-ți cînd vii aici absolut vital întîlnești complet străini.

Noi, Woosterii, nu sîntem capete prea pătrunzătoare, mai ales la ora micului dejun ; și eram conștient de o durere surdă între sprincene.

— Ce vrea să spună, Jeeves ?

— Nu m-aș putea pronunța, domnule.

— Zice „vii aici“. Unde e aici ?

— Puteți observa că mesajul provine din Woolam Chersey, domnule.

— Ai perfectă dreptate. La Woolam, după cum ai localizat foarte perspicace, Chersey. Asta ne spune totuși ceva, Jeeves.

- Ce anume, domnule ?
- Nu știu. Poate o fi de la mătușa mea Agatha ; ce crezi ?
- Greu de închipuit, domnule.
- Nu, nu, ai dreptate iarăși. Deci tot ce putem spune este că o persoană oarecare și necunoscută, care se află la Woolam Chersey, socoate că e vital pentru mine să întîlnesc oameni complet străini. Dar de ce să întîlnesc oameni complet străini, Jeeves ?
- N-aș putea spune, domnule.
- Și totuși, privind chestiunea din alt unghi, de ce nu aș întîlni ?
- Tocmai, domnule.
- Atunci, totul se rezumă pînă la urmă la ideea că întreaga chestiune este un mister pe care numai timpul îl poate rezolva. Jeeves, trebuie să așteptăm și să vedem.
- Exact acestea sînt cuvintele pe care eram pe cale de a le folosi, domnule.

Am atins Woolam Chersey-ul pe la patru și am găsit-o pe mătușa Agatha în bîrlog, redactîndu-și scrisorile. Și, din cele ce știam despre ea, probabil scrisori ofensive, dacă nu ofensatoare, cu post-scriptumuri urficioase. N-aș putea spune că a leșinat de bucurie văzîndu-mă.

- A, Bertie, iată-te.
- Iată-mă.
- Ai o murdărie pe nas.
- Am manipulat batista.
- Mă bucur că ai venit atît de devreme. Vreau să am o vorbă cu tine înainte să faci cunoștință cu domnul Filmer.
- Cu cine ?
- Domnul Filmer, ministrul. Se află printre noi, aici în casă. E neîndoios că pînă și tu trebuie să fi aflat cine este domnul Filmer, nu ?
- Cam așa, am zis, deși de fapt individul mi-era cu totul străin. (Ce să-i faci, ba cu una, ba cu alta, nu sînt prea cunoscător în protocoalele vieții politice.)
- Doresc în mod deosebit să-i faci o impresie bună domnului Filmer.
- E-n regulă.

— Nu vorbi în modul acesta curent, ca și cînd ai găsi că e perfect normal să-i faci o impresie bună. Domnul Filmer este un om foarte serios, cu un caracter și niște țeluri foarte înalte, iar tu ești tocmai tipul de pierde-vară, van și superficial, împotriva căruia e foarte probabil ca el să fie pornit.

Cuvinte grele, desigur, din partea unei persoane carne din carnea etc., dar concordînd perfect cu modul în care mă tratase și pînă atunci. Nu voia să-și iasă din formă.

— Te vei strădui, prin urmare, cît timp te afli aci, să nu te dai în spectacol ca ins fără ocupație, van și superficial. Întîi și întîi, o să renunți la fumat pe tot timpul vizitei.

— I-auzi !

— Domnul Filmer este președintele Ligii contra Fumatului. De asemeni, nu vei bea stimulente alcoolice.

— Aoleu, fir-ar să fie !

— Și fii bun și exclude din conversațiile tale tot ce amintește de bar, de sala de biliard și intrarea artistelor. Domnul Filmer te va aprecia în mare măsură după felul cum vorbești.

M-am ridicat cu o chestiune de procedură.

— Bine, bine, dar de ce trebuie să fac impresie bună asupra acestui... asupra domnului Filmer ?

— Pentru că, spuse scorpia bătrînă, aruncîndu-mi o privire, așa vreau eu.

Nu părea o replică prea bine întoarsă, prea șfichiuitoare, ca la teatru, dar a fost destul ca să-mi arate că asta era, mai mult sau mai puțin, situația ; și m-am proiectat pînă afară, cu junghiuri în inimă.

Am întins-o spre grădină și — să mă ia naiba dacă prima persoană întîlnită n-a fost tînărul Bingo Little !

Bingo Little și cu mine am fost prieteni practic încă de la naștere. Deschizînd prima dată ochii în același sat, la interval de cîteva zile, am trecut împreună prin grădiniță, Eton și Oxford ; și, dînd amîndoi în pîrg cam în același timp, am făcut împreună în bătrînul municipiu al Londrei multe chefuri clasa întîi. Dacă exista pe lume vreun băiat care să-mi mai aline chinurile oribile ale acestei vizite catastrofale, era tînărul Bingo Little.

Dar cum ajunsese aici, asta era mai mult decît puteam să înțeleg. Cu cîtva timp înainte, să vedeți, se căsătorise cu celebra autoare Rosie M. Banks ; iar ultima oară cînd îl văzusem, era pe punctul de a o însoți în America într-un turneu de conferințe. Mi-l aminteam blestemînd, într-un limbaj mai curînd crud, întrucît această deplasare îl împiedica să vadă cursa de la Ascot.

Totuși, oricît ar părea de ciudat, acum era aici. Și, tinjînd după priveliștea unei fețe amicale, am dat glas cu forța unui dulău.

— Bingo !

S-a răsucit brusc ; și, pe Dumnezeu, fața lui nu era deloc amicală. Era ceea ce unii numesc contorsionată. Și-a clătinat brațele spre mine ca o barieră de tren electrică.

— Șșșt ! a făcut el. Vrei să mă distrugi ?

— Aăă ?

— N-ai primit telegrama mea ?

— A ta era telegrama ?

— Desigur că a mea.

— Atunci de ce n-ai semnat-o ?

— Am semnat-o.

— Nu, n-ai semnat-o. N-am putut să mă lămuresc despre ce e vorba.

— Mă rog, dar ai primit și scrisoarea.

— Care scrisoare ?

— Scrisoarea mea.

— N-am primit nici o scrisoare.

— Atunci se vede că am uitat s-o expediez. Era menită să-ți comunice că mă aflu aici, că-i dau meditații vărului tău Thomas, și că e vital necesar ca, atunci cînd ne vom întîlni, să mă tratezi ca pe un om complet străin.

— Dar de ce ?

— Pentru că, dacă mătușă-ta ghicește că sînt un prieten de-al tău, prima ei mișcare este să mă dea afară.

— De ce ?

Bingo a ridicat din sprîncene.

— Cum, de ce ? Fiil rezonabil, Bertie. Dacă ai fi mătușă-ta și ai ști ce golan ești, l-ai lăsa pe un flăcău de care știi că-i cel mai bun prieten al tău să-ți mediteze fiul ?

Cum o explica el, am simțit că mă trec amețelile, dar după un timp înțelesul real mi-a răzbit pînă la cutiuță și a trebuit să recunosc că în tot ce spunea exista o logică feroce. Totuși, nu-mi explicase ceea ce ați putea numi miezul sau esența misterului.

— Credeam că ești în America, am spus.

— Uite că nu sînt.

— De ce nu ești ?

— Lasă tu grija că nu sînt. Uite că nu-s.

— Dar de ce ți-ai luat slujba de meditator ?

— Lasă asta. Am eu motivele mele. Și vreau să-ți bagi în cap, Bertie — să-ți pătrundă asta prin tot betonul — că tu și cu mine nu trebuie să ne lăsăm surprinși tutuindu-ne ! Alaltăieri, idiotul de văru-tău a fost prins fumînd într-un boschet, și asta a făcut situația mea să rămînă într-o cumpănă destul de agitată, pentru că mătușă-ta a spus că, dacă-l supravegheam ca lumea, delictul nu s-ar fi ivit. Acum, după asta, dacă mai află și că sînt prieten cu tine, nimic nu mă salvează de concediere. Și e o chestie vitală să nu fiu concediat.

— De ce ?

— Lasă tu asta.

La acest punct al convorbirii, păru să fi auzit pe cineva venind, căci, brusc, cu o agilitate de necrezut, a sărit într-un tufiș de lauri. Iar eu mi-am purtat picioarele pînă la Jeeves, să-l consult în privința acestor întîmplări bizare.

— Jeeves, i-am spus, reîntorcîndu-mă în dormitor unde îmi despacheta lucrurile, îți amintești de telegrama aceea ?

— Da, domnule.

— Era de la domnul Little. Se află aici, meditîndu-l pe tînărul meu văr Thomas.

— Într-adevăr, domnule ?

— Nu înțeleg nimic. Pare să fie un agent neîncadrat, dacă înțelegi ce vreau să spun ; și totuși, oare un om care a fost agent neîncadrat s-ar putea aventura într-o casă care o conține pe mătușa mea Agatha ?

— Pare neobișnuit, domnule.

— Mai mult, s-ar apuca oare cineva, de bună voie și ca o simplă plăcere, să-l mediteze pe vărul meu Thomas,

care este în mod notoriu tare de cap și un drac împielit ?

— Cît se poate de improbabil, domnule.

— Ape adînci, Jeeves.

— Întocmai, domnule.

— Și partea oribilă este că, pentru a-și păstra slujbă, consideră necesar să mă trateze ca pe o boală din copilărie, de mult uitată. Asta lichidează ultima mea șansă de a avea vreun moment plăcut în acest sălaș al dezo-lării. Căci îți dai seama, Jeeves, că mătușă-mea îmi cere să nu fumez cît timp mă aflu aici ?

— Chiar așa, domnule ?

— Și nici să beau.

— Dar de ce, domnule ?

— Vrea morțiș ca eu — în numele unui țel tenebros și ascuns, pe care refuză să mi-l destăinuie — să-i fac o impresie bună unui flăcău numit Filmer.

— Tare păcat, domnule. Totuși, mulți doctori, după cîte am înțeles, pledează pentru asemenea abținere, ca fiind secretul sănătății. Ei afirmă că asta ar promova o circulație mai liberă a sîngelui și ar asigura arterele împotriva sclerozării pretimpurii.

— Zău, așa spun ei ? Data viitoare cînd îi vezi, comunică-le din partea mea că sînt niște dobitoci.

— Prea bine, domnule.

Și astfel a început ceea ce — uitîndu-mă îndărăt la o carieră binișor agitată — pot spune că a fost vizita cea mai presărată de obstacole prin care am trecut de-a lungul întregii mele existențe. Păi ce, cu agonia asta a prînzului, cînd îți lipsește păhărelul deschizător de drum și dătător de viață ; cu dureroasa necesitate, de cîte ori aveam poftă de-o țigară liniștită, de-a mă lungi pe po-deaua dormitorului și de-a expedia fumul prin hornul căminului ; cu veșnica neplăcere de a o întîlni, după colțurile cele mai neașteptate, pe mătușa Agatha ; și cu tensiunea înfricoșătoare a datoriei morale de a conversa amabil cu Excelența Sa Onorabilul A. B. Filmer, n-a trecut mult pînă ce Bertram a ajuns sătul pînă la un punct imposibil de bănuît înainte.

Jucam golf cu Excelența Sa în fiecare zi, și doar mușcînd buza Wooster și încheștînd pumnii pînă ce încheieturile ieșeau în afară albe de încordare, am reușit să suport încercarea. Unul din cele mai groaznice stiluri de golf văzute vreodată era acompaniat de Excelența Sa cu un șuvoi de conversație care, în ce mă privește, se revărsa în întregime peste baraj; și, pe scurt, începuse să mi se facă milă de mine, cînd, într-o seară, cum stăteam în camera mea nepăsător la fierberea supei de pește ce se pregătea pentru cină, înăuntru s-a strecurat tînărul Bingo și mi-a abătut firul gîndurilor.

Căci, atunci cînd un prieten e la ananghie, noi, Woosterii, nu ne mai gîndim la propria noastră piele; iar că tînărul Bingo era înfundat pînă la genunchi într-un nou bucluc, asta se vedea de la o poștă, după simpla sa înfățișare — aceea a unei pisici care tocmai a fost pocnită de o jumătate de cărămidă și așteaptă în scurtă vreme cealaltă jumătate.

— Bertie, a spus Bingo după ce se așezase pe pat și răspîndise cîteva clipe o jale tăcută, cum funcționează creierul lui Jeeves zilele astea?

— Cu toate pînzele sus, presupun. Jeeves, cum stăm cu materia cenușie? Unduiește în voie?

— Da, domnule.

— Mulțumesc cerului, a spus Bingo, căci avem nevoie de sfatul tău cel mai sănătos cu putință. Dacă oamenii de bine n-o să acționeze ferm pe calea cea justă, numele meu va fi pătat.

— Care-i necazul, bătrîne? am întrebat eu înțelegător.

Bingo jumulea pătura.

— O să-ți spun, m-a anunțat el. O să-ți spun de asemeni de ce stau în ciurma asta de casă, meditînd un copil care n-are nevoie de limbile greacă și latină, ci de o fulgerătoare lovitură de măciucă la baza craniului. Am venit aici, Bertie, pentru că n-aveam de ales. În ultima ciupă înainte de a se împarca spre America, Rosie a hotărît că e mai bine să rămîn în ariergardă și să am grijă de pechinez. Mi-a lăsat cîteva miare, să supraviețuiesc pînă la revedere. Această sumă, cheltuită cu socoteală în absența ei, ar fi fost suficientă ca să ne păstreze, pe

Pechi și pe mine, într-o bunăstare moderată. Dar știi cum se întâmplă.

— Cum se întâmplă ce ?

— Când unul vine la tine la club și îți spune în mare taină că nu știu care gloabă de cal de curse e imposibil să nu câștige, chiar dacă înainte de start dă peste el răpciuga și lumbago la un loc. Îți spun, priveam pariul ăsta ca o investiție prudentă și absolut sigură.

— Vrei să spui că ai scos toți banii pe covertă pentru un cal ?

Bingo a hohotit amar.

— Dacă i se poate spune cal. De n-ar fi avut o tresărare de viteză pe ultimul tur, risca să se amestece în cursa următoare. A sosit ultimul, punându-mă într-o situație destul de delicată. Pe o cale sau alta, trebuia să găsesc fonduri care să mă mențină în viață pînă la reîntoarcerea lui Rosie, fără ca ea să afle ceva. Rosie este cea mai scumpă fată din lume ; dar, dacă ai fi un om căsătorit, dragă Bertie, ți-ai da seama că cea mai bună dintre neveste e în stare să te sfîșie în bucăți dacă află că ai prăpădit șase săptămîni de coșniță într-o singură alergare. Nu-i așa, Jeeves ?

— Da, domnule. Femeile sînt ciudate în privința asta.

— Trebuia să iau o hotărîre rapidă. De la naufragiu, îmi rămăsese destul ca să-l instalez pe Pechi într-un cămin ca lumea. L-am înscris pe șase săptămîni la Cotețele Confortului Canin, și am plecat împleticindu-mă — un om distrus, pe drumuri, în căutarea unei slujbe de mediator. Am aterizat la puștiul Thomas. Și uite-mă aici.

Era o poveste tare tristă, desigur, dar socoteam că — oricît de îngrozitor ar fi să ai mereu de-a face cu mătușa Agatha și cu tînărul Thos — pînă atunci se strecurase binișor pe un teren minat.

— Tot ce ai de făcut, i-am spus, este să mai rezisti cîteva săptămîni, și totul o să se termine Magna Cum S-Aude.

Bingo a scos un urlet sinistru.

— Cîteva săptămîni ?! Două zile dacă mai stau, înseamnă că am noroc ! Ții minte, ți-am spus că încrederea mătușii-tale în mine, ca paznic al nemernicului ei de copil, a fost zguduită acum cîteva zile cînd puștiul

a fost surprins fumînd. Aflu acum că persoana care l-a surprins fumînd este omul numit Filmer. Iar acum zece minute, junele Thomas mi-a destăinuit că își propune să-i administreze lui Filmer o pedeapsă oribilă, ca răzbunare că l-a denunțat mătușii tale. Nu știu ce-are de gînd să-i facă, dar dacă o să-i facă, eu sînt zvirlit afară pe brînci. Pentru mătușă-ta, Filmer ăsta este fenomenul cel mai grozav de pe lume — și o să mă lichideze în doi timpi și trei mișcări. Trei săptămîni înainte de întoarcerea lui Rosie !

Am înțeles totul.

— Jeeves, am spus.

— Poftiți, domnule.

— Am înțeles totul. Tu ai înțeles totul ?

— Da, domnule.

— Atunci, hai să ne punem gîndurile laolaltă.

— Mă tem, domnule, că...

Bingo a scos un geamăt slab.

— Jeeves, a zis el pe o voce tremurătoare, să nu-mi spui că nu se arată nimic.

— Pe moment nu întrevăd nici o soluție, îmi pare rău să v-o spun, domnule.

Bingo a scos un sforăit îndurerat, ca un buldog căruia i s-a refuzat tortul.

— Atunci, singurul lucru pe care-l mai pot face, cred, a spus el sumbru, e să nu-l scap din priviri o clipă pe ucigașul ăla mic cu față plăcintoasă.

— Absolut, am spus eu. Vigilență mereu trează, nu-i așa, Jeeves ?

— Întocmai, domnule.

— Dar, între timp, Jeeves, a spus Bingo pe glas scorbîrît, plin de seriozitate, vei continua să consacrî afacerii cele mai bune gînduri ale tale, nu ?

— E cît se poate de sigur, domnule.

— Îți mulțumesc, Jeeves.

— Nu aveți de ce, domnule.

Trebuie să recunosc în favoarea tînărului Bingo că, odată ce sună goarna acțiunii, se comportă cu o energie și o hotărîre demne de tot respectul. Am impresia că două zile n-a existat măcar un minut în care tînărul

Thos să-și poată spune : „În sfârșit, singur !“ Dar în seara celei de a doua zile, mătușa Agatha ne-a anunțat că în după-amiaza următoare o să vină niște invitați pentru un pic de tenis, și m-am temut că tot ce e mai rău abia acum vine la rînd.

Tînărul Bingo, să vedeți, e unul din băieții aceia care, de îndată ce degetele li se încheștează pe mînerul unei rachete de tenis, cad într-un fel de transă, nu mai văd nimic decît liniile de tușă. Dacă picai peste Bingo în mijlocul unui set și-i spuneai că panterele tocmai îi mănîncă în grădină pe cel mai bun prieten, era în stare să se uite la tine și să-ți spună „aha, da“, sau ceva în genul ăsta. Știam că n-o să se mai gîndească o clipă la tînărul Thomas și la Excelența Sa înainte de lovirea ultimei mingi și, în timp ce mă îmbrăcam pentru seară, am devenit conștient de catastrofa iminentă.

— Jeeves, am spus, ai cugetat vreodată asupra Vieții ?

— Din cînd în cînd, domnule, în orele libere.

— Sinistră, nu, ce zici ?

— Sinistră, domnule ?

— Vreau să spun, deosebirea între lucruri, așa cum par, și așa cum sînt.

— Pantalonii poate cu doi centimetri mai sus, domnule. O foarte ușoară ajustare a bretelelor va provoca îmbunătățirea necesară. Domnul spunea ?

— Vreau să spun că noi, aici, la Woolam Chersey, s-ar părea că ducem o viață fericită, fără griji. Dar dedesubtul suprafeței poleite, Jeeves, curg curenți negre. Te uiți la Excelența Sa, învăluindu-se în maioneza de somon în timpul prînzului, și poți să crezi că n-are nici o grijă pe lume. Dar, tot timpul, o soartă îngrozitoare atîrnă peste capul lui și se apropie. Care crezi că vor fi pașii următori ai puștiului Thomas ?

— În cursul unei conversații neoficiale pe care am avut-o cu tînărul gentleman azi după-masă, domnule, m-a informat că a citit un roman intitulat *Insula comorilor* și că ar fi fost adînc impresionat de caracterul și acțiunile unui oarecare căpitan Flint. Am înțeles că tocmai cîntărește în ce măsură ar fi bine să-și modeleze propria conduită după aceea a căpitanului.

— Dar, Doamne Dumnezeu, Jeeves ! Dacă-mi amintesc bine *Insula comorilor*, Flint era individul care circula lovind oamenii cu un cuțitoi marinăresc. Nu cumva crezi că tânărul Thomas o să se apuce să-l deschidă pe domnul Filmer cu un asemenea cuțit ?

— S-ar putea să nu posede acest tip de cuțit, domnule.

— Mă rog, cu orice altceva.

— Nu putem decât să așteptăm și să vedem, domnule. Papionul, dacă îmi este îngăduit să fac o sugestie, domnule, ar mai trebui strâns puțin. Se urmărește obținerea unui aspect clar de fluture. Dacă îmi îngăduiți...

— Ce importă cravatele, Jeeves, în asemenea împrejurări ? Îți dai seama că fericirea domestică a domnului Little atîrnă de un fir de păr ?

— Nu există împrejurări, sir, în care cravatele să nu importe.

Am putut să-mi dau seama că omul se simțise ofensat, dar n-am mai stat să-i pansez rana. Care e cuvîntul ?... Preocupat. Eram prea preocupat, vă dați seama. Și distrat. Ca să nu mai spun mîncat de griji.

Mai eram încă mîncat de griji în ziua următoare, la două și jumătate, cînd au început festivitățile pe terenul de tenis. Era una din acele zile zăpușitoare, cu cerul coborît, cu trăsnetul pîndind după colț ; și mi se părea că aerul clocește o amenințare macabră.

— Bingo, i-am spus în timp ce intram pe teren pentru primele partide de dublu, mă întreb ce e în stare să facă tânărul Thomas în după-amiaza asta, cînd ochiul stăpînirii nu mai e ațintit asupra lui.

— Aă ? a zis distrat tânărul Bingo.

Pe fața lui nu mai puteai citi decât tenis, ochii nu-i mai vedeau altceva. Și-a fluturat racheta cu putere și a forțat oleacă.

— Nu pot să-l văd nicăieri, i-am spus.

— Ce nu poți ?

— Să-l văd.

- Pe cine ?
- Junele Thos.
- Ce-i cu el ?

M-am lăsat păgubaș.

Singura consolare în perioada neagră a deschiderii turneului a fost faptul că Excelența Sa luase loc printre spectatori și avea în jur mai multe femele cu umbrelute de soare. Rațiunea îmi spunea că pînă și un june atît de cufundat în păcate cum era Thomas, greu ar putea efectua un atac serios asupra unei persoane plasate într-o situație strategică atît de avantajoasă. Considerabil ușurat, m-am dăruit jocului ; și tocmai lansasem o minge în direcția vicarului local, cu o doză impozantă de energie, cînd s-a auzit rostogolirea unui tunet și a început să plouă cu găleata.

Am tropăit cu toții la mare iuțeală spre casă, și ne adunasem în sufragerie pentru ceai, cînd mătușa Agatha, ridicîndu-și capul dintr-un sandviș cu castraveți, ne-a întrebat :

— Nu l-a văzut nimeni pe domnul Filmer ?

A fost unul din șocurile cele mai perfide prin care mi-a fost dat să trec.

Păi da, cu mingea mea de servici alunecînd dulce peste fileu și cu omul lui Dumnezeu, vicarul, pur și simplu incapabil să facă față mingii următoare, pe care i-o plasam mereu, vizibil, drept în mijlocul terenului, trăisem o vreme, ca să spun așa, pe altă lume. Acum, mă pomenisem întors pe pămînt cu un „zbang“ mare ; iar felia de tort, alunecînd din degetele mele rămase fără simțire, a căzut pe podea, hăpăită imediat de Robert, prepelicarul mătușii Agatha. O dată mai mult, deveneam conștient de o catastrofă iminentă.

Căci acest Filmer, trebuie să mă înțelegeți, nu era unul dintre oamenii pe care să-i poți ține departe de o masă. Combatant inimos, amator mai ales de ceștile *five-o'clock*-ului, cît mai multe, cu franzelute și tot ce poate ședea peste ele, Filmer, pînă în după-amiaza asta, fusese mereu cotate pe primele locuri între conducătorii cursei spre jgheabul cu nutreț. Dacă era ceva sigur pe lumea asta, era că doar mașinațiile vreunui dușman l-ar fi pu-

tut împiedica să fie acum în sufragerie, cu traista pentru ovăz gata legată după gît.

— Pesemne că l-a prins ploaia și acum se adăpostește pe undeva, a spus mătușa Agatha. Bertie, du-te și caută-l. Du-i și o manta de ploaie.

— Imediat ! am spus.

Singura mea dorință în viață era acum s-o găsesc pe Excelența Sa. Și speram să nu găsesc numai corpul său.

Mi-am pus o haină de ploaie, am băgat alta sub braț și tocmai mă lansam spre ieșire, cînd am dat în hol peste Jeeves.

— Jeeves, i-am spus, mă tem că s-a petrecut tot ce poate fi mai rău. Domnul Filmer lipsește de la ceai.

— Da, domnule.

— Sînt pe cale de a răscoli pămîntul în căutarea lui.

— Vă pot scuti de această osteneală, domnule. Domnul Filmer se află pe insula din mijlocul lacului.

— Pe ploaia asta ? De ce nu se întoarce iute, nebunul ?

— N-are barcă, domnule.

— Atunci cum de este pe insulă ?

— A vislit pînă acolo, domnule. Dar conașul Thomas a vislit după dumnealui și i-a slobozit barca. Tocmai acum cîteva clipe, mă informa asupra împrejurărilor, domnule. Se pare că Flint, căpitanul, avea obiceiul de a abandona oameni pe insule pustii, iar conașul Thomas a simțit că urmarea acestui exemplu constituie linia cea mai judicioasă.

— Dar, Doamne Dumnezeule, Jeeves ! Omul trebuie să fie learcă !

— Da, domnule. Conașul Thomas comenta și acest aspect al chestiunii.

Era timpul să intru în acțiune.

— Jeeves, vino cu mine !

— Prea bine, domnule.

Am năvălit în pavilionul debarcaderului.

Spenser Gregson — soțul mătușii mele Agatha — care e la bursă, își lichidase recent, cu rezultate uluitoare, un stoc de acțiuni ale Societății de Cauciuc din Sumatra ; iar mătușa Agatha, alegîndu-și un conac la țară, se lansase pe scară mare. Găseai parcuri cu alei lungi de mile

și mile, copaci cu mare densitate pe metrul patrat, bine prevăzuți cu porumbei și orice altă pasăre poftesti, cîrîpind pe voci absolut veritabile, grădini înțesate cu trandafiri, și de asemeni grajduri, acareturi, pavilioane, toate alcătuind un ansamblu destul de substanțial, Dar numărul de atracție al locurilor îl constituia, fără îndoială, lacul.

Se întindea la răsărit de conac, îndărătul grădinii de trandafiri, și acoperea cîteva pogoane. În mijloc avea o insulă. Iar în mijlocul insulei se afla o clădire numită Octogonul. Iar în mijlocul Octogonului, așezat pe acoperiș și improșcînd apă ca o fîntînă publică, se afla Excelența Sa Onorabilul domn A. B. Filmer. Cînd ne-am mai apropiat, cu subsemnatul trăgînd niște visle rapide și Jeeves manevrînd cîrma, am auzit strigăte de volum crescînd, dacă ăsta e cuvîntul; și numaidecît, sus de tot, arătînd de la distanță ca și cînd ar fi fost suspendat în vîrfurile tufișurilor, am localizat pe Excelența Sa. Socoteam că pînă și un membru al guvernului ar trebui să aibă mai multă minte și să nu stea chiar așa, în teren deschis, cînd erau atîția pomi sub care te puteai adăposti.

— Puțin mai la dreapta, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

Am făcut o acostare măiastră.

— Așteaptă aici, Jeeves.

— Prea bine, domnule. Grădinarul șef m-a informat azi dimineață, domnule, că una dintre lebede și-a făcut cuib pe această insulă.

— Nu-i timpul cel mai potrivit pentru cancanuri de științe naturale, Jeeves, i-am spus eu cu oarecare severitate, căci ploaia se dezlănțuise mai tare ca oricînd, iar pantalonii lui Bertram Wooster se și făcuseră learcă.

— Prea bine, domnule.

Mi-am deschis calea prin desișuri. Drumul era noroios și a smuls cam opt șilingi și unsprezece pence din valoarea pantofilor mei de tenis cu talpă antiderapantă, pe primii doi metri; dar am perseverat și, pînă la urmă, am ieșit din tufișuri și m-am găsit într-un soi de luminiș, cu fața la Octogon.

Clădirea fusese construită cîndva, prin secolul trecut, mi se spusese, pentru ca bunicul răposatului proprietar

să aibă posibilitatea de a găsi un loc izolat de urechea omenească, unde să se poată exersa la vioară. Din câte știu despre violoniști, îmi închipui că la vremea lui produsese o cantitate bunicică de sunete înspăimântătoare; dar ele nu trebuie să fi însemnat nimic pe lângă cele care veneau acum de pe acoperișul clădirii. Excelența Sa, neobservînd sosirea expediției de salvare, după toate aparențele încerca să-și poarte glasul peste vastele întinderi de apă, pînă spre conac; și n-aș putea spune că efortul lui nu reprezenta o performanță. Avea una din vocile acelea de tenor ascuțit, și hăulelile lui săreau prin jurul țestei mele ca niște șrapnele.

M-am gîndit că e timpul să-i strecor vestea bună că au sosit ajutoare, înainte de a apuca să-și rupă o coardă.

— Hei! am strigat, așteptînd un moment de răgaz.

Și-a scos capul peste marginea acoperișului.

— Hei! a urlat el, uitîndu-se în toate direcțiile, în afară de cea bună, firește.

— Hei!

— Hei!

— Hei!

— Hei!

— O, a zis el, localizîndu-mă în sfîrșit.

— Ohoho! am răspuns eu, oarecum ca o încununare.

Presupun că nu s-ar fi putut spune despre conversație că atinsese, pînă în acel moment, un nivel înspăimîntător de înalt; era foarte probabil să devenim amîndoi, în scurtă vreme, mult mai cerebrali — dar tocmai atunci, exact în clipa cînd era să spun ceva inteligent, s-a auzit un sîsîit și un șuier ca un cauciuc explodînd într-un cuib de cobre și din tufișurile de la stînga mea a țîșnit ceva atît de mare, de alb și de activ încît, gîndind mai iute decît oricînd în cursul întregii mele existențe, am sărit ca un fazan care-și ia zborul și, înainte de a-mi da seama ce fac, începusem să mă cațăr întru salvarea vieții. Ceva a plesnit peretele la cîțiva centimetri sub glezna mea dreaptă și orice șovăieli aș mai fi avut, dacă nu cumva e mai bine să rămîn jos, au dispărut pe dată. Tipul care purtase peste culmi de ghețuri și zăpezi pancarta cu strania deviză „Mereu mai sus!” devenise acum un adevărat model pentru Bertram.

— Fii prudent ! a răcnit Excelența Sa.

Ori că eram !

Cel care a construit Oclogonul s-ar putea să-l fi conceput special pentru soiul ăsta de crize. Pereții aveau adâncituri la intervale regulate, tocmai bine pentru mîini și picioare, și n-a trecut mult pînă m-am parcat pe acoperiș alături de Excelența Sa, zgîindu-mă în jos la una din cele mai mari și mai nevrozate lebede pe care mi-a fost dat să le văd în viață. Stătea acolo, înălțînd spre noi un gît cît un furtun, întins bine, ca pentru a primi în plin o bucată de cărămidă țintită la mare precizie.

Am lansat cărămida și am marcat zece puncte.

Excelența Sa nu părea prea încîntată.

— N-o ațîța ! a spus dînsul.

— Ea a început ! i-am răspuns.

Lebăda și-a mai extins vreo doi metri de gît și ne-a executat un număr de imitație, cum scapă aburii dintr-o conductă găurită. Ploaia continua să curgă cu ceea ce s-ar putea numi o furie de nedescris, și îmi părea rău că — în pripa care se ivește inevitabil atunci cînd, fără să fi fost avertizat dinainte, ești pus să escaladezi într-o secundă un zid de piatră — scăpasem mantaua de ploaie adusă cu mine anume pentru tovarășul întru ruginire. O clipă m-am gîndit să i-o ofer pe a mea, dar rațiunea a triumfat.

— Cît de aproape de dumneavoastră a ajuns ? am întrebat.

— La un fir de păr, a răspuns camaradul meu privind în jos cu pronunțată antipatie. A trebuit să fac un salt extraordinar de rapid.

Excelența Sa era un tip mititel și rotofei, care arăta ca și cînd ar fi fost turnat în hainele sale și ar fi uitat să strige la timp „mulțumesc, destul !“, iar saltul rapid pe care-l evocase era, dacă v-ați prins, destul de amuzant.

— Nu e nimic de rîs, a spus domnia sa comutînd de pe lebădă pe mine privirea plină de antipatie.

— Scuzați.

— Puteam să fiu grav rănit.

— Ce-ați zice dacă aș mai arunca în ea cu o cărămidă ?

— Să nu faci una ca asta. N-ai izbuti decît s-o iriți.

— Și de ce să n-o irit ? N-a arătat nici un pic de considerație pentru sentimentele noastre.

Excelența Sa s-a oprit asupra unui alt aspect al problemei.

— Nu pot să înțeleg cum a putut să se desprindă barca mea, deși o legasem foarte strins de trunchiul unui copac.

— Afurisit mister.

— Încep să bănuiesc că nodul a fost desfăcut anume, de o persoană rău intenționată.

— Ei nu, zău, cum puteți să vă închipuiți ! Ați fi văzut pe oricine !

— Nu, domnule Wooster. Căci tufișurile formează un adevărat paravan. Mai mult, zăpușeala după-amiezii mă făcuse puțin cam somnoros, astfel încît am picotit o vreme, după ce am ajuns pe insulă.

Nu voiam să-i las mintea pe pista asta ; am schimbat vorba :

— E cam umed, nu ?

— Am observat de mult, a răspuns Excelența Sa cu o voce pătrunsă de antipație și amărăciune. Totuși, îți mulțumesc că mi-ai atras atenția.

Mica șuetă despre vreme nu avusese un succes prea senzational, lucru pe care l-am sesizat imediat. Mi-am încercat mina la Viața Păsărilor pe Meleagurile Patriei.

— Ați observat vreodată, l-am întrebat, cum se întîlnesc sprincenele unei lebede una cu alta ?

— Am avut aici ocazia să observ mai tot ce se poate observa la lebede.

— Le dă o privire cam posacă, nu ?

— Privirea la care faceți aluzie nu mi-a scăpat.

— Ciudat, i-am spus eu începînd să mă pasionez sincer de subiect, ce efect prost are viața de familie asupra temperamentului unei lebede !

— Aș dori să alegeți alt subiect de conversație, nu despre lebede.

— Nu, nu, e foarte interesant ! Vreau să spun că amica de colo, în condiții normale trebuie să fie o adevărată rază de soare. Absolut domestică, favorita copiilor, dacă mă înțelegeți. Dar acum, pur și simplu din cauză că această lebedă s-a întîmplat să-și facă aici cuibul...

M-am oprit. N-o să mă credeți, dar pînă în clipa aceea, cu atîta muncă și forfoteală, uitasem cu totul că, în timp ce stăteam cățarați pe acoperiș, rămăsese tot timpul în fundal un om al cărui creier gigantic, dacă i se notifica urgența situației și i se cerea să ni se alieze, va fi probabil capabil să elaboreze o jumătate de duzină de scheme pentru a soluționa în cîteva clipe micile noastre dificultăți.

— Jeeves ! am strigat.

— Domnul dorește ? s-a auzit slab o voce respectuoasă venind din infinitatea spațiilor.

— Valetul meu, i-am explicat Excelenței Sale. Un cetățean cu resurse inepuizabile, o mare inteligență. Într-un minut ne scoate de-aici ! Jeeves !

— Pofțiți.

— Stau pe acoperiș.

— Prea bine, domnule.

— Nu spune „prea bine“ ! Vino și ajută-ne ! Domnul Filmer și cu mine sîntem încolțiți, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

— Nu mai spune mereu „prea bine“ ! Nu poate fi vorba de așa ceva. Locul e năpădit de lebede.

— O să mă ocup imediat de asta, domnule.

M-am întors către Excelența Sa. Am mers chiar atît de departe, încît l-am bătut pe spate. Era ca și cînd ai plesni un burete ud.

— Totul e-n regulă, i-am spus. Vine Jeeves.

— Și ce poate el să facă ?

M-am încruntat oleacă. Tonul omului fusese mohorit, și nu-mi plăcea.

— Asta, i-am răspuns eu puținel țepos, nu putem spune pînă nu-l vedem în acțiune. S-ar putea să adopte o cale, s-ar putea să adopte alta. Dar de un lucru puteți fi absolut sigur : Jeeves va găsi o soluție. Parcă-l văd cum se strecoară prin bezne, cu fața strălucind de inteligență. Nu există limite ale puterii mintale a lui Jeeves. Se hrănește numai cu pește.

M-am plecat peste margine și am scrutat abisul.

— Atenție la lebadă, Jeeves.

— Țin pasărea sub strictă observație, domnule.

Lebăda mai desfășurase în direcția noastră un stoc suplimentar de gît ; dar acum a făcut stînga-mprejur.

Sunetul unei voci vorbindu-i dinspre ariergardă părise s-o afecteze puternic. L-a supus pe Jeeves unui examen scurt și intens ; apoi, luîndu-și o provizie mare de aer în scopuri sîsiitoare, a făcut un mic salt și s-a dezlănțuit în șarjă.

— Jeeves, păzea !

— Prea bine, domnule.

Eh, i-aș fi putut spune lebedei de la bun început să lase orice nădejde. După criteriile lebedelor, poate că era cotate bine printre intelectuali ; dar, cînd era vorba să-și opună creierii față de cei ai lui Jeeves, își pierdea vremea de pomană. Mai bine s-ar fi dus de la început acasă.

Orice tinăr care pornește în viață trebuie să știe cum se face față unei lebede mînioase, așa că o să vă relatez pe scurt tehnologia potrivită. Începeți prin a ridica de la pămînt mantaua de ploaie pe care a scăpat-o cineva ; apoi, judecînd frumușel distanța, pur și simplu aruncați mantaua peste capul păsării ; apoi, apucînd cangea pe care ați avut prudența s-o luați cu dumneavoastră, o inserați sub lebadă și răsturnați totul. Lebadă se deplasează într-un tufiș și încearcă să se libereze ; iar dumneavoastră săriți îndărăt în barcă, luînd în același timp orice amici se întîmplă să fi stat pe acoperișurile din vecinătate. Asta a fost metoda lui Jeeves, și nu știu cum ar fi putut cineva s-o mai perfecționeze.

Excelența Sa arătase o iuțeală de care nu l-aș fi crezut capabil, astfel că am fost în barcă în mai puțin de două clipe.

— Ai procedat foarte inteligent, omule, a spus Excelența Sa în timp ce împingeam barca de la mal. /

— Mă străduiesc să-mi îndeplinesc îndatoririle, domnule.

Excelența Sa, pentru moment, părea să-și fi terminat cuvîntul. Din acel moment, arăta decis să-și adună toate gîndurile și să mediteze. Era al naibii de absorbit. Chiar cînd am prins un crab și, cu această ocazie, i-am aruncat o litră de apă pe ceafă, a părut să nu observe.

Abia în momentul debarcării a părut să revină la viață.

— Domnule Wooster.

— Oh, da.

— M-am gândit la chestiunea despre care am vorbit cu dumneata acum citva timp — problema felului cum a putut barca mea să se desprindă de țarm.

Chestia asta nu-mi plăcea.

— O problemă afurisită, am spus. Mai bine nu vă bateți capul. Tot n-o s-o rezolvați.

— Din contra, am ajuns la o soluție, și una despre care cred că e singura acceptabilă. Sînt convins că nodul a fost desfăcut de băiatul Thomas, fiul gazdei.

— Ei, nu mai spuneți ! Dar de ce ?

— Avea pică pe mine. Și este genul de răzbunare la care s-ar putea deda numai un copil sau un adult care este realmente imbecil.

A întins-o spre casă, iar eu m-am întors spre Jeeves, înfricoșat. Da, puteți s-o mai spuneți o dată, înfricoșat.

— Jeeves, ai auzit ?

— Da, domnule.

— Ce este de făcut ?

— Poate că domnul Filmer, judecînd din nou problema, va găsi că bănuielele lui sînt nedrepte.

— Dar nu sînt nedrepte.

— Nu, domnule.

— Atunci, ce este de făcut ?

— N-aș putea spune, domnule.

Am întins-o spre casă cu mare vioiciune și i-am raportat mătușii Agatha că Excelența Sa fusese salvat ; apoi m-am împleticit pînă sus să fac o baie fierbinte, căci eram pătruns de apă de la provă pînă la pupă. În timp ce mă bucuram de căldura binefăcătoare, s-a auzit o bătaie în ușă.

Era Benson, majordomul mătușii Agatha.

— Doamna Gregson dorește să vă comunic, sir, că va fi bucuroasă să vă vadă de îndată ce sînteți gata.

— Bine, dar abia m-a văzut.

— Bănuiesc că vrea să vă vadă iarăși, domnule.

— Bine, bine.

Am zăcut sub apă încă vreo cîteva minute ; pe urmă, după ce mi-am uscat făptura, m-am dus de-a lungul coridorului pînă la camera mea. Jeeves era acolo, căutîndu-și de lucru cu lenjeria.

— Auzi, Jeeves, i-am spus. Tocmai m-am gândit : n-ar trebui cineva să se ducă să-i dea domnului Filmer chinină sau ceva ? Ar fi un act umanitar, nu ?

— Am și procedat astfel, domnule.

— Bravo. N-aș putea să spun că-l iubesc prea tare pe tip, dar nu m-aș fi îndurat să-l las să răcească.

Am apucat din grămadă un ciorap.

— Jeeves, i-am spus, nu știu dacă ești la curent, dar trebuie să judecăm situația cu mare viteză. Vreau să spun, îți dai seama ? Domnul Filmer îl bănuiește pe tânărul Thomas că a făcut exact ceea ce a făcut, și dacă își formulează acuzaarea, mătușa Agatha îl concediază pe domnul Little, iar atunci doamna Little va afla ce-a făcut domnul Little, și ce-o să iasă din toate astea ? Îți spun eu. Asta înseamnă că doamna Little o să-i cam taie veniturile domnului Little, într-o măsură care mă face să spun, deși nu sînt decît un burlac lipsit de calificare, că este inadmisibil ca o nevastă să pretindă atîta în cursul schimbului normal de bunuri al vieții căsătorite — ceea ce s-ar putea numi balanța economică — cînd dai, dar și primești. Femeile pun pe tapet chestiile astea, Jeeves. Ele nu uită și nu iartă.

— Foarte adevărat, domnule.

— Și atunci cum rămîne ?

— M-am și ocupat de problemă, domnule.

— Te-ai și ocupat ?

— Da, domnule. Abia mă despărțisem de dumneavoastră, cînd soluția chestiunii mi s-a prezentat de la sine. Ideea mi-a venit de la o remarcă a domnului Filmer :

— Jeeves, ești o minune !

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

— Și care o soluția ?

— Am conceput ideea de a merge la domnul Filmer și de a-i spune că dumneavoastră i-ați furat barca, domnule.

Imaginea omului s-a clătinat în fața ochilor mei. M-am înclăștat de un ciorap cu înfrigurare.

— De a-i spune... ce ?

— La început domnul Filmer nu voia să dea crezare declarației mele. Dar i-am atras atenția asupra faptului că dumneavoastră ați știut cu siguranță de prezența Ex-

Excelenței Sale pe insulă — un fapt cu care a fost de acord — că are o înaltă semnificație. Am subliniat, mai departe, că sînteți un gentleman voios, domnule, care ar fi în stare de o asemenea farsă. L-am lăsat pe deplin convins, iar acum nu mai există nici o primejdie de a pune fapta pe seama domnișorului Thomas.

M-am uitat la infam parcă vrăjit.

— Și asta numești tu soluție clară ? am spus.

— Da, sir. Domnul Little își va păstra situația, așa cum se dorea.

— Și cum rămîne cu mine ?

— Ieșiți și dumneavoastră în cîștig, domnule.

— Asta-i bună !

— Da, domnule. Am fost în situația de a afla că doamna Gregson v-a invitat aci animată de mobilul de a vă prezenta domnului Filmer, în vederea angajării dumneavoastră ca secretar particular al Excelenței Sale.

— Cum ?!

— Da, domnule. Benson, majordomul, s-a întîmplat s-o audă pe doamna Gregson discutînd subiectul cu domnul Filmer.

— Secretarul plicticosului ăla umflat !? Jeeves, n-aș fi supraviețuit !

— Nu, domnule. Bănuiesc că n-ați fi găsit lucrul prea agreabil. Domnul Filmer cu greu ar putea fi considerat un companion plăcut pentru dumneavoastră. Și totuși, dacă doamna Gregson v-ar fi obținut postul, ați fi găsit extrem de stingheritor să-l refuzați.

— Stingheritor e bine zis.

— Da, domnule.

— Dar, auzi, Jeeves, a rămas un singur punct pe care pare-se că l-ai trecut cu vederea. Pe unde ies ?

— Pofțiți ?

— Vreau să spun, mătușa Agatha tocmai mi-a trimis vorbă prin mesagerul destinului că dorește să mă vadă. Probabil că în clipa asta își ascute securea.

— Cel mai judicios plan ar fi să n-o mai vedeți, domnule.

— Da, însă cum reușesc asta ?

— Există un burlan bun și solid care coboară de-a lungul zidului, imediat dedesubtul acestei ferestre, domnule. Și aş putea pregăti mașina la poarta parcului, în douăzeci de minute, domnule.

L-am privit cu evlavie.

— Jeeves, i-am spus, întotdeauna ai dreptate. Auzi, nu s-ar putea doar cinci minute ?

— Să zicem zece, domnule.

— S-a făcut, zece ! Pregătește ceva haine potrivite pentru călătorie și lasă restul pe mine. Unde este burlanuă pe care mi-l lăudai ?

JEEVES ȘI PACEA ADÎNCĂ A SĂRBĂTORILOR

SCRISOAREA a sosit în dimineața de șaisprezece. Tocmai împingeam un pic de mîncare sub nasul woosterian și, simțindu-mă fortificat cu cafea și scrumbie afumată, am hotărît să-i spun lui Jeeves noutatea, fără să mai amîn. După cum zice Shakespeare, dacă ai de făcut un lucru, e mai bine să te avînți și să-l termini. Omul avea să fie dezamăgit, desigur, și poate chiar amărit; dar, la naiba, un pic de dezamăgire ici și colo îi prinde bine unui flăcău. Îl face să-și dea seama mai clar că viața e aspră și nu glumește.

— Aă, Jeeves, am spus.

— Poftiți.

— Avem aici o invitație din partea doamnei Wickham. Mi-a scris și m-a invitat de Crăciun la Skeldings. Așa că ai grijă să pregătești cele necesare. Plecăm acolo pe data de douăzeci și trei. O grămadă de cravate albe, Jeeves, și cîteva costume fericit alese pentru la țară în timpul zilei. Cred că o să stăm mai multă vreme.

S-a produs o pauză. Puteam simți că-și îndreptase spre mine o privire muștrătoare, dar m-am cufundat în magiun, refuzînd s-o întîlnesc.

— Credeam că v-am auzit spunînd, domnule, că intenționați să plecați la Monte Carlo imediat după Crăciun.

— Știu. Dar s-a zis. Planurile s-au schimbat.

— Prea bine, domnule.

La punctul ăsta a sunat telefonul, revărsându-se peste ceea ce amenința să fie un moment neplăcut. Jeeves a ridicat receptorul.

— Da?... Da, doamnă... Foarte bine, doamnă. Iată, vi-l dau pe domnul Wooster.

Mi-a înmănat instrumentul :

— E doamna Spenser Gregson, domnule.

Știți, din când în când nu mă pot opri să constat că Jeeves nu mai e în forma de altădată. La începuturi, i-ar fi fost de ajuns o clipă ca să-i spună mătușii Agatha că nu-s acasă. M-am uitat la el cu una din privirile acelea încărcate de reproșuri și am luat telefonul.

— Alo ! am zis. Da ? Alo, alo, Bertie la telefon. Alo ! Alo ! Alo !

— Nu mai repeta mereu Alo ! a urlat bătrîna-mi rudă în obișnuitul ei stil categoric. Doar nu ești papagal ! Cîteodată aş prefera să fii. Poate ai avea mai multă minte.

Ton nepotrivit față de un flăcău care-și începea ziua, foarte nepotrivit — dar ce să-i faci.

— Bertie, lady Wickham îmi spune că te-a invitat la Skeldings de Crăciun. Te duci ?

— M-aș duce.

— Ei, atunci fii atent cum te porți. Lady Wickham e o veche prietenă de-a mea.

Nu eram dispus să suport chestii din astea la telefon. Față în față, nu spun, dar la capătul unui fir, era clar că n-o să rabd.

— Mă voi strădui în mod firesc, mătușă Agatha, i-am răspuns eu înțepat, să mă port în modul cel mai potrivit pentru un gentleman englez făcînd o vizită care...

— Ce-ai spus ? Zi mai tare ! Nu te aud !

— Am spus că bine, bine.

— Așa ? Ai atunci grijă să fie într-adevăr bine. Vezi ce faci ! Și mai e un motiv pentru care țin ca la Skeldings, dacă îți stă în puteri, să arăți cît mai puțin ce imbecil ești. Va fi acolo și sir Roderick Glossop.

— Cum ?!

— Nu urla așa ! Aproape că m-ai asurzit.

— Ai spus sir Roderick Glossop ?

— Da.

— Vrei să spui Tuppy Glossop ?

— Vreau să spun sir Roderick Glossop. De aceea am și spus sir Roderick Glossop. Acum, Bertie, vreau să mă ascuți cu atenție. Mai ești acolo ?

— Da. Încă.

— Atunci, ascultă. Am reușit în sfârșit, după greutăți inimaginabile, și contrar tuturor dovezilor existente, să-l conving pe sir Roderick, aproape, că de fapt nu ești chiar dement. Este gata să-și amine formarea oricărei păreri definitive, pînă te mai vede o dată. În ce privește comportarea ta la Skeldings, trebuie să...

Dar închisesem telefonul. Zguduit. Da, exact cum v-am spus. Zguduit pînă-n măduva oaselor.

Oprîți-mă dacă v-am mai povestit vreodată : dar, în caz că nu știți, lăsați-mă să vă spun pe scurt ce era cu Glossop ăsta. Era un bătrîn formidabil, cu țeasta cheală și sprîncene de o mărime supraproporționată, iar ca profesie era doctor de zurlui. Cum s-a întîmplat nu pot să vă spun nici pînă-n ziua de azi, dar odată m-am pomenit logodit cu fiică-sa, Honoria, un specimen îngrozitor de dinamic, care-l citea pe Nietzsche și avea un rîs ca valurile ce se sparg de un țărîm stîncos. Logodna fusese bifată mulțumită unor evenimente care-l convinseseră pe bătrînul flăcău că îmi lipsește o doagă ; și, de atunci, mă ținea mereu în evidență, în fruntea listei lui de „Nebuni cu care am luat masa“.

Socoteam că, fie și în sezon de Crăciun, cu toată pacea și buna înțelegere dintre oameni, despre care se face atîta zarvă în anotimpul acela, o întrevvedere cu individul se profila ca fiind dură la maximum. Dacă n-aș fi avut mai mult de un motiv special pentru care voiam să merg la Skeldings aș fi anulat toată afacerea.

— Jeeves, i-am spus cu glas frînt, ai aflat despre ce e vorba ? Sir Roderick Glossop vine și el la doamna Wickham.

— Prea bine, domnule. Dacă ați terminat micul dejun, strîng imediat.

Rece și de sus. Fără simpatie nici de doi bani. Nici pomeneală de solidaritatea care-ți încălzește inima. După cum mă așteptasem, informația că nu mai mergem la Monte Carlo îi rămăsese de-a curmezișul. Jeeves are

vină de luptător și știam că jinduise după un pic de agitație în jurul mesei verzi.

Noi, Woosterii, ne pricepem să purtăm o mască. M-am prefăcut că nu observ lipsa lui de sentimente adecvate.

— Bine, Jeeves, strînge, i-am spus semet, dar strînge cu toată viteza.

Relațiile au continuat să fie încordate pe tot parcursul săptămînii. Omul avea o detașare polară în felul de a-mi aduce dimineața stropul meu de ceai. În douăzeci și trei, cînd am plecat la Skeldings cu mașina, se ținea de-o parte, rezervat. Și, înainte de cină, în prima seară a vizitei, a introdus butonii în cămașă într-un mod pe care l-aș numi afectat. Toată afacerea era foarte dure-roasă și, zăcînd în paț în dimineața de douăzeci și patru, găseam că singura cale de urmat era să-i înfățișez întreg cazul și să sper că bunul său simț innăscut îl va ajuta să manifeste înțelegere. Mă simțeam strașnic în dimineața aceea. Totul mersese pe roți. Gazda, lady Wickham, era o matroană colțoasă, construită după un model mult prea apropiat de cel al mătușii Agatha ca să mă mai pot simți bine în prezența ei, dar păruse destul de prietenoasă la sosire. Fiica ei, Roberta, mă întîmpinase cu o căldură care, mă văd nevoit să mărturisesc, făcuse să-mi vibreze oleacă bătrînele corzi ale inimii. Iar sir Roderick, în scurtul moment petrecut împreună, părea să se fi lăsat pătruns, într-o măsură uluitoare, de spiritul blajin al sărbătorilor. Cînd m-a văzut, gura i s-a cutremurat într-un colț, ceea ce îmi apărea ca fiind concepția lui despre zîmbet, și mi-a spus : „Ha, tinere !” Nu cine știe ce frățește, dar a zis-o totuși ; și, după părerea mea, echivala în practică cu idealul conviețuirii pașnice a leului cu mielușelul,

Pe scurt, viața la curba asta avea un peisaj destul de atractiv, și m-am hotărît să-i comunic foarte precis lui Jeeves cum stau lucrurile.

— Jeeves, i-am spus cînd omul a apărut înconjurat de aburul ceaiului.

— Pofțiți.

— În legătură cu șederea noastră aici, aș dori să rostesc câteva cuvinte de lămurire. Socot că e dreptul tău să cunoști faptele.

— Pofțiți.

— Mă tem că anularea vizitei noastre la Monte Carlo a însemnat un fel de șoc pentru tine.

— Cîtuși de puțin, domnule.

— Ba da, a fost un șoc. Erai pornit să iernez în vechiul și bunul sediu mondial al viciului. Știu. Am văzut cum ți s-au aprins ochii cînd ți-am spus că mergem acolo. Ai tras aer pe nări și degetele tale au avut un freamăt. Știu, știu. Iar acum, cînd s-a produs schimbarea de program, ți-a intrat un cuțit în inimă.

— Cîtuși de puțin, domnule.

— Ba da, ba da, l-am văzut. Ei, și ceea ce vreau să-ți explic, dragă Jeeves, este că n-am fost împins de o simplă toană. N-a fost un mărunț capriciu iresponsabil, dacă am acceptat această invitație a lady-ei Wickham. Am examinat chestiunea săptămîni în șir, din toate unghiurile, ținînd seama de toate considerentele. Întîi și întîi, oare simți spiritul blajin al sărbătorilor într-un loc ca Monte Carlo ?

— Oare dorește cineva spiritul blajin al sărbătorilor, domnule ?

— Desigur că dorește. Eu, unul, sînt un amator fără rezerve. Acesta, deci, era un aspect. Acum, altul. Era neapărat necesar să vin la Skeldings de Crăciun, Jeeves, pentru că știam că puștiul de Tuppy Glossop o să fie aici.

— Sir Roderick Glossop, domnule ?

— Nepotul lui. Poate că ai observaț învîrtindu-se prin partea locului un tip cu părul de culoare deschisă și cu rinjetul misterios al pisicii din Țara Minunilor. Acesta este Tuppy și caut de mult să-mi încrucisez spada cu el. Am mare boală pe tipul ăsta. Ascultă aici faptele, Jeeves, și spune și tu dacă nu-i cazul să pregătesc o răzbunare oribilă. (Am tras o sorbitură de ceai, căci simpla amintire a celor pățite de pe urma lui Tuppy mă zguduise.) Deși tinărul Tuppy este nepotul lui sir Roderick Glossop — de pe urma căruia, știi și tu, Jeeves, cîte am tras — mă purtam ca un frate cu Tuppy, la clubul Trîntorilor și pretutîndeni. Mi-am spus că un om n-are nici o vină pentru

rudel lui și că nu mi-ar plăcea nici mie ca prietenii să mă judece după mătușa Agatha, de pildă. O minte larg deschisă, nu, Jeeves ?

— Extrem, domnule.

— Ei, și atunci, cum îți spun, am ieșit cu Tuppy ăsta, ne-am luat de braț, ne-am bătut pe umăr — și ce crezi că mi-a făcut ?

— N-aș putea spune, domnule.

— Las' că-ți spun eu ! Într-o noapte, după cină, la Trîntori, a pariat cu mine că n-o să reușesc să trec peste bazinul de înot agățîndu-mă de frînghii și inele. Am acceptat pariul și am trecut peste ape în stil mare pînă am ajuns la ultimul inel. Iar acolo am aflat că acest drac împelițat desprinsese ultimul inel, lăsîndu-mă astfel spînzurat în vid, fără nici un mijloc de a ajunge pe țărm, la căminul și familia mea iubită. Nu-mi mai rămînea nimic de făcut, decît să-mi dau drumul în apă. Mi-a spus că i-a dus pe mulți în felul ăsta : iar eu, Jeeves, afirm că, dacă nu pot să i-o plătesc îndărăt la Skeldings — cu toate vastele resurse pe care mi le pune la dispoziție un conac atît de vast — atunci nu mai sînt omul care am fost.

— Înțeleg, domnule.

Mai rămăsese totuși în comportarea lui ceva ce-mi spunea că nici măcar acum n-are toată simpatia necesară, așa că, oricît de delicat ar fi fost subiectul, am hotărît să pun restul cărților pe masă.

— Și acum, Jeeves, ajungem la motivul principal pentru care voiam să sărbătoresc Crăciunul la Skeldings. Jeeves, i-am spus scufundîndu-mă o dată mai mult în bătrîna ceașcă cu ceai și reîntorcîndu-mă la suprafață cu pete roșii în obraz, esența problemei este că sînt îndrăgostit.

— Într-adevăr, domnule ?

— Ai văzut-o pe domnișoara Roberta Wickham ?

— Da, domnule.

— Ei, atunci...

S-a produs o pauză lungă, în cursul căreia am lăsat sensul să i se scurgă în ureche.

— În timpul șederii tale aici, Jeeves, am spus, vei fi adesea foarte aproape de camerista domnișoarei Wickham. În asemenea ocazii, trage-i tare !

— Pofțiți ?

— Înțelegi tu : trage-i despre mine, că-s băiat bun și așa mai departe. Pomenește-i de adîncimile mele sufletești ascunse. Chestiile astea au succes. Subliniază că posed o inimă simțitoare și că anul ăsta, la clubul Trîntorilor, am fost printre primii la tenis. Reclama nu strică niciodată, Jeeves.

— Prea bine, domnule. Dar...

— Dar ce ?

— Să vedeți, domnule...

— Aș dori să nu mai spui „să vedeți, domnule“ pe vocea asta melodramatică. Ți-am mai atras atenția ! Obiceiul ăsta începe să devină la tine un tic. Controlează-ți-l ! Ei, ce ai pe suflet ?

— Cu greu mi-aș putea îngădui...

— Dă-i înainte, Jeeves ! Sîntem întotdeauna dispuși să auzim noutăți de la tine.

— Ceea ce eram pe cale să observ, dacă mă veți scuza, domnule, este că foarte greu aș fi considerat-o pe domnișoara Wickham o potrivită...

— Jeeves, l-am întrerupt cu răceală, dacă ai ceva de spus împotriva acestei domnișoare, ar fi mai bine să n-o spui în prezența mea.

— Prea bine, domnule.

— Și nici în altă parte, dacă tot a venit vorba. Ce ai contra domnișoarei Wickham ?

— Oh, domnule, lăsați !

— Jeeves, insist ! A venit timpul să vorbim bărbătește. Ai mormăit împotriva domnișoarei Wickham. Vreau să știu ce ai împotriva dumneaei.

— Pur și simplu mi-a trecut prin minte, domnule, că pentru un gentleman de genul dumneavoastră, domnișoara Wickham nu este o jumătate potrivită.

— Ce vrei să spui prin gentleman de felul meu ?

— Să vedeți, domnule...

— Jeeves !

— Scuzați-mă, iarăși mi-a scăpat expresia asta, fără voie. Eram în curs de a observa că nu pot decît să reafirm cu toată tăria...

— Să ce ?

— Pot numai să spun că, de vreme ce mi-ați cerut părerea...

— Dar nu ți-am cerut-o.

— Aveam impresia că doreați să vă schițez vederile mele asupra subiectului, domnule.

— Oare ? Oricum, dacă tot ai început, s-auzim.

— Prea bine, domnule. Atunci, pe scurt, dacă aș putea spune astfel, domnule, deși domnișoara Wickham este o tină ră fermecătoare...

— Aici, Jeeves, te-ai apropiat de o apreciere reglementară ! Ce mai ochi !

— Da, domnule.

— Ce mai păr !

— Foarte adevărat, domnule.

— Și ce mai ștregărie, dacă se poate spune astfel.

— Cuvîntul cel mai pctrivit, domnule.

— Atunci e-n regulă. Zi mai departe.

— Sînt de acord că domnișoara Wickham se află în posesia tuturor acestor calități demne de dorit, domnule. Asta nu mă împiedică, privind-o într-o perspectivă matrimonială legată de un gentleman de genul dumneavoastră, să nu pot vedea că nu e potrivită. După părerea mea, domnișoara Wickham este lipsită de seriozitate, domnule. Este prea schimbăcioasă și frivolă. Ca să se califice drept soț al domnișoarei Wickham, un gentleman ar avea nevoie să posede o personalitate dominatoare și o mare tărie de caracter.

— Exact !

— Aș ezita oricînd să recomand ca tovarăș al unei vieți întregi o tină ră domnișoară cu o nuanță chiar într-atît de vie de păr roșu. Părul roșu, domnule, după opinia mea, este primejdios.

L-am privit țintă pe păcătos.

— Jeeves, i-am spus, vorbești aiurea.

— Prea bine, domnule.

— Absolut razna.

— Prea bine, domnule.

— Cai verzi pe pereți.

— Prea bine, domnule.

— Prea bine, domnule... vreau să spun, bine, Jeeves, poți să te retragi, i-am spus.

Și am mai tras, cu multă demnitate, o sorbitură mijlocie de ceai.

Nu mi se întâmplă prea des să-l dovedesc pe Jeeves că n-a avut dreptate, dar pe la ora cinei am avut ocazia s-o fac, și am făcut-o fără aminare.

— Venind vorba de subiectul acela de care venise vorba, i-am spus eu ieșind din baie și abordându-l în timp ce-mi puneă butonii la manșete, Jeeves, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai acorda atenția ta pentru o clipă. Te previn că cele ce-ți voi spune acum te vor face să te simți idiot.

— Într-adevăr, domnule ?

— Da, Jeeves. O să capeți un aer al naibii de idiot. Te-ar putea ajuta să fii pe viitor mai prudent atunci când radiodifuzezi păreri tale despre caracterul oamenilor. În dimineața asta, dacă îmi amintesc bine, declarai că domnișoara Wickham este schimbăcioasă, frivolă și lipsită de seriozitate. Corect ?

— Absolut corect, domnule.

— Atunci, ceea ce îți voi spune s-ar putea să te oblighe să-ți schimbi părerea. M-am dus azi după-masă să fac o plimbare cu domnișoara Wickham ; și, în timp ce ne plimbam, i-am povestit despre cele ce mi-a făcut tânărul Tuppy Glossop în bazinul clubului Trintorilor. Domnișoara atârna de buzele mele, Jeeves : s-a arătat plină de simpatie !

— Într-adevăr, domnule ?

— Se topea. Și stai, asta nu e totul. Nici n-am terminat bine, și mi-a sugerat cea mai perfectă, cea mai savuroasă și cea mai deșteaptă cale de a-l face pe tânărul Tuppy să încărunțească de regrete pînă la capătul vieții, ceva ce n-ar fi trecut prin capul nimănui !

— Foarte plăcut, domnule.

— Chiar plăcut e cuvîntul. Pare-se că, la școala de fete unde a fost educată domnișoara Wickham, erau eleve care se vedeau din cînd în cînd puse în situația de a coace cîte o farsă unor colege. Și știi ce le făceau, Jeeves ?

— Nu, domnule.

— Luau un baston mare, Jeeves, și — fii acum foarte atent — îi prindeau la cap un ac lung, din acelea de țesut. Apoi, în toiul nopții, pare-se, se strecurau pe furiș în că-

măruța celorlalte, împingeau acul prin așternuturi și le înțepau buiota cu apă caldă. În chestii din astea, fetele sînt mult mai subtile decît băieții, Jeeves. La școala mea, mai răsturnai cîteodată o căldare de apă în capul altui timpit, dar nu ne-am gîndit niciodată să obținem efectul ăsta într-un mod atît de clar și științific. Ei bine, Jeeves, asta a fost schema pe care domnișoara Wickham mi-a recomandat s-o aplic asupra tînărului Tuppy, iar aceasta este fata pe care tu o numești frivolă și lipsită de seriozitate! Orice fată care poate elabora o găselniță ca asta este pentru mine jumătatea ideală! Îți voi fi recunoscător, Jeeves, dacă la ora cînd vin să mă culc, mă vei aștepta în camera asta cu un baston zdravăn și un ac lung și solid atașat la capăt.

— Să vedeți, domnule...

Mi-am ridicat mîna.

— Jeeves! i-am spus. Să nu mai aud un cuvînt! Easton, una bucată, și ac de țesut, lung, ascuțit, solid, una bucată, fără greș în camera de față, orele unsprezece și treizeci, noaptea asta.

— Prea bine, domnule.

— Ai vreo idee unde doarme junele Tuppy?

— Aș putea afla, domnule.

— Te rog, Jeeves.

În cîteva minute, era îndărăt cu informația urgentă necesară.

— Domnul Glossop este instalat în Camera Fortificațiilor, domnule.

— Unde o mai fi și asta?

— Ușa a doua la etajul de sub noi, domnule.

— Foarte bine, Jeeves. Butonii sînt puși?

— Da, domnule.

— Balenele le-ai potrivit?

— Da, domnule.

— Atunci împinge-mă înăuntru.

Cu cît mă gîndeam mai mult la această ispravă, la care mă obliga simțul meu moral și cetățenesc, cu atît mai grozavă mi se părea. Nu-s un tip prea răzbunător, dar simțeam, cum ar fi simțit oricine în locul meu, că dacă unor indivizi ca Tuppy li se îngăduie să scape mereu

cu bine, întregul edificiu al Societății și Civilizației trebuie să se prăbușească inevitabil. Sarcina la care mă angajasem cerea călire în fața greutăților și mare efort — căci trebuia să stau treaz pînă spre dimineața și pe urmă să-mi dibui pașii de-a lungul unui coridor rece — dar nu înțelegeam să dau îndărăt. La urma urmei, sînt multe de spus și despre tradiția familiei. Noi, Woosterii, am adus și noi mica noastră contribuție la Cruciade.

Fiind ajunul Crăciunului, locul era bîntuit, după cum prevăzusem, de o atmosferă festivă și așa mai departe. Întîi, s-a năpustit corul satului, înarmat cu colinde, și le-a cîntat la ușa de intrare, pe urmă cineva a propus dansuri, pe urmă ne-am vînturat pe-acolo vorbind de una și de alta, așa că n-a fost chip să mă înapoiez în camera mea înainte de unu noaptea. Luînd în considerație toate eventualitățile, nu era prudent să-mi pornesc mica expediție înainte de două și jumătate, cel mai devreme; și trebuie să vă mărturisesc că doar o dirzenie excepțională m-a împiedicat să mă cuibăresc în așternuturi și să declar că ziua s-a terminat. La ore tîrzii, nu mai sînt flăcăul de altădată.

Dar, pe la două și jumătate, totul părea să se fi liniștit. M-am scuturat de aburii somnului, am înșfăcat bunul și vechiul baston și dă-i drumul pe coridor. Și, fără să pierd timp, oprindu-mă în dreptul Camerei Fortificațiilor, am încercat mînerul, am văzut că ușa nu era încuiată și am intrat.

Presupun că un spărgător — mă refer la un profesionist adevărat, care își face meseria șase nopți pe săptămîină, tot anul — ajunge la un asemenea grad de pregătire, încît a se găsi pe întuneric în dormitorul altuia nu mai înseamnă pentru el absolut nimic. Pentru un tip ca mine însă, lipsit de orice experiență anterioară, ar fi fost multe de zis în favoarea închiderii dulci a ușii, a spălării putinei și a zbughelii în direcția patului. Doar mobilizîndu-mi în întregime încercatul curaj de bulldogi al Woosterilor, doar reamintindu-mi că, dacă las să treacă ocazia asta, poate nu se mai ivește niciodată alta, am reușit să trec peste ceea ce ați putea numi minutul de început al înclăștării. Apoi clipa de slăbiciune a rămas în urmă, și Bertram a redevenit el însuși.

Cînd mă virisem înăuntru, camera părea neagră ca un beci cu cărbuni : dar, după un timp, lucrurile au început să se întrevadă. Perdelele nu erau trase peste toată fereastra și puteam să deslușesc bucățele din decor, ici și colo. Patul era instalat în partea opusă ferestrei, cu capul la perete, iar la cealaltă extremitate picioarele se proiectau în direcția mea, făcînd ca retragerea să poată fi mai rapidă după aruncarea sămînței, ca să zic așa. Mai rămînea problema oarecum nevralgică a localizării buiotei cu apă. Vreau să spun că, dacă ai de gînd să duci la capăt cu discreție și adresă o treabă din asta, singurul lucru pe care nu poți să-l faci este să stai lingă patul unui cetățean și să-i spinteci așternutul la întîmplare cu un ac de țesut. Înainte de a trece la asemenea măsuri, e neapărat necesar să localizezi poziția.

Ajuns la acest punct, am fost mult încurajat să aud un sforăit succulent din direcția pernelor. Rațiunea îmi spunea că un tip care sforăie așa n-o să se trezească pentru un mărunțiș. Am înaintat și mi-am plimbat o mîină, cît puteam de blind, deasupra păturii. O clipă mai apoi găsisem cocoașa buiotei. Am direcționat într-acolo bătrînul și dragul de ac, am strîns mai puternic bastonul și am împins. Apoi, extrăgînd arma, m-am îndepărtat în verif spre ușă și într-o clipă aș fi fost afară, întinzînd-o spre camera mea și spre odihna binecuvîntată a nopții — cînd, subit, s-a auzit o bubuitură care mi-a săltat șira spinării, s-o arunce în sus prin creștetul capului, iar în pat, părțile care dormeau împrăștiate pe acolo s-au adunat laolaltă în capul oaselor, ca o jucărie cu arc, și o voce a răcnit :

— Cine e ?

Iată cum mișcările strategice cele mai prudente pot fi tocmai acelea care-ți prăpădesc campania. Ca să-mi ușurez o retragere ordonată, pe poziții dinainte stabilite, lăsasem ușa deschisă, iar nemernica de ea se trintise la loc cu o detunătură de bombă.

Dar n-am stat să cuget prea mult la cauzele exploziei, avînd alte gînduri mai urgente. Cel mai mult mă deranja descoperirea că, oricine ar fi fost tipul din pat, nu era tînărul Tuppy. Tuppy are una din vocile acelea chițăite, sunînd ca tenorul corului sătesc în momentul

cînd ratează o notă înaltă. Tipul meu de acum avea ceva între trîmbițele Judecății de Apoi și un tigru urlînd să-și ia gustarea de dimineață, după ce a ținut dietă o zi-două. Era genul de voce zgrunțuroasă și uricioasă care strigă „Mă' eştepasu!” cînd coada coloanei a rămas în urmă și, la poartă, taie drumul unor galonați. Între calitățile care-i lipseau acestei voci era amabilitatea, suavitatea și timbrul acela ca un gîngurit de porumbel, care-l face pe un flăcău să simtă că și-a găsit prietenul ideal.

N-am mai zăbovit. Părăsind teritoriul cît puteam de iute, m-am lansat spre mînerul ușii și am ieșit ca fulgerul, trîntind ușa după mine. Poate că sînt un descreierat, cum atestă cu mare plăcere mătușă-mea Agatha, dar știu cînd e cazul și cînd nu mai e cazul să mă număr printre cei prezenți.

Și eram să parcurg porțiunea de coridor pînă la scară cu o fracțiune de secundă sub recordurile în vigoare, cînd ceva m-a oprit cu o smuceală bruscă. O clipă, fusesem numai agilitate, și foc, și viteză; iar în clipa următoare, o forță irezistibilă îmi oprise desfășurarea și mă ținea strîns în încheștare, ca într-o zgărdă.

Știți, cîteodată am impresia că Soarta se abate atît de mult din drumul ei, numai ca să-ți dea cu tifla, încît mă întreb dacă mai merită să lupți. Vremea fiind a dracului de răcoroasă, îmi pusesem pentru expediție un halat de noapte. Coada acestui veșmînt infernal rămăsese prinsă în ușă și mă adusese la dezastru în ceasul al unsprezecelea.

În clipa următoare ușa se deschisese, lumina pătrundea în valuri, iar tipul cu vocea mă înhățase de braț.

Era sir Roderick Glossop.

După aceea, primele clipe au fost mai curînd un soi de mic răgaz în desfășurarea manifestărilor. Cam trei secunde și un sfert, sau poate chiar mai mult, n-am făcut decît să stăm acolo, sorbindu-ne din ochi, ca să zic așa, bătrînul flăcău încă încheștat de cotul meu, cu o strînsoare ca a ghearelor care ridică fierul vechi. Dacă n-aș fi fost îmbrăcat într-un halat de noapte, iar el într-o pijama roz cu dungi bleu, și dacă nu s-ar fi uitat de parcă era gata să comită în scurtă vreme o crimă, scena ar fi

evocat mai curînd o reclamă din acelea pe care le vezi prin reviste, unde vîrstnicul experimentat bate braţul celui alt flăcău, spunîndu-i : „Băiete, dacă ai grijă să te înscrii la cursul prin corespondenţă Mutt-Jeff din Oswego, Kansas, așa cum am făcut eu, ai șanse să devii cîndva, ca mine, al treilea adjunct al vice-președintelui Corporației Întreprinderilor de Forfecuțe pentru Unghii și Pense de Sprîncene din Schenectady !“

— Dumneata ! a spus într-un tîrziu sir Roderick.

Și, în legătură cu spusele lui, țin să vă informez că e aiurită teoria după care n-ai putea șuiera un cuvînt care n-are în el nici un s. Felul în care scosese din el acel „dumneata!“ suna ca șuieratul unei cobre furioase și nu trădez nici un secret dacă vă spun că nu mi-a făcut de loc bine.

Dacă ar fi fost după dreptate, cred că acum ar fi trebuit să-i răspund și eu ceva. Dar n-am reușit decît să produc un soi de behăit, foarte dulce și slab. Chiar cînd îl întîlneam pe tipul ăsta în condiții obișnuite, ca de la om la om, fără să am ceva special pe conștiință, și încă nu puteam să mă simt la largul meu în fața lui : dar mai ales acum, cînd sprîncenele lui păreau să mă străpungă ca un stilet.

— Vino aici ! a spus el tîrîndu-mă îndărăt în cameră. Nu e nevoie să trezim toată casa ! Iar acum a zis ținîndu-mă pe covor, închizînd ușa și făcînd un pic de gimnastică din sprîncene, fii amabil și informează-mă ce-i cu această ultimă manifestare de demență ?

Mi s-a părut că un rîs în hohotiri ușoare și voioase ar putea înlesni lucrurile. M-am pus imediat pe treabă.

— Ia nu mai bolborosi ! a răcnit joviala mea gazdă.

Și trebuie să admit că ușurința și voioșia nu-mi ieșiseră chiar așa cum aș fi vrut.

M-am adunat cu un efort puternic.

— Regret teribil, i-am spus cu glas inimos. Chestia e că v-am confundat cu Tuppy.

— Te-aș ruga să nu mai vorbești cu mine în limbajul acesta golănesc. Ce înțelegi prin adjectivul „tuppy“ ?

— Știți, nu e chiar adjectiv. Mai curînd un fel de nume propriu, cred, dacă îl privim așa cum este. Ce vreau să spun este asta : credeam că sînteți nepotul dumneavoastră.

— Ai crezut că sînt nepotul meu ? De ce să fiu nepotul meu ?

— Adică, vreau să spun, credeam că asta e camera lui.

— Nepotul meu și cu mine am schimbat camerele. Nu-mi place să dorm la etajele de sus. Incendiile mă fac nervos.

Prima oară de la începutul convorbirii, m-am simțit oleacă invigorat. Nedreptatea afacerii mă zgîndărea în asemenea măsură încît, o clipă, mi-am pierdut sentimentul că sînt o broască rioasă aflată la mare ananghie, sentiment care pînă atunci mă împiedicase să-mi desfășor stilul meu obișnuit de joc. Ba chiar l-am privit în ochi pe poltronul în pijama roz, cu mare dispreț și ură. Numai din cauză că avea teama asta lașă de foc și preferința asta egoistă de a-l lăsa pe Tuppy să ardă în locul lui, dacă se ivește ocazia, numai pentru atîta lucru planurile mele, atît de temeinic gîndite, căzuseră peste bord. I-am aruncat o privire și mi se pare că, în plus, am scos un sunet disprețuitor pe nas.

— Credeam că valetul dumitale te-a informat de schimbare, a urmat sir Roderick. L-am întîlnit înainte de prînz și i-am spus să-ți comunice că schimb camera cu nepotul meu.

M-am clătinat. Da, nu exagerez cînd spun că m-am clătinat. Această declarație extraordinară mă pocnise din plin, pe nepregătite, și m-a descumpănit. Să știi că Jeeves fusese tot timpul la curent că bătrîna epavă va fi ocupantul patului pe care urma să-l împung cu ace de țesut și că mă lăsase, fără avertisment, să mă îndrept spre catastrofă ! Era dincolo de crezare. Puteți spune că eram zguduit. Absolut zguduit.

— I-ați comunicat lui Jeeves că o să dormiți în patul ăsta ? am gîngăvit eu.

— Da. Știam că ești bun prieten cu nepotul meu și voiam să mă scutesc de riscul unei vizite de-a dumitale. Mărturisesc că nici prin gînd nu mi-a trecut că o asemenea vizită s-ar putea produce la trei dimineața ! Ce dracu urmărești, lătră el, brusc înfierbîntat, furișîndu-te prin casă la ora asta ? Și ce ai în mîină ?

M-am uitat și am văzut că mai ținam în mână bastonul. Vă dau cuvîntul meu că, după virtejul de emoții în care mă aruncase revelația despre Jeeves, descoperirea a fost pentru mine o surpriză totală.

— Asta ? am zis. Aha, da.

— Ce vrei să spui cu „Aha, da“ ? Ce e asta ?

— Păi, e o poveste lungă...

— Avem toată noaptea în fața noastră.

— Să vedeți cum e. Încercați să vă închipuiți cum arătam acum cîteva săptămîni, nevinovat și pașnic, după o cină luată la Trîntori, fumînd o țigară meditativă și...

M-am oprit brusc. Omul nu mă asculta. Își rostogolea ochii, oarecum vrăjit, îi holba spre capătul patului, de unde începuseră să curgă pe covor picături-picături.

— Doamne Dumnezeule !

— ...țigară meditativă, flecărind plăcut despre una și alta...

M-am întrerupt iarăși. Ridicase pătura și se uita la cadavrul buiotei.

— Dumneata ai făcut asta ? a întrebat el pe o voce joasă, sugrumată.

— Aăă... da. Judecînd după fapte, da. Tocmai voiam să vă spun că...

— Iar mătușa dumitale a încercat să mă convingă că nu ești dement !

— Nu sînt ! Absolut de loc ! Dacă-mi permiteți să vă explic.

— Nu-ți permit nimic !

— Totul a început cînd...

— Liniște !

— E-n regulă !

A făcut cîteva exerciții de respirație pe nas.

— Patul meu e ud tot !

— Felul în care a început totul...

— Liniște ! (A gîfîit un timp, pînă să prindă puteri.) Nenorocitul, idiot fără scăpare, mi s-a adresat el, fii amabil și spune-mi unde e camera pe care se presupune că ar trebui s-o ocupi ?

— E la etajul de deasupra. Camera Ceasului.

— Mulțumesc. O s-o găsesc eu.

— Ce ?

M-a țintit cu sprinceană.

— Îmi propun, a spus el, să petrec restul nopții în camera dumată, unde, presupun, trebuie să fie un pat în care să se poată dormi. Dumneata n-ai decît să te instalezi aici, pe cît de confortabil vei putea. Îți urez noapte bună !

Și a întins-o, lăsîndu-mă lat.

Ei bine, noi, Woosterii, sîntem vechi luptători. Știm să facem față vitregiilor. Dar să spui că eram bucuros de cele ce mă așteaptă, ar fi însemnat să terfelești adevărul. O privire aruncată spre pat m-a convins că orice șansă de a dormi acolo era exclusă. Un peștișor de acvarium ar fi reușit, dar nu Bertram. După o grămadă de priviri irosite peste peisajul camerei, am hotărît că singura cale de a găsi un pic de odihnă pentru restul nopții era să mă refugiez, pe cît se putea, în fotoliu. Ca să mă instalez mai confortabil, am luat niște perne din pat, mi-am tras o carpetă peste genunchi, m-am ghemuit și am început să număr pînă la o sută și îndărăt.

Degeaba. Cutiuța era mult prea efervescentă ca să admită că mai există pe lume și picoteala. Revelația hideasă a trădării josnice a lui Jeeves mă ajungea din urmă ori de cîte ori eram pe cale să ațipesc ; și, în plus, se făcea din ce în ce mai frig, pe măsură ce se scurgea noaptea. Mă întrebam dacă o să mai reușesc vreodată în viața mea să adorm, cînd o voce mi-a spus din apropiere : „Bună dimineată, domnule“ ; m-am înălțat dintr-o tresăltare.

Aș fi putut jura că n-am moțăit nici măcar un minut, dar pesemne moțăisem. Căci perdelele fuseseră trase de-o parte, lumina zilei pătrundea prin fereastră, iar alături de mine stătea în picioare Jeeves, cu ceaiul pe o tavă.

— Vă urez un Crăciun fericit, domnule.

Am întins o mîină tremurîndă, în căutarea sorbiturii care să mă readucă la viață. Am înghițit o dată, de două ori, și m-am simțit puțin mai bine. Mă durea fiecare os-cior, cupola îmi era ca de plumb, dar acum măcar puteam să judec cu un minimum de limpezime ; l-am fixat pe om cu ochi neiertători și m-am pregătit să i-o trag.

— Așa crezi, ai ? l-am întrebat. Stai că te lămuresc eu : depinde ce înțelegi prin „fericit“. Ba, mai mult, dacă îți închipui că o să fie un Crăciun fericit pentru tine,

dă-mi voie să-ți alung impresia asta ! Jeeves, i-am spus, sorbind încă 50 gr. ceai și vorbind pe o voce măsurată și rece, vreau să-ți pun o întrebare. Ai știut sau n-ai știut că noaptea trecută dormea în camera asta domnul Roderick Glossop ? Da sau ba ?

— Da, domnule.

— Recunoști !

— Da, domnule.

— Și nu mi-ai spus !

— Nu, domnule. Am socotit că e mai judicios să nu vă spun.

— Jeeves...

— Dacă domnul îmi îngăduie să explic.

— Explică !

— Îmi dădeam seama că tăcerea mea ar putea duce la ceva în genul unei încurcături jenante, domnule...

— Te-ai gândit la asta, ai ?

— Da, domnule.

— Extraordinar, cum ai ghicit ! am spus eu ironic, sorbind mai departe din ceaiul cel negru.

— Dar mi s-a părut, domnule, că orice s-ar întâmpla, ar fi numai spre bine.

Aș fi strecurat aici un cuvânt aspru sau chiar două, dar el a continuat repede, fără să-mi dea ocazia.

— Am socotit că s-ar putea, dacă o să vă gândiți mai bine, luînd în considerație și vederile dumneavoastră, s-ar putea să preferați ca relațiile cu domnul Roderick Glossop și familia lui să fie mai curînd distante decît cordiale.

— Vederile mele ? Cum adică, vederile mele ?

— În ce privește o alianță matrimonială cu domnișoara Honoria Glossop, domnule.

M-a cutreierat în lung și-n lat ceva în genul unui fior electric. Omul îmi deschidea o perspectivă inedită. Brusc, am înțeles unde bătea și mi-am dat seama într-o străfulgerare că-l nedreptățisem pe flăcăul acesta credincios. Tot timpul cîț îl crezusem că mă vîră în bucluc, el de fapt mă tira afară. Era ca-n poveștile acelea citite în copilărie, despre călătorul care umblă într-o noapte neagră și despre ciinele lui, care-l apucă de pantaloni, iar stăpînul strigă : „Culcat ! Ce faci, haimana, de ce m-a-

puci de pantalon ?“, iar ciinele îl ține așa mai departe, omul se încinge și începe să injure, dar ciinele nu vrea să-i dea drumul și, pe urmă, deodată, luna strălucește printre nori și omul își dă seama că se afla la marginea unei prăpastii și că nu-i mai trebuia decît un pas ca să... dar, ce s-o mai lungesc, cred că m-ați înțeles ; vreau să spun că și mie mi se întîmpla ceva destul de asemănător.

— Doamne Dumnezeule, Jeeves ! am spus eu păbind.

— Întocmai, domnule.

— Crezi că există vreun risc ?

— Da, domnule. Un risc foarte serios.

Un gînd neplăcut mi s-a ivit în minte.

— Dar, Jeeves, dacă ne gîndim mai bine, n-o să-și dea seama sir Roderick că obiectivul meu era tînărul Tuppy și că înjunghierea buiotei sale n-a fost decît una din chestiile acelea ce se petrec cînd se instăpînește pacea adîncă a sărbătorilor — una din chestiile acelea peste care trebuie să treci cu un zîmbet îngăduitor și o clătinare părintească a capului ? Vreau să spun, Sînge Tînăr și toate alea. O să-și dea seama că nu de dînsul voiam să-mi bat joc — și atunci toată munca mea se irosește de pomană !

— Nu, domnule. Cred că nu. S-ar fi putut ca aceasta să fi fost reacția mintală a lui sir Roderick, dacă nu s-ar fi ivit al doilea incident.

— Al doilea incident ?

— În timpul nopții, domnule, în timp ce sir Roderick dormea în patul dumneavoastră, cineva a intrat în cameră, a străpuns buiota lui de apă caldă cu un instrument ascuțit și a dispărut în beznă.

Eram profund nelămurit.

— Și ce-i cu asta ? Crezi că am umblat prin somn ?

— Nu, domnule. Acțiunea aparține tînărului domn Glossop. L-am întîlnit azi dimineată, domnule, puțin înainte de a fi venit aici. Era grozav de voios și încerca să afle de la mine cum vă simțeați în legătură cu incidentul. Nu-și dădea seama că victima lui fusese sir Roderick.

— Dar, Jeeves, ce coincidență uluitoare !

— Pofțiți ?

— Păi da, tinărul Tuppy să aibă exact ideea mea ! Mai bine zis, a domnișoarei Wickham. Nu poți să spui că nu-i ciudat. Mie mi se pare un miracol.

— Nu întru totul, domnule. Reiese că a primit sugestia de la tinăra domnișoară.

— De la domnișoara Wickham ?

— Da, domnule.

— Vrei să spui că domnișoara, după ce mi-a plasat ideea să înțep buiota cu apă caldă a lui Tuppy, s-a dus la Tuppy și i-a vîndut același pont, s-o înțepe pe a mea ?

— Întocmai, domnule. Este o tinăra domnișoară cu un simț umoristic foarte dezvoltat, domnule.

Stăteam acolo, ați putea spune înmărmurit. Cînd m-am gîndit cît de aproape fusesem de a oferi inima și mîna mea unei tinere capabile de a înșela astfel iubirea cinstită a unui bărbat puternic, m-am înfiorat.

— Vă e frig, domnule ?

— Nu, Jeeves. Doar mă cutremur.

— Întîmplarea aceasta, dacă pot să-mi iau libertatea de a mă pronunța, domnule, eventual va da mai multă culoare portretului pe care l-am schițat ieri, anume că domnișoara Wickham, deși în multe privințe este o tinăra fermecătoare...

Mi-am ridicat brațul.

— Jeeves, nu mai spune nimic ! Dragostea a murit.

— Prea bine, domnule.

Am stat să mai meditez oleacă.

— L-ai văzut pe sir Roderick azi dimineată, va să zică ?

— Da, domnule.

— Cum arăta ?

— Puțin cam încins, domnule.

— Încins ?

— Puțin cam emotiv, domnule. Și-a exprimat o puternică dorință de a vă vedea, domnule.

— Care ar fi sfatul tău ?

— Dacă ați putea să vă strecurați prin ușa din dos, de îndată ce sînteți îmbrăcat, domnule, ați avea putința să o luați peste cîmp fără să fiți observat și să ajungeți în sat, unde ați putea închiria un automobil pînă la Lon-

dra. Aș putea să vă aduc lucrurile mai târziu, cu mașina dumneavoastră.

— Dar la Londra, Jeeves?! E vreun om în siguranță acolo? La Londra e mătușa mea Agatha.

M-a măsurat o clipă cu ochi pătrunzători.

— Cred că cel mai bun plan, domnule, ar fi să părăsiți Anglia, care nu e prea plăcută în acest anotimp, și să lipsiți o vreme. Nu mi-aș lua libertatea de a dicta mișcările dumneavoastră, domnule, dar, de vreme ce aveți locurile rezervate pe Trenul Albastru de Monte Carlo, pentru poimîine, domnule...

— Dar nu le-ai contramandat?

— Nu, domnule.

— Credeam că le-ai contramandat.

— Nu, domnule.

— Ți-am spus să contramandezi.

— Da, domnule. A fost o neglijență din partea mea, dar am uitat complet.

— Aăă?

— Da, domnule.

— E-n regulă, Jeeves. Atunci, la Monte Carlo!

— Prea bine, domnule.

— Am avut noroc, în felul cum s-au întors lucrurile, că ai uitat să contramandezi biletele.

— Mare noroc, într-adevăr, domnule. Dacă aveți bunăvoința de a mă aștepta aici, mă duc pînă în camera dumneavoastră să vă aduc un costum, domnule.

AMPRENTA ARTEI

PRÎNZEAM la mătușă-mea Dahlia și, deși Anatole, remarcabilul ei bucătar, se întrecuse pe sine în materie de menu, mă simt dator să vă spun că, în gura mea, mîncarea se prefăcea mai mult sau mai puțin în cenușă. Să vedeți, trebuia să-i livrez mătușii mele niște vești neplăcute — o perspectivă care-ți taie oricînd pofta de mîncare. Știam că n-o să-i fie pe plac ce va auzi ; și, cînd ceva nu-i este pe plac, mătușă-mea Dahlia, care și-a petrecut cea mai mare parte a tinereții pe terenuri de vînațoare, se exprimă cam din topor.

Oricum, m-am gîndit că e mai bine să-i dau drumul.

— Mătușă Dahlia, i-am spus eu luînd taurul de coarne.

— Ei !

— Știi, în legătură cu croaziera aceea a dumitale...

— Da.

— Croaziera cu iahtul, cea pe care tocmai o pregătești.

— Da.

— Croaziera voioasă, pe Mediterana, cea la care m-ai invitat cu atîta amabilitate și pe care am așteptat-o cu atîta nerăbdare.

— Spune odată, tontălăule, ce-i cu asta ?

Am înghițit o halcă de *côtelette-suprême-aux-choux-fleurs* și i-am strecurat jalnica știre.

— Regret îngrozitor, mătușă Dahlia, i-am spus, dar n-o să pot veni.

După cum prevăzusem, și-a holbat ochii.

— Ce spui ?

— Mă tem că n-o să pot veni.

— Ascultă, javră răpciugoasă, cum adică, n-o să poți veni ?

— Cum ai auzit.

— De ce să nu vii ?

— Chestiuni de cea mai mare urgență fac prezența mea în oraș imperios necesară.

A tras aer pe nări, disprețuitoare.

— Știu eu ce înseamnă asta la ține ! Pesemne că iarăși te ții după vreo nenorocită.

Nu-mi plăcea felul în care a pus problema, dar recunosc că mă buimăcise prin pătrunderea ei, dacă pot să-i zic așa. Vreau să zic, chestia aceea pe care o posedă toți detectivii, perspicacitatea.

— Da, mătușă Dahlia, i-am spus, ai ghicit taina mea. Iubesc.

— Și cine este aia ?

— O domnișoară Pendlebury. Pe numele de botez, Gwladys, cu w.

— Vrei să spui cu g.

— Cu g, dar și cu dublu v.

— Nu cumva Gwladys ?!

— Acum ai nimerit-o.

Ruda mea a emis un urlet.

— Stai aici în fața mea și-mi spui că n-ai destulă minte ca să ocolești o fată care-și zice Gwladys ? Ascultă, Bertie, față de tine sînt o femeie mai în vîrstă — mă rog, nu în sensul de vîrstă, înțelegi ce vreau să zic — și sînt în măsură să-ți spun vreo două ! Una este că nu poate să iasă nimic ca lumea dacă intri în combinație cu orice se ascunde sub eticheta Gwladys sau Ysobel sau Ethyl sau Mabelle sau Kathryn. Dar mai ales Gwladys ! Ce soi de fată e ?

— Aproximativ divină.

— Nu cumva e femeiușca aceea pe care am văzut-o zilele trecute conducîndu-te cu o sută pe oră prin parc ? Într-o mașină cu două locuri, roșie ?

— M-a condus într-adevăr prin parc deunăzi. Mi s-a părut un semn de bun augur. Iar Widgeon-ul ei este roșu.

Mătuşa Dahlia părea uşurată.

— Ei, atunci, nu-i nici un risc : probabil că o să-ţi frîgă gîtul înainte de a apuca să te mîne la altar. E şi asta o consolare. Unde ai cunoscut-o ?

— La o petrecere în Chelsea. E artistă.

— Dumnezeuilor !

— Şi dă-mi voie să-ţi spun că are o pensulă clasa întii. Mi-a făcut portretul. Jeeves şi cu mine l-am pus în perete azi dimineată. Am impresia că lui Jeeves nu-i place portretul.

— Păi, dacă îţi seamănă, nu văd de ce ar trebui să-i placă. Artistă ! Şi îşi spune Gwladys ! Şi conduce maşina în stilul pe care l-ar folosi Malcolm Campbell, dacă ar intra în criză de timp. (A rămas pe gînduri.) Ei, e foarte trist, dar nu ştiu de ce n-ai putea veni pe iaht.

I-am explicat.

— Ar fi o nebunie să plec din oraş tocmai în momentul ăsta, i-am spus. Ştii cum sînt fetele. Ochii care nu se văd se uită. Şi nu mă simt de loc liniştit, din cauza unui cetăţean pe care-l cheamă Lucius Pim. Pe lângă faptul că e şi el artist — ceea ce îi apropie — are păr ondulat. Niciodată nu trebuie să luăm uşor părul ondulat, mătuşă Dahlia. Mai mult, tipul este unul dintre bărbaţii aceia puternici şi stăpîni pe situaţie. O trădă pe Gwladys, de parcă ar fi în ochii lui mai puţin decît praful de pe cauciucurile unui taxi. Îi critică pălăriile şi spune chestii răutăcioase despre clar-obscurul ei. Am observat adesea că, din nu ştiu ce motiv, atitudinea asta prinde la fete ; cîteodată, chiar mi-a venit în minte că eu, fiind un perfect cavalier — dacă înţelegi ce vreau să zic — mă aflu în gravă primejdie de a rămîne mereu cu buzele umflate. Luînd în consideraţie toate aceste aspecte, e clar că nu pot să mă vîntur prin Mediterana şi să las terenul liber în favoarea acestui Pim. Cred că îţi dai seama, nu ?

Mătuşa Dahlia a rîs. Un rîs mai curînd răutăcios. Batjocoritor în intonaţii, sau aşa îmi suna mie.

— Eu nu mi-aş face griji, a spus ea. Sper că nu-ţi închipui vreo clipă că Jeeves va aproba această căsătorie.

M-am simţit urzîat.

— Mătuşă Dahlia, i-am spus (şi nu mai ţin minte dacă n-am izbit masa cu coada furculiţei, dar cred mai curînd

că am făcut-o), vrei cumva să înșinuezi că îi permit lui Jeeves să mă patronizeze pînă într-atît, încît să mă oprească de a lua de nevastă pe cine vreau ?

— Păi, te-a oprit să mai porți mustață, nu ? Și ciorapi roșii. Și cămăși de zi la haine de seară.

— Asta e cu totul altceva.

— Ei bine, Bertie, sînt gata să închei un mic pariu cu tine. Jeeves va împiedica această căsătorie.

— Da' de unde !

— Și dacă nu-i place portretul acela, o să se descorosească de el.

— În viața mea n-am auzit ceva atît de absurd.

— Și la urmă de tot, tărtăcuță jalnică ce ești, o să te aducă pe puntea iahtului meu exact la ora prevăzută în invitație. Nu știu cum o să facă, dar o să fii acolo, cu bonetică de mare cu tot, și cu ciorapi de rezervă !

— Mătușă Dahlia, hai să schimbăm subiectul, i-am spus eu cu răceală.

Răscolit în lege de atitudinea în timpul mesei a acestei ființe care era carne din carnea mea etc., a trebuit la plecare, să fac o mică plimbare prin parc, ca să-mi alin sistemul nervos. Pe la patru jumătate, ganglionii încetaseră să mai vibreze și m-am întors acasă. Jeeves se afla în salon, contemplîndu-mi portretul.

M-am simțit oleacă stingherit de prezența acestui om, intrucît îi comunicasem intenția mea de a bifa croaziera, și primise vestea la plex. Să vedeți, Jeeves conta pe croaziera asta. De cînd acceptasem invitația, se ivise în ochii lui un soi de licărire nautică, și nu sînt sigur dacă nu l-am auzit dîndu-și drumul la glas, prin bucătărie, cu cîte-un imn de bucurie. Cred că vreun strămoș de-al lui trebuie să se fi numărat printre mateloții amiralului Nelson, sau ceva în genul ăsta, pentru că Jeeves, de cînd îl știu, avea în sînge chemarea mării sărate. Îl observasem pe transatlantice, cum străbătea puntea cu o clătinare marinărească, dîndu-ți foarte clar impresia că e pe cale să înalțe pe coș frînghia de abordaj sau să tricoteze sextant.

Așadar, deși îi explicasem motivele, acordîndu-i de plina mea încredere fără să-i ascund nimic, știam că omul este dărimat; primul meu gest, la intrare, a fost

să-l mai înveselesc un pic. M-am dus alături de el în fața tabloului.

— Arată bine, nu, Jeeves ?

— Da, domnule.

— Nimic nu poate să-ți lumineze căminul ca amprenta artei.

— Nu, domnule.

— Și pare să-i împrumute camerei un fel de... cum să spun...

— Întocmai, domnule.

Răspunsurile erau în regulă, dar lipsea inima. M-am hotărât să-l abordez fățiș. Vreau să spun, dă-o dracului ! Vreau să spun, nu știu dacă vreodată v-a făcut cineva portretul, dar dacă vi l-a făcut, o să-mi înțelegeți sentimentele. Spectacolul propriului tău portret atârând în perete îți dezvoltă un soi de dragoste paternă ; iar ceea ce le ceri semenilor din lumea înconjurătoare este aprobare și entuziasm, nu gura strîmbată, nu sprinceană înălțată și nu genul ăla de privire disprețuitoare pe care-o vezi în ochii unei scrumbii sărate. Asta e situația, mai ales cînd artistul este o fată pentru care nutrești sentimente mai profunde și mai calde decît în cazul unei prietenii obișnuite.

— Jeeves, i-am spus, nu-ți place această amprentă a artei.

— O, ba da, domnule.

— Nu. Degeaba te prefaci. Citesc în tine ca într-o carte. Dintr-un motiv sau altul, această amprentă a artei nu reușește să te atragă. Ce obiecții ai ?

— Nu e oare culoarea puținel cam prea vie, domnule ?

— Nu, Jeeves, nu este. Altceva ?

— Ei bine, după opinia mea, sir, domnișoara Pendlebury v-a dat un aer întrucîtva mult prea flămînd.

— Flămînd ?

— Puținel ca expresia unui cîine care ar privi la un os situat în depărtare, domnule.

— I-am pus flăcăului frîna.

— Nu există, Jeeves, niciun fel de asemănare cu vreun cîine care ar privi vreun os îndepărtat. Privirea la care faci aluzie este melancolică și denotă Suflet.

— Aha, domnule.

Am cotit-o spre alt subiect.

— Domnișoara Pendlebury spunea că s-ar putea să treacă pe aici după-amiază, să vadă cum am pus portretul. A venit ?

— Da, domnule.

— A plecat ?

— Da, domnule.

— Nu cumva vrei să spui că a și plecat ?

— Ba da, domnule, întocmai.

— Și ? A zis ceva, că se mai întoarce ?

— Nu, domnule. Mi-am format impresia, domnule, că domnișoara Pendlebury nu intenționa să se mai întoarcă. Părea puțin cam răscolită, domnule, și și-a exprimat dorința de a se înapoia la studioul dumneaei, să se odihnească.

— Răscolită ? Dar ce-a răscolit-o ?

— Accidentul, domnule.

De fapt, nu mi-am înălțat sprinceana, dar am realizat un pic de înălțare mintală a sprincenei, căci era și cazul.

— Nu cumva a avut vreun accident ?

— Ba da, domnule.

— Ce fel de accident ?

— De automobil, domnule.

— E rănită ?

— Nu, sir. Doar domnul.

— Care domn ?

— Domnișoara Pendlebury a avut ghinionul de a trece cu mașina peste un domn, aproape vizavi de aci. Domnul a suferit o ușoară fracturare a piciorului.

— Păcat. Dar domnișoara Pendlebury e teafără ?

— Din punct de vedere fizic, domnule, starea părea satisfăcătoare. Prezenta o oarecare depresiune psihică.

— Nici nu mă miră, cu caracterul ei frumos și iubitor de oameni. Firește. E tare greu pentru o fată pe lumea asta, Jeeves, cu oameni care ți se vîră sub roțile mașinii într-un curent neconținut, unul după altul. Trebuie să fi fost pentru ea un mare șoc. Și ce s-a întîmplat cu individul ?

— Domnul călcat, sir ?

— Da.

— Se află în odaia dumneavoastră de oaspeți, domnule.

— În odaia mea de oaspeți ?

— Da, domnule. A fost dorința domnișoarei Pendlebury să-l transportăm acolo. M-a instruit să telegrafiez surorii domnului, care se află în Paris, sir, și să-i notific accidentul. De asemeni, am convocat un specialist în medicină, care susținea că, după opinia lui, ar fi necesar ca pacientul să rămână, până la noi măsuri, *in statu quo*.

— Cum adică, a programat cadavrul să ne zacă aici pe o perioadă nedefinită ?

— Da, domnule.

— Jeeves, e puțințel cam lată.

— Da, domnule.

Și, la naiba, chiar așa era. Vreau să spun că o fată poate fi excesiv de divină, să-ți vrăjească oleacă inima și tot ce vrei, dar n-are dreptul să pună mâna pe apartamentul unui cetățean și să-l transforme în morgă. Mă văd obligat să declar că, pe moment, pasiunea mea a cam coborât puțințel.

— Atunci, cred că nu-mi rămîne de făcut decît să mă duc și să fac cunoștință cu pacostea. La urma urmei, îi sînt gazdă. Are vreun nume ?

— Domnul se numește Pim, sir.

— Pim !

— Da, domnule. Iar domnișoara îi spunea Lucius. Totul se datorează faptului că domnul Pim se îndrepta în direcția noastră, să examineze portretul pictat de dumneaei, și s-a nimerit să traverseze strada tocmai în momentul cînd domnișoara Pendlebury lua colțul.

M-am îndreptat spre camera de oaspeți. Eram oarecum tulburat. Nu știu dacă vi s-a întîmplat vreodată să iubiți și, cînd faceți curte fetei, să fiți handicapați de un rival cu păr ondulat ; dar, în asemenea împrejurări, una din chestiile cele mai nedorite este să-l ai pe rival mereu parcat la fața locului, cu un picior rupt. Nemai-vorbind de altele, avantajul pe care i-l oferă situația este vădit, teribil. Iată-l, rezemat în capul oaselor, zgîndărind fără poftă un ciorchine de struguri, arătînd grozav de palid și interesant, obiectul principal al milei și îngrijorării unei fete, și pe unde mai scoți tu cămașa, răsă-

rind pe aceleași meleaguri într-un costum de dimineată, cu ghetre, și cu obrazii crăpînd de sănătate? Mi se părea că lucrurile încep să ia o întorsătură puțințel cam nenorocită.

L-am găsit pe Lucius Pim lăfăindu-se în pat, împodobit cu o pijama de-a mea, fumînd una din țigările mele și citind un roman polițist. A vînturat țigara în direcția mea, luîndu-mă de sus.

— A, Wooster, a zis el.

— Ia mai las-o cu „A, Wooster“! l-am repezit eu. Cît de iute poți să fii urnit de-aici?

— Cred că pînă într-o săptămînă, sau așa ceva.

— O săptămînă?!!

— Sau așa ceva. Pentru moment, doctorul stăruie să am liniște perfectă și repaos. Așa că scuză-mă, bătrîne, dacă îți atrag atenția să nu mai ridici glasul. Marfa recomandată este murmurul și șoapta. Iar acum, Wooster, în legătură cu accidentul. Trebuie să ajungem la o înțelegere.

— Ești sigur că nu poți fi urnit de-aici?

— Categorie. Așa a zis doctorul.

— Cred că ar trebui să mai consultăm și alt doctor.

— Degeaba, dragă băiete. A spus-o foarte răspicat, și e clar că-și cunoaște meseria. Nu-ți mai face griji din cauza lipsei de confort pe care o îndur la tine. O să mă adaptez. Patul ăsta îmi place. Și-acum, să ne întoarcem la accident. Soră-mea sosește mîine. Va fi grozav de răscolită. Sînt fratele ei favorit.

— Fratele ei favorit?

— Da.

— Și cîți frați sînteți?

— Șase.

— Și, dintre toți, ești fratele ei favorit?

— Sînt.

Aveam impresia că ceilalți cinci trebuie să fie niște monștri binișor reușiți, încă departe de stadiul uman, dar n-am zis-o. Noi, Woosterii, știm să ne ținem limba în gură.

— S-a măritat cu un cetățean numit Slingsby. Superba Supă Slingsby. Tipul se tăvălește în bani. Dar crezi, m-a întrebat acru Lucius Pim, că-l pot îndupleca

să-l mai împrumute nițel, din cînd în cînd, pe sărmanul lui cumnat? Nu, domnule, nici pomeneală! Și totuși, nu rămîne nici pe-a lui. Căci soră-mea mă iubește cu evlavie. Așa stînd lucrurile, s-ar putea ca soră-mea să încerce s-o dea în judecată pe biata Gwladys, s-o urmărească și în general s-o facă bucățele, dacă află că ea conducea mașina care m-a pus pe orizontală. Auzi, Wooster, nu trebuie să afle niciodată! Fac un călduros apel la tine, ca om de onoare, să-ți ții dracului gura.

— Firește.

— Sînt bucuros că ai priceput cu atîta rapiditate, Wooster. Nu ești chiar atît de prost pe cît te crede lumea.

— Cine crede că-s prost?

Tipul numit Pim și-a înălțat ușor sprîncenele.

— Nu crede nimeni? a întrebat el. Ia te uită, ce interesant. Oricum, chestiunea e lămurită: dacă nu găsesc vreo idee mai bună, o să-i spun soră-mi că m-a doborît o mașină care a șters-o, și că n-am apucat să-i văd numărul. Și-acum, poate ar fi mai bine să mă lași singur. Doctorul a subliniat că-mi trebuie odihnă și liniște. În plus, vreau să continui romanul ăsta. Ticălosul tocmai a lansat o cobră pe hornul camerei, și trebuie s-o apăr pe eroină, pînă n-o mușcă. E imposibil să nu fii captivat de Edgar Wallace. Dacă am nevoie de ceva, o să sun.

M-am îndreptat spre salon. L-am găsit pe Jeeves uitîndu-se la tablou într-o poziție cam forțată, de parcă i-ar fi provocat dureri.

— Jeeves, i-am spus, domnul Pim pare înfipt în beton armat.

— Da, domnule.

— Cel puțin pentru moment. Iar mîine o să pice peste noi și soră-sa, doamna Slingsby, de la Superba Supă Slingsby.

— Da, domnule. I-am telegrafiat doamnei Slingsby puțin înainte de ora patru. Presupunînd că se afla în hotelul ei din Paris în clipa înmînării telegramei, fără îndoială că va lua un vapor mîine, imediat după-amiază, ajungînd la Dover — sau, dacă preferă cealaltă rută, la Folkestone — tocmai la vreme pentru a prinde trenul care să-i permită sosirea la Londra în jurul orei șapte

seara. Probabil se va îndrepta mai întâi spre rezidența ei londoneză, apoi...

— Da, Jeeves, i-am spus. Da. O poveste captivantă, plină de acțiune și omenesc. Odată și odată, ar trebui s-o pui pe muzică și s-o cânti. Între timp, bagă-ți în cap cele ce urmează. Este imperios necesar ca doamna Slingsby să nu afle cu nici un preț că domnișoara Pendlebury este aceea care i-a tăiat fratele în două. Ți voi cere, prin urmare, să iei contact cu domnul Pim înainte de sosirea ei, să te asiguri din gura lui asupra versiunii pe care se pregătește s-o furnizeze și să te pregătești a o sprijini în toate amănuntele.

— Prea bine, domnule.

— Iar acum, Jeeves, ce facem cu domnișoara Pendlebury ?

— Pofțiți ?

— E sigur că o să vină pe aici, să vadă situația.

— Da, domnule.

— Ei, și nu trebuie să mă găsească aici. Jeeves, te pricepi la femei ?

— Da, domnule.

— Atunci, lămurește-mi chestia asta. Oare nu-s îndrituit să cred că domnișoara Pendlebury se află într-o situație când se va repezi în camera de intrare, va arunca o privire lungă către interesantul invalid, și pe urmă, când va ieși afară cu amintirea proaspătă a acelei priviri și se va izbi de imaginea mea tindălind prin casă în pantaloni largi și confortabili, va ajunge la comparații păgubitoare ? Înțelegi ce vreau să spun ? Uită-te la portretul ăsta și acum uită-te aici... — primul, romantic, celălalt, după cum mă vezi... Este ?

— Foarte adevărat, domnule. Constituie un punct asupra căruia aveam de gând să vă atrag atenția. Fără îndoială că un invalid exercită o puternică atracție asupra sentimentelor materne care sălășluiesc în inima oricărei femei, domnule. Pare-se că invalizii răscolesc simțimintele lor cele mai intime. Poetul a pus problema foarte clar în versurile : „Oh, tu, Femeie ! care-n ceasul de răgaz, șovăi, timidă, capricioasă... Când groaza și durerea ncruntă sprinceană noastră groasă...”

Mi-am ridicat brațul.

— Las-o pe altă dată, Jeeves, i-am spus. Mă voi delecta să aud numărul ăsta al tău, dar pentru moment nu-s în apele mele. Situația fiind așa cum ți-am înfățișat-o, propun s-o șterg mline în zori și să nu mă mai arăt înainte de căderea nopții. Iau mașina și o întind la Brighton.

— Prea bine, domnule.

— E mai abil așa, Jeeves, nu crezi ?

— Neîndoios, domnule.

— Și eu cred tot așa. Briza mării o să-mi tonifice organismul, care tînjește după o găleată de tonice. Îți las în seamă vechiul nostru cămin.

— Prea bine, domnule.

— Transmite-i domnișoarei Pendlebury scuzele și expresia simpatiei mele ; spune-i că am fost chemat de afaceri.

— Bine, domnule.

— Dacă numita Slingsby simte nevoia să-și refacă forțele, hrănește-o moderat.

— Prea bine, domnule.

— Și, Jeeves, atunci cînd azvîrli otravă în supa domnului Pim, nu folosi arsenic, care e lesne de detectat. Du-te la un chimist bun și fă rost de o otravă care să nu lase urme.

Am oftat și m-am uitat pieziș spre portret.

— Jeeves, toată afacerea asta este tare păguboasă.

— Da, domnule.

— Cînd a fost pictat portretul ăsta, eram un om fericit.

— Da, domnule.

— Ei, Jeeves, ce să mai spun !

— Foarte adevărat, domnule.

Și cu asta, am încheiat.

Era tîrzior cînd m-am întors acasă, în seara următoare, Păi da ! după un pic de adulmecare a ozonului, după o cină și după o reîntoarcere lină sub clar de lună, cu bătrîna mașină lunecînd dulce și nebunește, mă simțeam iarăși în formă. Ba chiar, trecînd prin Purley, am început să și cînt. Temperamentul celor din familia Wooster este

năvalnic, iar optimismul începuse să domnească iarăși în sinul subsemnatului W.

Așa cum vedeam acum lucrurile, mi se părea că greșisem : oare o fată trebuie neapărat să se îndrăgostească de unul, numai pentru că tipul și-a rupt un picior ? La început, fără îndoială, Gwladys Pendlebury va simți o stranie atracție către individul Pim, văzându-l cum zace acolo, întruchiparea unui faliment mai mult sau mai puțin total. Dar nu va trece mult, și vor începe să se insinueze alte gânduri. Se va întreba dacă este înțelept din partea ei să-și depună viața și fericirea în miinile unui om care n-a avut bunul simț elementar de a sări la o parte când a văzut că dă mașina peste el. Își va spune că, de vreme ce acest soi de fenomen s-a petrecut o dată, cine știe dacă nu s-ar putea repeta iarăși și iarăși, ani și ani de zile în șir. Și va da îndărăt din fața unei vieți conjugale alcătuite în întregime din vizite la spitale ca să-i ducă soțului ei fructe. Își va da seama că situația ei ar fi incomparabil mai bună alături de un flăcău ca Bertram Wooster, care, orice păcate ar avea, cel puțin umblă pe trotuar și se uită în susul și în josul unei străzi, înainte de-a o traversa.

Prin urmare, eram într-o dispoziție excelentă când mi-am garat mașina, iar când bătrînul clopot Big Ben vestea orele 11, am intrat la mine în apartament cu un voios tra-la-la pe buze. Am sunat, și imediat Jeeves, ca și când mi-ar fi ghicit dorința, a intrat cu un sifon și o carafă.

— E tare bine acasă, Jeeves, i-am spus eu, pregătindu-mi un mic amestec.

— Da, domnule.

— Ce s-a mai petrecut în lipsa mea ? A fost pe aici domnișoara Pendlebury ?

— Da, domnule. Pe la orele două.

— Și a plecat ?

— Pe la șase, domnule.

Nu prea mi-a plăcut. O vizită de patru ore mă izbea ca fiind cam funestă. Oricum, nu mai era nimic de făcut.

— Iar doamna Slingsby ?

— A venit puțin după orele opt, domnule, și a plecat la zece.

— Aha. Agitată ?

— Da, domnule. Mai ales la plecare. Era foarte dornică să vă vadă, domnule.

— Să mă vadă pe mine ?

— Da, domnule.

— Voia să-mi mulțumească din adîncul inimii, bănuiesc, pentru amabilitatea cu care i-am acordat fratelui ei favorit un locșor unde să-și adăpostească picioarele sfărîmate. Nu ?

— Posibil, domnule. Pe de altă parte, a făcut aluzie la persoana dumneavoastră în termeni sugerînd dezaprobarea, domnule.

— Ce-ai zis ?

— „Dobitoc nătîng“ a fost una din expresiile pe care le-a folosit, domnule.

— „Dobitoc nătîng ?“

— Da, domnule.

Îmi era de neînțeles. Pur și simplu nu puteam pricepe pe ce se bizuia femeia făcînd această apreciere. Mătușă-mea Agatha spunea mereu astfel de lucruri despre mine, dar ea mă cunoaște din copilărie.

— Trebuie să lămuresc chestia asta, Jeeves. Domnul Pim doarme ?

— Nu, domnule. Chiar adîneauri m-a sunat, interesîndu-se dacă nu avem în apartament țigări mai de calitate.

— Așa a zis, ai ?

— Da, domnule.

— Accidentul nu pare să-i fi afectat tupeul.

— Nu, domnule.

L-am găsit pe Lucius Pim proptit în perne, citindu-și romanul polițist.

— A, Wooster, a zis el. Bine ai venit. Să-ți spun, în caz că ai fost îngrijorat : e-n regulă cu cobra. Eroul răzbiise la ea fără ca personajul negativ să știe, și îi extrăsesese colții, cu venin cu tot. Așadar, cînd cobra a căzut prin horn și a încercat s-o muște pe eroină, toate eforturile i-au fost nule și neavenite. Cred că niciodată vreo cobră nu s-a simțit mai prost.

— Nu-mi pasă de cobre !

— Degeaba spui : „Nu-mi pasă de cobre !“, a spus Lucius Pim pe o voce dulce și oarecum muștrătoare. Nu ajută să spui asta, dacă te mușcă. Poți să întrebi pe oricine. *Trebuie* să-ți pese de cobre, în toată legea, câtă vreme nu li s-au extras colții veninoși. Apropo, s-a arătat pe aici soră-mea. Vrea să schimbe o vorbă cu tine.

— Și eu vreau să schimb o vorbă cu ea.

— „Gînd la gînd cu bucurie“. Dorește să-ți vorbească despre accidentul meu. Ții minte istoria pe care voiam să i-o povestesc ? Că mașina a fugit mai departe și n-am putut să-i iau numărul ? Ei bine, înțelegerea dintre noi era, cred că-ți mai amintești, să-i spun istoria asta doar dacă nu găsesc alta mai bună. Din fericire, am găsit una mult mai bună. Mi-a venit fulgerător, cînd stăteam aici în pat și mă uitam în tavan. Înțelegi, chestia asta cu dispariția mașinii nu ține. Automobilistii nu se apucă să răstoarne oameni, să le rupă piciorul și pe urmă să conducă mai departe. În mai puțin de un minut, istoria ar fi intrat la apă. Așa că i-am spus că tu ești acela.

— Cum ? Ce ? !

— I-am spus că tu m-ai accidentat, cu mașina ta. Mult mai verosimil. Face toată chestia foarte clară și bine întoarsă. Știam că o să fii de acord. Cu orice preț, trebuia s-o împiedicăm să afle că persoana care m-a scos din luptă era Gwladys. Ți-am ușurat situația pe cît îmi stătea în putință ; i-am spus că în momentul acela erai puțin afumat, așa că nu face să te înfierceze chiar atît de aprig. Unii băieți nici nu s-ar gîndi să te blameze pentru atîta lucru. Totuși, a încheiat Lucius Pim cu un oftat, mă tem că nu prea te înghite.

— Nu prea, ai, nu prea ?

— Nu, de loc. Și-ți recomand călduros, dacă vrei să ai mîine cu ea o întrevvedere cît de cît suportabilă, s-o mai indulcești oleacă peste noapte.

— Eu s-o indulcesc pe soră-ta ? Cum adică, s-o indulcesc ?

— Ți-aș propune să-i trimiți flori. Ar fi un gest frumos. Cel mai mult îi plac trandafirii. Lansează niște trandafiri în direcția străzii Hill, numărul 3, și s-ar putea s-o mai indulcești. Cred că e de datoria mea să te

informez, bătrîne, că soră-mea Beatrice e o făptură mai curînd colțuroasă, mai ales cînd e întăritată. Cumnatu-meu urmează să se întoarcă de la New York din clipă-n clipă și, după părerea mea, asta e primejdia : Beatrice, dacă n-o îndulcești, o să se pună pe capul lui și o să-l facă să te dea în judecată pentru rănire și vătămare și de toate și o să-ți stoarcă niște despăgubiri pustiitoare. N-aș putea spune că am un cumnat care mă iubește prea tare ; lăsat de capul lui, mai curînd ar fi de acord cu oricine mi-ar rupe un picior ; dar e nebun după Beatrice și nu iese din cuvîntul ei. Așa că sfatul meu este : culege de-astăzi trandafirul vieții și repede-i în direcția Hill Street, numărul 3. Altminteri, procesul Slingsby contra Wooster o să fie pe rol cît ai zice pește.

I-am aruncat individului o privire. Pe el, însă, orice privire, firește, se irosea.

— E tare păcat că nu te-ai gîndit la toate astea mai înainte, i-am spus.

Poate că nu vi se par prea grozave cuvintele mele, dar totul e felul cum le-am rostit, dacă mă-nțelegeți.

— M-am gîndit, a zis Lucius Pim. Dar, de vreme ce căzuserăm amîndoi de acord că trebuie, cu orice preț, să...

— Uf, bine, bine, i-am spus. Bine, bine.

— Nu cînva te deranjează ? m-a întrebat, privindu-mă ușor surprins.

— Vai, de loc.

— Splendid, a zis el ușurat. Eram sigur că o să-ți dai seama : nu avusesem altă soluție. Ar fi fost îngrozitor dacă Beatrice afla despre Gwladys. Îndrăznesc să cred că ai observat, Wooster, cum femeile, cînd au posibilitatea să pocnească vreuna din propriul lor sex, o fac cu dublă îndîrjire. Or, tu, fiind de speță bărbătească, vei găsi toate amănuntele aranjate drăguț și lin, special pentru tine. Un kil de trandafiri, cîteva zîmbete, un compliment-două, și o să se topească, nici nu știi cînd. Joacă-ți cărțile ca lumea și o să rîzi voios împreună cu Beatrice ; în cinci minute o să vă împăcați de minune. Dar ai grijă să nu fiți surprinși de Superba Supă Slingsby. E foarte gelos pe Beatrice. Iar acum iartă-mă, bătrîne, dacă te expediez din camera mea. Doc-

torul spune că o zi-două ar trebui să nu vorbesc prea mult. Pe lângă asta, e timpul să facem nani.

Cu cât mă gândeam mai mult la ideea asta cu trandafirii, cu atât arăta mai grozavă. Lucius Pim nu era un om pe care să-l iubesc prea mult — de fapt, dacă aş fi avut de ales între el şi un gândac, cu care din ei să fac o plimbare, gândacul ar fi câştigat cu un cap lungime — dar nu încăpea îndoială că Pim trasase linia cea justă. Sfatul lui era bun, şi m-am hotărât să-l urmez. În dimineaţa următoare, şculindu-mă la zece şi un sfert, am înghiţit un mic dejun întăritor şi am întins-o spre florăria aceea din Piccadilly. Nu era o treabă de lăsat pe seama lui Jeeves. Era, din temelii, o misiune care cerea pecetea mea personală. Am pus la bătaie ceva bancnote în schimbul unui buchet grandios, l-am trimis în Hill Street cu cartea mea de vizită şi pe urmă am intrat la clubul Trîntorilor pentru o mică improspătare. Nu beau dimineata, dar asta ameninţa să devină o dimineată mai curînd aparte.

Era aproape de amiază cînd m-am întors acasă. M-am dus în salon şi am căutat să-mi pregătesc mintea pentru întrevvedere ce mă aştepta. Trebuia să-i fac faţă, desigur, dar n-avea rost să-mi spun că o să fie una din acele scene vesele, a căror amintire te umple de bună dispoziţie atunci cînd îţi prăjeşti călcîiele în faţa caminului, la bătrîneţe. Soarta mea atîrna de trandafiri. Dacă o îndulceau pe numita Slingsby, totul avea să fie în regulă. Dacă ratau îndulcirea, Bertram era pe ducă.

Ceasul ticăia mereu, dar ea încă nu picase. O cetăţeană care se trezeşte tîrziu — aşa am judecat — şi gîndul ăsta mă mai încuraja niţel. Din experienţa mea cu femeile ştiam că, cu cît îşi părăsesc culcuşul mai de dimineată, cu atât cresc şansele să devină mai afurisite peste zi. Mătuşa-mea Agatha, de exemplu, se scoală o dată cu găinile, şi uită-te la ea.

Totuşi, nu puteai să fii sigur că regula funcţionează oricînd; după un timp, aşteptarea a început să mă cam cutremure. Ca să-mi mai schimb firul gîndurilor, am scos din sac bastonul de golf şi am început să mă antrenez cu un pahar culcat, încercînd să nimeresc mingea înăuntru din cît mai puţine lovituri. La urma urmei,

chiar dacă femeia Slingsby se arăta să fie așa cum mi-o zugrăvisem în cele mai lugubre momente ale mele, măcar să-mi îmbunătățesc performanțele pentru clipele când o să joc golf pe iarbă, în caz că mai apuc.

Tocmai când schițam prin aer o lovitură de-a dreptul măiastră, s-a auzit soneria.

Am ridicat paharul și am vîrît bastonul de golf îndărătul canapelei. M-a lovit ideea că, dacă această femeie mă găsește într-o activitate pe care ați putea-o numi frivolă, e foarte probabil să deducă de aci lipsa remușcării și a sentimentelor de rigoare. Mi-am îndreptat cravata, mi-am tras haina și am izbutit să-mi fixez pe față un soi de jumătate tristă de suris, ca o urare de bun venit care totuși nu atingea marginea spre jovialitate. În oglindă părea bine dozat, și l-am reținut în timp ce ușa se deschidea.

— Domnul Slingsby, a anunțat Jeeves.

Și, o dată rostite aceste cuvinte, a închis ușa după el și ne-a lăsat singuri împreună.

O bună bucată de vreme, n-a putut fi vorba de vreun atom de conversație agreabilă. Șocul de a mă găsi — după ce o așteptasem atîta vreme pe doamna — confruntat cu ceva absolut diferit (de fapt, cîtuși de puțin același lucru) părea să-mi fi afectat coardele vocale. Iar vizitatorul nu dădea impresia că ar fi dispus să facă el însuși vreun efort pentru întreținerea unei conversații ușoare. Stătea acolo, puternic și tăcut. Cred că așa trebuie să fii, dacă vrei să fabrici ceva în genul unei supe cu ade-vărat convingătoare.

Superba Supă Slingsby era un soi de individ cu aspect de împărat roman, cu ochi aprigi și pătrunzători și una din bărbiile acelea împinse în afară. Ochii păreau înțepeniți asupra mea într-o privire a naibii de neplăcută și, dacă nu mă înșel, scrișnea un pic din dinți. Ceva, pare-se, îl făcuse să fie pătruns de o puternică aversiune la vederea mea, și mă simt dator să vă spun că asta mai curînd mă intriga. Nu pretind să am una dintre acele Personalități Magnetice atît de lesne de obținut dacă studiezi broșurile cărora li se face reclamă pe ultimele pagini ale revistelor, dar nu pot să-mi

amintesc vreun alt asemenea caz din cariera mea — vreau să spun cînd o simplă privire aruncată asupra hărții mele fizionomice să fi fost destul ca să aducă un om în halul ăsta, gata să facă spume la gură. De obicei, cînd oamenii mă văd pentru prima oară, nu par să observe că sînt și eu pe-acolo.

Totuși, m-am străduit să fac pe gazda.

— Domnul Slingsby ?

— Așa mă cheamă.

— Abia întors din America ?

— Am aterizat azi dimineată.

— Mai devreme decît erați așteptat, nu ?

— Așa bănuiesc și eu.

— Sînt foarte bucuros să vă văd.

— N-o să dureze mult.

Mi-am luat un mic răgaz, cît să mai înghit niște noduri. Îmi dădeam seama ce s-o fi întîmplat. Individul fusese acasă, văzuse nevasta, auzise istoricul accidentului și se grăbise spre locuința mea, să mă aranjeze. Evident, trandafirii nu îndulciseră femela speciei. Singurul lucru care mai părea acum cu puțință, era să mă azvîrl în direcția îndulcirii masculului.

— Ceva de băut ? l-am întrebat.

— Nu !

— O țigară ?

— Nu !

— Un scaun ?

— Nu !

O dată mai mult, m-am cufundat în tăcere. Acești nefumători, nebăutori și neașezători sînt indivizi greu de minuit.

— Nu mai rinji la mine, domnule !

M-am privit în oglindă și am înțeles ce voia să spună. Trista mea jumătate de zîmbet se revărsase nițel peste bord. Am scurtat-o în grabă, și iar a urmat o pauză.

— Și acum, domnule, spuse Superbul Supagiu, să trecem la treabă. Cred că nu mai e nevoie să-ți spun de ce mă aflu aci.

— Nu. Firește. Categorie. E vorba despre mărunțișul acela...

A scos un fornăit care era să-mi dezechilibreze vasul de pe poliță.

— Mărunțiș ? Va să zică, pentru dumneata e un mărunțiș, ai ?

— Păi...

— Lasă-mă să-ți spun, domnule, că atunci când aflu că în timpul absenței mele din țară, un bărbat mi-a importunat soția cu tentativele lui, găsesc că acest fapt numai mărunțiș nu este ! Și mă voi căzni, a urmat Supagiul, cu ochii strălucind un pic mai tare în timp ce-și freca mâinile într-un mod hidos și cumplit de amenințător, să te fac să vezi lucrurile în aceeași lumină.

Zău dacă puteam să înțeleg ceva. Pur și simplu nu reușeam să-l urmăresc. Cutiuța mea a început să se clatine, ca pe valuri.

— Ăă ? am zis. Soția dumneavoastră ?

— Doar m-ai auzit.

— Trebuie să fie vreo greșeală.

— Este. Ai comis-o.

— Dar n-o cunosc pe soția dumneavoastră.

— Ha !

— Nici măcar n-am văzut-o vreodată.

— Scrș !

— Pe cuvânt că nu !

— Bah !

M-a înghițit dintr-o privire.

— Oare negi că i-ai trimis flori ?

Am simțit cum inima îmi execută un dublu salt mortal. Începeam să înțeleg curentul său de gândire.

— Flori ! a urmat el. Trandafiri, domnule. Trandafiri mari, grași, bestiali. Destui ca să scufunde o corabie. Cartea dumitale de vizită era alăturată cu un ac miti...

Vocea i-a murit într-un soi de gilgfire, și am văzut că se uita la ceva îndărătul meu. M-am întors, iar acolo, în cadrul ușii — n-o văzusem deschizându-se, pentru că în timpul ultimului spasm al dialogului mă retrăgeam prudent în direcția aceea — acolo, în cadrul ușii, stătea o femeie. O privire a fost de ajuns ca să mă lăsmuresc cine este. Nici o ființă n-ar fi putut semăna atîta cu Lucius Pim, dacă nu avea nefericirea să-i fie rudă. Era sora lui, Beatrice cea colțuroasă, mai ales cînd o

întăritai. Am priceput totul. Plecase de acasă înainte de sosirea florilor. Se furișase, neîndulcită, în apartament, în vreme ce eu mă fortificam la club; și uite-o aici.

— Ăăăă... am zis eu.

— Alexander ! a zis femela.

— Tuuu ! a zis Supagiul. Sau poate zisese „huuu !“ sau „buuu !“.

Orice ar fi fost, părea ceva în genul unui strigăt de luptă sau lozincă războinică. Cele mai groaznice bănuiele ale Supagiului se adevereau cum nu se poate mai clar. În ochii lui s-a aprins o lumină stranie. Bărbia, prin propriile-i puteri, i-a mai ieșit afară cu câțiva centimetri. Și-a încheștat și descheștat degetele o dată sau de două ori, ca și când ar fi vrut să se asigure că funcționează corect și că te poți bizui pe ele pentru o operațiune de răspundere, o sugrumare dusă cu bine pînă la capăt. Apoi, neuitînd să repete încă o dată „tuuu !“ (sau „buuu !“), s-a lansat înainte, a călcat pe mînea de golf cu care mă exersasem și a înregistrat una din cele mai frumoase căzături la care mi-a fost dat să asist vreodată. Trînteala unei vieți întregi, că a doua e greu s-o mai apuci. Pentru o clipă, aerul a părut plin de mîini și picioare, apoi, cu o bufnitură care aproape că mi-a dislocat apartamentul, a făcut o aterizare forțată în perete.

Iar eu, simțind că m-am ales cu mai tot ce-mi doream, m-am prelinș din odaie și tocmai îmi înșfăcam pălăria de pe cuierul din hol, cînd a apărut Jeeves.

— Mi se pare că am auzit un zgomot, domnule, a zis Jeeves.

— Tot ce se poate, i-am răspuns. Era domnul Slingsby.

— Poftiți ?

— Domnul Slingsby se antrenează la dansuri folclorice, i-am explicat eu. Înclin să cred că și-a fracturat un asortiment întreg de membre. Ar fi mai bine să te duci înăuntru și să vezi.

— Prea bine, domnule.

— Iar dacă a ajuns la stadiul de epavă pe care-l bănuiesc, adună-l cu grijă într-o batistă, depune-l în

camera mea și cheamă un doctor. E foarte nostim cum se umple apartamentul ăsta cu diferitele părți componente ale familiei Pim și ale ramurilor ei colaterale, nu, Jeeves ?

— Da, domnule.

— Socot că stocul e pe cale de epuizare, dar dacă se ivesc ceva unchi și mătuși prin alianță, și își rup câte ceva, dacă nu mai ai loc, instalează-le paturi de campanie.

— Prea bine, domnule.

— Iar în ce mă privește pe mine, i-am spus eu deschizînd ușa și poposind în prag, sînt plecat la Paris. O să-ți telegrafiez adresa. Notifică-mi în termen cînd locul este eliberat de toți Pim-ii și complet purgat de toate urmele Slingsby-ilor, ca să mă întorc. A, Jeeves, și încă ceva...

— Poftiți.

— Nu-ți cruța eforturile de a-i mai potoli pe indivizii ăștia. Își închipuie — cel puțin așa își închipuie Slingsby (femela), iar ceea ce crede ea azi, va crede și el mâine — că eu sînt cel care a trecut cu mașina peste domnul Pim. Străduiește-te ca în lipsa mea să-i mai îndulcești.

— Prea bine, domnule.

— Iar acum, poate ar fi mai bine să te duci înăuntru și să vezi cadavrul. Eu plec la club unde o să iau masa, după care o să prind trenul de două la gara Charing Cross. Să-mi aduci acolo bagajele.

A durat vreo trei săptămîni pînă ce Jeeves mi-a trimis semnalul „terenul a fost curățat“. În vremea asta, mă agitasem fără folos prin tot Parisul, inclusiv împrejurimile. E un oraș de care sînt destul de atașat, dar am fost mulțumit că pot să mă întorc la vatră. Am sărit într-un avion care trecea pe acolo și, după cîteva ore, mă izbeam de toată lumea pe aeroportul din Croydon, în căutarea căii de întoarcere spre paradisul pierdut. Abia cînd am ajuns prin împrejurimile pieții Sloane, am văzut afișele.

Se blocase circulația, iar eu mă uitam liniștit încolo și-ncoace, cînd privirea mi-a fost atrasă de ceva, un ceva care îmi părea familiar. Și deodată mi-am dat seama ce era.

Lipit de un perete gol, și măsurînd vreo treizeci de metri pe fiecare latură, se lăfăia un afiș enorm, în cea mai mare parte roșu și albastru. Sus de tot stătea scris :

SUPERBA SUPĂ SLINGSBY

iar în extremitatea de jos :

GUSTOASĂ ȘI HRĂNITOARE.

Și, între aceste inscripții, eu. Da, fir-ar să fie ! Bertram Wooster în persoană. O reproducere a portretului făcut de domnișoara Pendlebury, cu toate amănuntele.

Era ceva, să-ți pîlpîie lumina ochilor, iar lumina ochilor îmi pîlpîia gata să se stingă. S-ar putea spune că se rostogolea peste ei un soi de ceață. Pe urmă a început să se mai ridice și, înainte de reluarea circulației, am apucat să arunc o privire aproape normală.

Din toate imaginile timpite pe care le-am văzut vreodată, asta lua tot caimacul cu o ușurință ridicolă. Lucrarea era o calomniere nemernică a obrazului Wooster, o cumplită denaturare a figurii mele, și totuși era de neconfundat, ca și cînd ar fi purtat dedesubt numele meu. Acum am înțeles ce voia să spună Jeeves, cînd mi-a zis că portretul îmi dădea un aer flămînd. În afiș, acest aer devenise unul de lăcomie bestială. Stăteam acolo, pur și simplu salivînd, purtînd un monoclu cu o circumferință de vreo douăzeci de centimetri, în fața unei farfurii pline de supă, holbîndu-mă la ea ca și cînd n-aș mai fi mîncat de săptămîni întregi. Întregul afiș părea să te mîne de-a dreptul pe altă lume, complet diferită și înspăimîntătoare.

M-am trezit dintr-un soi de transă sau comă : mă aflam în fața casei. Ca să urc pînă la apartamentul meu și să năvălească înăuntru, mi-a trebuit numai o clipă.

Jeeves, tăcut și rapid ca fulgerul, a apărut în hol, hlizindu-se într-un respectuos salut de bun venit.

— Sînt bucuros să vă văd întors acasă, domnule.

— Ia lasă asta ! am zbierat. Ce e cu... ?

— Afișele, domnule ? Mă întrebam dacă o să le observați...

— Le-am observat !

— De efect, domnule, nu ?

— Efect izbitor ! Acum, poate o să ai bunăvoința să-mi explici...

— M-ați instruit, dacă vă amintiți, domnule, să nu cruț nici un efort pentru a-l potoli pe domnul Slingsby.

— Bine, dar...

— S-a dovedit o sarcină oarecum dificilă, sir. O vreme, domnul Slingsby, pe baza sfaturilor și puterii de convingere manifestate de doamna Slingsby, părea hotărât să pornească o acțiune legală împotriva dumneavoastră — un procedeu pe care știam că-l veți găsi cum nu se poate mai lipsit de gust.

— Bine, dar...

— Și pe urmă, în prima zi când a fost în stare să se dea jos din pat, a văzut portretul, și mi s-a părut util să subliniez în fața dumnealui ce posibilități prezintă acest portret ca mijloc de reclamă. A fost de acord din toată inima ; la asigurările mele că, în caz că renunță la proces, ați îngădui de bună voie folosirea portretului, a intrat în tratative cu domnișoara Pendlebury, pentru achiziționarea drepturilor de reproducere.

— Da ? Sper că ea, măcar, s-a ales cu ceva, un preț cît de mic.

— Mai mult, sir. Domnul Pim, acționînd ca impresar al domnișoarei Pendlebury, a obținut, după cîte știu, un preț extrem de avantajos.

— Acționînd ca impresar al ei ?

— Da, domnule. Avînd în vedere calitatea lui de logodnic al domnișoarei.

— Logodnic !

— Da, domnule.

Ca să vedeți cum mă izbise vederea afișului acela, ajunge să vă spun că, auzind noutatea, în loc să cad la pămînt, abia de am zis „ha !“ sau „he !“, nu-mi amintesc precis. După afiș, nimic nu mai avea importanță.

— După acest afiș, Jeeves, i-am spus, nimic nu mai are importanță.

— Nu, domnule ?

— Nu, Jeeves. O femeie a azvîrlit inima mea puțin mai încolo ; ei și ce ?

— Întocmai, domnule.

— Vocea Iubirii părea să mă cheme, dar formase greșit numărul. O să mă zdrobească pe mine asta ?

— Nu, domnule.

— Nu, Jeeves, n-o să mă zdrobească. Dar ce importă este afacerea asta cumplită, cu figura mea împrăștiată de-a lungul și de-a latul frumoasei noastre capitale, cu ochii mei ațintiți asupra Superbei Supe Slingsby. Trebuie să părăsesc Londra. Băieții, la club, m-ar lua mereu peste picior.

— Da, domnule. Iar doamna Spenser Gregson...

Sîngele mi-a fugit din obraji. Uitasem de mătușa Agatha și de cele ce-ar avea de zis în legătură cu prestigiul familiei.

— Nu cumva vrei să spui că a telefonat aici ?

— De mai multe ori pe zi, domnule.

— Jeeves, singura scăpare este să ne luăm zborul.

— Da, domnule.

— Îndărăt la Paris. Ce zici ?

— Sir, nu aș recomanda această mișcare. După cîte am înțeles, în scurtă vreme afișele urmează să apară și în acest oraș, făcînd reclamă pentru *Le Bouillon Suprême*. Produsele domnului Slingsby se vînd și în Franța. Peisajul ar fi dureros pentru dumneavoastră, domnule.

— Și atunci, încotro ?

— Dacă mi-e permisă o sugestie, domnule, de ce să nu revenim la intenția noastră inițială — aceea de a face o croazieră cu iahtul doamnei Travers pe Mediterana ? Pe iaht, ar dispărea amenințarea întîlnirii cu unul din exponatele acelea.

Omul părea să bată cîmpii.

— Păi, iahtul a pornit-o acum cîteva săptămîni. Cine știe unde o fi ajuns !

— Nu, domnule. Croaziera a fost amînată cu o lună, datorită bucătarului șef al doamnei Travers, Anatole, care a contractat o gripă. Doamna Travers a refuzat să navigheze fără dînsul.

— Vrei să spui că încă n-au pornit-o ?

— Încă nu, domnule. Iahtul pleacă din Southampton marțea viitoare.

— Păi atunci, să n-am parte dacă există ceva mai frumos !

— Nu există, domnule.

— Dă iute un telefon mătușii Dahlia și anunț-o că o să fim acolo.

— M-am aventurat, domnule, în a-mi lua libertatea de a o anunța, cu câteva minute înainte de sosirea dumneavoastră.

— Așa ?

— Da, domnule. Am socotit că e foarte probabil ca planul să se bucure de aprobarea dumneavoastră.

— Se bucură ! Tot timpul am tinjit după croaziera asta !

— Și eu, domnule. Cred că va fi extrem de plăcut.

— Mirosul ațîțător al brizelor sărate, Jeeves !

— Da, domnule.

— Lumina lunii pe apă !

— Întocmai, domnule.

— Hula dulce a valurilor !

— Exact, domnule.

Mă treceau fiori de plăcere. Gwladys — bah ! Afișele — pah ! Așa vedeam problema.

— Iu-hu-hu, Jeeves ! am strigat, săltîndu-mi ușor pantalonii.

— Da, domnule.

— De fapt, nu ajunge. Iu-hu-hu și o sticlă de rom !

— Prea bine, domnule. O aduc îndată.

JEEVES ȘI VECHEA COLEGĂ DE ȘCOALĂ

ÎN TOAMNA anului cînd *Budinca de Yorkshire* i-a întrecut pe toți ceilalți cai și a cîștigat cursa de noiembrie de la Manchester, soarta vechiului meu prieten Richard („Bingo“) Little părea să fi ajuns la... nu știu nici eu ce cuvînt să mai folosesc. Stătea, după toate semnele, absolut pe roze. Mîncă bine, dormea bine, făcuse o căsătorie fericită ; iar unchiul său Wilberforce, în cele din urmă, dînd în respectul general ortul popii, Bingo intrase în stăpînirea unui venit substanțial și a unui splendid conac la țară, la vreo treizeci de mile depărtare de Norwich. Trecînd pe acolo în vîijială, pentru o vizită foarte scurtă, m-am convins că, dacă a existat vreodată o pasăre rară așezată în vîrful lumii, pasărea aceea se numea Bingo.

Trebuia, de bine ce venisem, să plec : familia mă expedia la Harrogate, să-l dădăcesc pe unchiul George, al cărui ficat începea iarăși să-i dea ghionți. Dar, în dimineața plecării, în timp ce ședeam împreună împingînd la vale micul dejun, am consimțit din toată inima să fac o nouă vizită, de îndată ce voi reuși să-mi croiesc calea îndărăt spre civilizație.

— Vino la timp pentru alergările de la Lakenham, m-a îmboldit tînărul Bingo.

A mai încărcat la bord o provizie de șuncă și cîrnați, căci fusese întotdeauna un mîncău conștiincios, iar aerul de țară părea să-i fi ridicat performanțele.

— Dacă vii pentru curse, o să mergem cu mașina pînă acolo, o să luăm cu noi un coșuleț cu mîncare, și o să oficiem în lege.

Era să-i răspund că mi-am făcut din această vizită o îndatorire de bază, cînd doamna Bingo, care își deschidea scrisorile îndărătul filtrului de cafea, a scos brusc o exclamație de plăcere.

— Oh, mielușelule dulce ! a strigat ea.

Doamna Bingo, dacă vă amintiți, fusese înainte de căsătorie celebra romancieră Rosie M. Banks și, cînd i se adresa de jumătății ei, folosește stilul înspăimîntător pe care l-ați auzit adineauri. I se trage, presupun, de la o existență închinată literaturii de muiat și stors inima maselor. Bingo nu pare să se supere. Amintindu-și că scumpa-i soțioară este autorul unor cărți remarcabile ca *Mervyn Keene*, membru al clubului și *O simplă ucenică*, s-o fi consolînd, bănuiesc, cu gîndul că putea să fie și mai rău.

— Oh, mielușelule dulce, nu e minunat ?

— Ce să fie ?

— Laura Pyke vrea să vină la noi.

— Cine ?

— Trebuie să mă fi auzit vorbindu-ți despre Laura Pyke. Era, la școală, cea mai bună prietenă a mea. E pentru mine o icoană, pur și simplu. De cînd o știu, are o minte splendidă. Vrea s-o găzduim o săptămînă-două.

— E-n regulă. Plaseaz-o pe-aici.

— Desigur că nu te superi.

— Desigur că nu. Orice prietenă de-a ta...

— Iubitule ! spuse doamna Bingo, trăgîndu-i un sărut.

— Îngerașule ! spuse Bingo, mîncîndu-și mai departe cîrnații.

Totul drăguț, la urma-urmei. Scenă domestică agreabilă, vreau să spun. Schimb inimos de sentimente în sinul binecuvîntat al căminului etc. I-am spus toate astea lui Jeeves, în timp ce plecam.

— În zilele astea tulburi, Jeeves, i-am spus, cu neveste tînjind să-și împlinească personalitatea și cu bărbați furișîndu-se după colț să apuce fructul interzis, și cu

căminul, ca să vorbim în general, dat la retopit, e drăguț să îți înțelnești o pereche pe deplin unită.

— Hotărît drăguț, domnule.

— Mă refer la cei doi Bingi, domnul și doamna.

— Întocmai domnule.

— Cum zicea poetul despre perechile astea bingistice ?

— „Două cugete cu un singur gând, două inimi bătînd la unison“, domnule.

— E o descripție a naibii de exactă, Jeeves.

— Presupun, domnule, că pînă în prezent a dat satisfacție publicului.

Și totuși — de-aș fi știut ! — dialogul auzit în orele acelea de a.m. n-a fost decît un mic și timid prim tunet, prevestitor al mării furtuni. Nevăzută, în planul doi, pe furiș, Soarta strecura bucăți de fier în mănușile de box.

Am izbutit să scap de unchiul George ceva mai devreme și, lăsîndu-l să se bălăcească în apele lui, le-am telegrafiat Bingilor, anunțîndu-mi reîntoarcerea. Drumul cu mașina a fost lung și am picat la destinație tocmai la timp ca să mă îmbrac pentru cină. Imaginația mea făcuse o incursiune rapidă în supă și pește, iar acum mă simțeam tocmai în formă pentru un cocteil și pentru bucătărie aleasă, cînd s-a deschis ușa și a apărut Bingo.

— Bună, Bertie, a zis el. A, Jeeves.

Vorbea pe o voce dintre acelea din care s-au extras toate intonațiile ; ajustîndu-mi bătrîna cravată, am schimbat o privire cu Jeeves. Din expresia lui, mi-am dat seama că îl izbise același lucru care mă izbise și pe mine, respectiv că gazda noastră, tînărul stăpîn al casei, nu era în apele lui. Sprîncenele îi erau pleoștite, din ochi dispăruse scînteia vieții, iar ținuta și comportarea generală semănau cu acelea ale unui trup găsit după o zacere de mai multe zile în apă.

— S-a întîmplat ceva, Bingo ? l-am întrebat cu o neliniște firească pentru un prieten din copilărie. Ai o privire împietrită. Te doare ceva, a dat peste tine vreo molimă ?

— Am contractat-o.

— Ce-ai contractat ?

— Molima, boala vreau să zic.

— Cum adică ?

— E pe aici, în casa asta, a spus Bingo și a ris într-un fel neplăcut, înecându-se, ca și când i-ar fi lipsit amigdalele numai pe-o parte.

Nu puteam să-l înțeleg. Bătrînul cetățean părea să vorbească în bobi.

— Mi se pare, bătrîne, i-am spus, că-mi vorbești în bobi. Nu crezi că vorbește în bobi, Jeeves ?

— Da, domnule.

— Vorbesc despre Pyke, spuse Bingo.

— Care paic ?

— Laura Pyke. Nu-ți amintești ?

— A, ba da, desigur. Vechea prietenă de școală. Colega de liceu. Mai e pe-aici ?

— Este, și pare să rămînă pe veci. Rosie se topește după ea. Îi soarbe cuvintele.

— Farmecul vechilor zile mai persistă, ai ?

— E cazul să spun că persistă, zise Bingo. Chestia asta cu prietenia dintr-o școală de fete pur și simplu mă depășește. E hipnotică, alt cuvînt nu găsesc. E de neînțeles. Bărbații nu sînt așa. Noi doi am fost împreună la școală, Bertie, dar, ptiu, zău, nu te privesc ca pe un creier care să mă patroneze.

— Nu ?

— Iar fiecare cuvînt care-ți scapă din gură, nu-l iau drept o perlă de înțelepciune.

— Și de ce nu ?

— Însă așa face Rosie cu Pyke. În mîinile lui Pyke, nevastă-mea a ajuns plastilină. Un paradis clasa întîi a devenit, prin uneltirile unui șarpe, un loc aproape de nelocuit : ca să vezi asta, n-ai decît să arunci o privire prin partea locului.

— Dar de ce, care e necazul ?

— Laura Pyke, a urmat Bingo cu mare năduf, e o maniacă a alimentației, dar-ar boala-n ea ! Zice că noi toți am mîncat prea mult și prea iute și că, oricum, ar trebui să nu mîncăm de loc, ci să trăim cu păstîrnaci și alte porcării din astea. Și Rosie, în loc să-i spună femeii să nu o mai facă pe idioata, o privește cu ochii cășcați de admirație și îi soarbe cuvintele prin toți porii. Rezul-

tatul este că alimentația acestei case a fost nimicită și că eu cad din picioare de foame. Ascultă aici : dacă-ți afirm că au trecut săptămîni întregi de cînd un antricot a îndrăznit să ridice capul în casa noastră, o să înțelegi ce vreau să zic !

La acest cuvînt, s-a auzit gongul care anunța masa. Bingo i-a ascultat ecoul, încruntîndu-se.

— Nici nu mai știu de ce naiba sună chestia aia, a spus el. Nu mai există nici un motiv de bang ! Apropo, Bertie, vrei un cocteil ?

— Mulțumesc, vreau.

— Ei bine, n-o să capeți nici unul. Nu mai avem cocteiluri. Prietena noastră spune că ele ar roade țesuturile stomacului.

Eram năpădit de jale. Nu bănuisem că răul se întinse atît de repede.

— Nici un cocteil !

— Nu. Și o să fii al naibii de norocos dacă n-o să ai parte și de-o cină vegetariană !

— Bingo, am strigat eu profund mișcat, trebuie să faci ceva ! Trebuie să te afirmi ! Trebuie să pui piciorul în prag ! Trebuie să iei o poziție de neclintit ! Trebuie să fii stăpînul casei !

S-a uitat la mine. O privire stranie și îndelungată.

— Bertie, nu ești căsătorit, nu ?

— Doar știi prea bine că nu sînt.

— Dacă n-aș fi știut, aș fi ghicit-o. Să mergem.

Ce să mai spun, cina n-a fost pe deplin vegetariană, dar dacă v-am zis asta, am zis aproape tot ce era de zis. Bucatele erau răzlețe, ofilite, nici pe departe ospățul voios și zdravăn promis și proclamat în invitație ca încoronînd drumul cel lung cu mașina. Iar puținele merinde rămase se prăpădeau și ele, devenind, în gură, simplă cenușă, mulțumită conversației desfășurate de domnișoara Laura Pyke.

În împrejurări mai fericite, și dacă n-aș fi fost informat dinainte despre natura perversă a sufletului ei, persoana ar fi putut să-mi facă o impresie favorabilă în primele clipe. Era o fată destul de arătoasă, cu obrazul

un pic cam dur, dar totuși binișor atrăgătoare. Dar să fi fost de o frumusețe orbitoare, tot n-ar fi putut intra în grațiile lui Bertram Wooster. Conversația ei... ce să vă mai spun : de-ar fi vorbit astfel chiar și Elena din Troia, tot n-ar fi existat pe lume bărbat care să se apropie de ea.

În timpul cinei a vorbit neîntrerupt, și nu mi-a trebuit mult ca să văd de ce lancea pătrunsese atât de adânc în inima lui Bingo. În practică, tot ce spunea era numai despre mâncare și despre tendința lui Bingo de a o îndesa la vale în cantități masive, ceea ce făcea ca țesuturile sale stomacale să ajungă la discreția acidității. Nu părea prea interesată de țesuturile mele stomacale, dînd mai curînd impresia că, în ce-o privește, dacă Bertram crapă, ea n-are nimic de zis. Soiul asupra căruia se concentra, ca să-l salveze de la ardere, era tînărul Bingo. Zgîindu-se la el ca marea preoteasă care-și privește discipolul cam eretic, dar favorit, i-a comunicat toate lucrurile pe care le pătea căptușeala lui lăuntrică din cauză că se încăpățîna să mănînce alimente fără vitamine lipo-solubile. Cuvînta în voie despre proteine, hidrocarburi și necesitățile fiziologice ale individului mijlociu. Nu era o fată care să creadă în vorbele ocolite, iar cînd s-a dezlănțuit într-o istorie savuroasă despre ce-a pățit unul care refuzase să mănînce prune, a izbutit să mă scoată din cursă pe ultimele două feluri : am abandonat fără să mă mai prezint la start.

— Jeeves, i-am spus eu ajungînd noaptea în dormitorul meu, nu-mi place cum arată lucrurile.

— Nu, domnule ?

— Nu, Jeeves, nu. Văd situația cu îngrijorare. E mai rău decît îmi închipuiam. Remarcile făcute de domnul Little înainte de masă puteau să te lase cu ideea că această Pyke, în predicile ei despre reformarea alimentației, se mărginește la modul general. Ei bine, descopăr că nu-i așa. Ca să-și concretizeze tema, îl dă mereu pe domnul Little ca exemplu negativ. Jeeves, îl critică !

— Într-adevăr, domnule ?

— Cum îți spun. Deschis ! Îi repetă mereu că mănîncă prea mult, bea prea mult și îmbucă prea mult odată, înghițind prea repede. Aș fi vrut să auzi comparația pe

care a făcut-o între el și răposatul Gladstone, privindu-i prin prisma capacității lor de a mesteca hrană. Defunctul prim-ministru l-a lăsat pe tânărul Bingo cu multe lungimi în urmă. Iar partea sinistră este că doamna Bingo aprobă. Or fi nevestele așa întotdeauna? Adică, să întâmpine favorabil toate criticile la adresa mai-marelui și stăpînului lor?

— În general, sînt accesibile sugestiilor făcute de publicul exterior în ce privește perfecționarea bărbaților lor, domnule.

— De aceea sînt atît de palizi bărbații căsătoriți, ai?

— Da, domnule.

Avusesem prevederea de a-l trimite jos pe om, să mă asigure cu o farfurie de biscuiți. Am mușcat o mostră reprezentativă, pe gînduri.

— Știi ce cred, Jeeves?

— Nu, domnule.

— Cred că domnul Little nu-și dă seama pe deplin de proporțiile pericolului care-i amenință fericirea conjugală. Încep să înțeleg chestia asta cu căsătoria. Încep să pricep cum funcționează. Te-ar interesa să auzi cum îmi închipui eu chestia asta, Jeeves?

— Extrem de mult, domnule.

— Păi, e cam așa. Ia cîțiva tipi. Tipii se căsătoresc și, o vreme, totul e numai lapte, unt și miere. Femela își privește masculul ca pe lucrul cel mai perfect care a putut răsări în drumul unei fete. E regele ei, dacă mă-nțelegi. Cînd se uită la el, se uită în sus și îl respectă. Fericirea, cum s-ar zice, domnește în voie și necontestată. Ei?

— Foarte adevărat, domnule.

— Apoi treptat, gradat — puțin cîte puțin, dacă mi-e permisă expresia — se instalează dezamăgirea. Jumătatea-Ea începe să-l vadă pe jumătatea-El că mănîncă jumări, iar farmecul începe să pălească. Ea îl urmărește pe el cum mușcă dintr-un picior de găină, și farmecul continuă să se șteargă. Și uite așa mereu și iar așa, dacă mă urmărești, și tot așa mai departe.

— Vă urmăresc perfect, domnule.

— Dar reține asta, Jeeves. Aici e aici. Aici ne apropiem de miez. De obicei, e-n regulă, căci, cum îți spuneam, dezamăgirea se instalează în rate, iar femela are timp să se adapteze. Dar în cazul tânărului Bingo, din pricina sincerității nerușinate a numitei Pyke, dezamăgirea se îmbulzește grămadă. Absolut fulgerător, fără pic de pregătire, doamna Bingo se pomenește că Bingo îi este înfățișat ca un soi de șarpe boa al speței omenеști, dol-dora de organe interne încolăcite în modul cel mai neplăcut. Tabloul pe care Pyke îl naște în mintea ei este acela al tipilor neobișnuiți pe care-i vezi uneori prin restaurante, cu două bărbii și trei gușe, ochi holbați și frunte încărcată de vine gata să crape. Încă un pic și, inevitabil, iubirea se va veșteji.

— Credeți, domnule ?

— Sînt sigur. Nici un sentiment nu poate rezista la încordarea asta. De două ori în cursul cinei de astă-seară, numita Pyke a spus despre tubul intestinal al tânărului Bingo lucruri pe care nu credeam cu putință să le aud într-o conversație cu persoane de ambele sexe, chiar și în condițiile actualei relaxări postbelice. Mă rog, cred că m-ai înțeles. Nu poți continua să lovești la infinit tubul intestinal al unui om, fără a-i face nevasta să rămînă pe gînduri. Încă un pic, și doamna Little — aici e marea primejdie, după părerea mea — își va spune că n-are rost să mai umble cu cîrpăceli și că singurul lucru de făcut este să-l dea pe Bingo la rebut și să-și facă rost de un model nou.

— Cît se poate de neplăcut, domnule.

— Jeeves, e cazul să intervenim. Trebuie să acționezi. Pyke asta s-a încrustat adînc în lemnăria mobilierului ; dacă nu găsești vreo cale de a o extrage de aici, și încă foarte repede, mă tem că fericirea conjugală a Bingilor e în aer. Căci, peste toate, se mai întîmplă ca doamna Bingo să fie și romantică. Femeile în genul ei, care socot că și-au pierdut timpul de pomană dacă într-o zi n-au apucat să ungă douăzeci de pagini cu literatura lor siropoasă, înclină uneori, chiar și în cele mai bune momente, să-și ia siropul în serios. Li se urcă cerneala la cap. Adică, nu m-aș mira dacă doamna Bingo, de la bun

inceput, n-ar fi roasă în taină de un regret: cum că Bingo, din păcate, nu este unul dintre personajele acelea englezești puternice, categorice, clăditorii de imperiu pe care îi presară prin cărțile ei, cu ochi triști și insondabili, cu mâini subțiri și fremătătoare, cu cizme fine de călărie. Pricepi ce vreau să spun ?

— E clar, domnule. Vreți să spuneți că domnișoara Pyke și criticile ei vor instrumenta transferarea insatisfacției neformulate de mai sus, din zonele inconștiente spre gândirea conștientă.

— Jeeves, vrei să mai repeți o dată ? i-am spus.

Și am căutat să mă plasez din vreme în așa fel, încât să lovesc înțelesul din plin, dar l-am ratat de la metri distanță. Avea uneori un serviciu dificil, mingea lua un efect curios.

A repetat o nouă doză din ce-mi spusese.

— Oricum, i-am răspuns, îndrăznesc să afirm că ai dreptate. Chestia e că numita Pyke trebuie să se care. Ce propuneri ai în direcția asta ?

— Mă tem că n-am nimic de sugerat pentru moment, domnule.

— Haide, haide, Jeeves.

— Mă tem că nu, domnule. Poate că, după ce am s-o văd pe domnișoara...

— Vrei să spui că dorești să studiezi psihologia cazului individual și toate alea ?

— Întocmai, domnule.

— Păi, nu știu cum o să reușești. La urma urmei, mă-nțelegi, e greu să te îngrămădești în jurul mesei și să sorbi cuvintele domnișoarei.

— Aici e greutatea, domnule.

— Ocazia cea mai bună pentru tine pare-mi-se că o să fie joi, când mergem la cursele din Lakenham. O să mîncăm hrană rece, de la coșuleț, în aer liber, și nimic n-o să te împiedice să te ații prin partea locului, pasînd sandvișuri. Să ai grijă atunci ! Ciulește urechile și ridică-ți pe culmi spiritul de observație — acesta este sfatul meu !

— Foarte bine, domnule.

— Foarte bine, Jeeves. Să fii atunci acolo, cu ochii la pîndă ! Și, între timp, dă o fugă pînă jos și vezi dacă

nu poți să mai dezgropi o porție de biscuiți din ăștia. Mai îmi trebuie ceva pe dinte — amarnic.

Dimineața zilei de curse a răsărit, strălucitoare și mustoasă. Un observator obișnuit ar fi putut conchide că Dumnezeu se află la El în cer și e împăcat cu lumea. Una din zilele acelea pe care le capeți tirzior spre toamnă, când soarele rîde, păsărelele fac gălăgie, iar aerul are un șfichi care-ți gonește voios sîngele prin vine.

Eu unul însă, personal, nu simțeam prea mare nevoie de șfichiul acela înviorător. Mă înviora atît de tare, că imediat după micul dejun am început să mă întreb cît o mai fi pînă la prînz. Iar gîndul la cele pregătite pentru prînz, dacă se făcea și aci simțită influența Pyke, mă descuraja în lege.

— Jeeves, i-am spus, mă tem de tot ce poate fi mai rău ! Aseară domnișoara Pyke a aruncat în treacăt observația că morcovul este cea mai bună legumă, avînd un efect surprinzător asupra singelui și făcînd bine și la ten. Acuma, știi și tu că sînt partizanul a tot ce sprijină sîngele Woosterilor. De asemeni, aș fi gata să le fac cinste tuturor băștinașilor lăsîndu-i să se uite la obrajii mei trandafirii și dogoritori. Dar nu cu prețul unui prînz de morcovi cruzi ! Prin urmare, ca să ne ferim de halucinații, cred că ar fi mai bine să adaugi cîte ceva la pachetul tău personal de sandvișuri, în folosul tînărului stăpîn. Nu vreau să fiu surprins fără stocuri.

— Prea bine, domnule.

La punctul ăsta a apărut junele Bingo. De zile întregi nu-l mai văzusem atît de însuflețit.

— Am supravegheat împachetarea hranei în coșulețul pentru prînz, a spus el. Bertie, să știi că m-am uitat tot timpul peste umărul majordomului și am avut grijă să nu umble cu aiureli.

— Hrană normală ? am întrebat eu, ușurat.

— Absolut normală.

— Nu se lasă cu morcovi ?

— Nici un morcov ! Sînt acolo sandvișuri cu șuncă, a urmat Bingo cu o lumină stranie în ochi, și sandvișuri cu limbă afumată, și sandvișuri cu pateu, și sandvișuri

vânătoarești, și ouă tari, și homari, și pui rece, și sardele, și prăjituri, și câteva sticle de bere, și ceva coniac...

— Sună bine, i-am spus. Și dacă, după astea, avem poftă și de-o îmbucătură, putem să mergem la birt.

— Care birt ?

— Nu e vreun birt pe acolo ?

— Nu e nici un local, pe mile întregi. De aceea am fost atît de precaut în alcătuirea coșulețului. Comuna unde au loc cursele este un fel de deșert fără nici o oază. O capcană mortală. Deunăzi, l-am întîlnit pe un tip care-mi povestea că anul trecut, ajungînd acolo și despachetîndu-și coșulețul, a găsit că șampania îi explodase și, împreună cu sosul de salată, se scursese în șuncă, iar aceasta, la rîndul ei, se amestecase cu brînză de gorgonzola, formînd un fel de pastă. Avusese de parcurs un drum destul de accidentat.

— Și ce a făcut ?

— Păi, a mîncat mixtura. N-avea de ales. Dar spune că uneori îi mai vine gustul pe buze, și azi.

În împrejurări normale, nu spun că m-aș fi bucurat prea tare la știrea că urma să călătorim despărțiți în două grupuri, după cum urmează: Bingo cu doamna Bingo în mașina lor, iar numita Pyke în mașina mea, cu Jeeves la spate. Dar, așa cum stăteau lucrurile, aranjamentul avea unele avantaje. Însemna că Jeeves va putea să-i studieze ceafa și să tragă de aci primele deducții, în timp ce eu aș putea s-o antrenez în conversații și să-i dau lui Jeeves posibilitatea de a aprecia el însuși femela inamică.

Am pornit-o în consecință, și pe parcurs Pyke, a avut întreg timpul necesar să-și dea arama pe față. Cu mare satisfacție, am parcat mașina îndărătul unui copac și am sărit din mașină.

— Jeeves, ai ascultat ? am întrebat grav.

— Da, domnule.

— E teribilă, poți să-ți spargi dinții în ea.

— Incontestabil, domnule.

Bingo și doamna Bingo au apărut și ei.

— Mai avem jumătate de oră pînă la prima cursă, a vorbit Bingo. Ar fi mai bine să mîncăm acum, nu ? Jeeves, fii drăguț, pescuiește coșulețul din mașină.

— Pofțiți ?

— Coșulețul cu prînzul nostru, a zis Bingo cu o voce pătrunsă de oarecare evlavie, lingîndu-și ușor buzele.

— Coșul nu este în mașina domnului Wooster, domnule.

— Cum ? !

— Presupuneam că îl veți aduce în propria dumneavoastră mașină, domnule.

N-am văzut niciodată veselia să dispară cu atîta rapiditate de pe fața cuiva, cum a dispărut de pe fața lui Bingo. A scos un țipăt ascuțit, pătruns de jale.

— Rosie !

— Da, dulceată.

— Osul ! Sosul ! Roșul !

— Ce spui, iubitele ?

— Coșul ! Coșul ! Coșul cu mîncare !

— Ce-i cu el, scumpete ?

— A fost lăsat acasă !

— Oh, acasă ?

Vă spun în secret că niciodată n-a izbutit ea să cadă mai jos în stima mea. O cunoscusem ca pe o femeie cu o viziune normală și sănătoasă asupra mîncării, ca oricare dintre cunoștințele mele. Cu cîțiva ani înainte — cînd mătușă-mea Dahlia i-l șterpeliase pe Anatole, bucătarul francez — eram de față cînd îi spusese mătușii Dahlia vreo cîteva care mă impresionaseră profund. Și totuși acum, cînd afla că a fost abandonată pe un cîmp nenorocit fără o imbucătură și fără o sorbitură, tot ce găsea de spus era : „Oh, acasă ?” Niciodată pînă atunci nu-mi dădusem seama cît de mult își permitea să se lase dominată de nociva influență Pyke.

Pyke, în ce-o privește, a izbutit să realizeze un nivel și mai coborît.

— Cu atît mai bine, a zis ea, iar vocea ei părea să-l taie pe Bingo ca un cuțit. Prînzul e o masă peste care e mai bine să sărim. Dacă l-am fi luat, ar fi trebuit să se compună din cîțiva struguri tămîioși, banane și morcovi răzuți. Este bine cunoscut faptul că...

Și s-a apucat să conferențieze pe larg despre sucurile gastrice, într-un stil care numai potrivit nu era pentru orice adunare cuprinzînd și domni.

— Așa că vezi, iubitele, a spus doamna Bingo, că niciodată n-o să te simți mai strălucit ca acum, cînd ai scăpat de corvoada digerații unor grămezi mari de hrană indigestă. E de departe lucrul cel mai bun ce ni se putea întîmpla.

Bingo i-a aruncat o privire lungă și stăruitoare.

— Înțeleg, a spus el. Atunci, dacă nu vă supărați, o să mă duc mai încolo, să mă înveslesc un pic fără să stîrnesc comentarii.

L-am observat pe Jeeves cum părăsea locul aruncîndu-mi o privire plină de înțelesuri, și l-am urmat, cu nădejdea că o să fie bine. Încrederea mea n-a fost înșelată. Adusese destule sandvișuri pentru doi. De fapt, destule pentru trei. L-am fluierat pe Bingo, care s-a tupilat pînă la noi, și ne-am refăcut țesuturile la botul calului, îndărătul unei împrejurări. Apoi Bingo s-a dus să stea de vorbă cu bookmakerii pentru prima cursă, iar Jeeves a tușit.

— Ai înghițit strîmb ? l-am întrebat.

— Nu, domnule, mulțumesc. Voiam numai să-mi exprim nădejdea că nu-s vinovat de a-mi fi luat o libertate prea mare, domnule.

— Cum ?

— Prin mutarea coșulețului de prînz din mașină, înainte de pornire, domnule.

Fremătam ca un plop. L-am privit pe individ. Eram speriat. Zguduit pînă-n măduvă.

— Tu, Jeeves ? am întrebat, și înclin să cred că Cezar a folosit exact același ton cînd a descoperit că Brutus îl înțepa cu un instrument tăios. Vrei să spui că tu, în mod deliberat, dacă ăsta e cuvîntul potrivit...

— Da, domnule. Mi se părea cursul cel mai judicios. N-ar fi fost prudent, după părerea mea, ca doamna Little, dat fiind modul în care gîndește acum, să fie martoră a consumării unui prînz de către domnul Little, la scara pe care-o schițase în remarcile dumnealui de azi dimineață.

Am priceput argumentul lui.

— Adevărat, Jeeves, i-am spus eu pe gânduri. Înțeleg ce vrei să spui. Dacă tinărul Bingo are vreun defect, este că, atunci când se află în societatea unui sandviș, tinde să devină un pic cam feroce. Am mai luat adesea picnicuri cu el : metoda lui de a aborda un sandviș banal, cu șuncă sau cu limbă afumată, seamănă mai curînd cu aceea a leului, regele animalelor, sfîșiind o antilopă. Adaugă pateu și pui rece, și recunosc că spectacolul poate să fi fost oarecum strident pentru o consoartă. Totuși... deși... nu e mai puțin adevărat că...

— Și mai există un aspect al chestiunii, domnule.

— Să-l aud.

— O zi petrecută fără hrană în aerul înviorător al toamnei ar putea ațîța în doamna Little un mod de gîndire și simțire care să nu mai fie pe deplin în acord cu concepțiile dietetice ale domnișoarei Pyke.

— Vrei să spui că foamea o s-o roadă și că o să ajungă în stare s-o muște pe Pyke, dacă-i mai pomenește ce bine e pentru sucurile gastrice să le dai o zi liberă ?

— Exact, domnule.

Am clătinat din cap. Îmi displăcea să sting entuziasmul drăguț al omului, dar așa trebuia.

— Jeeves, i-am spus, abandonează ideea asta. Mă tem că n-ai studiat sexul slab cît l-am studiat eu. Să piardă o masă nu înseamnă mai nimic pentru o femeie a speciei. Atitudinea lor față de prînzuri este în mod notoriu lipsită de încrîncenare, degajată. Ai făcut gafa de a confunda prînzul cu ceaiul. În tot iadul, se știe, nu există furie ca a femeii care-și vrea ceaiul și nu poate să și-l obțină. În perioade din astea, cele mai amabile specimene ale sexului devin bombe care pot exploda la cea mai mică scînteie. Dar prînzul, Jeeves, nu. Credeam că știi asta — un tip cu inteligența ta.

— Fără îndoială că aveți dreptate, domnule.

— Dacă ai putea aranja cumva ca doamna Little să-și rateze ceaiul... dar astea-s visuri deșarte, Jeeves. La vremea ceaiului, o să fie îndărăt în vechiul cămin, în mijlocul abundenței. Tot drumul nu durează decît o oră. Ultima cursă se termină puțin după orele patru. Pe la cinci, doamna Little va avea picioarele instalate sub masă și va benchetui înghițind pîine prăjită cu unt.

Îmi pare rău, Jeeves, dar planul tău avea de la început un element de fiasco. Nerealist. Fals.

— Apreciez obiecția pe care ați făcut-o, domnule. Ceea ce spuneți este foarte adevărat.

— Din păcate. Oricum, asta e. Pare-se că singurul lucru care ne mai rămîne de făcut este să mergem la curse, să încercăm să jupuim un bookmaker sau doi, și să uităm de chestia asta.

Ei, și ziua cea lungă s-a consumat, ca să zic așa. Nu pot spune că m-am distrat prea bine. Eram absent, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Preocupat, cu mintea în altă parte. Din cînd în cînd, mănunchiuri asortate de cai cu tuberculoză osoasă tropăiau pe pistă cu fermieri pe deasupra, dar îi urmăream cu un ochi apatic. Ca să se pătrundă de spiritul unei adunări din acestea rurale, este esențial ca pacientul să posede înlăuntrul lui un prînz gras și zdravăn. Scade din ecuație prînzul, și ce-ți mai rămîne? Plictis. Nu odată m-am surprins, în cursul după-amiezii, întreținînd gînduri aspre la adresa lui Jeeves. Mi se părea că omul își pierde îndemînarea. Pînă și un copil ar fi putut să-i demonstreze că planul lui absurd n-o să ducă la nimic.

Vreau să spun, cînd te gîndești că femeia medie socoate că a prînzit luxos dacă a înghițit cîteva macaroane, jumătate dintr-un ecler de ciocolată și puțin suc de smeură, oare poate ea deveni morocănoasă numai fiindcă i-ai răpit un sandviș de prînz? Firește că nu. Absolut ridicol. O chestie mult prea idioată, ca s-o mai exprimi în cuvînte. Tot ce reușise Jeeves, cu încercarea lui păcătoasă de a o face pe deșteptul, era să-mi dea senzația că o grămadă de vulpi îmi devorează intestinele, și să-mi facă dor de reîntoarcere.

M-am simțit deci ușurat atunci cînd, o dată cu lăsarea întinericului, doamna Bingo și-a anunțat intenția de a încheia ziua și a o coti iute înspre casă.

— V-ați supăra tare, domnule Wooster, dacă n-am mai vedea ultima cursă? a întrebato ea.

— Sînt absolut pentru! am răspuns eu plin de prietenie. Ultima cursă înseamnă în existența mea foarte puțin,

ca să nu zic nimic. În plus, câștig un șiling și șase pence, și se zice că, atunci când câștigi, e timpul să te retragi.

— Laura și cu mine ne-am gândit să mergem acasă. Simt că mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai ceva mai devreme. Bingo spune că mai rămîne. M-am gândit că ați putea să ne conduceți cu mașina dumneavoastră, iar Bingo ar putea veni mai târziu, cu Jeeves.

— E-n regulă, imediat.

— Cunoașteți drumul?

— Sigur că da. Șoseaua principală pînă la lac, iar pe urmă drumul de țară.

— De acolo, pot să vă arăt drumul și eu.

L-am trimis pe Jeeves să-mi aducă mașina și, în scurtă vreme, ne rostogoleam bine dispuși spre casă. După-amiaza scurtă se transformase într-o seară mai curînd răcoroasă și cețoasă, genul acela de seară care face gîndurile unui flăcău să rătăcească în direcția unui whisky tare cu apă și cu un strop de lămie. Am apăsat ferm piciorul pe accelerator și am străbătut repede cele cinci-șase mile de șosea.

Luînd-o apoi la răsărit de lac, a trebuit s-o las ceva mai încet, pentru că nimerisem o porțiune de drum mai accidentată. Afară de Norfolk, nu cunosc nici o regiune unde să te simți pe șosele atît de mult în afara hărții. Cîteodată, întilneam o vacă sau două, dar încolo lumea părea să se mărginească la noi.

Am început să mă gîndesc iarăși la băutura aceea, și cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît părea mai bună. E ciudat cum diferă oamenii în operațiunea asta, de a alege băutura care nimereste la țintă. Este ceea ce Jeeves ar numi psihologia individuală. Unii băieți aflați în situația mea ar fi votat pentru o cană de bere englezească caldă; concepția lui Pyke despre sorbitura cea mai înviorătoare îmbrățișa, din cele ce-mi spusese ea la dus, o ceașcă plină de apă sălcie cu fructe decojite sau, dacă n-aveai asta, atunci soiul de zeamă pe care ea îl numea de fructe. Se pare că o obții storcînd strugurii în apă rece și adăugînd suc de lămie. După care, presupun, nu-ți mai rămîne decît să inviți cîțiva vechi prieteni la orgie și să îngropi cadavrele în zori.

Personal, n-aveam nici un fel de îndoieli. N-am șovăit nici o clipă. Whisky arzător cu apă era marfa pentru mine — punând un deosebit accent pe partea de whisky, dacă știți la ce mă refer, și lăsînd-o mai ușor cu partea de H₂O. Mi se părea că paharul îmi zîmbește prin ceață, chemîndu-mă aievea și spunîndu-mi : „Curaj, Bertram ! N-a mai rămas mult !” Și, cu energie înnoită, am strivit acceleratorul, încercînd să înalț aoul vitezometrului la o sută pe oră.

În loc de care, dacă puteți să vă închipuiți, nenorocitul instrument a tremurat un pic pe la cincizeci pe oră, apoi a abandonat toată treaba, ca fiind nedemnă. Subit și neașteptat, fără să surprindă pe nimeni mai mult ca pe mine însumi, automobilul a scos un susur slab, ca un cerb bolnav, și s-a oprit. Și uite-ne pe undeva prin Norfolk, cu întinericul pe cale de a sosi, și cu un vînt rece, care mirosea a guano și a melasă de sfeclă, jucîndu-se iscoditor în jurul coloanei vertebrale.

Călătoarele de pe banca din spate au prins glas.

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ? De ce nu-ți continui drumul ? De ce te-ai oprit ?

Le-am explicat.

— Nu eu am oprit. Mașina !

— De ce s-a oprit mașina ?

— Ei ! am zis eu cu o bărbătească sinceritate, care mă prindea de minune. Aici m-ați încuiat !

Vedeți, sînt unul dintre tipii aceia care conduc o grămadă, dar habar n-au cum devine cazul cu motorul. Politica pe care o urmez este aceea de a mă urca în mașină, a întoarce cheia de contact și a lăsa restul pe seama Naturii. Dacă se ivește vreun defect, țin după A.A. E un sistem care, de regulă, funcționează admirabil, dar acum regula făcuse scurt-circuit la o bujie, căci pe mile în jur nu se vedea nici un om de la Asistența Automobilistică. I-am explicat toate astea încărcăturii de pe canapeaua din spate și am primit de la Pyke ca răspuns un „ț ț ț !” care aproape că mi-a retezat creștetul capului. Păi da, avînd din copilărie un stol întreg de cunoștințe femeiești care mă priveau întotdeauna ca fiind cu zece puncte mai jos de imbecilul mediu, am

devenit un mare cunoscător de ț ț ț-uri, iar cel al lui Pyke mi se părea clasat pe primele locuri din Divizia A, avînd mult din timbrul și brio-ul mătușii Agatha.

— Poate găsesc eu unde-i defectul, a zis ea, potolindu-se oleacă. Mă pricep la mașini.

A coborît și a început să cotrobăiască prin măruntaiele bietului vehicul. O clipă, m-am gîndit să-i spun că sucurile gastrice ale motorului o porniseră pesemne aiurea, din lipsă de vitamine liposolubile, dar pînă la urmă m-am hotărît să mă abțin. Sînt un observator plin de pătrundere, și mi se părea că Pyke nu se afla în cea mai favorabilă dispoziție pentru a recepționa cele de mai sus.

Și totuși, dacă e să judecăm după fapte, aproape că aveam dreptate. Căci, după ce a zgîndărit o vreme motorul într-un stil foarte revendicativ, a avut pînă la urmă o idee. A verificat-o și s-a dovedit corectă. În rezervor nu mai era nici o picătură de benzină. Loc combustibil. Cu alte cuvinte, lipsa totală a vitaminelor liposolubile. Tot ce ne mai rămînea de făcut era să minăm rabla acasă pur și simplu prin forța sugestiei.

Simțînd că, din orice unghi ar privi regretabila întîmplare, cu greu m-ar putea blama pe mine, mi-am mai îndreptat bustul un pic, ba chiar am trecut la exclamații :

— Ia te uită, ia te uită, ia te uită ! Nici un pic de benzină ! am adăugat, tot eu. De neînchipuit !

— Dar Bingo mi-a spus că azi dimineață o să umple rezervorul, a intervenit doamna Bingo.

— Probabil că a uitat, a zis numita Pyke. Îl cred în stare.

— Ce vrei să spui cu asta ? a întrebat doamna Bingo, și am detectat în vocea ei o dîră de „cum-îți-permiți“.

— Vreau să spun că este exact soiul de om în stare să uite a umple un rezervor ! a răspuns Pyke, pîrînd și ea destul de agitată.

— Ți-aș rămîne îndatorată, Laura, a zis doamna Bingo jucînd partitura de calibru greu a micii soții care rămîne loială, dacă te-ai abține de la criticarea soțului meu.

— Țțț ! a zis Pyke.

— Și nu mai zice „țțț“, a zis doamna Bingo.

— Ba o să zic ce-mi place ! a zis Pyke.

— Doamnelor, doamnelor ! m-am vîrit eu. Doamnelor, doamnelor, doamnelor !

Sinucidere curată. Privind îndărăt, pot acum să-mi dau seama. Una din lecțiile pe care viața ni le predă este aceasta : în ocazii de „ba tu — ba tu !” între persoane delicate și cu educație aleasă, un bărbat trebuie să se retragă pînă în zare, să se îndoiească și să imite tactica inteligentă a oposumului, marsupialul care, cînd primejdia plutește în aer, o face pe mortul, de obicei mergînd pînă acolo încît arborează doliu și își instruește prietenii să stea prin jur și să spună cît de păcat este și ce rău le pare. Singurul rezultat al tentativei mele de a turna balsam a fost că numita Pyke s-a răsucit spre mine ca o leopardă rănită.

— I-auzi ! a zis ea. Și ce-ți propui să faci, domnule Wooster ?

— Ce pot să fac ?

— Se vede o casă, acolo. Credeam că stă, pînă și în puterile dumitale, să mergi pînă acolo și să împrumuți un bidon de benzină.

M-am uitat. Era acolo o casă. Iar una dintre ferestrele de jos era aprinsă, indicînd minții antrenate prezența unui contribuabil.

— Un plan foarte sănătos și inteligent, am spus eu lingușitor. Mai întîi o să apăs puținel pe claxon, să știe că sîntem aici, și pe urmă trec la acțiune.

Am claxonat, cu rezultate cum nu se poate mai mulțumitoare. Aproape imediat o formă omenească a apărut în fereastră. Părea să-și legene brațele într-un fel amical, de bun venit. Stimulat și încurajat, m-am repezit la ușa de la intrare și i-am tras o lovitură plină de răsunset, cu inelul special amenajat în acest scop. Lucrurile, simțeam, se puseseră în mișcare.

Prima bătaie n-a produs nici un rezultat. Tocmai ridicasem inelul-ciocănel, pentru un bis, cînd mi-a fost smuls din mînă. Ușa s-a dat de perete și a apărut un tip cu ochelari, iar în jurul ochelarilor cu o expresie de încordare și chin. Un tip cu o durere secretă.

Îmi părea rău că are necazuri, firește, dar avînd necazurile mele, am trecut îndată la ordinea de zi.

— Auzi... am început eu.

Părul tipului stătea ridicat pe cap în stil de mare ciufuleală și, la punctul ăsta — ca și când i-ar fi fost teamă că nu e destul de ciufulit dacă nu dă o mină de ajutor — și-a plimbat degetele prin păr. Pentru prima oară, am observat că ochelarii aveau o lucire dușmănoasă.

— Dumneata făceai gălăgia aia infernală ? a întrebat.

— Aăă... da, am spus eu. Am claxonat.

— Mai claxonează o dată — numai o dată ! a zis tipul, vorbind pe o voce coborâtă, strangulată, și te fac bucățele, te fărîm, te fac praf, ou mîinile mele, uite, cu mîinile astea. Nevastă-mea a plecat de acasă și, după ore și ore de trudă neîncetată, am reușit în sfîrșit să fac copilul să adoarmă, iar acum vii dumneata să faci vacarmul ăsta îngrozitor cu claxonul dumitale împuțit. Cum vine asta, crăpa-ți-ar sufletul ?

— Aăă...

— Deci, așa stau lucrurile, a zis tipul, trecînd la concluzii. Încă un claxon — numai un sunetel mic, singuratic, numai umbra unei bănuieli că există ceva ce ar putea să se apropie de un zgomot de claxon — și Dumnezeu să te aibă în grijă !

— Ce vreau eu, i-am spus, este benzină.

— Ce o să capetei, a spus tipul, este un cucui.

Și, închizînd ușa cu delicatețea prudentă a unuia care ar alunga muștele de pe o Venus adormită, a dispărut din viața mea.

Femeile, ca sex slab, înclină să fie oarecum pornite împotriva luptătorului învins. Întorcîndu-mă la mașină, nu am fost primit prea bine. Impresia generală țesută în jurul lui Bertram era, pare-se, că nu s-a comportat la înălțimea strămoșilor săi din timpul Cruciadelor. Am făcut tot ce puteam ca să mai netezesc lucrurile, dar știți cum e. Cînd ai rămas în drum într-o toamnă rece, seara, la mile depărtare de oricare punct, cînd nu ți-ai mincat prînzul și pare-se, după toate semnele, că nici de ceai n-o să ai parte, simplul farmec al comportării șoferului nu poate înlocui pentru tine seva neprețuită a hranei adevărate.

Lucrurile au devenit atât de fățiș dezagreabile, încît, după o vreme, mormăind ceva despre obținerea unui ajutor, am întins-o discret de-a lungul drumului. Și, pe toți zeii, n-am apucat să fac nici jumătate de milă, că am văzut lumini în depărtare și iată — aici, în mijlocul acestui deșert uitat de lume ! — un automobil.

Am incremenit în drum și am urlat cum nu mai urlasem niciodată.

— Hei ! am strigat. Auzi ? Hei ! O clipă ! Hei ! Ho ! Auzi ! Ho ! Hi ! Numai o secundă, dacă nu vă supărați !

Mașina s-a apropiat de mine și a încetinit. Am auzit o voce.

— Bertie, tu ești ?

— Alo, Bingo ! Tu ești ? Auzi, Bingo, am rămas în pană.

Bingo s-a săltat afară.

— Jeeves, a spus el, lasă-ne cinci minute și pe urmă mină încet după noi.

— Prea bine, domnule.

Bingo a venit la mine.

— Doar n-o să ne apucăm să mergem pe jos ! am spus. Ce sens are ?

— Ba da, băiete, umblă, a zis Bingo, și umblă cu mare precauție ! Vreau să mă asigur de un lucru. Bertie, cînd le-ai lăsat, cum se desfășurau evenimentele ? Fetele erau încinse ?

— Un pic.

— Ai observat simptome ale unui conflict, ale unei certe, ale unei separații de bunuri între Rosie și Pyke ?

— Exista oarecare animație.

— Povestește-mi.

I-am relatat cele petrecute. M-a ascultat intens.

— Bertie, a spus el în timp ce mergeam împreună, ești martorul unei crize în viața vechiului tău prieten. S-ar putea ca această veghe într-un automobil rămas în pană s-o facă pe Rosie să vadă ceea ce socotim că ar fi trebuit să vadă cu ani înainte — adică : numita Pyke este total necomestibilă, nimeni nu poate s-o înghită, și trebuie aruncată în lumile întunecate unde domnesc plinsetul și scrișnetele. Nu vreau să risc un pariu, dar cred că s-au petrecut lucruri remarcabile. Rosie e cea

mai dulce fată din lume, dar, ca toate femeile, cînd se apropie ora ceaiului, devine cam colțuroasă. Iar azi, dacă a rămas și fără masă... Ia ! ascultă !

Mi-a înhățat brațul și am încremenit amîndoi. Încordați. La pîndă. De-a lungul drumului ne-a sosit un zvon, de voci și n-a trebuit decît un moment ca să auzim că erau doamna Bingo și numita Pyke, reexaminînd situația.

Pînă atunci nu mai asistasem la o gilceavă feminină, reală, veritabilă, și mă simt dator să vă spun că era destul de impresionantă. În timpul absenței mele, pare-se că lucrurile luaseră o dezvoltare frumoasă, la scară mărită. Acum ajunseseră la scena în care combatanții încep să dezgroape trecutul și să scormonească socoteli vechi. Doamna Bingo spunea că numita Pyke n-ar fi intrat niciodată în echipa de hockey pe iarbă de la „Sfînta Adela“ dacă nu l-ar fi lingusit și nu s-ar fi gudurat pe lingă căpitan într-un fel care, chiar și acum, după atîția ani, la simpla reamintire, îi făcea doamnei Bingo greață. Individida Pyke răspunse că pînă atunci se abținuse să menționeze faptul, socotind că e mai bine să lași morții cu morții, dar dacă doamna Bingo își închipuia despre ea că nu-și dă seama că doamna Bingo cîștigase premiul la Scriptură luînd cu ea în sala de examen lista regilor judaici, ascunsă în sutien, atunci doamna Bingo se înșela cumplit.

Mai departe — a urmat Pyke — doamna Bingo recurgea la o ipoteză falsă dacă își închipuia că Pyke își propune să mai rămînă măcar o singură noapte sub acoperișul ei. Fusesse din partea ei, a numitei Pyke, un moment de slăbiciune, un moment de rătăcire și investire greșită a bunătății sufletești, acela cînd, închipuindu-și că doamna Bingo e singuratică și în nevoie de tovarășie intelectuală, Pyke se hotărîse să-i facă o vizită. Iar acum, dacă Providența o s-o ajute și o să-i dea posibilitatea să scape de automobilul acesta afurisit și să ajungă îndărăt la bagajele ei, intenția ei era clară : să-și facă aceste bagaje și să plece cu primul tren, chiar dacă ar fi un mărfaș care oprește la fiecare haltă. De fapt, decît să mai îndure o altă noapte în casa doamnei Bingo, Pyke era dispusă să plece și pe jos pînă la Londra.

La acestea, răspunsul doamnei Bingo a fost lung și elocvent, referindu-se la faptul că, în ultimul ei an la „Sfînta Adela“, o fată cu numele de Simpson i-a spus ei (doamnei Bingo) că o fată numită Waddesley îi spusese ei (Simpson) că Pyke, în timp ce pretindea a-i fi prietenă (lui Bingo), îi spusese ei (Waddesley) că ea (Bingo) nu putea să mănînce fragi cu smîntînă fără să se umple de pete roșii și, pe deasupra, Pyke vorbise într-un stil cum nu se poate mai de cață despre nasul ei. Totul ar fi putut fi condensat, oricum, într-un simplu „ba tu“.

Cînd Pyke începuse să spună că în viața ei n-a ris așa ca atunci cînd a citit scena din ultimul roman al doamnei Bingo, scena în care băiețelul eroinei moare de anghină difterică, am simțit că e cazul să chemăm adunarea la ordine înainte de a țîșni sîngele. Jeeves venise cu mașina, iar Bingo, scoțînd un bidon de benzină din portbagaj, l-a plasat în umbră lingă șosea. Apoi, ne-am lansat și ne-am făcut apariția triumfală.

— Salve, salve ! a spus Bingo plin de bună dispoziție. Bertie îmi spune că ați avut o pană.

— Oh, Bingo ! a izbucnit doamna Bingo, cu dragostea conjugală vibrînd în fiecare silabă. Slavă Domnului c-ai venit !

— Acum, a zis Pyke, poate că o să ajung și eu să-mi fac bagajele. Dacă domnul Wooster îmi permite să-i folosesc mașina, omul acesta poate să mă conducă îndărăt la timp, să mai pot prinde trenul de șase și un sfert.

— Nu cumva vrei să ne părăsești ? a întrebat Bingo.

— Ba da, a zis Pyke.

— Păcat, a zis Bingo.

Pyke s-a urcat lingă Jeeves, și duși au fost. După plecarea lor s-a lăsat o mică pauză. Era prea întuneric ca s-o văd, dar puteam s-o simt pe doamna Bingo luptînd între iubirea pentru partenerul ei masculin și pornirea naturală de a spune ceva tăios despre felul cum uitase el să umple azi dimineată rezervorul de benzină. Pînă la urmă, natura a intrat în drepturile ei.

— Auzi, dulceață, a zis ea, a fost o mică probă de neglijență din partea ta să lași rezervorul aproape gol,

azi dimineată la plecare. Mi-ai promis că o să-l umpli, iubitule.

— Dar l-am umplut, iubito.

— Dar, iubitule, e gol.

— Nu se poate, iubito.

— Laura a zis că e gol.

— E o timpită, a spus Bingo. Sînt în rezervor oceane de petrol. Pana vine probabil de la faptul că roțile dințate nu sînt bine acordate cu schimbătorul de viteze. Se întîmplă uneori. Aranjez totul într-o secundă. Dar nu vreau să stai înghețînd aici, cît repar. De ce să nu te duci la casa de acolo și să-i întrebi dacă nu poți să intri și să stai la ei zece minute. Poate că o să-ți dea și o ceașcă de ceai.

Un geamăt slab a scăpat de pe buzele doamnei Bingo.

— Ceai ! am auzit-o oftînd.

A trebuit să ruinez visul lui Bingo.

— Îmi pare rău, bătrîne, i-am spus, dar mă tem că vechea ospitalitate engleză, pe care ai scos-o în relief adineauri, e pe copcă. Casa aceea e locuită de un fel de bandit. În viața mea n-am mai întîlnit un tip atît de neprietenos. Nevastă-sa a plecat, el abia a reușit să adoarmă copilul și asta a întunecat concepția lui despre lume. Bate cît de ușor la ușa lui și înseamnă că îți riști viața.

— Aiurea, a zis Bingo. Vino după mine.

A pocnit inelul care servea de sonerie și a dobîndit o reacție imediată.

— ...dracului ! a zis Banditul, apărînd ca dintr-o trapă.

— Știți, a spus tînărul Bingo, tocmai repar mașina noastră afară. Dacă nevastă-mea intră la dumneavoastră pentru cîteva minute, să se adăpostească de frig, v-ați supăra ?

— Da, a zis Banditul. M-aș supăra.

— Și ați putea eventual să-i dați și o ceașcă de ceai ?

— Aș putea, zise Banditul, dar n-o să-i dau.

— N-o să-i dați ?

— Nu. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbiți atît de tare ! Îmi cunosc copilul. Uneori, e de-ajuns o șoaptă.

— Stai să ne lămurim, a zis Bingo. Refuzi să-i acorzi soției mele un ceai ?

— Da.

— Ai putea să vezi o femeie cum moare de foame ?

— Da.

— Ei bine, n-o să vezi una ca asta ! a spus tinărul Bingo. Dacă nu te duci imediat la bucătărie, dacă nu pui imediat de ceai, dacă nu începi imediat să tai feliile pentru piine prăjită cu unt, o să urlu și o să trezesc copilul.

Fața Banditului s-a făcut numai cenușă.

— Ai fi în stare de una ca asta ?

— Aș fi.

— N-ai inimă ?

— N-am.

— N-ai sentimente omenești ?

— N-am.

Banditul s-a întors spre doamna Bingo. Puteai să vezi că era cu moralul distrus.

— Vă scîrție pantofii ? a întrebat el umil.

— Nu.

— Atunci intrați.

— Mulțumesc, a zis doamna Bingo.

S-a întors spre Bingo o clipă, și trăia în ochii ei una din acele priviri pe care domnițele în primejdie le aruncau cavalerului, atunci cînd acesta își trăgea manșetele la loc, părăsind balaurul răpus. Era o privire de adorație, de respect aproape religios. De fapt, tocmai genul de privire care îi priește unui soț.

— Iubitule ! a zis ea.

— Iubito ! a zis Bingo.

— Îngerule ! a zis doamna Bingo.

— Nestemato ! a zis Bingo. Haide, Bertie, să ne apucăm de mașină.

A tăcut pînă a apucat bidonul cu benzină, umplînd rezervorul și punînd bușonul la loc. Apoi a răsuflet adînc.

— Bertie, mi-a spus el, mi-e rușine s-o recunosc, dar, în cursul lungii perioade de cînd îl cunosc, au fost și momente cînd mi-am pierdut credința în Jeeves.

— Ei nu, dragă băiete ? i-am spus eu, sincer șocat.

— Da, Bertie, au fost asemenea momente. Cîteodată, încrederea mea în el se clătina. Mă întrebam, în sinea mea : „Oare și-a mai păstrat forma de altădată, oare mai e în mină ?“ Niciodată n-o să mă mai îndoiesc. De acum încolo, mă bizui cu ochii închiși. A fost ideea lui, dragă Bertie, că niște femei în drum spre ceaiul lor, dacă le îndepărtezi brusc ceașca de buze, ca să zic așa, o să se întoarcă una împotriva alteia și nici una n-o să-i rămînă datoare celeilalte. Observă, te rog, rezultatele.

— Dar, la naiba, Jeeves nu putea să știe că automobilul o să rămînă în pană !

— Ba din contra. Cînd l-ai trimis să-ți aducă mașina, a scos toată benzina din rezervor — toată, cu excepția puținului care s-o poarte pînă în pustiu, departe de ajutorul oamenilor. A prevăzut ce se va întîmpla. Îți spun, Bertie, Jeeves n-are pereche.

— Absolut.

— E o minune.

— Un miracol.

— Un vrăjitor.

— E tare, am încuviințat eu. Plin de vitamine liposolubile.

— Acesta e cuvîntul ! a zis tînărul Bingo. Și acum, hai să mergem și să-i spunem lui Rosie că mașina e reparată, și pe urmă acasă, la o cană mare de bere !

— Nici o cană mare de bere, bătrîne ! am răspuns eu ferm. Un whisky arzător cu apă, cu un strop de lămîie.

— Ai absolută dreptate, a spus Bingo. Tu, Bertie, ai un instinct neîntrecut în chestiile astea. Whisky în flăcări și apă, iată deviza momentului.

VARA TÎRZIE A UNUI UNCHI

LUAȚI la întimplare pe oricine de la clubul Trinitarilor și o să vă spună că pe Bertram Wooster nu merge să-l înșeli. În rezumat : Bătrînul Ochi de Linx. Observ și deduc. Cîntăresc probele și îmi trag concluziile. Iată de ce nu trecuseră nici două minute de cînd îl văzusem pe unchiul George și, ca să zic așa, pricepusem totul. Lucrul, de la o milă, sărea în ochi — în ochi antrenați ca ai mei.

Totuși, fenomenul părea afurisit de absurd. Uite, să luăm faptele, și o să mă-nțelegeți.

Vreau să vă spun că de ani și ani, chiar din vremea cînd m-am dus prima oară la școală, această supra-umflată rudă a mea a fost unul din cei mai notorii spini în ochi ai Londrei. Era gras în acea perioadă, iar de atunci, zi de zi, pe toate căile, s-a făcut tot mai gras, fără întrerupere, pînă în perioada prezentă, cînd croitorii nu se mai obosesc să-l măsoare decît atunci cînd vor să facă mișcare. Unchiul George este ceea ce se numește un clubman londonez proeminent, unul din tipii aceia în strimte haine matinale și pălării tari, pe care-i vezi tirîndu-și pașii pe St. James Street după-amiaza, pu-făind oleacă, trudindu-se să-și facă norma. Încercați să sloboziți un hăitaș în oricare club bun dintre Piccadilly și Pall Mall, și veți speria jumătate de duzină de unchi George.

Își petrece timpul prinzind și cinind la Buffers și, între mese, trăgînd la măsea prin fumoare și vorbind cu oricine e dispus să-l asculte despre pereții stomacului său. Cam de două ori pe an, ficatul lui depune un protest oficial, și unchiul meu pleacă la ape, la Harrogate, să aplaneze conflictul. Pe urmă, îndărăt, și iarăși programul obișnuit. Pe scurt, ultimul tip de pe lume pe care să-l crezi în stare de a cădea victimă unei pasiuni sentimentale. Și totuși, dacă mă credeți, acesta era cazul.

Ciuma bătrînă dă peste mine într-o dimineată, cam pe la ora țigării de după micul dejun.

— Auzi, Bertie, spune el.

— Ei ?

— Știi, cravatele acelea pe care le porți. De unde le cumperi ?

— La Blucher, în galeriile Burlington.

— Să fii sănătos, mulțumesc.

S-a dus la oglindă și a încremenit acolo, examinîndu-se din ochi în modul cel mai serios posibil.

— Vreun funigel pe nas ? m-am interesat eu politicos.

Apoi am observat că purta pe obraz un soi de rictus zîmbitor și vă mărturisesc că mi-a înghețat singele în vine. Unchiul George, cînd e cu fața în repaos, obligă ochiul la un efort destul de dramatic. Dacă se mai și hlizește, trece limita suportabilului.

— Ha ! a constatat el.

A scos un oftat prelung și a părăsit oglinda. La vreme, căci sub greutatea imaginii sale, oglinda era pe punctul de a crăpa.

— Nu sînt chiar atît de bătrîn, a spus el pe o voce scoasă din sortimentele meditative.

— Atît de bătrîn în comparație cu ce ?

— Dacă stai să te gîndești, mă aflu încă în floarea vîrstei. Apoi, ceea ce îi trebuie unei fete tinere și neexperimentate, este un om cu greutate și ani, pe care să se poată sprijini. Stejarul masiv, nu puietul.

Acesta fusese momentul în care, după cum v-am spus, pricepusem totul.

— Sfinți părinți, unchiule George ! am spus. Nu cumva ai de gînd să te însori ?

— Cine nu se gîndește la asta ? a spus el.

— Dumneata.
 — Ba eu, da. De ce nu ?
 — Păi, pentru că...
 — Unirea prin căsătorie reprezintă un act de respectabilitate.
 — Absolut că da, însă...
 — Și pe tine, Bertie, căsătoria te-ar perfecționa.
 — Cine a zis asta ?
 — Eu. Căsătoria te-ar putea preface, dintr-un tinăr fluturaș frivol într-un... hm... într-un non-fluture. Da, lua-te-ar, la asta mă gândesc, să mă însor ; iar dacă Agatha se ivește agitându-și măciuca, eu o să... o să... ei bine, o să știu eu ce să fac !

Pe această mare replică de final, și-a făcut ieșirea din scenă, iar eu l-am sunat pe Jeeves. Situația părea să ceară o conversație.

— Jeeves, i-am spus.
 — Poftiți.
 — Il știi pe unchiul meu George ?
 — Da, domnule. Prea stimatul lord este pentru mine, de mai mulți ani, o figură bine știută.

— Nu te-am întrebat dacă îl știi pe unchiul George. Voiam să spun, dacă știi ce are de gând să facă.

— Să contracteze o alianță matrimonială, domnule.
 — Sfinte părinte ! Ți-a spus ?
 — Nu, domnule. E destul de ciudat, dar se întâmplă să cunosc bine cealaltă latură a problemei.

— Fata ?
 — Tinăra persoană, da, domnule. De la mătușa ei, cu care locuiește împreună, am aflat că lordul se gândește la căsătorie.

— Și cine este ea ?
 — O domnișoară Platt, domnule. Domnișoara Rhoda Platt. Domiciliu : Wistaria Lodge, calea Kitchener, cartierul East Dulwich.

— Tinărară ?
 — Da, domnule.
 — Bătrînul e idiot !
 — Da, domnule. Expresia este una pe care, desigur, nu m-aș fi aventurat s-o folosesc eu însumi, dar mărturisesc a gândi că lordul e întrucîtva rău inspirat. Tre-

buie totuși să ne amintim că nu arareori găsim gentlemen de o anumită vîrstă cedînd în fața a ceea ce s-ar putea numi un imbold sentimental. Par să treacă prin ceea ce aș defini un fel de vară indiană, prelungită, un soi de tinerețe vremelnic reînnoită. Fenomenul poate fi observat mai ales, după cîte mi s-a dat de înțeles, în Statele Unite ale Americii, între locuitorii mai bogați ai orașului Pittsburg. Este bine cunoscut faptul — după cîte mi s-a spus — că, mai devreme sau mai tîrziu, în afară de cazul cînd sînt împiedicați, acești domni caută să se însoare cu tinere din corpul de balet. De ce se petrece asta, mi-ar fi greu să explic, dar...

Am observat că operațiunea urma să dureze. Am dat glas.

— Jeeves, după comportarea unchiului meu, cînd s-a referit la felul în care mătușa Agatha va primi știrea, deduc că această domnișoară Platt nu face parte din *noblesse*.

— Nu, domnule. Este chelneriță la clubul prea stimatului lord.

— Sfinte ! Tocmai la extremitatea opusă !

— Straturile de jos ale păturilor mijlocii, domnule.

— Care mijlocii ? ! Poate prin extensie, după spălat, dacă-i din material elastic. Înțelegi ce vreau să spun.

— Da, domnule.

— Ciudată chestie, Jeeves, am zis eu pe gînduri, tendința asta modernă de a lua de soții chelnerițe. Dacă-ți amintești, înainte de a-și întemeia un cămin, domnul Bingo a încercat în repetate rînduri să se însoare cu o chelneriță.

— Da, domnule.

— Ciudat !

— Da, domnule.

— Dar, totuși, asta e situația. Punctul care rămîne acum de lămurit este acesta : ce-o să facă mătușa Agatha ? O știi, Jeeves. Ea nu e ca mine. Eu sînt cu mintea largă. Dacă unchiul George vrea să se însoare cu chelnerițe, facă-se voia lui, zic eu. După mine, rangul nu înseamnă decît o pecete oarecare...

— Pecetea blazonului, domnule.

— Mă rog, pecetea blazonului. Deși nu cred în asta. Cred că prețurile s-au redus mult. Dar mă rog, cum spuneam, rangul nu e decît o pecete, pe cînd fata tot fată este, peste orice poveste.

— Citatul exact este „indiferent de poveste“, domnule. Poetul Burns s-a ferit de rima interioară și a scris în dialectul britanic de nord.

— Mă rog, „indiferent de poveste“, dacă preferi.

— Nu e vorba de preferințele mele, domnule. E numai vorba, pur și simplu, că poetul Burns...

— Nu-ți mai face griji cu poetul Burns !

— Bine, domnule.

— Uită-l pe poetul Burns !

— Prea bine, domnule.

— Exclude-l pe poetul Burns din mintea ta !

— Imediat, domnule.

— Lucrul la care trebuie să ne gîndim nu este poetul Burns, ci mătușa Agatha. Ea va face tărăboi, Jeeves.

— Foarte probabil, domnule.

— Și, ce e și mai rău, o să mă tirască și pe mine în încurcătură. Nu ne rămîne de făcut decît un singur lucru. Împachetează peria de dinți și hai să evadăm, fără să lăsăm vreo adresă.

— Prea bine, domnule.

În aceeași clipă s-a auzit soneria de la intrare.

— Na ! am zis eu. E cineva la ușă.

— Da, domnule.

— Pesemne unchiul George a uitat ceva. O să-i răspund eu. Tu du-te și fă bagajele.

— Prea bine, domnule.

Am țopăit prin hol, fluierînd nepăsător, iar pe preșul de la intrare am găsit-o pe mătușa Agatha. Ea însăși. Nu vreo reproducere.

Șoc cumplit.

— A, bună ! am zis, găsind că nu folosea la nimic dacă i-aș fi spus că-s plecat din oraș și că n-o să mă întorc cîteva săptămîni.

— Bertie, vreau să-ți vorbesc, a spus Blestemul Familiei. Sînt absolut răscolită !

Și-a croit drum în salon și s-a năpustit în picaș asupra unui scaun. Am urmat-o, gîndindu-mă cu jînd

la Jeeves, cum făcea bagajele în dormitor. Valiza aceea nu mai folosea. Știam eu de ce sînt vizitat.

— L-am văzut pe unchiul George, am spus, ca să-i dau startul.

— Și eu, a spus mătușa Agatha, cutremurîndu-se cu mare afectare. Mi-a făcut o vizită, în timp ce mă mai aflam în pat, ca să mă informeze de intenția lui de a se căsători cu nu știu ce fată imposibilă din cartierul Norwood Sud.

— Dulwich Est mi-au spus mie cunoscătorii.

— Mă rog, fie atunci și Dulwich Est. Tot una e. Dar cine ți-a spus ?

— Jeeves.

— Și cum, rogu-te, a ajuns Jeeves să știe totul despre asta ?

— Sînt mult prea puține lucruri pe lumea asta, mătușă Agatha, i-am spus eu grav, despre care să nu știe Jeeves. A cunoscut-o pe fată.

— Cine este ea ?

— Una din chelnerițele de la Buffers.

Mă așteptam ca această informație să provoace efect și a provocat. Ruda mea a emis un țipăt ascuțit, foarte asemănător cu scîrțitul trenurilor grăbite și vechi cînd trec pe la macazuri.

— Din reacția dumitale, mătușă Agatha, i-am spus, înțeleg că vrei ca această acțiune să fie înăbușită din fașă.

— Desigur că din fașă.

— Atunci nu poate fi urmată decît o singură politică. Lasă-mă să-l sun pe Jeeves și să-i cer sfatul.

Mătușa Agatha a încremenit, avînd grijă să văd și eu că a încremenit. Foarte mult ca o *grande dame* a vechiului regim, dinaintea revoluției franceze.

— Oare îmi propui serios să discutăm aceste intimități de familie cu servitorul tău ?

— Categorie. Jeeves va găsi o soluție.

— Întotdeauna am știut că ești un imbecil, Bertie, au glăsuț carnea și sîngele înrudite cu mine, răcindu-se brusc cu vreo trei grade Fahrenheit, dar mi-am închipuit că ai un pic de instinct al poziției, de mîndrie, de respect pentru situația ta în societate.

— Ei, doar știi ce zice poetul Burns.

M-a strivit cu o privire.

— Evident, singurul lucru de făcut, a spus ea, este să-i oferim fetei bani.

— Bani ?

— Desigur. N-o să fie prima oară când, din pricina unchiului tău, au devenit necesare asemenea demersuri.

Am stat oleacă, meditînd. Familia întotdeauna rămîne pe gînduri cînd vine la suprafață subiectul romanțelor de tinerețe ale unchiului George. Pe atunci eram prea tinăr ca să fiu pe fază, dar am căpătat apoi toate amănuntele, din diferite surse, inclusiv unchiul George. Lăsa-l să se afume oricît de puțin, și o să-ți spună toată povestea, uneori de două ori în aceeași seară. Era o barmaniță de la Criterion, puțin înainte ca el să-și moștenească titlul. Numele ei era Maudie, o iubea din inimă, dar familia lui nici n-a vrut să audă. Familia și-a scormonit ciorapul cu economii și a plătit-o. Una din povestirile de interes general-uman, dacă mă-nțelegeți.

Nu eram prea amator de pontul acesta, cu plățirea fetei.

— Mă rog, i-am spus, cum vrei, firește, dar să știi că riști mult. Vreau să spun, ori de cîte ori oamenii încearcă chestia asta, prin romane și piese, o pățesc al dracului, le iese prost. De fiecare dată, fata capătă simpatia publicului. Nu face decît să-și îndrepte bustul și să-i privească drept, cu ochi limpezi, liniștiți, făcîndu-i pe toți să se simtă ca niște imitații de om. În locul dumitale, aș ședea liniștită și aș lăsa Natura să-și urmeze cursul.

— Nu te înțeleg.

— Păi, gîndește-te numai cum arată unchiul George. Departe de Greta Garbo, crede-mă. N-aș face altceva decît să las fata să se uite mereu la el. Ascultă-mă pe mine, mătușă Agatha, am studiat caracterele omenești și nu cred că există pe lume vreo femelă care să-l poată vedea des pe unchiul George, în vestele pe care le poartă, fără să simtă că trebuie să-i arate poarta de ieșire, ca singura soluție pentru tot ce are mai bun eul ei. În plus, fata îl vede în timpul meselor, iar unchiul George,

cu capul aplecat între toate cele ale gurii, este un spectacol care...

— Dacă nu te deranjez prea tare, Bertie, ți-aș fi recunoscătoare să încetezi cu trâncăneala.

— Cum vrei. Totuși, cred că o să ți se pară al naibii de penibil să-i oferi bani fetei.

— Nu îmi propun să fac asta eu. *Tu* vei duce tratativele.

— Eu ?

— Desigur. Cred că o sută de lire sînt mai mult decît suficiente. Dar o să-ți dau și un cec în alb ; ești liber să-l completezi pentru o sumă mai mare, dacă ți se pare necesar. Esențialul este ca, oricît o costa, unchiul tău să fie smuls din încîlceala asta.

— ~~Va~~ să zică, scoți castanele din foc cu mîinile mele ?

— Era de mult timpul să faci și tu ceva pentru familie.

— Și cînd ea o să-și înalțe bustul și o să mă privească drept, cu ochi limpezi și liniștiți, ce pot să mai fac eu, ca să capăt aplauze ?

— Nu mai e nevoie să discutăm acest subiect. Poți să ajungi în Dulwich Est pînă în jumătate de oră. Trenurile circulă des. Eu rămîn aici, să-ți aștept raportul.

— Dar, ascultă !

— Bertie, te vei duce și vei vedea imediat această femeie !

— Da, însă la naiba... !

— Bertie !

Am aruncat prosopul în mijlocul ringului.

— Bine, bine, dacă zici.

— Absolut că zic.

— Bine, în cazul acesta, bine, îndată.

Nu știu dacă ați călătorit vreodată pînă în Dulwich Est, să oferiți unei femei străine o sută de hîrtiuțe ca să-l elibereze pe unchiul George al dumneavoastră. Dacă n-ați făcut-o, pot să vă informez că există pe lumea asta o grămadă de lucruri mult mai distractive. Nu mă simțeam prea bine mergînd spre stație. Nu m-am simțit prea bine nici în tren. Și nu m-am simțit prea bine nici cînd am umblat pe jos prin calea Kitchener. Dar momentul cînd m-am simțit și mai puțin bine a fost

acela cînd am apăsător butonul soneriei și cînd o menajeră destul de neîngrijită mi-a dat drumul înăuntru și mi-a arătat drumul printr-un coridor, într-o cameră tapetată cu hîrtie roz, un pian în colț și o grămadă de fotografii pe polița căminului.

Excluzînd camera de așteptare a unui dentist, cu care mai curînd seamănă, nu există nimic care să înăbușe mai tare spiritul cum îl înăbușă unul din aceste saloane suburbane. Te aștepți întotdeauna să vezi păsări împăiate, în vitrine de sticlă, așezate pe măsute, și dacă există vreun lucru care-i dă omului simțitor senzația aceea de ameteală și scufundare subită, acel lucru este — negreșit — ochiul rece și acuzator al unui cocostîrc sau ce-o mai fi, cu organele interioare scoase și înlocuite cu rumeguș.

În salonul din Wistaria Lodge se aflau trei asemenea vitrine, așa încît, în orice direcție te-ai fi uitat, legătura era sigură. Două vitrine cuprindeau cîte un singur exemplar, a treia un grup de familie, constînd dintr-un tată botgros, o mamă botgroasă și un mic domnișor botgros, ultimul dintre cei numiți avînd o expresie care era clar aceea a unui asasin și care a contribuit la înnămolirea bucuriei mele de viață mai mult decît toți ceilalți împăiați.

Mă deplasasem la fereastră și mă uitam la o plantă cățărătoare, numai ca să mă feresc de privirea creaturii, cînd am auzit ușa deschizîndu-se și, întorcîndu-mă, m-am găsit confruntat cu ceva care, de vreme ce cu greu putea fi fata, am socotit că o fi mătușa ei.

— O, oho, am spus eu. Bună dimineața.

Cuvintele au ieșit cam strîmătorate, întrucît mă simțeam oarecum năucit. Vreau să spun, salonul fiind atît de mic și exponata atît de mare, căpătasem senzația că îmi lipsește aerul. Sînt unii oameni care par a fi fost programați să nu fie văzuți prea de aproape, iar această mătușă făcea parte dintre ei. Curbe năprasnice, dacă știți la ce mă refer. Inclîn să cred că, la vremea ei, trebuie să fi fost o fată foarte frumoasă, deși încă de atunci începuse să alunece pe panta substanțialității. La vremea cînd apăruse în viața mea, avea un categoric exces de greutate. Arăta ca fotografia unei cîntărețe de

operă din secolul trecut, cînd se purtau cutii mari de rezonanță. Ca și acelea, păr oranj și rochie roșie, de nuanță magenta.

Oricum, era un suflet prietenos. Părea bucuroasă să-l vadă pe Bertram. A zîmbit larg.

— În sfîrșit, iată-vă ! a spus ea.

N-am înțeles nimic.

— Eh ?

— Dar nu cred că e cazul să-mi vedeți nepoata chiar acum. Trage un somnuleț.

— O, atunci...

— Pare păcat s-o trezim, nu ?

— O, absolut, am spus eu, ușurat.

— Cînd capeți guturai, nu dormi în timpul nopții, iar pe urmă, dacă apuci să ațipești dimineața... oricum, e păcat să trezești pe cineva, nu ?

— Domnișoara Platt are guturai ?

— Asta-i ce credem noi că are. Dar, desigur, dumneavoastră veți fi mai în măsură să apreciați. Dar să nu mai pierdem vremea. Dacă tot sînteți aici, aruncați o privire și la genunchiul meu.

— Genunchiul dumneavoastră ?

Sînt pe de-a întregul de partea genunchilor, dar la timpul potrivit și, s-ar mai putea adăuga, la locul potrivit pentru ei ; acum, momentul nu mi se părea bine ales. Totuși, ea fi dădea înainte, după plan.

— Ce credeți despre acest genunchi ? m-a întrebat, ridicînd cele șapte văluri.

Ce să-i faci, oricum, trebuie să fii politicos.

— Grozav ! am spus.

— Vă vine să credeți că mă doare uneori de nu mai pot ?

— Chiar așa ?

— Mă înjunghie. Vine și se duce. Iar acum, o să vă spun un lucru nostim.

— Care ? am întrebat eu, simțind că un pic de nostimadă și veselie nu mi-ar strica deloc.

— De curînd, junghiul ăsta s-a mutat tocmai aici, la sfîrșitul șirei spinării.

— Ei, nu zău ?!

— Dacă vă spun ! Ca niște ace de foc. Aș vrea să vă uitați puțin.

— La sfirșitul șirei dumneavoastră ?

— Da.

Am clătinat din cap. Nimeni nu e mai mare amator ca mine, cînd e vorba de un pic de nostimadă, și sînt partizantul camaraderiei boeme, al micilor chestii care animă petrecerea și al tuturor celorlalte. Dar există o linie de hotar, iar noi, Woosterii, știm unde s-o tragem.

— Nu se poate, i-am răspuns eu auster. Nu spinări. Genunchi, da. Spinări, nu.

Ea a părut surprinsă.

— Ei bine, a zis ea, trebuie să spun că sînteți un doctor cam ciudat.

Puterea mea de înțelegere e neobișnuit de rapidă, cum v-am mai spus adineauri, și mi-am dat seama că trebuie să se fi ivit vreo confuzie.

— Doctor ?

— Păi da, doar vă spuneți doctor, nu ?

— Ați crezut că sînt doctor ?

— Nu sînteți doctor ?

— Nu. Nu sînt doctor.

Ne lămurisem amîndoi. Ceața căzuse de pe ochii noștri. Știam unde ne aflăm.

Bănuisem că are un suflet jovial. Acum, mi-a întărit presupunerea. Cred că niciodată n-am auzit ca o femeie să rîdă cu atîta poftă.

— I-auzi, asta-i bună ! a spus ea, împrumutîndu-mi batista ca să se șteargă la ochi. Una ca asta, mai rar ! Dar, dacă nu sînteți doctor, cine sînteți ?

— Wooster e numele meu. Am venit s-o văd pe domnișoara Platt.

— Pentru ce ?

Acesta era momentul, desigur, cînd ar fi trebuit să scot la suprafață cecul și să dezlănțui supremul efort. Dar, s-a întîmplat că n-am reușit. Știți cum e. În cazurile cele mai fericite, e o treabă destul de urît mirositoare să oferi bani oamenilor ca să-ți elibereze unchiul ; dar încă s-o faci în momente nepotrivite, e o performanță de-a dreptul imposibilă.

— A, am trecut numai așa, într-o doară, știți. (Mi-a venit o idee strălucită.) Unchiul meu auzise că nepoata dumneavoastră e indispusă, știți, și m-a rugat să arunc o privire, să mă interesez, am adăugat eu.

— Unchiul dumneavoastră ?

— Lordul Yaxley.

— Oh ! Va să zică, dumneavoastră sînteți nepotul lordului Yaxley ?

— Exact. Presupun că se arată des pe aici, nu ?

— Nu. Nu l-am întîlnit niciodată.

— Nu l-ați văzut niciodată ?

— Nu. Rhoda vorbește mult despre el, desigur, dar nu știu de ce, nu l-a invitat niciodată să ia ceaiul cu noi.

Mi-am dat seama că Rhoda își cunoștea interesele. Dacă aș fi fost fată, dacă aș fi avut un amator dornic să se însoare cu mine și dacă aș fi știut că există un specimen ca această mătușă, circulînd liberă în interiorul căminului, — și eu, la fel, m-aș fi gîndit de două ori dacă să-l invit pe amator înainte de terminarea ceremoniei și de semnarea liniei punctate din josul certificatului de căsătorie. Vreau să spun, mătușa ei era un suflet bun — inimă de aur, dincolo de orice îndoială — dar nu genul pe care să-l slobozești în preajma lui Romeo înainte de pîrguire.

— Îmi închipui, a spus ea, că ați fost toți foarte surprinși cînd ați auzit despre asta.

— Surprinși e bine zis.

— Desigur însă, nimic nu e stabilit definitiv.

— Vorbiți serios ? Eu credeam că...

— Nu, nu. Ea se mai gîndește.

— Înțeleg.

— Firește, este foarte măgulită, consideră că i se face o mare cinste. Dar uneori se întreabă dacă dînsul nu este prea bătrîn.

— Mătușa mea Agatha are cam aceeași părere.

— Desigur însă, un titlu este un titlu. Aici, nu mai merge cu întrebări.

— Da, este. Dar dumneavoastră ce credeți ?

— O, nu contează ce gîndesc eu. Nu-i chip să le stăpînești pe fetele de azi, nu ?

— Da, nu prea.

— Am spus adesea că mă întreb unde or să ajungă. Dar ce să-i faci, asta e.

— Absolut.

Conversația putea continua așa la infinit, și nu se zăreau semne pentru care ar înceta. Mătușa avea aerul unei femei care și-a găsit o ocupație pentru ziua aceea. Dar a intrat menajera anunțând sosirea doctorului.

M-am ridicat.

— Eu, așadar, plec.

— Dacă trebuie...

— Cred că ar fi mai bine.

— Atunci, pa.

— Bună, am spus eu și — tușt ! la aer curat.

Știind ce mă aștepta acasă, aș fi preferat să plec la club și să-mi petrec restul zilei acolo. Dar realitatea trebuia înfruntată.

— Ei ? a întrebat mătușa Agatha, imediat ce m-am strecurat în salon.

— Ei, da și nu, i-am răspuns eu.

— Ce vrei să spui ? Ce-a făcut ea ? A refuzat banii ?

— Nu prea.

— I-a acceptat ?

— Păi, iarăși, ce să zic, nu tocmai.

I-am explicat ce se întâmplase. Nu mă așteptam ca explicațiile mele să-i facă o plăcere grozavă, și e mai bine că nu m-am așteptat, pentru că nu i-au făcut. De fapt, pe măsură ce povestirea se desfășura, comentariile ei au devenit din ce în ce mai suculente, iar când am terminat, exclamația scoasă de ea aproape mi-a crăpat geamul. Suna ceva gen „ma !“, ca și când mătușa ar fi început să spună ceva despre mame și în ultima clipă și-ar fi amintit de noblețea arborelui ei genealogic.

— Îmi pare rău, i-am zis. Ce pot să spun mai mult decât atât ? Mi-am pierdut cumpătul. Moralul nu a rezistat. I se poate întâmpla oricui.

— În viața mea nu am pomenit un om atât de lipsit de șira spinării.

M-am cutremurat, ca un luptător înjunghiat de durerea vechii răni.

— Mătușă Agatha, i-am spus, ți-aș rămâne îndatorat dacă ai vrea să nu mai folosești cuvîntul șiră. Deșteaptă amintiri.

Ușa s-a deschis. A apărut Jeeves.

— Poftiți.

— Da, Jeeves ?

— Credeam că m-ați chemat, domnule.

— Nu, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

Există momente în care, chiar sub ochii mătușii Agatha, pot să adopt linia fermă. Iar acum, văzîndu-l pe Jeeves stînd acolo, cu lumina inteligenței scăpărînd din întreaga lui făptură, mi-am dat seama subit ce idioțenie era să te lipsești de acest izvor de încurajare și balsam clasa întii, numai pentru că mătușa Agatha avea prejudecăți în privința discutării afacerilor de familie cu personalul. Putea ea să mai zică o dată „ma !“, dar eram hotărît să procedez așa cum ar fi trebuit de la bun început — să pun cazul în miinile lui Jeeves.

— Jeeves, am spus, în privința cazului acela, cu unchiul George.

— Da, domnule.

— Cunoști împrejurările ?

— Da, domnule.

— Știi ce dorim.

— Da, domnule.

— Atunci, sfătuiește-ne. Dar acum. Dă-i drumul !

Am auzit-o pe mătușa Agatha bubuind în adîncuri, ca un vulcan înainte de a se năpusti asupra vecinilor, dar nu mi-am pierdut curajul. Văzusem în ochii lui Jeeves scînteia care vestea apropiata naștere a ideii.

— Înțeleg, domnule, că ați vizitat-o pe tînăra persoană la ea acasă.

— De acolo vin.

— Atunci, fără îndoială, ați întîlnit-o pe mătușa tinerei persoane.

— Jeeves, să știi că în spațiul acela mi-a fost imposibil să mai întîlnesc altceva.

— Atunci sugestia pe care sînt pe cale să v-o fac, domnule, sînt sigur că vi se va părea ispititoare. Aș recomanda să-l confrunțați pe onorabilul lord cu această

femeie. Întotdeauna, a fost în intențiile acestei femei să continue a locui cu nepoata și după ce aceasta se va mărita. Dacă ar întâlni mătușa, imaginea viitorului s-ar putea să-l determine pe onorabilul lord să se mai gîndească. După cum știți, domnule, mătușa este o femeie bună la suflet, dar hotărît de esență populară.

— Jeeves, ai dreptate ! Ca să nu mai vorbim de altele, părul acela portocaliu !

— Tocmai, domnule.

— Ca să nu mai amintim rochia roșie, magenta.

— Exact, domnule.

— O s-o invit mîine la prînz, special ca să-l întîlnească pe unchi. Ai văzut (și m-am întors spre mătușa Agatha, care mai fierbea în planul doi) că imediat ne-am ales cu o sugestie matură ? Ți-am spus sau nu ți-am spus ?

— Jeeves, poți să te retragi, a zis mătușa Agatha.

— Prea bine, doamnă.

Cîteva minute după plecarea lui Jeeves, mătușa Agatha a cam divagat nițeluș, mărginindu-și remarcile la revelații despre părerea ei asupra unui Wooster care putea înjosi în asemenea hal prestigiul clanului, permițînd slugilor să i se suie în cap. Apoi s-a întors la ceea ce am putea numi problema principală.

— Bertie, a spus ea, să te duci mîine iar, s-o vezi pe fata aceea, și de data asta să faci cum îți spun eu.

— Dar, la naiba ! Cînd avem la îndemină sugestia asta matură, bazată temeinic pe psihologia individuală...

— Gata, Bertie, destul ! Ai auzit ce-am spus ! Plec. La revedere.

A zbughit-o, fără să-și dea seama din ce aluat era plămădit Bertram Wooster. Nu se închisese bine ușa, că îl și strigam pe Jeeves.

— Jeeves, i-am spus, mătușa recent plecată nici nu vrea să audă de planul tău excelent, dar eu totuși propun să mergem neclintit pînă la capăt. Socot că acest plan este o armă fantastică. Poți s-o găsești pe femela aceea și s-o aduci aici mîine la prînz ?

— Da, domnule.

— Bine. Între timp, eu îi telefonez unchiului George. Îi vom face mătușii Agatha un mare bine, deși ea se împotrivește. Cum spune poetul, Jeeves ?

— Poetul Burns, domnule ?

— Nu poetul Burns. Trebuie să fie altul. Când faci bine pe furiș.

— „Mici fapte de caritate în umbră modest lăsate“ domnule ?

— În esență, cam așa, Jeeves.

Presupun că facerea de bine pe furiș ar trebui să inflăcăreze inima oricui, dar nu pot să spun că așteptam cu mare nesaț ospățul. Unchiul George, dacă ne mărginim la el, este un companion de masă destul de dificil fiind în stare să înșface discuția și s-o circumscrie la o descriere a simptomelor sale, genul de flăcău care crede că masele largi ale publicului stau la pîndă toată ziua să audă noutăți despre căptușeala stomacului său. Adăugăți-o pe mătușă și vă ajunge ca să căpătați o adunare care ar putea consterna oamenii cei mai căliți. În clipa trezirii, mi-am dat seama de un dezastru iminent, iar în cursul întregii dimineți norul, dacă pricepeți la ce mă refer, a crescut tot mai întunecat. Când Jeeves a sosit cu cocteilurile, eram la pămînt.

— Jeeves, am spus, nu lipsește mult să las toată afacerea baltă și s-o întind la Trintori.

— Nu mi-e greu să-mi închipui, domnule, că cele ce urmează se vor dovedi o aspră încercare.

— Cum ai ajuns să-i cunoști pe oamenii aceștia, Jeeves ?

— Printr-un băiat tînăr care mi-este oarecum prieten, domnule, valetul personal al colonelului Mainwaring-Smith. El și cu tînăra persoană aveau o învoială pe atunci, iar el a dorit să-l însoțesc la Wistaria Lodge, și s-o cunosc pe ea.

— Erau logodiți ?

— Nu chiar logodiți, domnule. O învoială.

— Și de ce s-au certat ?

— Nu s-au certat, domnule. Când onorabilul lord s-a pornit să-și exprime omagiile, tînăra persoană, evident

măgulită, a început să se clatine între iubire și ambiție. Dar chiar și acum, nu a rupt oficial învoiala.

— Atunci, dacă planul tău dă roade și unchiul George se retrage, prietenul tău va fi avantajat ?

— Da, domnule. Smethurst — îl cheamă Smethurst — ar considera un asemenea sfârșit ca fiind demn de dorit cu marea flacără-a credinței.

— Ai zis binișor chestia asta, Jeeves. Cap propriu ?

— Nu, domnule. Bardul din Avon, domnule.

O mină nevăzută mi-a torturat soneria ; mi-am dat curaj, s-o fac pe gazda. Ospățul începea.

— Doamna Wilberforce, domnule, a anunțat Jeeves.

— Zău dacă știu cum să rămân serioasă, cu tine stînd îndărătul meu și spunîndu-mi : „Doamnă, vă rog să-mi îngăduiți să vă ispitesc cu un cartof.“

Asta o spunea mătușa navigînd cu toate pinzele spre salon, pîrînd mai vastă, mai roză și mai amicală decît totdeauna.

— Știi că-l știu ? a zis ea arătînd cu degetul pe urmele lui Jeeves. A fost pe la noi și am luat ceaiul împreună.

— Mi-a spus.

I-a aruncat salonului o privire de inventar definitiv.

— Drăguț loc, a zis. Deși mie îmi place să am prin jur mai mult roz. Rozul e atît de vesel. Dar ce ai aici ? Cocteil ?

— Martini cu un pic de absint, am spus eu începînd să torn.

A scos un guițat feciorelnic.

— Vai, nu încerca să mă faci să beau lucruri din astea ! Știi ce s-ar întîmpla dacă m-aș atinge de o picătură ? M-ar trăsni de durere ! Știi ce înseamnă astea pentru căptușeala stomacului ?

— Nu știu.

— Ei bine, eu știu. Dacă ai fi fost barmaniță cît timp am fost eu, ai fi știut.

— Aăă... hrrr... ați lucrat la un bar ?

— Ani și ani, cînd eram mai tînără ca acum. La Criterion.

Am scăpat recipientul cu cocteil.

— Ai văzut ? a spus ea, scoțind în evidență morala fabulei. Asta e cînd bei asemenea poșirci. Dau tremurături la mînă. Întotdeauna, le spuneam băieților : „Porto, dacă vrei să beți ceva. Porto e sănătos. Și eu apreciez o picătură de porto. Dar încilceala asta de băuturi amestecate ca-n America, păzea !” Însă niciodată nu voiau să mă asculte.

O scrutam cu mare atenție. Firește, la tejgheaua barului Criterion trebuie să se fi perindat mii de fete, dar tot te speria nițel. Erau ani de cînd se produsese tentativa unchiului George de a realiza o mezialianță — înainte de a-și fi moștenit titlul de lord — dar și acum clanul Woosterilor încă se mai cutremura auzind de Criterion.

— Hrrr... cînd ați fost la Cri, i-am spus, vi s-a întîmplat să dați peste un flăcău cu numele meu ?

— Am uitat care era numele. De cînd mă știu, le-am încurcat.

— Wooster.

— Wooster ! Ieri, cînd ai fost la noi, mi s-a părut că aud Foster. Wooster ! Dacă am dat peste un flăcău cu numele de Wooster ! Ba bine că nu ! Păi, eu și cu George Wooster — Purcelușu, îi ziceam eu — urma să mergem la ofițerul stării civile, numai că a prins de veste familia lui și a intervenit. Mi-au oferit o grămadă de bani să renunț la el, iar eu, ca o proastă, i-am lăsat să mă convingă. Dacă nu m-am întrebat de-o mie de ori ce s-a întîmplat cu el, nu m-am întrebat o dată ! E rudă cu dumneata ?

— Scuzați-mă, i-am spus. Lipsesc o clipă doar, am o vorbă cu Jeeves.

· Am întins-o spre dependențe.

— Jeeves !

— Poftiți.

— Știi ce s-a întîmplat ?

— Nu, domnule.

— Femeia asta...

— Poftiți ?

— E barmanița unchiului George !

— Poftiți ?

— Uf, la naiba, cred c-ai auzit de barmanița unchiului George. Știi toată istoria familiei. Fata de la bar, fata cu care, în tinerețe, voia să se însoare.

— Aha, da, domnule.

— E singura femeie pe care a iubit-o vreodată. Mi-a spus-o de un milion de ori. De fiecare dată când ajunge la al patrulea whisky, scîncește amintindu-și de femeia pierdută. Ce ghinion afurisit ! Cum o s-o vadă, chemarea trecutului o să răsunе în inima lui. Presimt, văd, știu. Și individul e pe măsura lui. De îndată ce a intrat, a început să vorbească despre căptușeala stomacului ei. Jeeves, îți dai seama de semnificația hidoasă a acestui lucru ? Căptușeala lui stomacală reprezintă subiectul favorit al unchiului George. Asta înseamnă că el și ea sînt suflete înrudite. Femeia aceasta și cu el vor fi ca...

— Adîncurile chemînd adîncurile, domnule ?

— Exact.

— Foarte neplăcut, domnule.

— Ce-i de făcut ?

— N-aș putea spune, domnule.

— Îți spun eu ce-o să fac : îl chem la telefon și îi spun că prînzul e contramandat.

— Greu realizabil, domnule. Mi se pare că onoratul lord a și ajuns la ușa noastră și sună chiar acum.

Și așa era. Jeeves l-a lăsat să intre, iar eu l-am urmat în călătoria sa pînă în salon. După ce a intrat în salon s-au scurs cîteva clipe de buimăceală și tăcere, apoi au izbucnit urletele de surpriză pe care le auzi cînd amici vechi se reîntîlnesc după o despărțire îndelungată.

— Purcelușule !

— Maudie !

— Fir-aș să fiu !

— Să mă ia naiba !

— Ca să vezi !

— Pe sufletul meu !

— I-auzi, tocmai tu să fii lordul Yaxley !

— A căzut titlul peste mine cum ne-am despărțit !

— Nici prin gînd nu mi-ar fi trecut !

— Eram slăbit, să mă dobori cu o suflare.

Subsemnatul, stăteam ca o piesă din partea laterală a decorului ; mă schimbam cînd pe un picior, cînd pe

celălalt. Îmi dădeau atîta importanță, de parcă aș fi fost răposatul Bertram Wooster, dezmembrat.

— Maudie, să mă ia naiba dacă arăți măcar cu o zi mai bătrînă !

— Nici tu, Purcelușule !

— Cum ai dus-o în toți anii ăștia ?

— Binișor. Numai căptușeala stomacului nu-i chiar așa cum ar trebui să fie.

— Doamne, nu mai spune ! Eu am de lucru cu căptușeala stomacului *meu* !

— Simt așa, un fel de îngreunare după mese.

— Să vezi la mine îngreunare după mese ! Și ce iei ?

— Am tot luat Tridigestin Perkins.

— Vai, fetițo, dar nu folosește la nimic ! Absolut de pomană ! Am luat și eu din astea, ani în șir, și n-am căpătat nici o ușurare. Să-ți spun eu : dacă vrei ceva cu adevărat bun...

M-am tras de-o parte. Ultima oară cînd i-am privit, unchiul George era așezat lîngă ea pe canapea, flecărind de zor.

— Jeeves, am spus, tîrindu-mă pînă în dependențe.

— Pofțiți.

— Or să fie la masă doar doi. Pe mine nu mă mai puî la socoteală. Dacă vreunul din ei observă absența mea, le spui că am primit o chemare telefonică urgentă. Situația îl depășește pe Bertram, Jeeves. Sînt de găsit la Trîntori.

— Prea bine, domnule.

Era tîrziu pe seară, cînd unul dintre chelneri m-a găsit jucînd distrat o partidă de biliard și m-a informat că mătușa Agatha mă așteaptă la telefon.

— Bertie !

— Alo !

Eram uluit să observ că vocea ei aparținea unei mătușl ce simte că lucrurile merg spre bine. Avea triluri de păsărică.

— Bertie, mai ai cecul pe care ți l-am dat ?

— Da.

— Atunci rupe-l. Nu mai e nevoie.

— Eh ?

— Am spus că n-o să mai avem nevoie de cec. Unchiul tău mi-a vorbit la telefon. Nu se însoară cu fata aceea.

— Nu ?

— Nu. Se pare că s-a mai gândit și își dă seama cât de nepotrivită ar fi fost. Dar partea surprinzătoare este că totuși se va însura !

— Da ?

— Da, cu o veche prietenă de-a lui, o doamnă Wilberforce. O femeie de vîrstă respectabilă, după cum mi-a dat să înțeleg. Mă întreb care Wilberforce o fi. Sint două ramuri principale ale familiei : Wilberforce din Essex și Wilberforce din Cumberland. Mi se pare că există și o ramură mai mică, undeva prin Shropshire.

— Și una în Dulwich Est.

— Ce-ai spus ?

— Nimic, am asigurat-o eu în grabă, nimic.

Am închis telefonul. Apoi, îndărăt spre vechiul apartament, simțindu-mă un pic lovit cu leuca.

— Ei, Jeeves, i-am spus, și trăia în ochii mei un reproș plin de asprime, presupun că pînă la urmă toate s-au aranjat cu bine.

— Da, domnule. Onorabilul lord a anunțat oficial logodna, domnule.

— A anunțat-o, ai ?

— Da, domnule.

L-am privit pe om drept în față.

— Nu pari să-ți dai seama, i-am spus eu cu o voce rece și măsurată, dar această întîlnire ți-a scăzut simțitor acțiunile. Eram obișnuit să te privesc ca pe un sfătuitor fără egal. Ca să zic așa, atîrnăm de buzele tale. Și acum, uită-te ce-ai făcut ! Toate astea sint urmarea directă a planului tău, bazat pe psihologia individuală. Ar fi fost de așteptat din partea ta, Jeeves — de vreme ce o cunoșteai pe femeie, o întîlniseși la o ceașcă de ceai, după cum mi-ai povestit — ar fi fost de așteptat să stabilești dinainte că era vorba de barmanița unchiului George.

— Așa am făcut, domnule.

— Cum zici ?!

— Am fost conștient de acest fapt, domnule.

— Atunci trebuie să fi știut ce-o să se întâmple dacă o să vină la masă și o să-l întâlnească.

— Da, domnule.

— Uf, la naiba, nu mai înțeleg nimic !

— Dacă îmi îngăduiți să explic, domnule. Tînărul Smethurst, care este puternic atașat de tînăra persoană, este în același timp un prieten intim de-al meu. De curînd mi s-a adresat, în speranța că aș putea face ceva, astfel ca tînăra persoană să urmeze poruncile inimii ei și să se rețină de la a-și îngădui să se lăcomească în căutarea aurului și a farmecelor legate de titlurile de noblețe ale onorabilului lord. Acum, n-o să mai fie nici un obstacol în calea unirii lor.

— Înțeleg. „Acte mici de caritate în umbră modest lăsate“, ai ?

— Întocmai, domnule.

— Și cum rămîne cu unchiul George ? L-ai înhămat la un jug de toată frumusețea.

— Nu, domnule, dacă îmi îngăduiți libertatea de a mă opune părerii dumneavoastră. Îmi închipui că doamna Wilberforce ar trebui să fie o parteneră ideală pentru onorabilul lord. Dacă a existat vreun defect în modul de viață al onoratului lord, a fost că era puțin prea atașat de plăcerile unei mese bune...

— Vrei să spui că mînca porcește ?

— Nu m-aș fi aventurat să formulez chestiunea astfel, domnule, dar exprimarea reușește să facă față necesităților cazului. Era de asemeni înclinat să bea ceva mai mult decît îi îngăduiau consilierii medicali. Burlacii vîrstnici cu avere și fără ocupație tind cam des să cadă în această greșală, domnule. Viitoarea lady Yaxley va controla această latură. Într-adevăr, s-a întîmplat s-o aud pe onorata lady vorbind despre aceasta în timp ce aduceam peștele. Comenta o anumită umflare a feței care nu existase în înfățișarea lordului pe vremea cînd se cunoscuseră și sublinia că lordul necesită îngrijiri. Îmi închipui, domnule, că veți aprecia pînă la urmă că acest mariaj ia o turnură extrem de favorabilă.

Era — cum să zic ? — era plauzibil, însă am clătinat din cap.

— Auzi, Jeeves, totuși... !

— Pofțiți ?

— Este, chiar tu ai spus-o, și nu de mult, o femeie hotărât din popor.

S-a uitat la mine cu oarecare reproș.

— Marfă rezistentă, din straturile dinspre temelie ale claselor mijlocii, domnule !

— Hm !

— Pofțiți ?

— Am zis „Hm !“, Jeeves.

— De altminteri, domnule, amintiți-vă ce a spus poetul Tennyson : „Inimile bune înseamnă mai mult decât coroanele nobiliare“.

— Și care din noi doi o să-i comunice mătușii Agatha părerea poetului ?

— Dacă îmi îngăduiți o sugestie, domnule, aș fi de părere să ometem a comunica pe orice cale cu doamna Spenser Gregson. Valiza dumneavoastră este gata făcută. Ar fi o chestiune de numai câteva minute, să scot mașina din garaj și...

— Și spre orizonturile unde bărbații sînt bărbați ?

— Exact, domnule.

— Jeeves, i-am spus, nici acum nu sînt sigur că pot fi pe deplin de acord cu tine în ce privește recente tale activități. Tu îți închipui că ai împrăștiat dulceață și lumină și că ai mulțumit pe toată lumea. Eu nu sînt chiar atît de sigur. Totuși, cu această ultimă sugestie a ta, ai nimerit-o din plin. Caut să examinez în dușmănie această sugestie, și nu-i găsesc nici o greșeală. E strașnică. O să aduc mașina în câteva minute.

— Prea bine, domnule.

— Adu-ți aminte ce a spus poetul Shakespeare, Jeeves.

— La care spusă a poetului vă referiți ?

— „Iese din scenă în mare grabă, urmărit de un urs.“

O să găsești pasajul acesta în una dintre piesele lui. Îmi amintesc că am făcut despre asta un desen pe marginea paginii, cînd eram la școală.

TURNIRUL TÎNĂRULUI TUPPY

— HEI, Jeeves ! i-am spus, intrînd în odaia unde acesta era scufundat pînă la genunchi în mijlocul valizelor, cămășilor și hainelor de iarnă, ca un monstru marin printre stînci. Ce faci, împachetezi ?

— Da, domnule, a răspuns onestul flăcău, căci între noi nu există secrete.

— Dă-i înainte ! am spus eu aprobativ. Împachetează, Jeeves, împachetează de zor în prezența marelui călător !

Mi se pare că am adăugat și cuvintele „tra-la !“, întrucît eram bine dispus.

În fiecare an, pe la mijlocul lui noiembrie, între proprietarii celor mai frumoase reședințe rurale de pe întinsul Angliei își croiesc drum neliniștea și teama : la care dintre ei o să aterizeze Bertram Wooster pe timpul Crăciunului ? Onoarea ar putea cădea peste unul sau altul. După cum spune mătușa mea Dahlia, nu se poate ști niciodată unde pică bomba.

În tot cazul, anul acesta m-am hotărît din vreme. Nu trecuse nici 10 nov., cînd un oftat de ușurare s-a înălțat dintr-o duzină de cămine respectabile : se aflase că sorții nenorocului căzuseră pe sir Reginald Witherspoon, baronet, din Bleaching Court, Upper Bleaching, Hampshire.

În elaborarea hotărîrii de a-l onora pe acest Witherspoon cu prezența mea, fusesem stimulat de mai multe motive, fără să mai punem la socoteală următorul aspect :

datorită căsătoriei cu Katherine, sora mai tină a bărbatului mătușii Dahlia, baronetul îmi este oarecum un fel de unchi. Întîi și întîi, am ținut seama de faptul că baronetul o duce grozav de bine, atît crăpelnița cît și răcoritoarele fiind mai presus de orice critică. Apoi, iarăși, grajdurile lui cuprind întotdeauna ceva demn de călărit, lucru care nu-i de lepădat. Și, în al treilea rînd, nu există primejdia să te pomenești tîrît cu forța într-un grup entuziast de colindători amatori și să parcurgi întreg ținutul prin ploaie, cîntînd „Cînd păstorii își păzesc turmele noaptea”. Sau, tot pe acolo, „O, brad frumos !”

Toate astea cîntăreau în ochii mei, dar ce mă atrăgea spre Bleaching Court într-adevăr ca un magnet era certitudinea că tînărul Tuppy Glossop se va afla printre cei prezenți.

Sînt sigur că v-am vorbit și mai înainte despre acest individ negru la suflet, dar o să vă mai pomenesc o dată faptele, numai așa, ca să avem scriptele în ordine. El era tipul, dacă vă amintiți, care a nesocotit o prietenie de-o viață, după ce se înfruptase din pîinea și sarea mea: a făcut pariu cu mine, într-o seară, la clubul Trintorilor, că n-o să pot trece în mîini pe frînghia prinsă în inele deasupra bazinului de înot, și apoi, cu perfidie inimaginabilă, s-a dus și a desfăcut ultimul inel, făcîndu-mă să cad în mediul lichid și distrugînd astfel unul din cele mai elegante costume ale Londrei.

A duce la bun sfîrșit o răzbunare adecvată a fost, de atunci, una din pasiunile dominante ale vieții mele.

— Jeeves, i-am spus, ai reținut că domnul Glossop se va afla la Bleaching ?

— Da, domnule.

— Și, prin urmare, nu uiți să împachetezi și Seringa Gigant ?

— Nu, domnule.

— Nici Iepurele Luminescent ?

— Nu, domnule.

— Perfect ! Îmi pun nădejdea mai curînd în Iepurele Luminescent, Jeeves. Din toate sursele, am auzit despre el numai lucruri bune. Îi întorci arcu, îl pui noaptea în camera cuiva, și strălucește prin întuneric și țopăie

încolo și încoace, scoțînd tot timpul zgomote pătrunzătoare și ciudate. Îmi închipui că întregul spectacol e bine calculat ca să-l sperie pe tînărul Tuppy în lege.

— Se prea poate, domnule.

— Dacă nu reușește, mai rămîne Seringa Gigant. Nu trebuie să precupețim nici un efort pentru a doborî acest om, am spus eu. E în joc onoarea Woosterilor.

Aș mai fi vorbit despre asta, dar tocmai atunci s-a auzit soneria de la intrare.

— Deschid eu, i-am spus. Trebuie să fie mătușa Dahlia. A telefonat că trece în cursul dimineții pe aici.

Nu era mătușa Dahlia. Era poștașul, cu o telegramă. Am deschis-o, am citit-o și, cu sprîncenele un pic cam îndesite, am adus-o în dormitor.

— Jeeves am spus eu. Ne-a parvenit o comunicare bizară. De la domnul Glossop.

— Adevărat, domnule ?

— O să ți-o citesc. Expediată de la Upper Bleaching. Sună după cum urmează :

Cînd vii mîine, adu-mi ghetele de rugby. De asemenea, dacă e omenește posibil, un prepelicar irlandez de apă. Urgent. Salutări. Tuppy.

— Ce înțelegi tu din asta, Jeeves ?

— După cum interpretez eu documentul, domnule, mister Glossop dorește ca dumneavoastră, cînd veniți mîine, să-i aduceți ghetele de rugby. De asemenea, dacă este omenește cu putință, un ciine prepelicar irlandez, de apă. Lasă să se înțeleagă că problema este urgentă și trimite salutările lui.

— Da, așa am citit și eu. Dar, de ce ghetele de rugby ?

— Poate domnul Glossop dorește să joace rugby, domnule.

Am luat în considerație ipoteza.

— Da, am spus eu. Asta ar putea fi explicația. Dar de ce oare un om, instalat pașnic într-o reședință la țară, ar arde brusc de dorința de-a juca rugby ?

— N-aș putea spune, domnule.

— Și de ce un prepelicar irlandez de apă ?

— Aici, mă tem din nou că n-aș putea să mă aventurez cu nici o supoziție, domnule.

— Și, de fapt, ce este un prepelicar de apă irlandez ?

— Este un prepelicar de apă dintr-un soi crescut în Irlanda, domnule.

— Crezi ?

— Da, domnule.

— Mă rog, s-ar putea. Dar de ce ar trebui să asud eu pe aici adunînd cîini — indiferent de naționalitate — pentru tînărul Tuppy ? Ce, crede că sînt moș Crăciun ? Oare își închipuie că sentimentele mele față de el, după incidentul de la clubul Trîntorilor, sînt pătrunse de bunăvoință ? I-auzi, prepelicali irlandezi de apă ! Cîih !

— Poftiți ?

— Cîih, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

Sonerie de la intrare s-a auzit din nou.

— Dimineată aglomerată, Jeeves.

— Da, domnule.

— Las' că mă duc eu.

De data asta, era mătușa Dahlia. A dat buzna, cu aerul unei femei care și-a pus oăva în cap — de fapt, slobozind glas puternic încă de pe ștergător.

— Bertie, a bubuit ea cu vocea-i care crapă geamurile și răstoarnă vasele, am venit pentru acel june porc de ciine numit Glossop.

— E în regulă, mătușă Dahlia, i-am răspuns eu alinător. Sînt stăpîn pe situație. Seringa Gigant și Iepurele Luminescent tocmai se pun în bagaje.

— Nu știu despre ce vorbești și nici o clipă nu cred că tu ai ști, a declarat rubedenia cu oarecare bruschețe, dar dacă ai avea amabilitatea să încetezi cu aiurelile tale, ți-aș explica la ce mă refer. Am primit o scrisoare foarte alarmantă de la Katherine. Despre șarpele ăsta. Desigur, nu i-am suflat Angelei nici un cuvînt. Ar sări pînă în tavan.

Această Angela este fata mătușii Dahlia. Se presupune că ea și cu tînărul Tuppy sînt mai mult sau mai puțin logodiți, deși încă nu s-a dat nici un anunț în „Morning Post“.

— De ce ? am spus.

— De ce, ce ?

— De ce ar sări Angela pînă în tavan ?

— Ei bine, parcă tu n-ai face-o, dacă ai fi ca și logodit cu un drac împelițat și cineva ți-ar spune că logodnicul tău s-a dus la țară și o cobzărește pe o caninomană.

— Pe o cum ai spus ? Vrei, te rog, să mai spui o dată ?

— O caninomană. Una din afurisitele alea de fetișcane dezmațate, cu cizme înalte și costume bărbătești, care infestază districtele rurale și cutreieră locurile cu o haită de ciini în asortiment variat. Și eu am fost una din astea prin tinerețe, așa că știu cât sînt de periculoase. O cheamă Dalglish. Fata bătrînului colonel Dalglish. Locuiesc lângă Bleaching.

Am văzut o geană de lumină.

— Va să zică, despre asta era vorba în telegrama lui. Tocmai mi-a telegrafiat, rugîndu-mă să-i aduc un prepelicar de apă irlandez. Un cadou de Crăciun pentru această fată, fără îndoială.

— Probabil. Katherine îmi spune că pare îndrăgostit lulea. Umblă după ea ca unul dintre ciinii ei, arată ca o pisicuță blindă și behăie ca o oaie.

— O întreagă grădină zoologică particulară, ai ?

— Bertie, a spus mătușa Dahlia (și mi-am putut da seama că firea ei generoasă era răscolită pînă în adîncuri), mai fă o glumă din asta și uit că-ți sînt mătușă și-ți scap una.

Am trecut din nou pe faza alinare. I-am aplicat străvechiul balsam.

— Eu unul nu mi-aș face probleme, i-am zis. N-o fi nimic serios. Toată istoria este, cu siguranță, mult exagerată.

— Așa crezi, eh ? Doar îl cunoști cîte parale face ! Îți aduci aminte cîte necazuri am avut cînd alerga după cîntăreața aceea.

Mi-am reamintit cazul. O să-l găsiți în alt raft al arhivei. Cora Bellinger o chema. Se pregătea pentru operă și tînărul Tuppy manifesta față de ea o înaltă prețuire. Dar, din fericire, ea i-a tras un pumn în ochi, la petrecerea de la Beefy Bingham, un adevărat spectacol în Bermondsey Est, și dragostea a murit.

— Pe lingă asta, a spus mătușa Dahlia, mai e ceva. Tuppy, înainte de a pleca la Bleaching, s-a certat cu Angela.

— Da ? S-au certat ?

— Da. Am aflat-o azi dimineată, de la Angela. Plîngea, gata să-i sară ochii din cap, bietul ingeraş. Pornise de la ultima ei pălărie. Din cîte am putut să-mi dau seama, el i-a spus că îi vine ca unui pechinez, iar ea i-a spus că nu mai vrea să-l vadă niciodată pe lumea asta şi nici pe cea viitoare. Iar el a spus : „E-n regulă !” — şi dus a fost. E clar ce s-a întîmplat. Fata-dulău l-a prins din cădere în mrejele ei ; dacă nu acţionăm rapid, orice se poate întîmpla. Aşadar, înfăţişează-i lui Jeeves situaţia şi spune-i să intre în acţiune imediat ce ajungeţi acolo.

Mă simt întotdeauna cam înţepat, dacă mă-nţelegeţi, cînd rudele mele fac această presupunere, că Jeeves are o contribuţie atît de afurisit de esenţială în asemenea ocazii. Felul în care i-am răspuns a fost deci cam aspru.

— Nu va fi nevoie de serviciile lui Jeeves, am spus. Pot minui perfect acest caz. Programul pe care l-am stabilit va fi absolut îndestulător pentru a abate gîndurile tinărului Tuppy de la dragoste. Am intenţia de a-l introduce Iepurele Luminescent în cameră la prima ocazie. Iepurele Luminescent străluceşte în întuneric şi topăie încolo şi încooace, scoţînd zgomote pătrunzătoare şi ciudate. Tinărului Tuppy îi vor suna ca Vocea Conştiinţei şi prevăd că, încă de la prima administrare a acestui tratament, va fi nevoit să se retragă într-un sanatoriu pentru săptămîni în şir. Iar la sfîrşitul acestei perioade, va fi uitat cu totul de păcătoasa aceea.

— Bertie, a spus mătuşa Dahlia cu un calm oarecum glacial, eşti întruchiparea Prostiei Abisale. Ascultă aici ce-ţi spun. Numai pentru că ţin la tine şi pentru că am trecut la Asociaţia de Depistare a Zănaticilor n-ai fost încă aruncat într-o celulă capitonată. Dacă încurci şi afacerea asta, îţi retrag protecţia mea. Nu înţelegi că lucrul e mult prea serios ca să mai te ţii de prostii ? E în joc toată fericirea Angelei. Fă cum îţi spun eu, şi lasă totul pe seama lui Jeeves.

— Cum zici dumneata, mătuşă Dahlia, i-am răspuns cu ţeapăn.

— Atunci e foarte bine. Spune-i lui Jeeves chiar acum. M-am întors în dormitor.

— Jeeves, am spus eu (și nu mi-am mai dat osteneala să-mi ascund amărăciunea), nu mai e nevoie să împachetezi Iepurele Luminescent.

— Prea bine, domnule.

— Nici Seringa Gigant.

— Prea bine, domnule.

— Au fost supuse unei critici destructive și li s-a dus tot chichirezul. Ah, și Jeeves...

— Poftiți.

— Doamna Travers dorește ca, imediat ce ajungem la Bleaching Court, să-l desparți pe domnul Glossop de o fată-dulău.

— Prea bine, domnule. Mă voi ocupa de această problemă și mă voi strădui să dau satisfacție.

În după-amiaza următoare mi-a devenit clar că mătușa Dahlia nu exagerase cu nimic pericolul situației. Jeeves și cu mine ne îndreptam spre Bleaching într-o mașină de două locuri și ajunsesem pe la jumătatea drumului dintre sat și conac, când, brusc, ne-a apărut în față un ocean de ciini, iar în mijlocul oceanului tinărul Tuppy se zbenguia în jurul uneia din fetele acelea ample, hrănite sănătos. Se pleca spre ea cu un soi de devoțiune și, în ciuda distanței apreciabile, am putut vedea că urechile lui erau roz. Pe scurt, atitudinea lui era fără doar și poate aceea a unui om care se ostenește să aibă o reușită deplină; iar când am ajuns mai aproape și am observat că fata purta costum bărbătesc și cizme înalte, n-am mai avut nici o îndoială.

— Ai observat, Jeeves? am spus eu pe o voce joasă, plină de tilc.

— Da, domnule.

— Fata, ai?

— Da, domnule.

Am apăsat amabil pe claxon și i-am fluierat puțin. S-au întors — Tuppy, mi s-a părut, fără mare plăcere.

— Ah, noroc, Bertie, a spus el.

— Bună, am spus eu.

— Prietenul meu, Bertie Wooster, i-a spus Tuppy feței, pe un ton care aducea a scuză ; știți, de parcă ar fi preferat să mă ascundă.

— Bună, a spus fata.

— Bună, am spus eu.

— Bună, Jeeves, a spus Tuppy.

— Bună ziua, domnule, a spus Jeeves.

S-a lăsat o tăcere oarecum jenantă.

— Ei, dragă Bertie, la revedere ! a spus tinărul Tuppy. Probabil că dorești să-ți urmezi drumul.

Noi, Woosterii, știm să înțelegem o aluzie, la fel ca orișicine.

— Ne vedem mai târziu, am spus eu.

— Ah, cum să nu, a spus Tuppy.

Am pornit iar mașina, și duși am fost.

— Sinistru, Jeeves ! am spus. Ai remarcat că pacientul arăta ca un cocoș împăiat ?

— Da, domnule.

— Și n-a dat semne că ar dori să ne oprim și să ne alăturăm grupului.

— Nu, domnule.

— Cred că temerile mătușii Dahlia sînt justificate. Chestiunea pare serioasă.

— Da, domnule.

— Ei bine, strunește-ți creierii, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

Nu l-am mai văzut pe Tuppy pînă seara, cînd mă îmbrăcam pentru cină. S-a prelins înăuntru tocmai cînd îmi potriveam cravata.

— Bună, am spus eu.

— Bună, a spus Tuppy.

— Cine era fata ? am întrebat eu în stilul meu degajat și perfid — vreau să spun, dezinvolt.

— O domnișoară Dalgleish, a spus Tuppy și am observat cum îi apare o pată de roșeață.

— Stă cu noi aici ?

— Nu. Locuiește în casa aceea, lingă porțile conacului de aci. Mi-ai adus ghetele de rugbi ?

— Da. Jeeves le-a pus pe undeva.

— Și prepelicarul de apă ?

— Regret. Nici un prepelicar.

— Afurisită afacere ! Fata tinjește după un prepelicar de apă irlandez.

— Ei, și ce-ți pasă ție ?

— Voiam să-i dăruiesc unul.

— De ce ?

Tuppy a devenit un pic cam trufaș. Rece. Privire mustătoare.

— Doamna și domnul colonel Dalglish, a spus el, au fost extrem de amabili cu mine de cînd am sosit aici. S-au ocupat de mine. Firește, vreau să-mi arăt recunoștința pentru ospitalitatea lor. Nu vreau să mă creadă unul din tinerii aceia moderni, prost crescuți, despre care se scrie în ziare că agață tot ce le pică în gheare și nu acordă nimic în schimb. Dacă oamenii te invită la prînz și la ceai și la toate, apreciază dacă le arăți în schimb o mică atenție.

— Foarte bine, dă-le ghetete tale de rugbi. Apropo, ce nevoie ai de ele ?

— Joc într-un meci, joia viitoare.

— Aici ?

— Da. Upper Bleaching contra Hockley-cum-Meston. Se pare că va fi meciul anului.

— Și cum te-au înhățat ?

— Deunăzi, într-o convorbire, mi s-a întîmplat să menționez că, la Londra, obișnuiesc să joc în fiecare sim-bătă pentru Old Austinians, și domnișoara Dalglish a pă-rut foarte dornică să mă vadă ajutînd satul.

— Care dintre ele ?

— Upper Bleaching, desigur.

— Aha, deci ai să joci pentru Hockley.

— Nu-i nevoie să încerci asemenea spirite, Bertie. Poate n-ai aflat încă, dar să știi că pe un teren de rugbi fac senzație. Hei, Jeeves !

— Poftiți, a spus Jeeves, pătrunzînd chiar pe centru.

— Domnul Wooster îmi spune că ghetetele mele de rugbi se află la tine.

— Da, domnule. Le-am așezat în camera dumne-voastră.

— Mulțumesc. Jeeves, vrei să cîștigi ceva bani ?

— Da, domnule.

— Atunci pariază un piculeț pe Upper Bleaching, în cadrul întîlnirii anuale cu Hockley-cum-Meston de joia viitoare ! a spus Tuppy părăsind camera cu pieptul bombat.

— Domnul Glossop va juca joi, i-am explicat eu în timp ce ușa se închidea.

— Așa mi-a comunicat și mie obștea servitorilor, domnule.

— Da ? Și care e opinia generală în această privință ?

— Impresia pe care am desprins-o, domnule, este că în camera servitorilor domnul Glossop este socotit prost inspirat.

— Și de ce așa ?

— Sint informat de domnul Mulready, majordomul lui Sir Reginald, domnule, că această competiție diferă în unele aspecte de rugbiul obișnuit. Datorită unei îndelungate și considerabile dușmăanii ce există între cele două sate, lupta este purtată, pare-se, pe baze ceva mai libere și mai primitive decît este cazul atunci cînd două echipe se întîlnesc într-o competiție amicală. Scopul principal al jucătorilor, din cîte mi s-a dat să înțeleg, nu constă atît în marcarea golurilor, cît în aplicarea violenței.

— Doamne Dumnezeule, Jeeves !

— Așa par să stea lucrurile, domnule. Partida ar prezenta mare interes pentru istorici. S-a disputat prima oară în timpul lui Henric al VIII-lea, cînd a durat de la amiază pînă la apusul soarelui, pe o suprafață de mai multe mile patrute. S-a soldat cu pierderea a șapte vieți.

— Șapte !

— Fără a mai pune la socoteală și viețile a doi spectatori, domnule. Totuși, în ultimii ani, pagubele pare-se că au fost reduse la membre rupte și alte răniri ușoare. Părerea obștei servitorilor este că domnul Glossop ar proceda mai judicios dacă s-ar abține și nu s-ar amesteca în această afacere.

Eram mai mult sau mai puțin înspăimîntat. Vreau să spun că, deși era pentru mine un ideal în viață să i-o plătesc tînărului Tuppy pentru figura aceea de la Trîntori, totuși mai rămîneau unele slabe vestigii, dacă vestigii e cuvîntul, ale vechii prietenii și stime. Apoi, setea de

răzbunare are și ea limitele ei. Oricît de profundă ar fi fost ciuda mea pentru ultragiul îngrozitor pe care mi-l adusese, nu simțeam nici o poftă să-l văd topăind pe teren fără să bănuie nimic și pomenindu-se tocat mărunț de săteni barbari. Un Tuppy speriat în lege de Iepurele Luminescent — asta da. Chestie excelentă. De fapt, un adevărat happy end. Dar un Tuppy evacuat pe targă în șase bucăți separate — asta nu. Asta era cu totul altceva. Absolut nepotrivit. A nu se lua în considerație nici o clipă.

Evident, deci, se cuvenea un cuvînt binevoitor de pre-venire, cît mai era vreme. Am dat buzna în camera lui și l-am găsit jucîndu-se visător cu ghetele de rugbi.

L-am pus în cunoștință de cauză.

— Ai face mai bine, și la fel socoate și obștea servitorilor, i-am spus eu, să simulezi în ajunul meciului o scrînteală la picior.

Mi-a aruncat o privire stranie.

— Îmi sugerezi ca în vreme ce domnișoara Dalgleish îmi acordă încrederea ei, se bizuie pe mine și așteaptă cu entuziasm feciorelnic pătruns de nerăbdare să mă vadă ajutîndu-i satul în obținerea victoriei, eu s-o las baltă cu un fisiit ?

Eram bucuros că a înțeles atît de iute.

— Chiar așa, i-am zis.

— Pfau ! a zis Tuppy — și era prima oară că auzeam acest cuvînt.

— Cum adică, Pfau ? l-am întrebat.

— Bertie, a răspuns Tuppy, ce-mi spui nu face decît să sporească pofta cu care aștept încăierarea. Nu vreau nici eu altceva decît un joc încins la maximum. Întîmpin favorabil acest spirit competitiv al adversarilor. O oarecare brutalitate îmi va face plăcere. Îmi va da posibilitate să mă dezlănțui și să arăt tot ce am mai bun în mine. Îți dai seama, m-a întrebat tînărul Tuppy, roșu pînă în vîrfurile urechilor, că EA va urmări partida ? Și îți dai seama cum o să mă simt eu ? O să mă simt ca un cavalier din timpurile de demult, la un turnir purtat sub ochii doamnei sale. Îți închipui cum va că sir Lancelot sau sir Galahad, atunci cînd un turnir era programat pentru

joia următoare, plecau și se prefăceau că au o gleznă scrîntită, numai pentru că se lăsa cu un pic de asprime?

— Nu uita că pe timpul domniei lui Henric al VIII-lea...

— Lasă domnia lui Henric al VIII-lea ! Pe mine nu mă interesează altceva decît că anul acesta este rîndul lui Upper Bleaching să joace în echipament colorat, așa că voi avea ocazia să port bătrînul meu tricou de la Old Austinians. Bleu deschis, Bertie, cu largi dungi portocalii ! O să fiu cineva, îți spun eu.

— Păi...

— Bertie, a spus Tuppy complet idiotit, ar fi mai bine să te anunț că în sfîrșit m-am îndrăgostit. Iubirea adevărată. Mi-am găsit jumătatea ideală. Toată viața am visat să întîlnesc o fată dulce, crescută în aer liber, purtînd în ochii ei întreaga glorie a satului englezesc — și am găsit-o. Cît de diferită este, dragă Bertie, de fetele acelea de seră, artificiale, din Londra ! Ar sta oare ele în noroi, într-o după-amiază de iarnă, ca să urmărească un meci de rugby ? Ar ști ele ce să-i dea unui ciobănesc alsacian, cînd îl apucă o criză ? Ar putea ele să hoinărească zece mile peste cîmp și să se întoarcă proaspete ca din cutie ? Nu !

— Păi, ce nevoie ar avea să facă toate astea ?

— Bertie, am mizat totul pe partida de joi. Pe moment, am impresia că mă socoate un fel de nevolnic, numai pentru că alaltăieri mi s-a făcut o bășicuță la picior și, întorcîndu-mă de la Hockley, a trebuit să iau autobuzul. Dar cînd o să mă vadă răzbind prin împotrivirea rurală ca o flacăra atotpustiitoare, oare n-o să rămînă un pic pe gînduri ? N-o să-i deschidă asta ochii ? Ai ?

— Ai ?

— Am spus „ai ?“

— Și eu la fel.

— Am vrut să spun : „nu-i așa ?“

— Mda, probabil.

Aici a sunat gongul pentru cină, găsindu-mă gata pregătit.

Investigațiile judicioase pe care le-am întreprins în zilele următoare m-au convins că obștea servitorilor de la Bleaching Court nu vorbise fără temei, atunci cînd pro-

movase sugestia conform căreia tânărul Tuppy, născut și crescut în atmosfera mai blîndă a metropolei, ar fi făcut mai bine să nu se amestece în disputele locale și să evite terenul de rugby unde se rezolvau vechi răfuieli. Obștea își cîntărise bine cuvintele și exprimase un principiu rațional. În cele două sate, ca să folosesc o expresie curentă, spiritele erau înfierbîntate la maximum.

Știți cum e cu districtele astea rurale îndepărtate. Viața tinde uneori să fie prea lentă. N-ai ce face în serile lungi de iarnă, decît să asculți la radio și să meditezi ce pramatie e vecinul tău. Stai așa și-ți amintești cum te-a păcălit fermierul Giles cînd ți-ai vîndut porcul, iar fermierul Giles se pomenește amintindu-și că fiul tău era acela care a azvîrlit o jumătate de cărămidă în calul lui, cu două duminici înainte de postul mare. Și tot așa și tot așa... Cum a început această zîzanie, nu știu, dar anotimpul păcii și buneî înțelegeri a prins-o în plină explozie. Singurul subiect de conversație în Upper Bleaching era meciul de joi, iar cetățenii îl așteptau cu o nerăbdare care nu poate fi numită decît vampirică. Cele de mai sus sînt valabile și pentru Hockley-cum-Meston.

Miercuri am făcut o vizită la Hockley-cum-Meston, fiind cam neliniștit și dornic să arunc o privire asupra locuitorilor, să văd și eu oît de formidabili arată. Am fost oarecum izbit observînd că aproape fiecare al doilea mascul putea fi luat drept fratele mai mare al fierarului din sat. Mușchii de pe brațele lor bronzate erau vizibil puternici, ca și cînd ar fi fost fișii de oțel, iar felul în care clientela de la „Porcul Verde“, unde m-am abătut incognito pentru un strop de bere, discuta despre apropiata competiție sportivă, era suficient pentru a face să înghețe sîngele oricui ar fi avut un amic ce-și propunea să se arunce în viltoare. Suna ca și cînd Atila cu cîțiva dintre hunii lui discutau planul campaniei următoare.

M-am întors la Jeeves, pe deplin hotărit.

— Jeeves, i-am spus, tu, care a trebuit să storci și să calci costumul acela al meu, știi mai bine decît oricine cît am suferit de pe urma tînărului Tuppy Glossop. S-ar cuveni, cred, să mă bucur că Mînia Cerului e pe cale să se abată teribilă asupra capului său. Dar, după părerea mea, Cerul cam face exces de zel. Ideea Cerului, despre

pedepsirea după faptă și răsplată, n-a fost inventată de mine. Nici în momentele mele de maximă dezlănțuire nu mi-am dorit vreodată ca nenorocitul să fie asasinat. Iar în Hockley-cum-Meston s-a încetățenit ideea că asta e ocazia cea mai potrivită ca antreprenorii de pompe funebre să aibă un Crăciun bogat. La „Porcul Verde” era azi după-masă un individ roșcat care părea să fie asociatul dricarului, așa vorbea. Trebuie să acționăm, Jeeves, și încă repede. La nevoie trebuie să investim un pic de forță și să-l salvăm pe tinărul Tuppy chiar în ciuda voinței sale.

— Ce cale ați recomanda dumneavoastră, domnule ?

— O să-ți spun. Tuppy refuză să dea dovadă de bun-simț și să se sustragă ; spune că fata va urmări meciul : își închipuie, bietul vierme, că va străluci și o va impresiona. Așadar, trebuie să folosim un șiretlic. Tu să pleci azi la Londra, Jeeves, iar mâine dimineată să trimiți o telegramă semnată „Angela”, care va suna după cum urmează. Ești gata să-ți notezi ?

— Da, domnule.

— „Regret că...” — atît am spus și am rămas pe gînduri... — Ce ar scrie o fată, Jeeves, care, după ce s-a certat cu derbedeul care îi era ca și logodnic, din cauză că el îi spusese că arată ca un pechinez cînd își pune pălăria ei cea nouă, ar vrea acum să arboreze ramura de măslin ?

— „Regret că am fost supărată”, domnule, cred că ar fi formula.

— Și zici că sună destul de puternic ?

— Poate că adăugarea cuvîntului „dragă” i-ar da gradul necesar de verosimilitate, domnule.

— Just ! Să recapitulăm mesajul. „Regret mult că am fost supărată, dragă...” Ba nu, stai, Jeeves. Șterge asta. Acum știu unde am deraiat. Îmi dau seama perfect cum i-am putea imprima mirosul adevărului ! Semnează telegrama nu „Angela”, ci „Travers”.

— Prea bine, domnule.

— Sau mai degrabă : „Dahlia Travers”. Asta e miezul mesajului : „Te rog întoarce-te de îndată”.

— „Imediat” ar fi mai economic, domnule. Un singur cuvînt. Și sună mai puternic.

— Adevărat ! Atunci vîră și asta : „Te rog întoarce-te imediat. Angela într-un hal fără de hal.”

— V-aș propune „grav bolnavă”, domnule.

— E-n regulă. „Grav bolnavă”. „Angela grav bolnavă. Te cheamă mereu la căpățîiul ei și spune că ai avut dreptate privind pălăria.”

— Aș putea sugera ceva, domnule... ?

— Dă-i drumul.

— Îmi imaginez că următoarele ar face față situației :

„Rog întoarce-te imediat. Angela grav bolnavă. Febră mare și delir. Fără încetare strigă jalnic numele tău și spune ceva despre o pălărie și că aveai deplină dreptate. Prinde te rog primul tren. Dahlia Travers.”

— Sună bine.

— Da, domnule.

— Îți place acest „jalnic” ? Nu crezi că „neconținut” ar fi mai bun ?

— Nu, domnule. Jalnic este, cum spun francezii, cuvîntul cel mai potrivit.

— Atunci e-n regulă. Știi tu mai bine. Ai grijă, expediaz-o la timp, să ajungă aici la două și jumătate.

— Da, domnule.

— Două și jumătate, Jeeves. Te-ai prins cît de diabolică e țesătura mea ?

— Nu, domnule.

— O să-ți spun. Dacă telegrama ar ajunge mai devreme, ar primi-o înaintea meciului. Oricum, pe la două și jumătate, el va fi pe teren. O să i-o înmînez cînd se ivește o clipă de răgaz în joc. La ora aceea, Tuppy va fi început să-și dea seama cum arată un meci de rugby între Upper Bleaching și Hockley-cum-Meston, iar găselnița noastră va produce minuni. Nu pot să-mi imaginez cum cineva, după ce a dat piept o vreme cu gealații pe care i-am văzut ieri, nu ar accepta bucuros orice scuză pentru a declara că ziua s-a terminat. Mă urmărești ?

— Da, domnule.

— Foarte bine, Jeeves.

— Foarte bine, domnule.

Poți să te bazezi oricînd pe Jeeves. Am spus două și jumătate, și două și jumătate a fost. Telegrama a ajuns aproape la secundă. Mă duceam la mine în cameră să-mi pun ceva mai călduros, și am luat-o cu mine. Apoi am pus-o în costumul gros de tweed și pe urmă am pornit-o cu mașina pînă la terenul de joc. Am ajuns acolo chiar atunci cînd cele două echipe se aliniau, și o jumătate de minut mai apoi s-a auzit fluierul și războiul s-a declanșat.

Dintr-un motiv sau altul — că învățasem la o școală unde nu se practica, și așa mai departe — rugbyul e un joc ale cărui drăgălășenii, dacă înțelegeți la ce mă refer, nu pot să pretind că le înțeleg pe deplin. Desigur, pot urmări principiile largi, generale. Vreau să spun, știu că intenția principală este să transporti cumva balonul de-a lungul terenului și să-l depui pe linia de la celălalt capăt, și că, pentru a storce această performanță, fiecare echipă are permisiunea să desfășoare un număr de atentate și agresiuni împotriva semenilor, care, comise în altă parte, s-ar solda cu patrușprezece zile de închisoare fără drept de apel și cu comentarii aspre din partea judecătorului. Dar aici mă opresc. Ceea ce s-ar putea numi știința jocului este pentru Bertram Wooster un secret acoperit cu pecete. În orice caz, experții mă informează că în acest meci nu a existat o cantitate de știință care să poată fi observată.

Plouase mult în ultimele zile și terenul era cam lipicios. De fapt, mi s-a întîmplat în viață să văd mlaștini care erau mult mai uscate decît această limbă de pămînt. Tipul roșcat pe care-l văzusem în cărciumă a lipăit iute prin noroi, a pocnit balonul cu piciorul, în uralele gloatei, iar mingea s-a dus țintă în locul unde stătea Tuppy, un drăguț model decorativ în culori, albastru deschis și portocaliu. Tuppy a prins-o, i-a tras una îndărăt și acesta a fost momentul cînd am înțeles că un meci Upper Bleaching contra Hockley-cum-Meston avea unele trăsături care nu se pot vedea de obicei pe un teren de rugby.

Căci Tuppy, după ce a aruncat mingea, nu făcea decît să șadă acolo, pîrînd timid, cînd terenul a fost fulgerat de niște picioare imense, tipul roșcovan a galopat pînă la el, l-a apucat de gît, l-a izbit de pămînt și s-a aruncat

peste el. Am întrezărit o clipă fața lui Tuppy, cum înregistra oroare, mîhnire și o atitudine generală de nemulțumire uluită față de modul de desfășurare a lucrurilor, apoi a dispărut. După un timp, cînd a reapărut la suprafață, un fel de război de masă se desfășura la celălalt capăt al terenului. Două asortimente de fii ai pămîntului își viriseră capetele în jos și se împingeau dîrz unul în altul, cu mingea undeva pe la mijloc.

Tuppy și-a scos din ochi o porție bună din pămîntul regiunii Hampshire, s-a holbat în jurul lui cu oarecare uimire, a văzut mitingul de masă și a alergat într-acolo, sosind exact la timp pentru a fi luat în primire de cîțiva giganti de categoria grea și a i se administra din nou tratamentul cu noroi. Asta l-a plasat într-o poziție admirabilă pentru o a treia namilă, ca să-l izbească în coaste cu o gheată de mărimea unei cutii de vioară. Apoi a dat peste el roșcatul. Jocul era foarte vioi, spontan, și se vedea admirabil, dacă erai în afara terenului, ca mine.

Acum am înțeles cu ce greșise Tuppy. Era prea gătit. În ocazii din acestea, este mai sănătos să nu bați la ochi, iar tricoul acela bleu cu portocaliu cam atrăgea atenția. Un bej sobru, confundîndu-se cu culoarea pămîntului, era ceea ce i-ar fi recomandat oricine îi voia binele. Și, pe lângă faptul că îți sărea în ochi costumașul lui, sint înclinat să cred că oamenii de la Hockley-cum-Meston îi luau în nume de rău simpla prezență pe teren. Simțeau că el, ca non-localnic, se băgase într-o luptă particulară a lor, în care n-avea ce căuta.

În orice caz, mi se părea absolut evident că i se administrează un tratament preferențial. După fiecare din acele înghionteli la care m-am referit, cînd edificiul se surpa și tonele omenеști se bălăceau încîrligite în zeamă, ultimul suflet care trebuia excavat era întotdeauna Tuppy. Iar în rarele momente cînd a reușit să se mențină în picioare pentru o clipă, intervenea cineva — de obicei roșcovanul — asumîndu-și sarcina plăcută de a-l presăra din nou.

De fapt, părea că telegrama va sosi prea tîrziu ca să mai poată salva o viață de om, cînd s-a ivit o întrerupere. Jocul își croise drum în apropierea locului unde stăteam ;

se petrecuse prăbușirea obișnuită a tuturor celor interesați, cu Tuppy la fundul coșului, ca de obicei; dar de data asta, când s-au sculat și au început să-i numere pe supraviețuitori, un individ de dimensiuni remarcabile, într-un echipament care fusese cândva alb, a rămas la pământ. Un chiot voios a țîșnit din sute de gîtlejuri patriotice, pe măsură ce se împrăștia vestea că Upper Bleaching făcuse prima să țîșnească sîngele.

Victima era scoasă de pe teren de cîțiva din amicii intimi, iar restul jucătorilor stăteau jos, își trăgeau cio-rapii în sus și se mai gîndeau nițel la viață. Mi s-a părut că venise momentul să-l extrag pe Tuppy din abator; am sărit peste frînghii și m-am îndreptat spre locul în care stătea răzuindu-și noroiul de pe claviculă. Avea aerul unui om care trecuse printr-un laminor, iar ochii, cît se mai vedea din ei, căpătaseră o lucire stranie și mocnită. Era atît de încrustat în depunerile aluvionare, încît îți dădeai imediat seama cît de inutilă ar fi o baie obișnuită. Pentru a-l aduce la o stare îngăduind reamplasarea lui în lumea civilizată, trebuia cu siguranță expediat la curățătorie. Și era o problemă acută, dacă n-ar fi fost mai economic să-l arunci pur și simplu la coș, ca fiind irecuperabil.

— Tuppy, bătrîne, i-am spus.

— Ăă? a spus Tuppy.

— O telegramă pentru tine.

— Ăă?

— Am aici o telegramă care a venit după ce tu plecaseși de acasă.

— Ăă? a spus Tuppy.

L-am atenționat un pic cu capătul de fier al bastonului meu și a părut să revină la viață.

— Fii atent ce faci, măgarule, a spus el pe o parte a gurii. Sînt numai o vînătaie. Ce tot aiurezi?

— Ți-a sosit o telegramă. Cred că e foarte importantă. A furnăit cu multă amărăciune.

— Îți închipui că am timp acum să citesc telegrame?

— Dar asta s-ar putea să fie grozav de urgentă, am spus. Uite-o.

Dar, dacă mă înțelegeți, uite-o că nu-i. Nu știu cum reușisem treaba asta ; se vede că, schimbînd furniturile, o lăsasem în cealaltă haină a mea.

— Uf, fir-ar să fie, am spus. Am uitat-o.

— Nu importă.

— Cum să nu. E probabil ceva acolo, un mesaj pe care ar trebui să-l citești de îndată. Vreau să spun, imediat. Dacă aș fi în locul tău, i-aș spune cîteva cuvinte de rămas bun detașamentului de asasini și m-aș întoarce acasă chiar acum.

Și-a ridicat sprîncenele. Cel puțin, presupun că a făcut-o, întrucît noroiul de pe fruntea lui s-a clintit un pic, ca și cînd dedesubt s-ar fi mișcat ceva.

— Îți închipui, a zis el, că aș fi în stare să dispar chiar de sub privirile ei ? Doamne Dumnezeule ! Și pe urmă, a continuat cu un glas liniștit, meditativ, nu există putere pe pămînt care ar putea să mă scoată de pe terenul ăsta înainte de a-l demonta amănunțit pe mîrlanul ăla roșcovan. Ai observat cum continuă să mă pocnească după ce nu mai am mînea la mine ?

— Și nu e reglementar ?

— Te cred că nu e. N-are aface ! Ce-i al lui e pus deoparte ! Am încasat destul ! De acum încolo, o să-mi dau friu liber personalității.

— Regulile acestui mijloc de distracție îmi sînt un pic cețoase, i-am spus. Ți-e îngăduit să-l muști ?

— O să încerc, și o să văd ce se întîmplă, a spus Tuppy, izbit de idee și înveselit oleacă.

La acest punct amicii ciocli au revenit și lupta s-a generalizat din nou de-a lungul întregului front.

Nimic nu face cît un pic de odihnă, ceea ce ai putea numi încrucișarea brațelor întru împropătarea atletului minjit de activitățile curente. Munca brută, reluată după acest *respiro* scurt, a început cu o vigoare nouă, pe care era plăcut s-o vezi. Iar sufletul petrecerii era tînărul Tuppy.

Știți, întilnindu-te cu un flăcău numai la masă sau la curse sau tîndălind în jurul conacelor de la țară și așa mai departe, nu ajungi să-i cunoști adîncimile ascunse, dacă pricepeți la ce mă refer. Pînă atunci, dacă m-ați fi întrebat, v-aș fi spus că tînărul Tuppy Glossop era, în ansamblu, un soi pacific de om, neavînd în el nimic de tigrul junglei. Și totuși, iată-l alergînd de colo pînă colo, cu flăcări țîșnindu-i din sprîncene, pur și simplu un pericol pentru circulația publică.

Absolut că da. Încurajat de faptul că arbitrul era plin de spiritul lui Trăiește-Și-Lasă-Și-Pe-Altul-Să-Trăiască, sau să i se infunde fluierul cu noroi, rezultatul fiind că părea să privească jocul cu o calmă detașare, Tuppy injecta ostilităților o muncă impresionantă. Chiar și mie, care nu înțelegeam nimic din finețurile jocului, îmi era clar că Hockley-cum-Meston, dacă voia un sfîrșit fericit, trebuie să-l elimine pe Tuppy cît mai repede cu putință. Și trebuie să spun în favoarea lor că își dădeau toată osteneala, omul cu păr roșu fiind deosebit de harnic. Dar Tuppy era croit din material foarte rezistent. De fiecare dată cînd talentul opus îl îngropa în noroi și i se așeza pe cap, el se ridica din nou, pășind pe treptele propriului său cadavru, dacă mă-nțelegeți. Și, pînă la urmă, roșcatul a fost acela care a mușcat pămîntul.

N-aș putea să vă spun exact cum s-a întîmplat, deoarece umbrele înserării începeau să se strecoare discret peste teren, iar jucătorii erau împresurați parcă de un bulgăre de ceață, dar individul alerga sprinten, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta, iar în clipa următoare Tuppy apăruse din neant și vîslea prin aer spre beregata lui. S-au întîlnit prin ciocnire și prăbușire, iar puțintel mai apoi individul cu păr roșu pleca topăind într-un picior, susținut de o pereche de prieteni, întrucît i se defectase ceva la glezna stîngă.

După asta, restul a fost o formalitate. Upper Bleaching, sprijinit temeinic, a devenit mai activ decît oricînd. Era o grămadă de muncă serioasă la vale, într-un soi de mare închisă, pe partea de teren a lui Hockley, și apoi un soi

de viitură gigantică s-a revărsat pe deasupra, iar când corpurile au fost date deoparte și tumultul și țipetele s-au stins, dedesubt a fost găsit tânărul Tuppy, așezat peste minge. Iar asta, cu excepția citorva momente de mutilare în ultimele cinci minute, a încheiat procedura.

Am condus îndărăt mașina spre conac, în ceea ce ați putea numi o stare de spirit meditativă. Lucrurile petrecându-se așa cum se petrecuseră, mi se părea că am multe de gândit, cu maximă intensitate. Era un fel de servanț în hol, când am ajuns, și l-am rugat să expedieze în sus spre camera mea un whisky cu sifon, cât mai puternic. Bătrînul creier, simțeam, avea nevoie de un stimulent. După vreo zece minute, am auzit o bătaie în ușă și a sosit Jeeves, purtînd tava și materialele.

— Bună, Jeeves, am spus eu surprins. Te-ai întors ?

— Da, domnule.

— Când ai ajuns aici ?

— Nu de mult, domnule. A fost un joc plăcut, domnule ?

— Într-un sens, Jeeves, i-am spus, da. Doldora de interes uman și toate alea, dacă înțelegi la ce mă refer. Dar mă tem că, datorită unei ușoare neglijențe ale mele, dezastrul s-a produs. Am lăsat telegrama în cealaltă haină a mea, așa încît tânărul Tuppy a rămas în acțiune de-a lungul întregului meci.

— A fost rănit, domnule ?

— Mai rău, Jeeves. A fost steaua jocului. Paharele, îmi închipui, se ridică acum în cinstea lui la fiecare circumstație din sat. A jucat atît de spectaculos — în fapt, a desfășurat un turnir cu atîta însuflețire — încît nu știu cum ar mai putea fata să-i reziste. Cred că nu greșesc afirmînd că, în clipa când se vor întîlni, ea va striga „eroul meu !” și va cădea în brațele lui păcătoase.

— Într-adevăr, domnule ?

Nu-mi plăcea comportarea omului. Prea calmă. Neimpresionat. Mă așteptasem ca vorbele mele să provoace un pic de lungire a feței, și eram pe cale să spun asta, când a intrat șchiopătînd tânărul Tuppy.

Purta deasupra echipamentului de rugby un pardesiu, și m-am întrebat de ce o fi venit să-mi facă o vizită de politete, în loc s-o întindă de-a dreptul spre camera de baie. A ochit paharul meu cu privirea unui animal de pradă.

— Whisky ? a întrebat el cu voce răgușită.

— Cu sifon.

— Jeeves, adu-mi și mie, a spus tânărul Tuppy. Unul mare.

— Prea bine, domnule.

Tuppy a cutreierat camera pînă la fereastră și s-a uitat la întunericul crescînd de afară ; mi-am dat seama, prima oară, că dăduse peste el un necaz ; era posac. Chestia asta se cunoaște după spatele unui flăcău. Ghebos. Îndoit. Cocoșat sub povara unui blestem, dacă mă-nțelegeți.

— Ce mai e ? l-am întrebat.

A emis niște unde sonore lipsite de orice veselie.

— Oh, nimica toată, a spus el. Încrederea mea în femei a murit — asta e totul.

— A murit ?

— Te cred că a murit. Femeile sînt o greșeală a naturii. Nu vād nici un viitor de partea acestui sex, dragă Bertie. O năpastă — toate !

— Aăă... și fata-dulău ?

— Numele ei, zise Tuppy oleacă țepos, este Dalglish, dacă te interesează cumva. Și dacă vrei să mai afli ceva, este cea mai rea din tot asortimentul.

— Dragă băiete !

Tuppy s-a întors. Pe sub noroi, puteam să vād că fața lui era suptă și, ca să mă rezum la scheletul problemei, gălbuie.

— Știi ce s-a întîmplat, Bertie ?

— Ce ?

— Nu era acolo. Fata. Nu era acolo.

— Unde ?

— La meci, boule.

— Nu era la meci ?

— Nu.

— Vrei să spui, nu se afla în îmbulzeala zeloşilor spectatori?

— Te cred că asta vreau să spun, că nu era între spectatori. Doar nu-ţi închipui că m-am aşteptat să fie între jucători.

— Dar credeam că tot planul era să...

— Şi eu crezusem așa! A naibii comedie! zise Tuppy, adăugînd cu grijă cîteva hohote sinistre. De dragul ei, îmi pun la bătaie măduva oaselor, îmi dau sufletul din mine, îngădui unei gloate de maniaci homicizi să mă pocnească în coaste şi să se plimbe cu picioarele pe obrazul meu. Şi la urmă, după ce am sfidat o soartă mai rea decît moartea, ca să zic așa, numai ca să-i plac ei, aflu că nu s-a mai ostenit să vină şi să urmărească jocul. A primit o chemare telefonică din Londra, de la cineva care spunea că a găsit un prepelicar irlandez de apă, şi dusă a fost în maşinuţa ei, lăsîndu-mă la pămînt. Am întîlnit-o adineauri în faţa casei ei, şi mi-a spus. Şi nu era în stare să se gîndească la nimic, decît că era încinsă ca un furuncul la ceafă, din cauză că făcuse drumul de pomană. Se pare că nu fusese cîtuşi de puţin un prepelicar irlandez de apă. Fusese un foarte obişnuit prepelicar de apă englez. Şi cînd te gîndeşti că mi se părea că iubesc o asemenea fată! Ce mai parteneră mi-ar fi fost, de-a lungul vieţii! „Cînd groaza şi durerea-ncruntă sprînceana noastră groasă, oh, tu, femeie!“ ... — da' de unde, nici pomeneală! Păi, dacă un bărbat s-ar însura cu o fată din asta şi ar da peste el o boală grea, oare ar sta ea să-i potrivească perna şi să-i ţină la buze băuturi răcoritoare? Nici pomeneală! Ar fi plecată pe undeva, încercînd să cumpere un dulău siberian! M-am săturat de femei!

Mi-am dat seama că venise momentul să strecor un cuvînt pentru vechea firmă.

— Verişoară-mea Angela nu e soi rău, dragă Tuppy, i-am spus eu grav, ca un frate mai mare. Angela nu e de lepădat chiar în întregime, dacă ştii din ce unghi să te uiţi la ea. Am sperat întotdeauna că tu şi Angela veţi... şi ştiu că mătuşă-mea Dahlia simte la fel.

Sunetul amarnic scos de Tuppy era să sfișie mocheta.

— Angela ! a lătrat el. Nu mai îmi pomeni de Angela.

Angela e o sadică, o pisăloagă, o chițibușară care taie firul în paisprezece și un călău de gradul A 1, dacă vrei să știi. M-a expediat de nu m-am văzut. Da, m-a trimis la plimbare. Numai pentru că am avut curajul viril de a vorbi sincer pe chestia capacului aceluia înspăimântător pe care a fost atât de neroadă încît l-a cumpărat drept pălărie ! O făcea să arate ca un pechinez și i-am spus că o face să arate ca un pechinez. Și în loc să mă admire pentru cinstea mea curajoasă, m-a luat de ureche și m-a aruncat pe scări ! Pfui !

— Chiar așa a făcut ?

— Și încă cum ! a spus tînărul Tuppy. La orele patru și șaisprezece minute după-amiază, marți în șaptesprezece.

— Apropo, bătrîne, l-am spus eu, am găsit telegrama aceea.

— Care telegramă ?

— Aceea de care ți-am vorbit.

— Aha, aceea ?

— Da, într-adevăr, aceea.

— Păi, hai să mă uiț peste idiotețenia aceea.

I-am înmînat-o, pîndindu-i expresia. Și brusc, cum a citit, l-am văzut că se clatină. Zguduit pînă-n măduvă. Evident.

— Ceva important ? am zis.

— Bertie, a spus tînărul Tuppy pe o voce care tremura sub puterea emoției, în legătură cu afirmațiile mele recente despre verișoara ta Angela. Șterge-le. Anulează-le. Privește-le ca și cînd n-ar fi fost rostite. Îți spun, Bertie, Angela este tot ce poate fi mai reglementar. Înger sub formă omenească, iar asta o declar oficial. Bertie, trebuie să ajung repede la Londra. E bolnavă.

— Bolnavă ?

— Febră mare și delir. Telegrama asta e de la mătușă-ta. Vrea să mă duc la Londra imediat. Poți să-mi împrumuți mașina ?

— Desigur.

— Mulțumesc, a spus Tuppy și s-a repezit afară.

Nu plecase nici de o secundă, cînd Jeeves a intrat cu tonicul.

— Domnul Glossop a plecat, Jeeves.

— Într-adevăr, domnule ?

— La Londra.

— Da, domnule ?

— Cu mașina mea. Ca s-o vadă pe verișoara mea Angela. Soarele strălucește iarăși, Jeeves.

— Foarte îmbucurător, domnule.

L-am scrutat din ochi.

— Ascultă, Jeeves, tu ai fost acela care i-a telefonat domnișoarei Fir-ar-numele-să-i-fie-al-naibii, că-l uit mereu, despre pretinsul prepelicar de apă ?

— Da, domnule.

— Așa mi-am închipuit și eu.

— Poftiți ?

— Da, Jeeves, din momentul în care domnul Glossop mi-a spus că o Voce Misterioasă a telefonat în legătură cu prepelicii de apă irlandezi, mi-am dat seama. Ți-am recunoscut stilul. Îți văd jocul ca într-o carte deschisă. Știai că fata o să se repeadă vijînd.

— Da, domnule.

— Și știai cum o să reacționeze Tuppy. Dacă există un lucru care să-l poată îmbolnăvi de jigodie pe un cavalier, este acela de a fi părăsit de public.

— Da, domnule.

— Dar, Jeeves...

— Poftiți.

— Mai e un punct. Ce-o să spună domnul Glossop cînd o găsește pe verișoară-mea plesnind de sănătate și fără urmă de delir ?

— Aspectul acesta a fost observat și de mine, domnule. Mi-am luat libertatea de a o chîma la telefon pe doamna Travers și de a-i explica împrejurările. Totul va fi pregătit pentru sosirea domnului Glossop.

— Jeeves, i-am spus, te gîndești la toate.

— Vă mulțumesc, domnule. În lipsa domnului Glossop, oare n-ați dori să beți acest whisky cu sifon adus pentru dumnealui ?

Am clătinat din cap.

— Nu, Jeeves, nu există decît un om care trebuie să facă asta. Acela ești tu. Dacă cineva și-a cîștigat vreodată dreptul la un întăritor, tu ești acela ! Toarnă-l, Jeeves, și dă-i drumul pe gît.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

— Hai noroc, Jeeves !

— Cin-cin ! dacă mi-e permisă expresia, domnule.

JEEVES FACE O OMLETĂ

IN VREMURILE agitate pe care le trăim, cred că tuturor cugetelor luminate le-a venit ideea că ar trebui întreprins ceva drastic în privința mătușilor. Vorbind despre mine însumi, am considerat întotdeauna că se cer explorate toate căile, toate posibilitățile, în scopul punerii unui zăgaz în calea rudelor susmenționate. Dacă ar veni cineva la mine să-mi spună : „Wooster, ai fi oare interesat să te înscrii într-o asociație pe care o fondez și al cărei scop ar fi suprimarea mătușilor sau cel puțin legarea lor cu un lanț cât mai scurt, care să nu le mai permită a cutreiera toate locurile, ici și colo, după bunul lor plac, stîrnind pretutindeni numai dezolare ?“, aș răspunde imediat : „Wilbraham“, dacă numele celui care mi-a pus întrebarea ar fi Wilbraham, „sînt cu tine trup și suflet. Înscrie-mă între membrii fondatrici.“ Iar mintea mi-ar sări la episodul sinistru cu mătușă-mea Dahlia și cu Venera lui Fothergill, de pe urma cărui episod recuperarea mea e foarte lentă. E destul numai să murmurați în urechea mea cuvintele „Conacul Marsham“, și vibrez cutremurat, ca o pasăre muscă.

Atunci cînd episodul se afla în faza lui incipientă, dacă incipientă e cuvîntul care-mi trebuie mie acum, mă aflu, îmi amintesc, în culmea formei mele, fără o grijă pe lume. Plăcut relaxat după treizeci și șase de găuri realizate la golf și un dineu la Trîntori, zăceam pe sofaua Wooster rezolvînd cuvintele încrucișate din *Telegraph*,

cînd a sunat telefonul. L-am auzit pe Jeeves afară în hol ducînd tratative și pînă la urmă s-a strecurat înăuntru.

— Doamna Travers, domnule.

— Mătușa Dahlia ? Ce vrea ?

— Nu mi-a făcut confidențe, domnule. Dar părea nerăbdătoare să intre în comunicare cu dumneavoastră.

— Să-mi vorbească, vrei să spui ?

— Întocmai, domnule.

Puțințel cam ciudaț mi se pare — acum, cînd mă uit îndărăt — că atunci cînd m-am dus spre instrument, n-am avut nici o presimțire a dezastrului inexorabil care se profila la orizont. Nu sînt psiholog, asta-i defectul meu. Fără să întrevăd ciorba infernală în care urma să fiu aruncat în curînd, mi s-a părut binevenită posibilitatea de a schimba idei cu această soră a răposatului meu tată, care soră, după oum prea bine se știe, este o mătușă bună și săritoare, a nu fi confundată cu mătușa Agatha, vîrcolacul familiei. Răpiți de ale vieții valuri, trecuse ceva vreme de cînd mătușa Dahlia și cu mine nu mai luasem împreună o vorbă în gură.

— Ura, bătrînă rudă de sînge ! am spus.

— Alo, Bertie, pată rușinoasă pe obrazul omenirii ! mi-a răspuns ea în felul ei afectuos. Ești treaz ?

— Ca un judecător.

— Atunci, ascuită-mă cu atenție. Îți vorbesc de la un cătun pitic din Hampshire numit Marsham din Vale. Stau la conacul Marsham cu Cornelia Fothergill, roman-ciera. Ai auzit vreodată de ea ?

— Vag. Nu figurează în catalogul bibliotecii mele.

— Ar figura, dacă ai fi femeie. E specializată în peltele sentimentale pentru publicul feminin.

— Aha, da, ca doamna Bingo Little. Rosie M. Banks, dacă știi.

— Ceva în genul asta, da, însă și mai peltos. Acolo unde Rosie M. Banks abia de atinge coardele inimii, Cornelia Fothergill le înșfacă zdravăn cu amîndouă mîinile și le înnoadă. Încerc s-o conving să-mi dea ultimul ei roman, ca un ciclu serial, pentru *Budoarul*.

Am priceput miezul. De atunci a vîndut-o, dar la vremea de care vă vorbesc acum, mătușă-mea era proprietarul sau proprietăreasa unei reviste săptămînale

pentru femeia cretină, revistă numită *Budoarul Doamnei*, la care am scris și eu o dată un articol — un „material“, cum îi spunem noi, meseriașii bătrâni — despre *Ce Poartă Bărbații Bine Îmbrăcați*. Ca mai toate revistele săptămânale, era pe cale să se dea la fund, dacă știți expresia, și înțelegeam prea bine că publicarea unei serii cu urmare, scrisă de o specialistă a peltelelor bogate, era tocmai înepătura în braț de care avea nevoie.

— Și cum merge ? am întrebat. Ai avut noroc ?

— Deocamdată, nu. Ezită.

— E cum ?

— Ezită, boule.

— Vrei să spui că îți întâmpină propunerile cu ceea ce Jeeves ar numi un *nolle prosequi* ?

— Nu chiar așa. N-a închis ușa cu totul în calea unei înțelegeri pașnice, dar, cum îți spuneam, e...

— ...zită ?

— Zită mare. Nu zice nu, dar nu vrea să zică nici da. Buclucul este că Tom face iar numărul lui de Avar cu a mare.

Se referea la unchiul meu, Thomas Portarlington Travers, care plătește notele pentru ceea ce el numește *Cămașa de Noapte a Doamnei*. E bogat ca un Cresot sau Cresus, sau nu știu cum se spune, dar, ca atîția dintre concetățenii noștri mai bogați, nu-i place să se dea bătut. Dacă nu l-ai auzit pe unchiul Tom vorbind despre impozite pe venit și suprataxe, înseamnă că n-ai auzit nimic.

— Nu mă lasă să depășesc cinci sute de lire sterline, iar ea dorește opt.

— Sună ca o fundătură.

— Așa suna, pînă azi dimineată.

— Ce s-a întîmplat azi dimineată ?

— Oh, numai așa, o mică spărtură între nori. Ea, știi, mi-a spus ceva care mi-a dat impresia că slăbește în hotărîrea ei și că, dacă mai împingem puțin, o dislocăm. Ești încă treaz ?

— Sînt.

— Atunci rămîi așa pînă la sfîrșitul săptămînii, cînd o să vii pe aici.

— Cine, eu ?

— Tu, în persoană.

— Dar de ce ?

— Ca să mă ajuți s-o dislocăm. Să exerciți întregul tău farmec...

— Nu prea am.

— Păi, pune-ți la lucru atîta cît ai. Trage-i cu vechiul balsam. Strunește-o și joacă-te cu ea cum ai proceda în cazul unui instrument cu corzi.

Mi-am cam mușcat buza. Nu-s zelos la întîlnirile astea pe nevăzute. Iar dacă viața m-a învățat ceva, este că bărbatul înțelept se ține departe de femeile romaniere. Dar s-ar fi putut, desigur, să fie în curs de pregătire o petrecere mai largă. Am sondat-o în privința asta.

— Mai vine cineva ? Vreau să spun, ceva lume bine, tineri străluciți ?

— N-aș zice tineri, dar străluciți, da, foarte. E soțul Corneliiei, artistul Everard Fothergill, și tatăl său, Edward Fothergill. Și acesta e artist, într-un fel. N-o să ai un singur moment de plictiseală. Așa că spune-i lui Jeeves să-ți împacheteze lucrurile și te așteptăm pe vineri. Con-
tez pe tine să-mi bîntui casa mai departe, pînă luni.

— Cuplat cu niște artiști și o scriitoare de peltele lungi ? N_u prea îmi place.

— Nici nu trebuie să-ți placă, m-a asigurat ruda mea. Trebuie numai să te supui. Ah, și apropo, cînd o să vii aici, vreau să te rog să faci un lucrușor mititel pentru mine.

— Ce lucrușor mititel ?

— Îți spun cînd te văd. O chestie mărunță, ca să-ți ajuți mătușica. O să-ți placă, a spus ea și, cu un „Pa” cordial, a închis.

Pe mulți oameni îi miră, bănuiesc, faptul că Bertram Wooster, care de regulă e un bărbat de oțel, devine în mîinile mătușii sale Dahlia o ceară, sărind să asculte de cea mai mică dorință a ei ca o focă dresată care se înalță după o feliuță de pește. Oamenii nu știu că această femeie posedă o armă secretă cu ajutorul căreia poate să mă încovoieze întotdeauna după voia ei — adică amenințarea că, dacă fac urît, o să mă bifeze de pe lista invitaților ei la masă și o să mă lipsească de fripturile și

sosurile bucătarului ei francez, Anatole. Cînd zice „Start !” eu deci nu mai ezit, dus am fost, cum scrie la Biblie, și așa s-a întîmplat și în înserarea liniștită a zilei de vineri 22. Eram la volanul vechii mașini de sport, croindu-mi drum prin Hampshire, cu Jeeves lîngă mine, și apăsas de o presimțire nelămurită.

— Jeeves, i-am spus, sînt apăsas de o presimțire nelămurită.

— Într-adevăr, domnule ?

— Da. Oare, mă întreb, ce înseamnă gătitul ?

— Nu sînt sigur că vă urmăresc, domnule.

— Dar ar trebui, zău că da ! Doar ți-am raportat *verbatim* conversația mea cu mătușa Dahlia, și ar fi trebuit să-ți viri sub pălărie fiecare cuvînt al ei. Ca să-ți împrăpățez memoria, după o doză de cuvînte despre una și alta mi-a spus : „E un lucrușor mititel pe care vreau să-l faci pentru mine”, iar cînd am întrebat-o ce, m-a dus cu vorba... dus cu vorba se spune ?

— Da, domnule.

— M-a dus cu vorba, așa, cu nepăsare, spunîndu-mi : „O nimica toată, o chestie mărunță, ca să-ți ajuți mătușica.” În ce context plasezi aceste cuvinte ?

— Pare-se că doamna Travers dorește să-i prestați un serviciu, domnule.

— Mă rog, pare-se, dar chestia este : ce ? Doar fîți amîntești ce-am pățit ori de cîte ori sexul slab m-a rugat să-i prestez servicii mărunte. În special mătușa Dahlia. N-ai uitat afacerea cu sir Watkyn Basset și vasul de smîntînă ?

— Nu, domnule.

— Dacă n-ai fi fost tu atunci, Bertram Wooster ar fi făcut un popas la pușcăria locală. De unde să știu că nimicul ăsta pe care mi l-a cerut n-o să mă vîre într-o primejdie asemănătoare ? Aș dori să pot să mă retrag din buclucul acesta, Jeeves.

— Mi-e lesne să vă cred, domnule.

— Dar nu pot, sînt ca flăcăii aceia din Brigada de Cavalerie Ușoară. Mai ții minte cum stăteau lucrurile cu ei ?

— Îmi amintesc în culori vii, domnule. „Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare. Brigada doar ascultă, luptă, moare !“

— Chiar așa. Tunurile la dreapta, tunurile la stînga, toate se dezlănțuiau în salve și bubuiau, dar ei trebuiau să tragă mai departe, fără să le pese. Îmi dau seama ce simțeau bieții de ei.

Așa am spus și am apăsat pînă la capăt acceleratorul. Sprînceana era zburlită, moralul coborît.

Sosirea la conacul Marsham a contribuit prea puțin s-o netezească pe prima și să-l ridice pe al doilea. Pofțit în hol, m-am găsit într-un interior comod, pe placul inimii — foc mare de butuci, scaune confortabile și o masă de ceai care trimitea o aromă înviorătoare de franzeluțe și pline prăjită, totul foarte plăcut de întîlnit după ce ai condus vreme îndelungată într-o după-amiază rece de iarnă — dar o singură privire aruncată asupra persoanelor de față mi-a fost suficientă ca să-mi dau seama că nimerisem unul din acele locuri unde toate ar fi bune, dacă n-ar exista și oameni.

Cînd mi-am făcut intrarea, erau de față trei suflete, fiecare răsărit pe cît putea să fie de răsărită o bucată de brînză de Hampshire. Primul era un cetățean mititel și subțirel, cu o barbă de tipul care provoacă atîtea încurcături — gazda mea, mi-am închipuit — și, așezat lîngă el, se afla un individ care vădea o construcție asemănătoare, dar de un model mai vechi, pe care l-am luat drept tatăl. Și el era bărbos pînă mult dedesubtul gușei. A treia persoană era o femeie larg răspîdită pe canapea, purtînd ochelarii aceia de бага care constituie întotdeauna un risc pentru cei de sexul opus, dacă ar dori o mai strînsă apropiere. Îi dădeau o asemănare mai curînd remarcabilă cu mătușa mea Agatha, și mi-aș decepționa publicul dacă n-aș recunoaște că inima mi s-a cam înfiorat. Ca să te joci cu o asemenea femeie cum te-ai juca cu strunele unei viori nu părea o sarcină atît de simplă pe cît mi-o prezentase mătușa Dahlia.

După o scurtă pauză pentru identificarea reglementară, m-a prezentat bandei, și eram pe punctul să-mi fac

datoria de om politicos întrebându-l pe Everard Fothergill dacă a mai pictat ceva de curînd, cînd acesta, brusc, a înţepenit.

— Ia ! a zis el. Stai așa ! Poți să auzi un mieunat de pisică ?

— Aă ? ară spus eu.

— O pisică mieunînd. Sînt sigur că aud cum miaună o pisică. Ascultă !

În timp ce ascultam, ușa s-a deschis și a apărut mătușa Dahlia. Everard i-a pus de-a dreptul întrebarea nouă, dublu sau nimic.

— Doamnă Travers, ați întîlnit afară vreo pisică ce miorlăia ?

— Nu, a răspuns ruda mea vîrstnică. Nici o felină care să miorlăie. Dar de ce : v-ați comandat vreuna ?

— Nu pot suferi pisicile care miaună, a spus Everard. O pisică miorlăitoare îmi calcă pe nervi.

Pe moment, cam asta a fost tot în legătură cu pisicile miorlăinde. Ceaiul a ieșit la iveală, am apucat să pun mîna pe cîteva felii de pîine prăjită, și ziua s-a scurs așa, pînă a venit vremea să ne îmbrăcăm de cină. Contingentul Fothergill s-a îmbulzit afară, și mă îndreptam în aceeași direcție, cînd mătușa Dahlia mi-a oprit înaintarea.

— Numai o secundă, Eertie, a spus ea, înainte de a-ți pune plastronul cel curat. Mi-ar plăcea să-ți arăt ceva.

— Iar eu, am ripostat, aș dori să știu în ce constă serviciul acela mărunț de care îmi pomeneai.

— O să ajung eu și acolo, mai tîrziu. Lucrul pe care vreau să ți-l arăt acum este legat de asta. Dar, deocamdată, numai un cuvînt despre gazda noastră. Ai observat ceva la Everard Fothergill ?

— Mi-am memorat trecutul recent.

— Să-l descriem poate ca un pic cam agitat ? Mi s-a părut că reliefează problema pisicii miorlăitoare un pic mai puternic decît era de așteptat.

— Chiar așa. Are nervii ruinați. Cornelia îmi spune că, mai înainte, iubea grozav pisicile.

- Pare și azi interesat de ele.
- Tabloul acela blestemat i-a năruit moralul.
- Despre care tablou blestemat vorbești ?
- O să-ți arăt. Ia-o pe aici.

M-a condus în sufragerie și a aprins lumina.

- Uită-te, mi-a spus.

Îmi atrăgea atenția asupra unei largi picturi în ulei. Presupun că ați fi putut să-l numiți un tablou clasic. Femeie bine hrănită, îmbrăcăminte minimă, alături de un porumbel.

— Venus ? am întrebat. (De obicei, la tablouri, șansele statistice cele mai mari de a nimeri se ivesc dacă spui că e Venus.)

— Da. A pictat-o bătrînul Fothergill. E soiul de om în stare să picteze un tablou cu Femei Noaptea la Baia Turcească, și să-l boteze Venus. L-a dat lui Everard, ca dar de nuntă.

— Economisind astfel bani. Abil, foarte abil. Și îmi închipui, din ce mi-ai spus adineauri, că fiului tabloul nu-i place deloc.

— Te cred că nu-i place. E o aiureală. Bătrînul flăcău nu-i decît un ageamiu. Dar, fiind devotat lui taică-su și dorind să-i menajeze sentimentele, Everard nu poate lua tabloul din perete, să-l urce în pod. A fost potcovit cu tabloul, iar acum, de cîte ori se așează și își pune șervetul la gît, trebuie să vadă tabloul. Și care e urmarea ?

- Îi stă mîncarea în gît ?

— Exact. Îl scoate din pepeni. Everard e un artist adevărat. Face lucruri bune. Unele sînt expuse la galeriile Tate. Uită-te la asta, a spus mătușă-mea arătîndu-mi altă pînză. E una din lucrările lui.

I-am tras un examen rapid. Aducea, nu mai puțin, a tablou clasic, iar minții mele lipsite de pregătire culturală îi apărea foarte asemănător cu celălalt tablou ; dar, presupunînd că se așteaptă din partea mea o mică desfășurare de critică artistică, am spus :

- Îmi place patina.

Și aici, ca și în cazul lui Venus, media statistică te avantajează, dar de data asta pare-se că spusesem un lucru nepotrivit, căci ruda mea a sforăit disprețuitoare.

— Nu, nu-ți place, pacoste nenorocită ce ești ! Tu nici nu știi măcar ce înseamnă patină.

Aici mă încuiase, pentru că, firește, nu știam.

— Tu și patina ta împuțită ! Ei, oricum, acum îți dai seama de ce Everard a devenit nevricos. Dacă un om pictează ca el, firește că e rănit de moarte să-și încheieze privirile pe o mizgăleală ca Venus, ori de câte ori se așează la masă. Închipuie-ți că ai fi un mare muzician. Ți-ar plăcea să fii nevoit să asculți un cîntec ieftin, vulgar — mereu același cîntec — zi de zi ? Sau închipuie-ți că, de fiecare dată cînd iei masa la club, trebuie să stai vizavi de unul care pare Cocosatul de la Notre-Dame. Ți-ar plăcea ? Te cred că nu. Ai începe să boalești ca de răpciugă.

Am înțeles argumentul ei subtil. De multe ori, la club, a trebuit să stau vizavi de Oofy Prosser, și chestia asta a retezat binișor o poftă de mincare altminteri frumușică.

— Așa că acum înțelegi cum stau lucrurile, tontălăule ?

— Da, sigur, firește că acum înțeleg, iar inima îmi singerează, desigur. Dar nu văd ce s-ar putea face.

— Eu văd. Întreabă-mă pe mine ce.

— Ce ?

— O s-o șterpelești pe Venus.

— S-o șterpelesc ?

— În noaptea asta.

— Cînd spui „s-o șterpelesc“, vrei să spui „s-o șterpelesc“ ?

— Chiar așa. Acesta e serviciul mărunț de care-ți vorbeam, un fleculeț prin care să-ți ajuți mătutica. Doamne Dumnezeule, a urmat ea, dînd semne evidente de nerăbdare, nu știu de ce te zgîiești așa la mine, ca o vită pocnită în mirul frunții ! Șterpelirile fac parte din profilul tău. Nu șterpelești tu întotdeauna coifurile poliștilor ?

Chestia asta trebuia s-o rectific fără întîrziere.

— Nu întotdeauna. Doar cu unele ocazii, cum ar. fi într-o noapte a curselor nautice. Și, oricum, să furi tablouri e un lucru foarte diferit de ridicarea boneței de pe capul Ordinii Publice. E mult mai complex.

— Nimic complex. Un fleac, cum ai desprinde un pic de scoarță de pe un copac uscat. Trebuie numai să-l tai din ramă, cu un cuțit tăios.

— N-am nici un cuțit tăios.

— O să ai. Știi, Bertie, a spus ea numai entuziasm din cap pînă-n tălpi, e grozav cum se potrivesc lucrurile ! În ultimele luni, a operat în vecinătate o bandă de hoți de tablouri. Au sustras un Romney dintr-o casă aflată aici în apropiere, iar din alta un Gainsborough. Cînd o să dispară și Venus, nu-i nici un risc ca bătrînul Fothergill să bănuie ceva sau ca susceptibilitatea să-i fie atinsă. Tîlharii ăștia sînt cunoscători, o să-și spună el, au știut să aleagă tot ce e mai bun. Cornelia a fost de acord cu mine.

— I-ai spus ?

— Păi, firește. Cînd am discutat prețul. I-am spus că dacă-mi dă cuvîntul ei de onoare, promițînd să îngăduie *Budoarului* publicarea zarzavatului pe care-l scrie, dacă-și reduce prețul, așa încît s-o pot plăti, tu vei lichida Venus a lui Edward Fothergill.

— Așa, ai ? Și ea, ce-a zis ?

— Mi-a mulțumit cu lacrimi în ochi, spunînd că e ultima cale de a-l împiedica pe Everard să-i sară o doagă, și i-am promis că o să te convoc aici, gata echipat pînă la ultimul nasture, în cursul acestui week-end.

— Dumnezeu să-ți binecuvînteze inima de cremene !

— Așa că apucă-te de treabă, băiete, și grăbește pașul. Tot ce ai de făcut, este să deschizi una dintre ferestre, să-i dai aparența unei deschideri făcute din afară, să iei tabloul, să-l duci pînă în camera ta și să-l arzi. O să mă îngrijesc să ai parte de un foc zdravăn.

— O, mulțumesc.

— Iar acum, ai face mai bine să te îmbraci. Nu ți-a mai rămas multă vreme, iar Everard se enervează cînd oamenii întîrzie la cîină.

Eram cu fruntea plecată și simțeam că a căzut blestemul pe mine, cînd m-am întors în odaia mea. Jeeves

se afla acolo, cu cămașa mea gata pregătită ; n-am pierdut nici o clipă pînă să-i prezint faptele nude. În ocaziile astea, atitudinea mea față de Jeeves este aceea a unei oițe rătăcite care dă de păstor.

— Jeeves, i-am zis, îți amintești că în mașină îți spuseseam că mă simt împovărat de o presimțire nelămurită ?

— Da, domnule.

— Ei bine, aveam tot dreptul să mă simț așa. Lasă-mă să-ți spun în numai cîteva cuvinte ce a aruncat adineauri mătușa Dahlia pe capul meu.

I-am comunicat totul în cîteva vorbe simple, iar sprînceana lui s-a ridicat cu peste o jumătate de centimetru, arătînd cît de adînc era răscolit.

— Foarte neplăcut, domnule.

— Cumplit. Iar partea cea mai îngrozitoare este, cred, că va trebui să fac ce vrea ea.

— Mă tem că da, domnule. Luînd în considerare posibilitatea ca, în caz că vă declinați cooperarea, doamna Travers să treacă la sancțiuni împotriva dumneavoastră în domeniul bucătăriei lui Anatole, se pare că n-aveți de ales ; trebuie să-i faceți pe plac. Aveți vreo criză dureroasă, domnule ? m-a întrebat el observînd că mă zvîrcoleam.

— Nu, e doar furia. Chestia asta m-a șocat, Jeeves. Nu o credeam în stare să aibă asemenea idei. I-aș mai înțelege pe dușmanul lui Sherlock Holmes sau pe doctorul Fu Manchu, să nutrească asemenea gînduri, dar nu o soție și o mamă care se bucură de respect în piața Snodsbury, Worcestershire.

— Femelele speciilor sînt mai ucigătoare decît masculii, domnule. Mi-aș putea lua îngăduința să vă întreb dacă a fost formulat vreun plan de acțiune ?

— A schițat ea unul. Să deschid o fereastră, făcînd-o să arate ca deschisă pe din afară...

— Scuzați-mi întreruperea, domnule, dar cred că doamna Travers greșește. O fereastră spartă ar împrumuta o mai puternică impresie de verosimilitate.

— N-ar trezi casa ?

— Nu, domnule, se poate face absolut fără zgomot, ungînd cu uelasă lipicioasă o hîrtie groasă de ambalaj, făcînd hîrtia să adere la ochiul respectiv de geam și aplicînd o lovitură puternică cu pumnul. Este metoda recunoscută ca fiind de cea mai mare vogă în industria furtului.

— Dar unde-i hîrtia de ambalaj ? Unde-i lipiciul ?

— Pot să vi le procur, domnule, și voi fi fericit să execut operația pentru dumneavoastră, dacă doriți.

— Faci tu asta ? Jeeves, ești un adevărat sfînt.

— Cîtuși de puțin, domnule. Mă străduiesc să dau satisfacție. Scuzați, mi se pare că bate cineva.

S-a dus la ușă, a deschis-o, a spus : „Desigur, doamnă, o să-l dau domnului Wooster imediat“, și s-a întors cu un soi de paloș.

— Cuțitul dumneavoastră, domnule.

— Îți mulțumesc, Jeeves, lua-l-ar naiba, am spus eu privind obiectul cu înfiorare și l-am strecurat sumbru într-o deschizătură a tricoului.

După deliberări, plasasem momentul loviturii pentru orele unu dimineața — cînd era de așteptat ca amfitrionii să fie în plin curs de acumulare a celor opt ore de somn — iar la unu pe multe, Jeeves s-a strecurat în cameră.

— Totul este pregătit, domnule.

— Lipiciul ?

— Da, domnule.

— Hîrtia de ambalaj ?

— Da, domnule.

— Atunci, dacă nu te deranjează, sparge fereastra.

— Am și procedat astfel, domnule.

— Ai și spart-o ? Bine ai zis, că nu produce zgomot. N-am auzit nimic. Atunci, cred, nu-mi mai rămîne nimic de făcut decît să atac tabloul ! N-are rost să mai umblu cu șoșele și nici măcar cu momele.

— Nu, domnule. Dacă este de făcut, atunci trebuie făcut repede, a citat el, iar eu mi-am amintit cît de clar exprimă Jeeves întotdeauna chestiile astea.

Ar fi inutil să pretind că, atunci cînd coboram scările, aveam nesinchiseala mea obișnuită. Picioarele îmi erau reci, iar dacă s-ar fi auzit vreun zgomot, aş fi sărit cărs. Gîndurile mele despre mătuşa Dahlia, care mă azvîrlise în grozăviile acestei nopţi, erau subţiate destul de rău în privinţa dragostei nepoţeşti. Într-adevăr, nu exagerez prea mult spunîndu-vă că, la fiecare pas, se adîncea convingerea mea că ceea ce îi trebuia rudel mele vîrstnice era un picior bine plasat.

Totuşi, într-o privinţă, puteai să-ţi scoţi pălăria în faţa ei. Spusese că extragerea pînzei din rama părintească ar fi tot atît de lesnicioasă ca desprinderea cojii de pe un copac vechi — o operaţie pe care n-am executat-o niciodată, dar care, îmi închipui, e destul de simplă — şi așa a fost. Nu supraapreciasse deloc rezistenţa și ascuțimea cuțitului pe care mi-l procurase. Patru tăieturi rapide, și pînza, a ieșit afară ca un fir de iarbă tras cu cleștele. Am înfășurat-o și m-am tupilat cu ea pînă în camera mea.

În lipsa mea, Jeeves ațîțase focul, iar acum flacăra era voioasă. Eram pe cale să hrănesc flăcările cu regretabilul produs al lui Edward Fothergill și să desăvîrșesc devenirea lui cu vătraiul, cînd Jeeves mi-a oprit mîna.

— Nu ar fi judicios să ardem un obiect atît de vast dintr-o singură bucată, domnule. Există riscul de a da foc căminului.

— Aha, da, înțeleg ce vrei să spui. Să-l tăiem, la asta te gîndești?

— Mă tem că e inevitabil, domnule. Oare aş putea sugera că monotonia misiunii ar fi considerabil micșorată dacă aş procura whisky și un sifon?

— Știi unde le ține?

— Da, domnule.

— Atunci, îndreaptă-le încoa'!

— Prea bine, domnule.

— Între timp, continui eu treaba.

Asta am făcut, și progresam frumușel, cînd ușa s-a deschis fără s-o aud și mătuşa Dahlia a prins relief.

A vădit înainte de a fi apucat s-o observ, ceea ce mi-a făcut să sar spre tavan cu un țipăt sugrumat.

— Totul ca pe roate, Bertie ?

— Mai bine ai fi claxonat ! am spus eu revenind pe pământ și vorbind nu fără amărăciune. M-ai zguduit pînă-n măduva oaselor. Da, lucrurile s-au desfășurat după plan. Dar Jeeves insistă să ardem *corpus delicti* feliuță cu feliuță.

— Păi, desigur. Doar nu vrei să dai foc căminului.

— Tocmai asta a spus.

— Și a avut dreptate, ca întotdeauna. Am adus foarfeca mea. Apropo, unde-i Jeeves ? De ce nu-i alături de tine, acordîndu-ți ajutorul lui plin de abnegație ?

— Pentru că e plin de abnegație în altă parte. S-a dus după whisky.

— Ce om ! N-are pereche, absolut că nu ! Pe sufletul meu, a zis ruda mea după cîteva clipe, în timp ce ne așezam la foc și ne puneam pe tăiat, dacă nu-mi amintesc de vremurile dragi ale școlii și de ceaiurile noastre cînd eram fete. Zile fericite, fericite zile ! Ah, Jeeves, fă-te încoa' și pune-mi aprovizionarea la îndemînă. Dar ce mai ai acolo ?

— Foarfecele cele mari, de grădină, doamnă. Sint dornic să acord întreaga asistență ce-mi stă în puteri.

— Atunci, apucă-te și acordă ! Capodopera lui Edward Fothergill te așteaptă.

Fiind trei, și fără să ne cruțăm eforturile, am terminat curînd lucrarea. Abia străbătusem primul meu whisky cu sifon și îl începeam pe al doilea, cînd tot ce mai rămăsese din Venus, fără a mai pune la socoteală cenușa, era bucățișca de la capătul de sud-est, pe care o ținea Jeeves. Se uita la ea cu ceea ce mi se părea o privire mai curînd gînditoare.

— Scuzați-mă, doamnă, a zis el. Oare v-am auzit spunînd că numele de botez al domnului Fothergill ar fi Edward ?

— Chiar așa. Dacă vrei, poți să te gîndești la el și ca Eddie. Dar de ce ?

— Numai așa, pentru că tabloul ce se află cu noi poartă semnătura „Everard Fothergill“, doamnă. M-am gândit că ar trebui să vă menționez acest fapt.

Ca să vă spun că mătușa și nepotul n-au reacționat în stil mare, ar însemna să batjocoresc adevărul. Se băteau munții cap în cap.

— Dă-mi mie bucata aceea, Jeeves. Mie mi se pare că e Edward, m-am pronunțat eu, după o cercetare amănunțită.

— Ești nebun ! a spus mătușa Dahlia, smulgînd febril bucata din încleștarea mea. E Everard. Nu-i așa, Jeeves ?

— Asta a fost cu siguranță impresia pe care mi-am format-o, doamnă.

— Bertie, a spus mătușa Dahlia, vorbind cu un glas despre care cred că e denumit în general sugrumat și îndreptînd spre mine genul de privire pe care în zilele cînd obișnuia să vîneze cu familia Quorn, iar uneori și cu Pytchley, ar fi azvîrlit-o unui ciine angajat în vînarea unui iepure, Bertie, blestem al lumii civilizate, dacă ai ars cumva celălalt tablou...

— Nici pomeneală de una ca asta ! am răspuns eu dirz. Sînteți amîndoi zbanghii. Dar dacă asta poate să vă liniștească, o să cobor în sufragerie și o să mă mai uit o dată. Găsiți-vă vreo distracție pînă mă întorc.

V-am spus că vorbisem dirz ; și, ascultîndu-mă, fără îndoială v-ați fi spus : „Totul este în regulă cu Bertram. E netulburat.“ Dar nu eram. Mă temeam de tot ce poate fi mai rău și mă zgribuleam dinainte la gîndul cuvîntării pătimașe, cu privire la cusurile mele morale și mintale. pe care mătușa Dahlia o va expune cu prilejul reîntîlnirii noastre. Căci, în trecut, provocări mult mai mici o făcuseră să-și modeleze purtarea față de mine după aceea a unui major nemulțumit de felul cum face drepti și prez. arm. ! un răcan care încă n-a prins șpilul.

Nu eram deci în forma cea mai bună pentru a recepționa încă un șoc, dar l-am căpătat totuși cînd am ajuns la capătul expediției, căci, pe cînd intram în sufragerie,

cineva de acolo s-a năpustit în salturi afară și m-a pocnit cum nu se poate mai central. Înlanțuiți într-o îmbrățișare de fier, ne-am împleticit pînă în hol și, cînd am aprins lumina ca să nu dau grămadă peste mobile, am avut puțința de a-mi vedea partenerul de dans și mai ales de a-l vedea în ansamblu, cum spune Jeeves. Era Fothergill senior în halat și papuci. În mîna dreaptă ținea un cuțit, iar la picioarele lui se afla un soi de legăturică, pe care o scăpase în momentul impactului; iar cînd am ridicat-o, în stilul meu curtenitor, și cînd s-a derulat, ceea ce am văzut a adus pe buzele mele un „Sfinte !” speriat. Exclamația mea s-a ciocnit cu un urlet de groază al lui. Pălise pe sub favoriți.

— Domnul Wooster ! a... a tremurat el — cred că ăsta e cuvîntul. Slavă Domnului că nu ești Everard !

Ei, mă rog, firește, și mie îmi făcea plăcere chestia asta. Era ultimul lucru de pe lume pe care să mi-l doresc — a fi un artist mic și subțirel, cu barbă.

— Fără îndoială, a urmat el, tremurînd încă, ești surprins să mă găsești mutîndu-mi din loc Venera prin furt pe această cale, dar pot să-ți explic totul.

— Păi, e un lucru foarte drăguț, nu ?

— Dumneata nu ești artist...

— Nu, mai curînd literat. O dată am scris un articol — *Ce Poartă Bărbații Bine Îmbrăcați* — pentru *Budoarul Doamnei*.

— Cu toate acestea, sper să te pot face să înțelegi ce înseamnă tabloul acesta pentru mine. Era copilul meu. Mă uitam cu drag cum crește. Îl iubeam. Era o parte a vieții mele.

Aici a făcut o pauză, pîrînd cumva atins la plex, iar eu am azvirlit în circuit un : „Lesne de înțeles !”, ca să mențin conversația.

— Iar apoi Everard s-a însurat, și într-un moment de nebunie i l-am dăruit, cadou de nuntă. Cît de amarnic am regretat ! Dar faptul fusese comis. Era irevocabil. Am văzut cît de mult prețuia el tabloul. La prînz, ochii îi erau

întotdeauna ațintiți asupra tabloului. Nu mă puteam hotărî să i-l cer îndărăt. Și totuși, fără acest tablou, mă simțeam pierdut pe lume.

— Un pic cam încurcată situație, l-am încuviințat eu. Greu de găsit o soluție.

— O vreme părea imposibil. Apoi s-a ivit șansa asta, cu furturile de tablouri în vecini. Ați auzit de ele, nu ?

— Da, mătușa Dahlia mi-a pomenit.

— Mai multe tablouri de valoare au fost furate de la case din apropiere, și brusc mi-a venit ideea : dacă ar fi să... hm... să mut din loc Venera mea, Everard ar deduce că e mina aceleiași bande și n-ar bănuî niciodată adevărul. M-am luptat cu ispita și... — ați spus ceva ?

— A, nu, am zis numai : „Bravo, băiete !“

— Da ? Păi, cum spuneam, m-am străduit din răspun-
teri să rezist ispitei, dar noaptea asta n-am mai putut. Domnule Wooster, ai o față amabilă.

Am înțeles, o clipă, că spusese „față amarnică“ și mi-am îndreptat bustul, cam înțepat. Pe urmă am priceput.

— Drăguț din partea dumitale să spui asta.

— Da, sînt sigur că ești cumsecade și n-o să mă trădezi. N-o să-i spui lui Everard ?

— Firește că nu, dacă nu vrei. Va să zică, buze pecet-
luite ?

— Exact.

— E-n regulă.

— Mulțumesc, mulțumesc. Îți port nemărginită recu-
noștință. Ei, s-a făcut cam târziu și am putea să ne în-
toarcem în paturile noastre, cred, așa că o să spun
noapte bună, a spus el.

Și, trecînd la fapte, a tulit-o pe scări ca un iepure ce
se îndreaptă spre casă. Și abia dispăruse, cînd m-am po-
menit cu mătușa Dahlia și Jeeves alături de mine.

— A, aici erați, am spus.

— Da, aici sîntem, a răspuns ruda mea cu oarecare
asprime. De ce ai întîrziat atît ?

— Aș fi fost mult mai rapid, dar m-au jenaț în
mișcări leoparzii.

— Ce ?

— Leopardzi bărboși. Shakespeare. Corect, Jeeves ?

— Absolut corect, domnule. Shakespeare spune despre soldați că sînt bărboși ca leopardzii.

— Și, zise mătușa Dahlia încheind citatul din „Cum vă place“, plini de blesteme ciudate. Din care vei auzi imediat cîteva, dacă nu ne spui despre ce tot bolborosești.

— Cum, nu v-am spus ? Am făcut o șuetă cu Edward Fothergill.

— Bertie, ți-ai băut mințile.

— Nu cu totul, neamule drag, dar le-am zguduit serios. Mătușă Dahlia, am de povestit o istorie uluitoare.

Și le-am povestit istoria mea uluitoare.

— Și astfel, am încheiat eu, ne învățăm lecția o dată mai mult, să nu disperăm niciodată, oricît de negru ar fi orizontul. Norii furtunii s-au strîns amenințători, cerul era ca funinginea, dar ce vedem acum ? Soarele strălucește și păsările au revenit. Fothergilla voia s-o epurăm pe Venus, și iată că am epurat-o. *Voilà !* am zis eu, devenind un pic parizian.

— Și cînd o să afle că, mulțumită imbecilității tale, tabloul foarte valoros al lui Everard a fost de asemeni epurat ?

Am hîriit. Înțelegeam ce e în mintea ei.

— Da, asta e ceva, am încuviințat.

— O să se încingă ca o cloșcă turbată ! Pentru nimic în lume n-o să-mi mai dea serialul !

— Mă tem că nu. Chestia asta o uitasem. Retrăg tot ce-am spus despre soare și păsări.

Și-a făcut plinul la plămîni ; și ochiul cel mai neatent putea să observe că e pe cale să se dezlănțuie :

— Bertie...

Jeeves a scos tusea lui discretă, cea care amintește de o oaie limpezindu-și gitlejul pe un îndepărtat versant de munte.

— Mă întreb, doamnă, dacă aș putea să fac o propunere.

— Da, Jeeves. Amintește-mi, a zis ruda mea aruncându-mi o privire arzătoare, să-ți spun pe urmă ce aveam de spus. Jeeves, urcă-te la tribună.

— Vă mulțumesc, doamnă. Nu e nimic special, decît că-mi trece prin minte, absolut întimplător, că *există* o soluție pentru dificultatea cu care sîntem confrunțați. Dacă lumea l-ar găsi aci pe domnul Wooster, zăcînd fără cunoștință, cu fereastra spartă și amîndouă tablourile dispărute, doamna Fothergill, cred, ar putea fi convinsă că domnul Wooster a surprins răufăcători în curs de a pătrunde prin efracție și, în timp ce se străduia să protejeze bunurile dumneaei, a fost asaltat și copleșit de intruși. Dumneaei, e de așteptat, va fi recunoscătoare.

Mătușa Dahlia a țîșnit ca o rachetă din adîncimile tristeții în care se bălăcise. Fața ei, mereu roșie datorită vînturilor practicate în toate anotimpurile de-a lungul tineretii, a căpătat acum culoarea sfeclei.

— Jeeves, ai nimerit-o ! Înțeleg ce vrei să spui. O să-l fie atît de îndatorată pentru comportarea lui curajoasă, încît n-o să mai aibă obraz să-mi refuze serialul.

— Intocmai, doamnă.

— Îți mulțumesc, Jeeves.

— N-aveți de ce, doamnă.

— Cînd, peste mulți ani, o să dai ortul popii, trebuie neapărat să-ți pui creierul într-un borcan, să-l examineze toată nația. E un plan genial, nu crezi, Bertie ?

Auzisem schimbul de remarci susmenționat și nu simțisem nici urmă din entuziasmul mătușii Dahlia, întrucît depistasem fisura pe loc — adică, faptul că nu zăceam fără cunoștință. Am menționat acest aspect.

— A, asta ți-e ? a spus mătușa Dahlia. Asta o putem aranja imediat. Aș putea să-ți dau o lovitură în cap cu... cu ce, Jeeves ?

— Ciocanul gongului se impune de la sine, doamnă.

— Așa e, cu ciocanul gongului. Și cu asta, gata.

— Ei, am zis eu, noapte bună. M-am dus să mă culc.

S-a zgîit la mine ca o mătușă care nu-și poate crede urechilor.

— Refuzi să joci reglementar ?

— Refuz.

— Gîndește-te bine, Bertram Wooster. Gîndește-te la ce vei culege. Nici măcar o aromă îndepărtată din mîncărurile lui Anatole n-o să ajungă la nările tale, luni și luni și luni de zile ! O să scoată la iveală toate specialitățile lui, Silfide cu cremă de raci, *Timbales Toulousaines* de vițel cu orez și mai cîte, dar tu n-o să fii de față, să-ți iei porția. Iar ce-ți spun acum, e oficial.

Mi-am îndreptat spinarea, realizînd statura mea cea mai înaltă.

— Nu există pentru mine spaimă, mătușă Dahlia, în amenințările dumitale, pentru că... Jeeves, cum e mai departe ?

— Pentru că sînteți atît de puternic în cinstea dumneavoastră, domnule, încît amenințările trec pe alături, ca vîntul leneș de care nu vă pasă.

— Chiar așa. Am meditat îndelung asupra subiectului constituit de bucătăria lui Anatole și am ajuns la concluzia că e vorba de un cuțit cu două tăișuri. E paradisul pe pămînt, firește, să mesteci ofrandele lui afumate, dar ce te faci cu silueta ? Ultima oară cînd m-am bucurat de ospitalitatea dumitale în timpul lunilor de vară, mi-am dat drumul la cureaua cu trei găuri. Mă simt mai bine fără bucătăria lui Anatole. Nu vreau să arăt ca unchiul George.

Făceam aluzie la actualul lord Yaxley, proeminentul membru al cluburilor londoneze, care devine tot mai proeminent an de an, mai ales văzut din profil.

— Așadar, am urmat, oricît de chinuitor ar fi, sînt pregătit să nu mai pup în viața mea toate acele *Timbales* cu a căror sistare mă ameninți și, prin urmare, întîmpin sugestia dumitale, de a-mi aplica lovituri în cap, cu cel mai hotărît refuz, denumit de latini *nolle prosequi*.

— Acesta e ultimul tău cuvînt, da ?

— Este, am spus, și era, căci în clipa cînd m-am răsucit pe călcîie, ceva m-a lovit violent pe creștet, și m-am

simțit ca monarhul pădurii, căzut sub securea tăietorului de lemne.

Care e cuvîntul pe care încerc să mi-l amintesc? Începe cu *h*. A, da, haotic, asta e. Căci o vreme mai apol, situația a fost haotică. Primul lucru de care îmi amintesc mai pe urmă cu oarecare claritate este că m-am trezit în patul meu, cu un soi de zgomot bubuitor răsunînd în imediată apropiere. Acest zgomot, cînd negurile s-au mai risipit, am putut să-l diagnostichez drept vorbirea mătușii Dahlia. Are o voce foarte antrenantă, te ia pe sus. După cum v-am mai spus, obișnuia să vîneze mult și, deși eu însumi n-am vînat niciodată, înțeleg perfect că toată chestia este să te faci auzit peste trei lanuri și-o pădurice.

— Bertie, zicea ea, aș dori să mă asculți și să nu permiți atenției tale să hoinărească. Am pentru tine niște știri care o să te facă să dansezi prin casă.

— O să curgă multă apă la vale, am răspuns eu rece, pînă voi fi în stare să dansez în nu importă care conac parșiv. Capul meu...

— Da, firește. O să-ți vină puțin mai greu să-l porți. Dar să nu ne lăsăm abătuți de chestiuni secundare. Vreau să-ți comunic scorul final. Operația este atribuită în toate privințele bandei de spărgători care a furat prin partea locului, probabil o bandă internațională. Cornelia Fothergill este pierdută de admirație în fața comportării tale temerare, așa cum Jeeves prevăzuse că va fi, și îmi acordă serialul în condiții lesnicioase. Aveai dreptate în privința păsărilor. Ciripesc.

— În capul meu.

— Te cred și, cum ai zice tu, inima îmi sîngerează. Dar, din cînd în cînd, trebuie cu toții să consimțim la sacrificii. Nu poți să faci o omletă, fără să spargi ouăle.

— Cugetare proprie ?

— Nu, e a lui Jeeves. A zis-o în șoaptă, privind rămășițele.

— Așa a zis, ai ? Ei lasă, că pe viitor... O, Jeeves, am spus, văzîndu-l că intră cu ceea ce părea să fie o băutură răcoritoare.

— Pofțiți.

— În problema ouălelor și a omletelor. De acum încolo dacă ai putea s-o lași mai moale cu primele și să te lași păgubaș de celelalte, ți-aș rămîne îndatorat.

— Prea bine, domnule, a zis cinstitul flăcău. O să-mi întipăresc asta în minte.

CUPRINSUL

TINĂRUL P. G. la 90 DE ANI	5
JEEVES INTRĂ ÎN ACȚIUNE	11
SIR RODERICK SOSEȘTE LA MASĂ	36
CARIERA ARTISTICĂ A LUI CORKY	52
JEEVES ȘI OUL RĂSCOPT	71
CLAUDE ȘI EUSTACE NU MAI VOR SĂ EMIGREZE	92
BINGO ȘI DULCEA COPILĂ	114
FERICINDU-L PE FREDDIE	136
JEEVES ȘI CĂTASTROFA IMINENTĂ	157
JEEVES ȘI PACEA ADÎNCĂ A SĂRBĂTORILOR	181
AMPRENTA ARTEI	202
JEEVES ȘI VECHEA COLEGĂ DE ȘCOALĂ	227
VARA TÎRZIE A UNUI UNCHI	258
TURNIRUL TINĂRULUI TUPPY	276
JEEVES FACE O OMLETĂ	302

Lector : MARIA VONGHIZAS
Tehnoredactor : AURA IONESCU

Tiparul executat la :
COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCINTEII”
Coli tipar : 20,5 comanda 1017

Wodehouse este unul dintre ultimii scriitori de sine stătători. A-l citi e un lucru uimitor de simplu. Iei cartea și-o citești.

N-ai nevoie de vreo «cheie», de analiza vreunui teoretician binevoitor, amic cu autorul, care să-ți explice ce a vrut acesta să scrie când a scris. Dacă Wodehouse descrie o mătușă pisăloagă ghicești imediat că e vorba de o mătușă pisăloagă. Dacă citești două pagini începi să zîmbești, iar după vreo cincisprezece-douăzeci te pomenesci rîzînd în hote, chiar dacă n-ai în vecinătate pe nimeni care să-ți destăinuie «poanta».

De fapt o dată cu cuvîntul UMOR, am spus despre Wodehouse tot ce trebuia să spunem. Dar umorul lui Wodehouse se învecinează cu filozofia cea mai serioasă, care, în orice epocă, a supus examenului critic toate valorile lumii înconjurătoare, a negat tetişurile și adevărurile absolute, a avut încredere în inteligență și spirit.

EDITURA UNIVERS